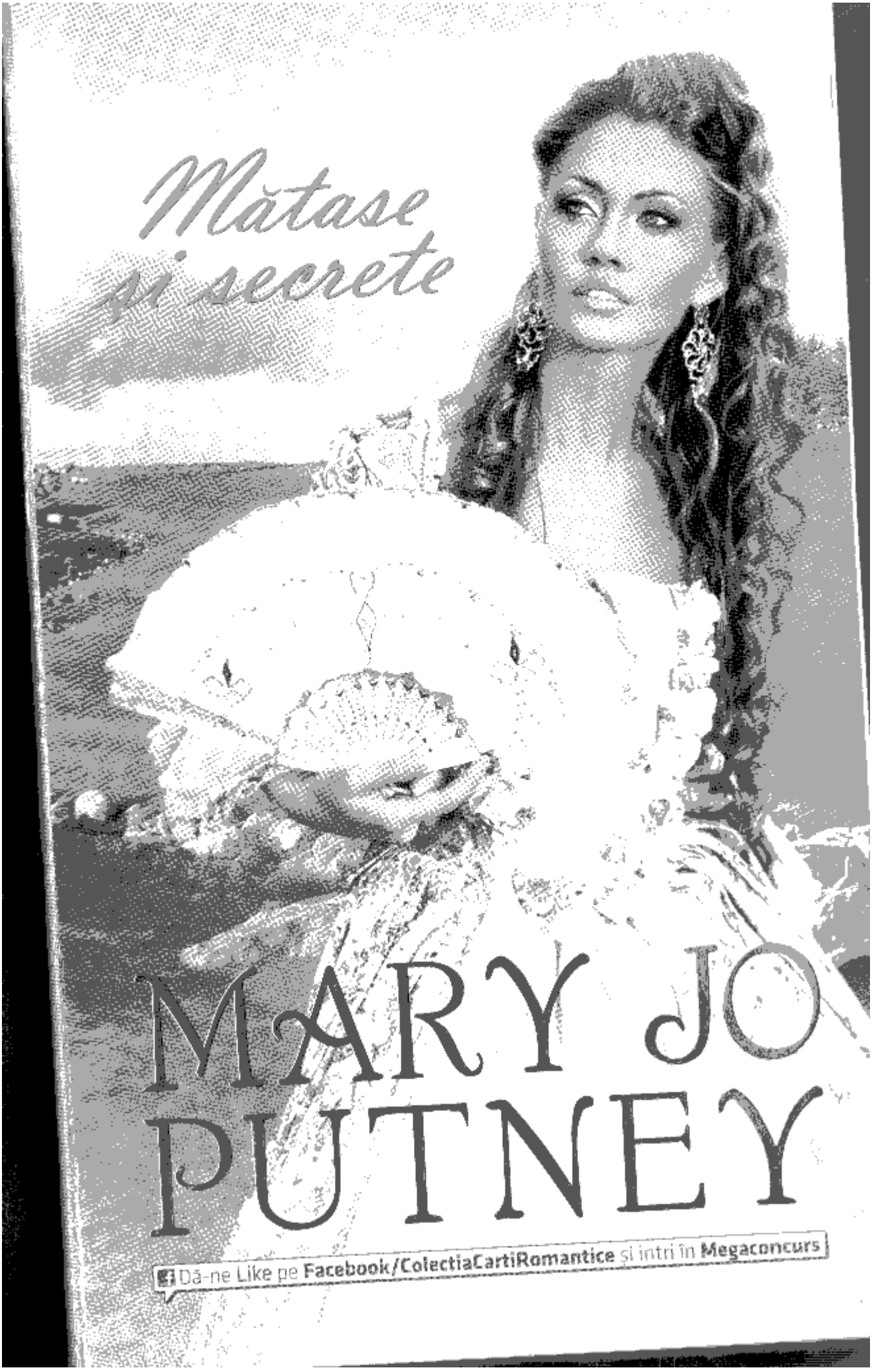
Mătase și secrete
MARY JO PUTNEY
Dă-ne Like pe Facebook/ColectiaCartiRomantice și intri în Megaconcurs

O, vânt de la apus, când vei mai bate,
Ca ploaia măruntă să cadă pe pământ?
Dumnezeule, ca iubita să-mi stea în braţe,
Iar eu iarăşi în aşternut!

Anonim, *aprox. 1530*

prolog

1840, toamna

Noaptea cădea cu repeziciune şi secera subţire a lunii atârna jos, pe cerul senin, de un albastru indigo. În sat, muezinul îi chema pe credincioşi la rugăciune, iar sunetele obsedante se împleteau cu mirosul ispititor al pâinii coapte şi cu izul înţepător al fumului. Era o privelişte obişnuită, liniştită, aşa cum femeia observase de nenumărate ori înainte, şi totuşi, când se opri la fereastră, trăi un moment ciudat de dezrădăcinare, o neputinţă de a accepta soarta ciudată care o condusese către acest tărâm străin.

De obicei, hotăra să fie atât de ocupată, încât nu mai avea timp să se gândească la trecut, dar acum o cuprinse un val de amărăciune pătrunzătoare. Îi era dor de dealurile verzi şi sălbatice ale copilăriei şi, cu toate că îşi făcuse prieteni noi şi, în curând, avea să ia masa cu o familie-surogat pe care o iubea, îi era dor de rubedeniile de acelaşi sânge cu ea şi de prietenii care acum erau pierduţi pentru totdeauna.

Cel mai mult îi era dor de bărbatul care-i fusese mai mult decât un prieten. Se întreba dacă el se gândea vreodată la ea şi, dacă da, era oare cu ură, furie sau indiferenţă rece? De dragul lui, spera că era vorba de indiferenţă.

Ar fi fost mai uşor dacă nu ar fi simţit nimic, însă nu putea să regrete durerea care încă era, chiar şi după atât de mulţi ani, o prezenţă tăcută în fundalul vieţii ei cotidiene. Durerea era ultimul vestigiu al iubirii, iar ea nu era încă dispusă să uite iubirea; se îndoia că va fi vreodată.

Viaţa ei putea, şi ar fi trebuit, să fie atât de diferită. Avusese atât de mult, mai mult decât au visat vreodată

cele mai multe dintre femei. Dacă ar fi fost mai înţeleaptă sau, cel puţin, nu atât de impulsivă. Dacă nu ar fi cedat în faţa disperării. Dacă...

Dându-şi seama că mintea îi aluneca spre o familiară şi zadarnică litanie de regrete, inspiră adânc şi se forţă să se gândească la responsabilităţile care dădeau sens vieţii sale. Prima lecţie de supravieţuire pe care o învăţase era că nimic nu putea schimba trecutul.

Atinse doar pentru o clipă pandantivul care atârna la gâtul ei, sub veşminte. Apoi se întoarse cu spatele la fereastra goală şi la cerul care se întuneca. Îşi pregătise aşternutul, iar acum trebuia să doarmă în el. Singură.

capitolul 1

Londra, octombrie 1840

Lord Ross Carlisle sorbi din coniacul său, gândindu-se cu amuzament că observarea a doi îndrăgostiţi era de ajuns pentru a trimite un om la capătul pământului, exact locul spre care se pregătea Ross să plece. Faptul că fericiţii îndrăgostiţi erau prietenii lui cei mai buni nu uşura prea mult lucrurile. Ba poate că le făcea chiar mai dificile.

Privirea lui alunecă de-a lungul salonului liniştit, luminat de lămpi, unde savurau o băutură după cină. Coniac pentru cei doi bărbaţi, limonadă pentru Lady Sara, care era în primele luni de sarcină şi-şi pierduse apetitul pentru alcool. Cei trei petrecuseră multe seri asemănătoare împreună, iar lui Ross aveau să-i lipsească cu prisosinţă conversaţiile şi compania lor.

Amintindu-şi în cele din urmă de obligaţiile lui, gazda lui Ross renunţă la comuniunea tăcută pe care o împărtăşise cu soţia sa şi ridică sticla.

– Mai doreşti nişte coniac, Ross?

– Puţin, te rog. Nu prea mult, sau nu voi mai fi apt pentru călătorie dimineaţă.

Mikahl Connery turnă o cantitate mică de băutură de culoarea chihlimbarului în ambele pahare de cristal. Ridicându-l pe-al său, spuse:

– Îţi urez să ai o călătorie captivantă şi prolifică.

Soţia sa, Lady Sara Connery, ridică paharul şi adăugă:

– Şi, după toate peripeţiile, să te întorci în siguranţă acasă.

– Voi bea cu bucurie pentru îndeplinirea ambelor scopuri.

Ross îi aruncă Sarei o privire plină de afecţiune, gândindu-se cât de bine o prindea căsătoria. Era verişoara

lui, iar ei doi împărtăşeau combinaţia neobişnuită de ochi căprui şi păr auriu strălucitor, dar Sara avea un calm interior tăcut pe care Ross nu îl cunoscuse niciodată. Timp de mulţi ani, singura linişte pe care o găsise fusese în călătorii, în provocări care îi angajau toate gândurile şi întreaga forţă.

– Nu te nelinişti cât timp voi fi plecat, Sara. Levantul este mai puţin riscant decât multe dintre celelalte locuri în care am fost. Cu siguranţă este mai sigur decât în munţii sălbatici în care l-am întâlnit pe soţul tău cel primejdios.

Mikahl bău până la fund, apoi lăsă paharul jos.

– Poate e timpul să renunţi la rătăcirile tale fără sfârşit şi să te aşezi la casa ta, Ross, spuse el cu un amuzament leneş în ochii de un verde intens. Întinse o mână mare spre cea a Sarei. O soţie este mult mai captivantă decât un desert sau ruinele unui oraş.

Ross zâmbi.

– Nu există fanatic mai mare decât un convertit. Acum un an şi jumătate, când ai venit în Anglia, ai fi râs de ideea de căsătorie.

– Dar acum sunt mai înţelept.

Mikahl puse un braţ pe umerii soţiei sale şi o trase mai aproape.

– Bineînţeles, există o singură Sara, dar ar trebui să fii capabil să găseşti o soţie satisfăcătoare pe undeva prin Anglia.

Poate era din cauza coniacului sau poate era vorba de răutate pură din partea lui Ross.

– Fără îndoială că ai dreptate, răspunse el, dar un astfel de model de perfecţiune nu ar avea nici o valoare pentru mine. Nu ţi-am spus niciodată că am deja o soţie?

Cu o satisfacţie imensă, Ross văzu că, măcar o dată, reuşise să-şi surprindă prietenul.

– Ştii al naibii de bine că nu mi-ai spus niciodată aşa ceva, zise Mikahl, încruntându-şi sprâncenele negre. Nedumerit, se uită întrebător la soţia sa.

Sara dădu din cap.

– Chiar e adevărat, dragul meu. Am fost domnişoară de onoare la nuntă.

Mutându-şi privirea serioasă spre vărul ei, adăugă:

– Acum doisprezece ani.

– Fascinant.

Timp de o clipă, privirea lui Mikahl îşi pierdu concentrarea, de parcă bărbatul ar fi privit trecutul dintr-o perspectivă diferită. Cum îi lipseau restricţiile politeţii britanice, spuse cu viu interes:

– Cu siguranţă ai ascuns cu îndemânare femeia. Care este povestea, sau nu ar trebui să întreb?

– Nu ar trebui să întrebi, spuse Sara, aruncându-i o privire de soţie neînduplecată.

– Sara, nu trebuie să te uiţi aşa urât la Mikahl. Nu e un secret, sunt doar nişte ştiri foarte vechi, spuse Ross, cu o urmă vagă de zâmbet. Simţind nevoia să mai bea nişte coniac, Ross îşi turnă singur încă un pahar. Tocmai absolvisem Cambridge, când am întâlnit-o pe Juliet Cameron. Era o prietenă de şcoală a Sarei, o vulpe înaltă, roşcată, total diferită de orice altă femeie pe care o întâlnisem vreodată. Fiica unui diplomat scoţian, Julie îşi petrecuse mare parte din copilărie în locuri exotice, precum Persia şi Tripoli şi, cum eu eram un tânăr orientalist, am găsit-o irezistibilă. Ne-am căsătorit sub impulsul orbitor al dorinţei carnale reciproce. Toţi ziceau că relaţia dintre noi nu va merge niciodată şi, măcar de data asta, au avut dreptate.

Probabil că tonul nepăsător al lui Ross fusese neconvingător, căci Mikahl îşi miji ochii, cu o senzaţie de stânjeneală. Totuşi, întrebă doar atât:

– Unde este acum Juliet a ta?

– Nu mai este Juliet a mea şi nu am nici cea mai vagă idee unde se află. Ross dădu pe gât coniacul. După şase luni de căsătorie, a fugit, lăsând un bileţel în care spunea că nu avea nici o dorinţă să mă mai vadă pe mine sau Anglia vreodată. Conform avocatului ei, o duce foarte bine, dar habar nu am unde sau cum. Cunoscând-o pe Juliet, probabil a devenit un fel de paşă în Sahara şi deţine singurul harem de bărbaţi din lume. Se ridică

în picioare. Este târziu. E timpul să merg acasă, dacă vreau să pornesc mâine înainte de ivirea zorilor.

Sara se ridică şi traversă camera, îmbrăţişându-l din toată inima.

– Îmi va fi dor de tine, Ross, spuse ea cu blândeţe. Ai grijă.

– Întotdeauna am grijă.

Ross o sărută pe frunte, apoi se întoarse către prietenul său. Intenţionase să dea mâna cu el, dar Mikahl, manifestând încă o dată o atitudine cât se poate de ne-englezească, îl îmbrăţişă scurt şi puternic.

– Şi, dacă nu este suficient să ai grijă, fii periculos. Pentru un gentleman englez, eşti destul de bun la asta.

Ross zâmbi şi îl bătu pe celălalt bărbat pe umăr.

– Am avut profesori buni.

În momentul în care Ross plecă, toţi râdeau. Prefera întotdeauna să plece mai degrabă vesel, decât în lacrimi.

Constantinopol
Ianuarie 1841

Ambasadorul britanic la Marea Poartă locuia la douăzeci de kilometri de Constantinopol, într-un sat mare, pe malul Bosforului. Intrând în ambasadă pentru o vizită de curtoazie, Ross fu amuzat să găsească un interior care nu ar fi arătat nepotrivit în Mayfair. Ca bastion al lumii britanice, rezidenţei ambasadorului nu-i lipsea nimic, cu toate că, în exterior, arăta precum casa unui turc înstărit.

Un servitor luă cartea de vizită a lui Ross şi doar câteva secunde trecură înainte ca ambasadorul în persoană, Sir Stratford Canning, să iasă şi să-l întâmpine pe distinsul oaspete.

– Lord Ross Carlisle! Ambasadorul îi întinse mâna. Îmi face mare plăcere ca, în sfârşit, să te întâlnesc. Am citit ambele dumitale cărţi. Nu pot să spun că am fost întotdeauna de acord cu concluziile, dar au fost foarte interesante şi mi-au oferit multe informaţii.

Ross zâmbi şi îi scutură mâna lui Canning.

– Unui scriitor îi este suficient să fie citit, Sir Stratford. Să obţină ca lectorul să fie de acord cu el reprezintă o speranţă prea mare. Am terminat recent încă o carte, aşa că în curând vei avea mai multe lucruri cu care să nu fii de acord.

Ambasadorul râse.

– Vei sta mult în Constantinopol, Lord Ross?

– Doar aproximativ două săptămâni, până când voi face pregătirile să merg spre sud, în Liban. După aceea, intenţionez să vizitez nordul Arabiei. Aş dori să călătoresc cu beduinii.

Pe Canning îl trecu un fior slab.

– Mai bine să mergi dumneata, decât să o fac eu. Dorinţa mea cea mai mare este să petrec tot timpul în Anglia, dar Biroul de Afaceri Externe insistă să mă trimită în străinătate. Acesta este al treilea meu mandat la Constantinopol. Ştii, ca să mă măgulească, continuă să-mi spună că nimeni altcineva nu poate îndeplini această funcţie la fel de bine.

Cunoscând extraordinara reputaţie a lui Canning, Ross sublinie:

– E foarte probabil ca Biroul de Afaceri Externe să aibă dreptate.

– Aveam de gând să servesc nişte ceai în biroul meu. Binevoieşti să mi te alături?

După ce Ross dădu aprobator din cap, Canning îl conduse pe un coridor şi într-un birou elegant, cu pereţii căptuşiţi cu cărţi.

– Am câteva scrisori care te aşteaptă de câteva săptămâni.

– Iniţial, plănuisem să ajung la Constantinopol la începutul lui decembrie, explică Ross în timp ce luă loc. Dar am hotărât să rămân câteva săptămâni în Atena. Acesta este avantajul de a călători doar pentru propria plăcere.

Canning sună pentru ceai, apoi traversă camera şi deschise sertarul unui birou. După ce scotoci un moment, scoase un pachet de scrisori legate cu o panglică şi i le aduse lui Ross. Cu o privire brusc serioasă, spuse:

– Mă tem că e posibil ca una dintre scrisori să conţină veşti rele, căci are marginile negre.

Cuvintele ambasadorului risipiră dispoziţia veselă a lui Ross. Luând pachetul, acesta spuse:

– Mă ierţi dacă o citesc de îndată?

– Bineînţeles.

Canning îi înmână oaspetelui său un cuţitaş pentru scrisori, apoi se aşeză la birou şi se ocupă politicos de treburile sale.

Ross se uită repede peste scrisori, observând, printre altele, scrisul de mână al Sarei, al lui Mikahl şi al mamei sale. Scrisoarea cu marginile negre era aproape de capătul teancului. Era uşurat să vadă că adresa avea scrisul de mână apăsat al mamei sale, ceea ce însemna că măcar ea era bine.

Se îmbărbătă singur înainte să rupă sigiliul. Tatăl lui, ducele de Windermere, avea aproape optzeci de ani şi, cu toate că sănătatea sa era bună pentru un bărbat de vârsta lui, nu ar fi fost surprinzător dacă moartea l-ar fi chemat. În cazul acesta, Ross spera că sfârşitul fusese rapid.

Pregătit să accepte moartea tatălui său, lui Ross îi luă o clipă să înţeleagă că scrisoarea nu spunea ceea ce el se aşteptase. Când pricepu, expiră uşor şi închise ochii, frecându-şi tâmpla cu o mână, în timp ce se gândi la modurile în care această ştire îi va schimba viaţa.

Canning spuse discret:

– Pot să-ţi aduc ceva, Lord Ross? Poate nişte coniac?

Ross deschise ochii.

– Nu, mulţumesc. Sunt bine.

– E vorba de tatăl dumitale? întrebă şovăitor ambasadorul. L-am întâlnit pe duce acum câţiva ani. Un bărbat plin de distincţie.

– Nu este vorba despre tatăl meu, oftă Ross. Fratele meu – de fapt, fratele meu vitreg, marchizul de Kilburn, a murit pe neaşteptate luna trecută.

– Îmi pare rău. Nu l-am cunoscut pe Lord Kilburn, dar sunt sigur că reprezintă o mare pierdere pentru dumneata.

– Nu o pierdere personală. Ross se uită ţintă la scrisoare, simţind un regret vag că singurul său frate trăise şi murise aproape ca un străin. Kilburn era mult mai mare decât mine şi nu am fost apropiaţi.

De fapt, de-abia dacă îşi vorbeau, iar acum nu mai exista nici o şansă ca ei să treacă prăpastia pe care mândria şi furia o creaseră între ei. Kilburn nu fusese de acord cu a doua căsătorie a tatălui său şi nici cu copilul rezultat în urma acelei uniuni. Îi provocase multă tristeţe ducelui de Windermere faptul că mariajul care îi adusese atâta fericire îl înstrăinase totodată de fiul cel mare şi moştenitorul său.

În ochii ambasadorului apăru o privire meditativă.

– Nu cunosc situaţia din familia dumitale. Marchizul a avut vreun fiu?

Aceasta era cheia problemei.

– Kilburn a avut o fiică din prima căsătorie, spuse Ross. După ce prima soţie a murit acum vreo doi ani, el s-a recăsătorit, iar noua lui nevastă era însărcinată când eu am părăsit Anglia. Copilul s-a născut la câteva zile după moartea lui Kilburn, dar, din păcate, a fost încă o fată.

– Aşa că eşti acum marchizul de Kilburn. Privirea lui Canning îl studie de aproape pe oaspetele său. Crezi că ăsta este un ghinion? Iartă-mă, Lord Kilburn, dar celor mai mulţi bărbaţi nu le-ar părea rău să devină moştenitorul unui ducat. Nu este vina dumitale că marchizul nu a avut fii care să-i succeadă.

– Nu am avut niciodată ambiţia să fiu duce de Windermere.

Pus în faţa faptului împlinit, Ross încercă să se adapteze la realitatea că purta acum titlul fratelui care îl dispreţuise.

– Faptul că am devenit succesorul înseamnă că zilele mele de călătorit s-au încheiat. Părinţii vor să mă întorc de îndată în Anglia, căci tatăl meu nu-şi permite să piardă şi ultimul fiu. Există o grămadă de afaceri de familie de care trebuie să se ocupe cineva.

Canning aprobă, dând încet din cap.

– Înţeleg. Îmi pare rău. Sper că vei găsi puţină alinare în faptul că ai fost deja în multe locuri la care cei mai mulţi dintre bărbaţi doar visează.

– Ştiu. Ross făcu un efort să-şi stăpânească emoţiile confuze.

– M-am bucurat în viaţa mea de foarte multă libertate şi privilegii. Acum a venit nota de plată şi trebuie să-mi asum responsabilităţile care vin odată cu privilegiile.

Apoi sosi tava pentru servit ceaiul şi, în următoarea jumătate de oră, discutară subiecte mai generale.

Când Ross se ridică şi se pregăti de plecare, ambasadorul îi spuse:

– Sper că vei lua cina cu noi înainte să pleci din Constantinopol. Lady Canning doreşte în mod special să te întâlnească. Se ridică să-l însoţească pe oaspete afară. Poate mâine-seară?

– Voi veni cu cea mai mare plăcere.

Cei doi bărbaţi ieşiră din birou şi aproape ajunseră în holul de primire, când fu anunţat un alt vizitator. Canning mormăi ca pentru sine o înjurătură blândă când îl văzu pe nou-sosit, după care îşi modifică trăsăturile, afişând o impasibilitate diplomatică.

– Scuză-mă, Lord Kilburn. Durează doar un moment.

Ross rămase în urmă, pe holul întunecat, uluit pentru o clipă la vederea femeii europene înalte, cu păr castaniu, care tocmai sosise. Reacţia lui instinctivă fu înăbuşită aproape înainte să se manifeste, căci părul castaniu era înspicat cu fire argintii, iar chipul puternic, atrăgător, era brăzdat de semnele a jumătate de secol de viaţă. Dar o ştia pe femeie, iar prezenţa ei aici era o surpriză aproape la fel de mare pe cât ar fi fost cea a fiicei sale.

Canning înaintă şi o salută pe nou-venită.

– Bună ziua, Lady Cameron. Îmi pare rău, nu am auzit nimic nou de la ultima dumneavoastră vizită.

– Dar am aflat ceva de la un comerciant persan care tocmai a sosit la Constantinopol. A fost în Buhara timp de mai multe luni şi jură că nici un englez nu a fost executat acolo. Lady Cameron îşi fixă privirea pătrunzătoare pe chipul ambasadorului. Fiul meu este în viaţă,

Sir Stratford. Guvernul britanic nu va face nimic pentru a salva un om care a fost întemniţat în timp ce se ocupa cu afacerile reginei?

Răbdător, Canning spuse:

– Lady Cameron, au existat o sută de zvonuri legate de soarta fiului dumneavoastră, dar aproape toate se pun de acord că a fost condamnat la moarte. McNeill, ambasadorul britanic la Teheran, nu are nici un dubiu în legătură cu ce s-a întâmplat, iar el se află cel mai aproape de Buhara. Vocea lui se înmuie. Îmi pare rău. Ştiu că nu vreţi să credeţi, dar fiul dumneavoastră nu mai poate fi ajutat, nici măcar de guvernul Maiestăţii Sale.

Ross păşi în faţă şi se alătură celor doi.

– Lady Cameron, am auzit fără să vreau. Ce s-a întâmplat?

La auzul vocii lui, femeia se întoarse.

– Ross! exclamă, apoi păşi spre el, cu braţele întinse şi cu faţa luminată. Eşti răspunsul rugăciunilor mele.

– Vă cunoaşteţi? întrebă surprins Canning.

– Oarecum. Ross prinse mâinile femeii, apoi se aplecă să o sărute pe obraz. Lady Cameron este soacra mea.

Pe faţa lui Canning apăru o grimasă.

– Atunci, aceasta este o zi de două ori nefericită pentru dumneavoastră. Înţeleg că vestea despre destinul tragic al maiorului Cameron nu a ajuns în Anglia înainte să plecaţi.

– Nu am auzit nimic.

Trecuseră mai mulţi ani de când Ross nu o văzuse pe Jean Cameron, dar ea îi fusese întotdeauna dragă şi îi era recunoscător că nu dăduse vina pe el pentru dezertarea lui Juliet. El se încruntă în timp ce îi studie chipul slab, văzând că obişnuita ei nesiguranţă fusese înlocuită cu determinarea de oţel care era mai degrabă caracteristică formidabilei ei fiice.

– S-a întâmplat ceva cu Ian?

– Mă tem că da. El a avut întotdeauna cel mai mare talent de a intra în bucluc, cu excepţia lui Juliet. Faptul că am lăsat-o să alerge liberă cu fraţii ei a fost cea mai mare greşeală din viaţa mea.

Încercă să zâmbească, dar mâinile ei se prinseră de cele ale ginerelui său.

– După cum știi, Ian a fost încartiruit în India. La începutul anului trecut, a fost trimis într-o misiune la Buhara, ca să ceară eliberarea tuturor sclavilor ruși care erau ținuți acolo. Ideea era să îndepărteze orice provocare care i-ar da Rusiei scuza să invadeze hanatul, din moment ce Marea Britanie preferă ca Buhara să rămână independentă. Emirul nu numai că a refuzat cererea, dar l-a luat pe Ian prizonier. Îi aruncă ambasadorului o privire usturătoare. Acum, guvernul care l-a trimis pe fiul meu acolo l-a abandonat.

Canning o privi cu tristețe.

– Dacă s-ar putea face ceva, am face-o. Dar, Lady Cameron, trebuie să acceptați că este prea târziu. Emirul din Buhara este periculos și imprevizibil, și îi displac europenii. Fiul dumneavoastră a fost un bărbat curajos. Cunoștea riscurile când a mers acolo.

Cuvintele reprezentau un epitaf.

Lady Cameron deschisese gura ca să vorbească, când fu primit un nou grup de oaspeți, de data aceasta oficiali otomani îmbrăcați în haine fastuoase. După o scurtă privire aruncată nou-veniților, Canning îi spuse lui Ross.

– Acum trebuie să plec, dar dacă tu și Lady Cameron doriți să mai discutați, puteți folosi camera aflată de partea cealaltă a holului.

Ea spuse cu toată convingerea:

– Da, Ross, trebuie să vorbim.

În timp ce Ross o urmă pe soacra sa în camera mică de primire pe care Canning i-o arătase, vocea slabă, dar de încredere, din mintea lui îi spuse că vor apărea probleme. De îndată ce ușa se închise, Jean Cameron începu să se plimbe agitată, înainte și înapoi.

– E o ușurare atât de mare să vezi o față prietenoasă. Ea zâmbi fără amuzament. Canning și oamenii lui sunt politicoși, dar toți mă consideră o femeie nesăbuită, lipsită de judecată, care nu vrea să recunoască adevărul. Se cutremură de fiecare dată când vin.

– Se simt stânjeniți, știind că nu pot să facă nimic, spuse încet Ross. Din câte se pare, Canning crede că dovezile privind moartea lui Ian sunt foarte concludente.

– Dar el nu e mort! Aș simți dacă s-ar fi dus. Îi aruncă lui Ross o privire încrâncenată. Știi, e instinctul matern. Cu toate că mi-e îngrozitor de dor de Juliet, nu-mi fac griji pentru ea, căci știu că este bine, cel puțin fizic. Ian nu este bine, dar nu este mort – sunt absolut sigură de asta.

El ezită o clipă înainte să spună cu grijă:

– Ținând cont de cum sunt tratați prizonierii în partea aceea de lume, Ian ar fi fost norocos să fie omorât repede.

Ea îi aruncă o privire aspră ginerelui său.

– Pentru tine e ușor să spui asta. Îți pasă măcar dacă Ian este mort sau viu?

– Astăzi am aflat că fratele meu este mort.

Ross închise ochii pentru scurt timp, gândindu-se la cumnatul său roșcat. Ian era doar cu un an mai mare decât Juliet, și la fel de exuberant și de plin de viață ca și sora sa. Deschizând ochii, spuse cu tristețe:

– Nu regret pierderea lui nici pe jumătate pe cât o regret pe cea a lui Ian.

Afirmația lui calmă o șocă pe Lady Cameron, furia topindu-i-se brusc. Ducându-și, istovită, mâna la frunte, spuse:

– Așa e, Sir Stratford a spus că ești de două ori nefericit azi. Îmi pare rău. Ross, nu ar fi trebuit să te dojenesc.

Fiind bine informată în legătură cu familia Carlisle, ea continuă.

– A reușit Kilburn să aibă parte de un fiu de la noua lui soție?

Când Ross clătină din cap, ochii ei se îngustară, meditativ.

– Așadar, vei deveni duce. Bănuiesc că ar trebui să-ți spun Kilburn.

– Mă știi de prea mult timp ca să devii formală acum. Făcu o grimasă. Să fii un viitor duce e o treabă afurisită și plictisitoare. Voi pleca pe mare spre Londra peste câteva zile.

– O invidiez pe mama ta. Regret că propriii mei copii nu au atâta minte încât să rămână în siguranță în Scoția și sunt împrăștiați în cele patru zări. De aceea sunt singură aici.

Lady Cameron se așeză pe canapea, ajustându-și grațioasă fustele lungi. Revenind la subiectul cel mai apropiat inimii sale, ea spuse:

– Sir Stratford a vorbit ca și cum ar exista o dovadă clară că Ian este mort, dar nu este cazul. Știi cum este această parte a lumii. Sunt peste trei mii de kilometri de la Constantinopol la Buhara și nu există nici o metodă demnă de încredere prin care să aflăm ce se întâmplă acolo. Cel mai apropiat consul britanic este Sir John McNeill în Teheran, care este totuși la o mie cinci sute de kilometri depărtare.

– Ce li s-a mai raportat lui McNeill și Canning?

Ea ridică din umeri în mod grăitor.

– Că nu au mai existat vizitatori englezi în Buhara de ani întregi, că un englez a ajuns anul trecut și a fost împușcat sau decapitat, sau întemnițat în Puțul Negru al emirului. Se spune, de asemenea, că emirul a luat o duzină de prizonieri europeni, dar toți sunt ruși. Atât de multe zvonuri – și nu au nici o noimă. Negustorul persan cu care am vorbit în dimineața aceasta a fost recent în Buhara și jură că nu a auzit nimic care să indice că un european a fost executat. Cu toate acestea, cei de la ambasadă preferă să creadă că Ian este mort pentru că astfel este mai ușor pentru ei.

– Cred că le faci o nedreptate. Chiar dacă nu a existat nici o execuție publică, asta nu dovedește că Ian este în viață.

Ea se încruntă, pe jumătate amuzată, pe jumătate serioasă.

– Ross, singurul lucru pentru care te-am compătimit întotdeauna a fost imparțialitatea ta. E suficientă să scoată din sărite o scoțiancă ușor iritabilă.

El se întoarse într-o parte și se plimbă tacticos prin camera mică, oprindu-se în fața unui tablou banal, ce înfățișa un peisaj englezesc.

– Foarte corect. A avut acest efect asupra lui Juliet.

Auzi în spatele lui un icnet scurt şi ştiu că Lady Cameron regreta remarca de mai devreme. În ciuda afecţiunii pe care o simţeau unul pentru celălalt, era mai uşor să nu se întâlnească prea des, căci conversaţiile dintre ei erau întotdeauna pline de tensiune, deşi încercau, de obicei fără succes, să evite subiectele dureroase.

Vorbind repede ca să umple tăcerea, ea spuse:

– Am renunţat să mai aştept vreun ajutor din partea ambasadei de aici. M-am gândit să merg la Londra şi să trezesc interesul britanicilor, dar timpul este preţios şi ar dura luni întregi până aş obţine rezultate. Pur şi simplu nu mai ştiu ce să fac.

Întorcându-se cu faţa spre ea, el spuse:

– Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să accepţi că *nu poţi* face nimic. La fel cum a spus şi Canning, Ian cunoscuse riscurile plecării în Buhara. Sunt şanse egale ca un european care merge acolo să fie primit cum trebuie sau ucis, şi nu cred că un ofiţer care transmitea o cerere din partea guvernului britanic ar fi fost bine-venit, indiferent cât de bun diplomat era.

Ea deschise gura să vorbească, apoi o închise din nou. După o pauză lungă, meditativă, continuă:

– Ştii, am fost atât de tulburată, încât am uitat că ai mers în Buhara cu locotenentul Burnes acum câţiva ani. M-am întrebat de ce nu ai publicat nici o relatare, cum ai făcut cu celelalte călătorii ale tale.

– Alex Burnes a fost conducătorul expediţiei, iar cartea sa a spus tot ce trebuia spus. În plus, în acea perioadă, eram mult mai interesat să călătoresc prin Sahara decât să merg acasă şi să scriu.

Ross îi căută privirea, apoi spuse încet, accentuând fiecare cuvânt:

– Tocmai pentru că am fost în Buhara, cred că situaţia este fără speranţă. Emirul este un om capricios, care crede că deşertul îl va apăra de toate represaliile. Nu ar fi ezitat nici o clipă să ordone execuţia unui prizonier european incomod sau supărător.

El văzu momentul exact în care dezamăgirea istovitoare a lui Jean Cameron se transformă în entuziasm.

– Ross, eşti unul dintre puţinii englezi care chiar a fost în Buhara, spuse ea cu înflăcărare. Nu vrei să mergi acolo să afli ce s-a întâmplat cu Ian? Dacă este în viaţă, poţi să ceri eliberarea lui. Şi, dacă nu este... Se cutremură, oftând. E mai bine să ştiu sigur decât să-mi petrec restul vieţii întrebându-mă.

Deci, Jean nu era chiar atât de încrezătoare în faptul că Ian mai era în viaţă pe cât lăsase să se înţeleagă. Lui Ross îi părea foarte rău pentru ea, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile.

– Îmi pare foarte rău, dar nu pot să merg. După moartea fratelui meu, este nevoie de mine înapoi în Anglia. Tocmai mi-am anulat planurile de a merge în Arabia, nu pot să o iau din loc spre Buhara. Ar fi altceva dacă o asemenea călătorie ar servi vreunui scop folositor, dar nu este cazul. Într-un fel sau altul, soarta lui Ian a fost cu siguranţă hotărâtă cu mult timp în urmă.

– Dar mersul acolo *va* servi unui scop folositor, susţinu ea. Şi nu doar pentru mine. Ian este logodit cu o englezoaică în India, fata colonelului său. Cum crezi că se simte, neştiind dacă este viu sau mort?

Până în acest moment, Ross îşi păstrase calmul, dar cuvintele lui Jean loviră adânc.

– Sunt sigur că se simte de parcă ar fi în iad, spuse el cu asprime. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine. Dar obligaţia faţă de familia mea este pe primul loc.

Faţa i se îmbujoră, dar nu renunţă.

– Te rog, Ross, spuse ea cu blândeţe. Te implor să faci asta. Nu aş putea supravieţui pierderii altuia dintre copiii mei.

Timp de o clipă, prin intensitatea emoţiei, îi aminti într-un mod insuportabil de Juliet. Ross se îndepărtă şi începu să umble nervos prin cameră. De-a lungul anilor, simţise multe lucruri în legătură cu mariajul său eşuat: durere, furie şi nesfârşite întrebări disperate despre motivul pentru care Juliet îl părăsise.

În mod inevitabil, avusese un sentiment de vină în timp ce se întreba care a fost crima de nedescris pe care a comis-o și care a făcut-o pe tânăra sa soție să fugă și să se ascundă pe un tărâm îndepărtat. Dacă nu s-ar fi căsătorit, ea nu ar fi ales niciodată o asemenea modalitate dezastruoasă de a se declara independentă.

Nu discutase niciodată subiectul cu soacra sa, dar era sigur că știa cât de mult se învinovățea el pentru ceea ce se întâmplase. Jean folosea acum această informație ca să-l silească să întreprindă o misiune periculoasă și inutilă.

Se opri și privi pe fereastră, unde razele piezișe ale soarelui de sfârșit de după-amiază luminau un exotic tablou ne-englezesc cu minarete și cupole. Studie în mod deliberat fereastra, în timp ce se luptă să-și recapete controlul asupra emoțiilor. Spre deosebire de casele turcești, aceasta era prevăzută cu panouri de lemn care nu lăsau să pătrundă aerul iernii. La câțiva centimetri dincolo de sticlă, un grilaj elegant de fier forjat slujea atât ca element de decor, cât și ca unul de protecție, pentru cazul în care o mulțime locală s-ar fi hotărât vreodată să-și direcționeze furia către necredincioși.

Fragila sticlă străină reprezenta un simbol potrivit pentru prezența britanică în Asia. Un străin putea să moară aici într-o mie de moduri: de boală, din cauza căldurii, a frigului sau prin deshidratare, de mâna tâlharilor sau a unei mulțimi furioase. În trecut, Ross se supusese tuturor acestor riscuri de multe ori, dar acum le era dator părinților săi să aibă mai multă grijă de viața sa.

Pe măsură ce furia sa se stinse, eliberă aerul pe care îl inspirase. Adevărul era că tocmai părăsise Anglia și nu dorea să se întoarcă atât de devreme. Și, indiferent cât de mult s-ar fi străduit să-și îndeplinească obligațiile față de familia sa, în cele din urmă avea să eșueze lamentabil, din cauza hotărârii prostești și încăpățânate de a se căsători, pe care o luase pe când avea doar douăzeci și unu de ani. Atâta timp cât Juliet trăia, nu avea să poată lăsa un urmaș care să ducă mai departe numele Carlisle.

În ciuda tuturor acestor lucruri, nu putea să-şi dorească moartea ei doar ca să-şi ia o a doua soţie şi să-şi îndeplinească datoria lui lipsită de bucurie. Păcat că fratele său mai mare nu avusese decât fete.

Ross îşi dezamăgise soţia şi îşi dezamăgise familia. Poate, se gândi el obosit, va primi o dezlegare a păcatelor dacă va face ceea ce i-a cerut Jean Cameron. Existau doar două dezavantaje reale în a merge în Buhara. Dacă murea, avea să fie foarte greu pentru părinţii săi; iar dacă tatăl său avea să moară în timpul lunilor în care el va fi departe de Anglia, urma să fie foarte greu pentru Ross. Dar, până în acest moment, era expert în a trăi cu sentimentul de vinovăţie.

Se întoarse şi se sprijini de tocul ferestrei, cu braţele încrucişate pe piept.

– Eşti o femeie fără milă, Jean, spuse el cu o tristă resemnare. Ştii că nu pot să te refuz când mă rogi astfel.

Ea închise ochii timp de o secundă, ca să ascundă lacrimile neaşteptate de uşurare.

– Nu este deloc onorabil că sunt dispusă să profit de orice avantaj pot, spuse ea cu o voce tremurătoare. Dar nu ţi-aş cere asta dacă aş crede că te-ar costa viaţa.

– Aş dori să-ţi împărtăşesc optimismul, spuse el sec. Am avut norocul să vizitez Buhara o dată şi să trăiesc ca să spun povestea. Să merg a doua oară ar însemna cu siguranţă să-mi forţez norocul.

– Te vei întoarce teafăr, spuse ea, refuzând să lase cuvintele lui să-i întunece speranţa. Nu numai asta, dar am un puternic presentiment că această misiune îl va ajuta nu numai pe Ian, ci şi pe tine.

El ridică sprâncenele, ironic.

– Dacă îţi aminteşti, tocmai un astfel de sentiment te-a făcut să crezi că eu şi Juliet eram făcuţi unul pentru celălalt, cu toate că toţi ceilalţi se îndoiau. Dacă nu ne-ai fi dat permisiunea, nu ne-am fi căsătorit, şi foarte multă durere ar fi fost evitată. Nu te învinovăţesc pentru că ai făcut ceea ce eu şi Juliet am vrut, dar iartă-mă dacă nu sunt convins de temeinicia intuiţiei materne.

Privirea ei alunecă pe lângă el.

– Nici acum nu înţeleg ce nu a mers bine, spuse ea şoptit. Tu şi Juliet păreaţi atât de potriviţi. În inima mea, nici acum nu pot să simt că a fost greşit să vă căsătoriţi.

– Să ne ferească Dumnezeu de strigoii, vârcolacii şi de lucrurile cu picioare lungi care se aud noaptea, şi de scoţiencele fără scrupule şi cu intuiţie imperfectă, spuse Ross, citând greşit vechea rugăciune scoţiană, dar folosind un ton afectuos.

Dacă ar fi avut un copil, fără îndoială că ar fi fost la fel de neîndurător ca şi Jean, încercând să-l protejeze. Traversă camera şi puse o mână pe umărul ei.

– Îţi jur că voi face tot ce îmi stă în putinţă să aflu ce i s-a întâmplat lui Ian şi, dacă este posibil, să-l aduc acasă.

Deşi nu spuse cu voce tare, cel mai mare succes pe care şi-l putea imagina era să se întoarcă acasă cu osemintele lui Ian.

capitolul 2

Persia de Nord-Est
Aprilie 1841

Ross ridică burduful cu apă din spatele şeii sale şi sorbi o înghiţitură, suficient cât să potolească uscăciunea din gură, apoi îl aruncă la loc. Platoul înalt al Persiei de Nord-Est era rece, uscat şi pustiu, cu toate că era un paradis în comparaţie cu deşertul Karakum, unde ar fi trebuit să ajungă peste încă o zi.

În ciuda faptului că Ross făcuse tot posibilul să se grăbească, trecuseră mai bine de trei luni de când Jean Cameron îl convinsese să meargă la Buhara. Petrecuse două săptămâni înnebunitoare în Constantinopol în timp ce se pregătise pentru călătorie.

Fusese bine aprovizionat cu tot ce ar putea avea nevoie, de la busole şi un ochean, la cadouri precum traduceri arabe ale lui *Robinson Crusoe*, iar documentele obişnuite de călătorie, ca de exemplu paşapoartele, nu reprezentaseră o problemă. Întârzierile fuseseră

provocate de obținerea scrisorilor de recomandare din partea influenților oficiali otomani. Ambasadorul Canning îl ajutase foarte mult cu acestea, chiar dacă dezaproba întru totul misiunea lui Ross.

Fructele muncii lor se găseau acum cusute în haina lui Ross. Avea scrisori din partea sultanului Imperiului Otoman și a lui *reis effendi*, care era ministrul de stat pentru afaceri externe. Probabil și mai valoroase erau recomandările din partea șeicului Islamului, care era cel mai înalt mullah – sau preot – musulman în funcție la Constantinopol. Scrisorile erau adresate unor oameni influenți, inclusiv emirului și mullahilor din Buhara.

Ross avea suficientă experiență în această parte de lume ca să-și dea seama că aceste scrisori puteau să-i salveze viața, și totuși fusese nerăbdător în tot timpul necesar dobândirii lor.

În cele din urmă, reușise să plece, luând un vapor de-a lungul Mării Negre până în Trapezunt. De acolo pornise pe uscat, apoi fusese imobilizat de viscol timp de aproape trei săptămâni pe înălțimile munților turcești, în Erzurum. Singurul aspect pozitiv fusese faptul că, printre ceilalți călători împotmoliți, se găsea și un grup de negustori uzbeci. Iar Ross se folosise de întârziere pentru a-și împrospăta cunoștințele de uzbecă, aceasta fiind principala limbă vorbită în Buhara. Întrucât persana lui era deja fluentă, Ross era acum cât se poate de bine pregătit din punct de vedere lingvistic.

După ce zăpada se topise suficient de mult ca să-și reia călătoria, durase încă trei săptămâni până să ajungă în Teheran, unde locuise la ambasada britanică și discutase situația cu Sir John McNeill, ambasadorul. McNeill auzise suficiente zvonuri ca să fie convins că Ian Cameron era mort, dar îi relatase, de asemenea, o poveste despre un înalt oficial din Buhara, despre care se presupunea că fusese executat, doar ca să reapară, după cinci ani petrecuți în închisoarea emirului. Singura concluzie pe care Ross o putea trage era că nu va afla niciodată adevărul dacă nu va merge el însuși la Buhara.

După ce adună mai multe scrisori din partea șahului și a prim-ministrului său, Ross angajase doi perși, Murad și Allahdad, să-i fie ghizi și servitori. Cei aproape o mie de kilometri dintre Teheran și Meshed fuseseră străbătuți fără incidente majore. Ca *ferengi*, Ross atrăgea întotdeauna atenția, dar era obișnuit cu asta. Cuvântul data din perioada cruciadelor. La origine, acesta reprezenta doar pronunția arabă a lui Frank, iar cu timpul termenul ajunsese să desemneze toți europenii. De-a lungul anilor, Ross fusese numit *ferengi* cu diverse nuanțe, pornind de la curiozitate și ajungând până la insultă.

Îi mai rămăseseră doar opt sute de kilometri până când să ajungă la destinație. Restul călătoriei ar mai fi trebuit să dureze aproximativ o lună, dar era cea mai periculoasă parte a traseului, căci trebuiau să traverseze Karakum, Nisipurile Negre, un deșert cu mult prea puțină apă și prea mulți tâlhari turkmeni nomazi.

În timp ce Ross se uită circumspect spre dealurile întrerupte, de un maro-roșcat din jurul lor, Allahdad își încetini calul, astfel încât mergeau unul lângă altul.

– Ar fi trebuit să așteptăm în Meshed o altă caravană, Khilburn, spuse el cu pronunția guturală obișnuită în această parte a lumii. Trei bărbați care merg singuri nu se află în siguranță. Allamanii, banditii turkmeni, ne vor captura.

Scuipă pe pământ.

– Sunt vânzători de oameni, sunt o rușine pentru credință. Ne vor vinde pe Murad și pe mine ca sclavi în Buhara. Pe tine cel mai probabil te vor ucide, căci ești un *ferengi*.

Ross își înăbuși un oftat. Mai avuseseră această conversație de zeci de ori de când părăsiseră orașul Meshed.

– Vom ajunge din urmă caravana la Sarakhs, dacă nu chiar înainte, spuse el cu fermitate. Dacă năvălitorii ne vor urmări, îi vom întrece. Nu am cumpărat pentru noi cei mai buni cai din Teheran?

Allahdad examină cei trei cai de călărie, plus calul de povară pe care Ross îl ținea de căpăstru.

– Sunt niște animale bune, recunoscu el cu un oftat țâfnos. Dar turkmenii sunt născuți pentru șa. Spre deosebire de oamenii cinstiți, trăiesc pentru a jefui. Nu vom scăpa niciodată de ei.

Ca de obicei, Ross puse capăt discuției spunând:

– Poate nu vor veni. Dacă vor veni, vom zbura. Și dacă este scris să fim luați ca sclavi, așa să fie.

– Așa să fie, răsună cu jale vocea lui Allahdad.

Stăpânul din fortăreața Saravan se plimba de-a lungul zidurilor, scrutând cu ochi pătrunzători câmpiile de dedesubt, când tânărul păstor veni cu vești despre care credea că vor stârni interesul.

După ce făcu o plecăciune adâncă, tânărul spuse:

– Guli Sarahi, am văzut azi-dimineață trei călători care mergeau spre est, pe drumul Bir Bala. Sunt singuri, nu fac parte dintr-o caravană.

– Sunt proști că străbat acest tărâm cu atât de puțină forță, fu răspunsul imperturbabil. Și de două ori proști să o facă atât de aproape de frontieră.

– Adevărat grăiești, Guli Sarahi, fu de acord păstorul. Dar există un *ferengi*, un european cu ei. Fără îndoială că prostia lui îi conduce pe aici.

– Știi cu exactitate unde sunt?

– Acum trebuie să se apropie de micul lac sărat, spuse păstorul. Azi-dimineață, am auzit de la un prieten al vărului meu că unchiul său a văzut ieri o bandă de turkmeni.

Conducătorul se încruntă și îl lăsă să plece pe păstor, dându-i moneda de argint la care tânărul sperase. Timp de câteva minute, Guli Sarahi privi orizontul cu un aer meditativ.

Așadar, exista un *ferengi*, și chiar unul prost, pe drumul Bir Bala. Trebuia făcut ceva în legătură cu asta.

Pe măsură ce terenul deveni din ce în ce mai neregulat, Ross spori vigilența, căci le-ar fi fost mai ușor călăreților să se apropie periculos de mult. Dacă, într-adevăr, existau turkmeni în apropiere. Dată fiind sărăcia

acestei ţări de frontieră, părea foarte puţin probabil ca un bandit să-şi piardă timpul pe-acolo.

Privi la dealurile sterpe, gândindu-se că ar trebui să existe mai multe semne ale aşezărilor umane, apoi studie poteca, care nu părea să fi fost folosită des.

– Murad, cât mai este până la următorul sat?

– Poate două ore, Khilburn, spuse tânărul persan, neliniştit. Dacă acesta este adevăratul drum. Iarna a fost grea şi dealurile nu mai arată la fel.

Interpretând corect remarca, ceea ce însemna că se pierduseră din nou, Ross aproape gemu cu voce tare. Destul cu asigurările lui Murad, în Teheran, cum că ştiau fiecare stâncă şi tufiş din estul Persiei. Dacă Ross nu ar fi aruncat o privire vigilentă la harta şi la busola lui, ar fi fost în Bagdad până acum. El sugeră sec:

– Poate ar trebui să ne întoarcem pe urmele noastre până când dealurile încep să ni se pară familiare.

Murad privi peste umăr, jignit de lipsa de încredere a stăpânului său, apoi privi cu ochii pierduţi dincolo de Ross, expresia sa schimbându-se într-una de frică veritabilă.

– Allamani! strigă el. Trebuie să fugim ca să ne salvăm vieţile!

Ross şi Allahdad se întoarseră în şeile lor şi văzură cum jumătate de duzină de călăreţi, în veşminte specifice turkmenilor, luaseră o curbă la aproximativ jumătate de kilometru în spatele lor. De îndată ce aceştia îşi dădură seama că fuseseră observaţi, strigară şi îşi îmboldiră caii înainte, unul dintre ei trăgând un foc.

– La naiba! blestemă Ross. Călăriţi!

Cei trei bărbaţi porniră cu viteză maximă, Ross rugându-se cu fervoare ca poteca pe care erau să nu ducă la o fundătură. Dacă aveau spaţiu, ar fi trebuit să fie mai rapizi decât urmăritorii lor, căci alesese armăsari care erau mari, rapizi şi bine hrăniţi. Caii turkmenilor erau viguroşi şi aveau o rezistenţă considerabilă, dar erau mai mici şi, la finalul iernii, ar fi trebuit să simtă efectele lunilor în care fuseseră prost hrăniţi.

Şi, dacă viteza nu dădea roade, Ross avea carabina lui, cu toate că prefera să nu împuşte pe nimeni, atât din motive practice, cât şi umanitare.

La început, se părea că strategia lui îi va salva, căci distanţa dintre cele două grupuri de călăreţi începu încet să crească. Apoi, armăsarul călcă într-o vizuină de animal ascunsă. Se clătină şi se lovi violent de pământ, cu un sunet de agonie, trăgând după el şi calul de povară. Cu o reacţie rapidă, dezvoltată în timpul unei vieţi petrecute călărind, Ross se eliberă din şa, aruncându-se într-o parte, astfel încât să nu fie prins sub caii care cădeau.

În timp ce Ross se ghemui, astfel încât să lovească pământul rostogolindu-se, Murad strigă şi trase o clipă calul înapoi cu o expresie îndurerată, timp în care se gândi repede să vină în ajutorul stăpânului său. Instinctul de autoconservare câştigă însă, şi bărbatul îşi îmboldi calul înainte, făcându-se nevăzut. După care Ross se izbi de pământul stâncos şi toate gândurile sale dispărură într-un întuneric vineţiu.

Îşi veni în simţiri câteva momente mai târziu, descoperind că era întins pe spate şi rămăsese fără aer, durerea străpungându-l în partea stângă, caci aceasta suferise greul căzăturii. Vibraţiile copitelor asurzitoare zguduiră pământul. El privi în sus şi i se înfăţişă privelişte a îngrozitoare a şase cai gonind spre el.

Pălăria îi căzuse şi, la vederea părului de un auriu strălucitor, o voce strigă:

– *Ferengi!*

În ultimul moment, probabil înainte să-l calce în picioare pe Ross, caii cotiră, dansul copitelor lor scoţând un nor de nisip şi praf, în timp ce călăreţii formară un cerc mobil în jurul lui. Căciulile negre şi mari, din piele de oaie, ale turkmenilor le confereau un aer milităresc, de parcă ar fi fost un detaşament de husari regali. Strămoşii lor aveau sânge mongol, iar ochii lor înguşti, întunecaţi, care se uitau ţintă la prizonierul lor, arătau emoţii care variau de la curiozitate la lăcomie şi totală rea-voinţă.

Ross îşi forţă mintea năucă să gândească şi să analizeze, căci toţi erau tineri, iar tinerii preţuiesc viaţa mult mai puţin decât cei bătrâni. E posibil să ucidă sub forţa impulsului, fără să aibă îndoieli. Carabina lui se găsea în continuare prinsă pe calul său, care era întins la vreo şase metri depărtare, scheunând de durere, cu piciorul drept din faţă îndoit într-un unghi nefiresc. Calul de povară se ridicase pe propriile picioare şi nu părea să fie rănit. Peste câteva clipe, turkmenii vor începe să jefuiască ambii cai, dar, în acest moment, Ross era în centrul atenţiei.

În timp ce el se ridică în picioare, unul dintre turkmeni mârâi „porc rus" şi îl pocni cu biciul său de călărie.

În mod reflex, Ross ridică braţul şi reuşi să-şi apere faţa de lovitură, cu toate că forţa acesteia îl făcu să dea înapoi şi îl împunse dureros prin haina groasă. În timp ce armăsarul atacatorului său se ridică pe picioarele dinapoi, dându-se în spate, Ross se strădui să revină pe propriile picioare. Din fericire, limba turkmenă era suficient de asemănătoare cu uzbeca, astfel încât el putea atât să înţeleagă, cât şi să răspundă.

– Nu rus. Britanic, bombăni el, răguşit din pricina prafului din gât.

Călăreţul care mânuia biciul scuipă.

– Ptiu! Britanicii sunt la fel de răi ca şi ruşii.

– Şi mai răi, Dil Assa, fu altul de acord. Lasă-ne să-l omorâm acum pe acest spion *ferengi* şi să trimitem urechile lui generalilor britanici în Kabul.

Un al treilea călăreţ spuse:

– De ce să-l omorâm, când putem să-l vindem în Buhara la un preţ frumos?

Dil Assa mârâi.

– Banii sunt repede cheltuiţi, dar uciderea unui necredincios ne va asigura paradisul.

– Dar noi suntem mai mulţi, obiectă un altul. Putem să mergem toţi în paradis prin uciderea unui singur spion necredincios?

Înainte să se ajungă la o dezbatere teologică în toată regula, Ross interveni:

– Nu sunt spion. Călătoresc spre Buhara ca să aflu veşti despre fratele meu. Am o scrisoare din partea şeicului Islamului, recomandând tuturor credincioşilor să mă ajute în numele milei.

– Şeicul Islamului nu înseamnă nimic pentru noi, zâmbi dispreţuitor Dil Assa. Ne pasă doar de binecuvântarea califului nostru.

Ştiind că şeicul islamului fusese doar o încercare, fără mari şanse de izbândă, Ross era pregătit să facă un apel direct la cupiditate.

– Sunt un conducător printre *ferengi*. Dacă mă ajutaţi, veţi fi pe deplin răsplătiţi.

– Eşti un câine britanic şi vei muri ca un câine.

În timp ce Dil Assa scoase vechea sa puşcă cu fitil şi o îndreptă spre Ross, tovarăşii săi izbucniră într-un şuvoi de comentarii, care erau prea rapide ca să le poată urmări.

Unii păreau să fie în favoarea ţinerii lui în viaţă pentru un posibil câştig, în timp ce alţii se luau la întrecere pentru privilegiul de a ucide un necredincios. Ignorând opiniile tovarăşilor săi, Dil Assa ridică piedica puştii sale şi, cu ochi negri şi înverşunaţi, îndreptă arma spre Ross.

Gaura de la capătul ţevii se ivi la fel de mare şi de letală ca şi gura unui tun şi, pentru o clipă, Ross rămase imobilizat de privelişte. După ce scăpase de la moarte într-o duzină de alte ţinuturi, în cele din urmă norocul său se termina. Nu mai era timp pentru frică. Nu se putea gândi decât că optimismul vesel al lui Jean Cameron fusese, încă o dată, nepotrivit.

Preferând să fie doborât luptându-se, decât să fie împuşcat ca un câine, Ross plonjă zadarnic înspre Dil Assa. Încă o dată, lumea explodă în haosul răvăşitor al violenţei. Arma explodă asurzitor de aproape şi se auziră, simultan, mai multe împuşcături, ecourile bubuind înainte şi înapoi între dealurile pietroase.

În timp ce caii turkmenilor începură să necheze şi să se ridice sălbatic, Ross fu lovit în umăr. Impactul îl răsuci şi îl aruncă la pământ. În timp ce cădea, nu era sigur dacă fusese împuşcat sau doar lovit de copita unui cal.

Un turkmen strigă un avertisment și arătă spre un deal din apropiere, unde un grup format din doisprezece călăreți coborau cu zgomot asurzitor spre potecă, trăgând în acest timp cu carabinele. Ross reuși să se pună din nou pe picioare și țâșni spre calul său rănit ca să-și recupereze carabina și muniția. După aceea, intenționa să se urce pe calul de povară și să fugă cât se putea de repede și de departe, înainte să fie prins în mijlocul unei încăierări între două bande de localnici.

Văzându-l pe *ferengi* fugind, Dil Assa urlă și răsuci pușca descărcată, astfel încât să țină de țeavă. Merse călare direct spre Ross, balansând arma ca pe o bâtă. Încă o dată, Ross se feri, de-abia scăpând de o lovitură care i-ar fi putut crăpa craniul.

Brusc, turkmenii băteau în retragere, fugind înaintea nou-veniților. În timp ce caii galopau lângă Ross, fu lovit din lateral și aruncat din nou la pământ. De data aceasta, nu-și pierdu cunoștința, cu toate că vederea i se întunecă pe la margini. Amețit, hotărî că nu mai avusese o zi atât de proastă de când cu prilejul memorabil al întâlnirii lui Mikahl în munții Hindu Kush. Se simți în întregime amorțit din pricina pedepsei pe care o primise și fu incapabil să se hotărască dacă era rănit mortal sau doar fusese zgâriat și rămăsese fără suflare.

Din locul în care zăcea, avea o imagine clară a ceea ce se întâmpla și văzu grupul de nou-veniți despărțindu-se în două, jumătate mergând în căutarea turkmenilor, iar ceilalți călărind direct spre Ross. După îmbrăcămintea lor, erau perși și, dacă avea noroc, erau mai puțin însetați de sânge decât turkmenii.

Pe măsură ce călăreții se apropiară, clipi surprins, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Ce mama naibii căuta un războinic tuareg în Asia Centrală, la cinci mii de kilometri depărtare de Sahara?

Înalți, aprigi și orgolioși, tuaregii erau nomazi legendari din inima deșertului. Erau, de asemenea, singurul trib musulman ai cărui bărbați erau acoperiți de un văl, spre deosebire de femei. Ross îi știa foarte bine pe tuaregi, căci trăise printre ei timp de mai multe luni, când

călătorise în Africa de Nord. Era incredibil să vezi un singur tuareg atât de departe de ținutul său natal.

Pe măsură ce călăreții galopau, Ross trase de el să se ridice pe propriile picioare. Avea peste tot zgârieturi, iar acestea se vedeau prin îmbrăcămintea sfâșiată, dar nu păreau să existe răni majore sau oase rupte. Scăpase destul de ușor. Cel puțin, până acum.

Călăreții se apropiară la scurtă distanță de Ross și se holbară cu toții la străin. Ross îi analiză și el, ceea ce-i confirmă faptul că bărbatul din centru purta mantia neagră și vălul specific tuaregilor. Vălul lung, de culoare albastru-închis, numit *tagelmust*, era strâns răsucit în jurul capului și al gâtului bărbatului, lăsând doar o deschizătură îngustă în dreptul ochilor. Efectul era prevestitor de rău.

În afara tuaregului, grupul mai era format din trei perși și doi uzbeci. Era un amestec neobișnuit de triburi; poate proveneau dintr-unul dintre forturile de la granița cu Persia și îl slujeau pe șah. Ross nu simți ostilitatea care existase din partea turkmenilor, dar nici nu arătau deosebit de prietenoși. În special tuaregul, care emana tensiune chiar și prin faldurile vălului.

Subtilele semne de respect din cadrul bandei sugerau că tuaregul era liderul, astfel încât Ross spuse în tamaheq, limba tuaregilor:

– Pentru salvarea unui umil călător din mâinile turkmenilor, ai cea mai adâncă recunoștință a inimii mele.

Liniștea totală a tuaregului sugera că era surprins să-și audă propria limbă, dar, cu fața acoperită și cu ochii umbriți, era imposibil să-i citească expresia. După o clipă, el răspunse într-o franceză fluentă.

– Tamaheq este bună, *monsieur*, dar prefer să discut în franceză, dacă o cunoști.

Bărbatul acoperit cu văl vorbi puțin mai tare decât o șoaptă și, după sunetul ușor îngroșat, era imposibil să-ți dai seama dacă era tânăr sau bătrân. Cu o încetineală calmă a mișcărilor, încărcă pușca, o foarte modernă pușcă cu închizător britanică, apoi o puse liniștit în partea din față a șeii. Deși arma nu era îndreptată spre

Ross, el avea sentimentul că ar fi putut ochi şi trage repede cu ea, dacă era necesar.

– Mai erau alţi doi bărbaţi cu tine. Unde sunt?

Incapabil să găsească la ce i-ar putea servi tăcerea, Ross răspunse:

– Şi-au continuat drumul atunci când calul meu a căzut.

Tuaregul făcu un gest rapid şi doi dintre oamenii săi se întoarseră şi porniră în galop mic în direcţia servitorilor dispăruţi ai lui Ross.

– Ar trebui să-ţi alegi oamenii cu mai multă atenţie, *monsieur*. Loialitatea lor lasă mult de dorit, continuă pe un ton sec.

– Un cal purtând o povară dublă nu ar fi putut să alerge mai repede decât turkmenii.

Nu există nimic înţelept într-un sacrificiu fără noimă.

– Aveţi o logică greşită, *monsieur*.

Pierzându-şi interesul faţă de subiect, tuaregul descălecă şi se îndreptă spre calul rănit al lui Ross, care era întins pe o parte, cu pieptul umflat şi ochii lucind de durere. După ce studie un moment piciorul fracturat al armăsarului, ridică puşca, o lipi de craniul calului şi apăsă trăgaciul. Când arma bubui, calul tresări spasmodic, apoi rămase nemişcat.

Fu nevoie de tot controlul de care Ross era capabil pentru a nu i se face greaţă. Era necesar ca animalul rănit să fie ucis, iar Ross ar fi făcut el însuşi asta dacă ar fi avut oportunitatea, dar era ceva profund glacial în eficienţa imperturbabilă a tuaregului.

Prompt, bărbatul cu văl încărcă încă o dată, apoi se întoarse cu faţa spre Ross. Avea aproximativ un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri, o înălţime medie pentru poporul său, ceea ce îl făcea înalt pentru un arab, cu toate că mai scund cu câţiva centimetri decât Ross. Constituţia sa subţire şi mişcările sprintene sugerau că era tânăr, dar aerul său ameninţător nu avea vârstă şi sfârşit.

– Sângerezi. Eşti rănit?

Ross îşi dădu seama că se freca la umărul care îl durea şi lăsă imediat mâna jos.

– Nimic semnificativ.

– Vei veni cu noi la Saravan.

Nu era o rugăminte. Ross spuse:

– Ca oaspete sau ca prizonier?

Modul în care tuaregul ignoră comentariul era un răspuns suficient. Dădu un ordin în persană celui mai mic dintre tovarășii săi, un băiat aflat la vârsta adolescenței.

Băiatul răspunse:

– Da, Guli Sarahi.

După ce descălecă, îi oferi frâiele calului său lui *ferengi*. Ross dădu din cap în semn de mulțumire, apoi privi spre tuareg.

– Permite-mi, te rog, o clipă, ca să-mi iau șaua și căpăstrul.

După ce bărbatul cu văl încuviință nervos, Ross scoase harnașamentul de pe calul său mort. Șaua avea să-i fie folositoare pe viitor. Mai mult, înăuntru era ascunsă o cantitate însemnată de aur, de aceea Ross preferă să o ridice el însuși. Fixă șaua pe animalul său de povară, apoi încălecă pe calul împrumutat, în timp ce băiatul se urcă în spatele lui Guli Sarahi.

Pentru o clipă, Ross se miră de numele persoanei care îl luase în captivitate, care nu era de origine tuareg. Dar avea atâtea alte lucruri în legătură cu care să-și facă griji. Se părea că nu va fi ucis pe neașteptate, dar bănui că recăpătarea libertății sale va fi scumpă. Mai rău, aranjarea unei răscumpărări avea să necesite timp, care era o marfă mult mai prețioasă.

Pe măsură ce mergeau călare spre est, spre frontieră, perșii îl înconjurară pe Ross, eliminând orice posibilitate de evadare. Se gândi să înceapă o conversație cu oamenii aflați în preajma lui, dar hotărî să nu o facă, căci poate se va dovedi benefic să tăinuiască faptul că știe limba persană. În plus, când avea dubii, găsise întotdeauna că era cel mai potrivit să-și țină gura.

Călătoria dură aproximativ o oră, drumul devenind din ce în ce mai îngust și mai abrupt, până când străbătură un munte, unul în spatele celuilalt. Aproape de vârf, poteca se învârtea în jurul unei curbe strâmte și,

brusc, deasupra lor se ridicară zidurile întinse ale unei fortăreţe. Cineva din spatele lui anunţă:

– Saravan.

Ross fu impresionat. Acesta nu era un sat sărăcăcios, ci o aşezare enormă, care amintea de un castel feudal. Sisteme sofisticate de irigaţii creau câmpuri luxuriante şi livezi din fiecare bucăţică de teren arabil, pe pantele dealurilor şi în valea de dedesubt. Muncitorii care lucrau pe ogoarele de un verde primăvăratic arătau puternici şi prosperi, spre deosebire de cei mai mulţi dintre sătenii care locuiau în această ţară de frontieră lăsată în voia sorţii şi îndelung prădată.

Ca în cazul celor mai multe dintre construcţiile Asiei Centrale, zidurile masive şi clădirile fortăreţei erau făcute din cărămizi din lut tencuite şi aveau o strălucire de un auriu şters în soarele după-amiezii. Pe măsură ce grupul trecu de poartă şi intră în fortăreaţă, Ross observă că edificiile păreau foarte vechi, dar fuseseră renovate în ultimii ani. Existau multe fortăreţe antice abandonate în această parte de lume şi probabil că, până recent, Saravan fusese una dintre ele.

Guli Sarahi ridică o mână şi trupa se opri în faţa palatului, care reprezenta inima fortăreţei. În timp ce tuaregul descălecă, băieţii săriră dinspre grajduri ca să adune caii, iar un bărbat cu barbă cenuşie ieşi din palat. Timp de un moment, Guli Sarahi se consultă cu nou-venitul, care părea să fie uzbec. Apoi, tuaregul se întoarse şi ordonă:

– Vino.

Ross se supuse, restul călăreţilor urmându-l înăuntru. Palatul avea un aer de vechime considerabilă, dar era bine întreţinut, cu pereţii spoiţi cu var şi o pardoseală din plăci de ceramică elegantă. Guli Sarahi conduse grupul într-o sală mare de recepţie, mobilată cu o simplitate orientală tradiţională. Divanuri cu perne se găseau de-a lungul pereţilor şi covoare groase şi strălucitoare erau întinse pe podea.

În timp ce bărbaţii formară un cerc larg în jurul străinului, tuaregul îl studie pe Ross. Adusese cravaşa

cu el şi îşi trecu biciul din piele printre degetele lungi. Cu vocea sa răguşită, şoptită, spuse:

– Turkmenii sunt vânzători de oameni. Au vrut să facă din tine un sclav?

– Nu se hotărau să aleagă între asta şi omorârea mea fără să stea pe gânduri. Un grup extravagant, vorbi tărăgănat şi calm Ross, în cel mai bun stil englez. În încăpere era o atmosferă schimbătoare. Neştiind sigur cu ce se confrunta, Ross urmă regula clasică de a nu arăta frică. Mare parte dintre cei care îl ţineau în captivitate erau o haită de câini care va deveni agresivă dacă va simţi teroare. Aduc cu mine scrisori de recomandare din partea şahului şi a câtorva dintre onorabilii mullahi şi valorez mai mult viu decât mort.

– Cred şi eu că valorezi foarte mult, *monsieur*.

Guli Sarahi începu să se plimbe în jurul lui Ross cu o graţie felină. El spuse pe neaşteptate:

– Dă-ţi jos haina şi cămaşa.

Puteau să fie mai multe motive pentru o asemenea cerere, iar toate îl făceau pe Ross să se simtă neliniştit. Se gândi să refuze, dar hotărî că ar fi prostesc din partea lui. Deşi era cel mai mare bărbat din încăpere, era depăşit numeric de şase ori.

Simţindu-se ca un sclav forţat să se dezbrace în faţa unui potenţial cumpărător, îşi scoase îmbrăcămintea ferfeniţită şi o lăsă să cadă pe podea. În momentul în care Ross îşi dezgoli partea de sus a corpului, se auzi un murmur de interes dinspre privitori. Nu ştia dacă erau impresionaţi de paloarea pielii sale englezeşti, de vânătăile viu colorate şi de rănile pe care le dobândise mai devreme, sau de cicatricile urâte, lăsate de un glonţ care aproape îl omorâse cu un an şi jumătate în urmă. Probabil era vorba de toate cele trei motive.

Guli Sarahi se opri în faţa lui Ross într-o postură hotărâtă. Încă o dată, Ross blestemă *tagelmust*-ul, care făcea imposibil de interpretat expresia celui care îl ţinea prizonier.

Cu o precizie plină de delicateţe, tuaregul trasă cu mânerul biciului de călărie conturul cicatricii cutate, lăsată de ieşirea glonţului. Acea urmă şi rana de intrare

a proiectilului de pe spatele lui Ross se estompaseră odată cu trecerea timpului, dar rămâneau în continuare impresionante. Guli Sarahi atinse ușor cu mânerul zonele zgâriate de pe pieptul și brațele prizonierului său. Exista o blândețe ciudată în acest gest, pe care Ross îl găsi mai neliniștitor decât dacă ar fi fost unul brutal.

Bărbatul cu văl se învârti încet în jurul lui Ross și atinse cealaltă cicatrice. Când biciul din piele împletită perie coastele lui Ross, acesta își simți pielea slinoasă. Date fiind dedesubturile acestei situații, nu știa dacă să se aștepte la o mângâiere sau la o lovitură bruscă a biciului. Ambele păreau la fel de posibile, și la fel de dezagreabile.

El spuse încet:

– Îmi pare rău pentru cicatrici – îmi vor scădea valoarea dacă decizi să mă vinzi.

Guli Sarahi spuse cu asprime:

– Pentru cumpărătorul potrivit, ai valora destul de mult, *ferengi*.

Ross ameți din cauza șocului. În supărarea sa, tuaregul renunțase să șoptească, rostind cuvintele pe un ton normal, iar vocea răgușită era obsedant de familiară.

Familiară și mai uluitoare decât orice se petrecuse în acea zi. Spunându-și că tot ceea ce își imagina era imposibil, Ross se răsuci și se uită țintă la cel care îl ținea captiv. Înălțimea era aproximativ potrivită, la fel ca și constituția ușoară și mișcările suple. Încercă să vadă ochii umbriți prin deschizătura de la *tagelmust*. Erau negri, la fel ca ochii majorității tuaregilor, sau de un gri nestatornic, care putea să se schimbe din cuarț clar în fumuriu?

În batjocură, Guli Sarahi spuse:

– Ce s-a întâmplat, *ferengi*, ai văzut o fantomă?

De data aceasta, vocea era inconfundabilă. Cu o furie care nu-l mai încercase de o duzină de ani, Ross apucă de marginea vălului și trase în jos, dând în vileag chipul lui Guli Sarahi.

Imposibilul era adevărat. Persoana care îl luase în captivitate nu era un tuareg, ci demult-pierduta și trădătoarea sa soție, Juliet.

capitolul 3

Juliet nu tresări, pur şi simplu îl privi distant, cu precauţie. Părul ei de un roşu aprins fusese prins simplu la ceafă într-un coc gros, iar ea arăta la fel de strălucitoare şi de încântătoare ca o lamă frumos lucrată. Ridicând din sprâncene, ea spuse în engleză:

– Din moment ce eşti în fortăreaţa mea, înconjurat de oamenii mei, nu crezi că ar fi o dovadă de înţelepciune să arăţi puţin mai multă precauţie, Ross?

Era prea furios ca să-i pese de ceea ce avea să se întâmple cu el. Luându-şi mâna de pe *tagelmust*, el răbufni:

– Haide, fă-ţi jocul. Întotdeauna ţi l-ai făcut.

Ridică privirea spre oamenii ei, făcu un gest scurt şi aceştia părăsiră încăperea. Uzbecul mai în vârstă ieşi cu o împotrivire evidentă, până când Juliet îi zise în persană:

– Nu-ţi face griji, Saleh. Eu şi *ferengi* ne cunoaştem bine. Trimite, te rog, apă caldă, bandaje şi alifie şi, de asemenea, ceai.

Clocotind încă de furie, Ross spuse:

– Prietenul tău Saleh are foarte mare dreptate să se teamă că aş putea să-ţi sucesc gâtul.

Juliet reveni cu privirea la el în timp ce îşi desfăcu vălul, care avea cel puţin cinci metri lungime.

– Prostii, spuse ea cu calm, aruncând ţesătura de culoare închisă pe divan. Poate ai fi tentat să complici lucrurile, dar eşti prea gentleman ca să faci asta, indiferent cât de mult aş merita un asemenea tratament.

Confirmarea faptului că avea dreptate nu-i calmă furia lui Ross. Nici în acea noapte groaznică, din urmă cu doisprezece ani, nu ridicase mâna asupra ei, iar furia lui de-acum era o umbră palidă a celei pe care o simţise atunci.

– Care a fost scopul acestei mici şarade?

Trăgându-şi cămaşa pe el, se uită aspru la soţia sa.

– Intenţionezi să mă ţii pentru răscumpărare? Ar fi exagerat, luând în consideraţie valoarea alocaţiei pe care ţi-am oferit-o în ultimii doisprezece ani.

Juliet spuse tăios:

– Nu ţi-am cerut niciodată bani. Tu ai fost cel care a insistat să mi-i dea.

– În calitate de soţie, eşti responsabilitatea mea financiară.

Privirea lui Ross o scruta cu atenţie. Era imposibil să-ţi dai seama că trupul de dedesubtul acelor straturi de haine era al unei femei. Dacă ar fi continuat să-şi schimbe vocea şi să poarte *tagelmust*-ul, el nu i-ar fi bănuit niciodată identitatea.

– În plus, eram îngrijorat de cum ai fi putut alege să-ţi câştigi existenţa dacă nu te-aş fi sprijinit.

Ea înţelese aluzia jignitoare.

– Ross, îmi cer iertare că m-am lăsat în voia unui simţ al umorului denaturat.

– Asta a fost acea mică scenă – o glumă? spuse el, fără să se domolească. Ai un simţ al umorului care este mai mult decât denaturat. A devenit de-a dreptul maliţios.

– Ţi-e teamă? întrebă ea, cu o nuanţă de surpriză în voce. Nu părea să-ţi fie.

– Doar un prost nu s-ar teme când s-ar vedea înconjurat de bărbaţi înarmaţi şi cel mai probabil ostili, spuse el sec, dar nu credeam că înjosindu-mă mi-aş fi îmbunătăţit situaţia.

Ea îşi muşcă buza.

– Îmi pare rău. M-am purtat foarte urât.

– Se pare că scot ce e mai rău din tine.

Juliet părea că ar fi vrut să-i arunce o replică furioasă, dar intrarea unei servitoare foarte tinere o făcu să-şi ţină gura. Fata ducea o tavă cu cele necesare pentru oblojirea rănilor şi ceai, pe care o lăsă pe o masă circulară joasă, înainte să se încline şi să părăsească încăperea.

Întreruperea îi dădu timp lui Juliet să-şi vină în fire.

– E adevărat că scoţi ce e mai rău din mine, spuse ea în timp ce turnă o ceaşcă de ceai aburind, apoi amestecă o lingură plină cu zahăr. Întinzându-i ceaşca lui Ross, ea continuă, fără să trădeze nici o emoţie: Eram un model de seriozitate şi bună-cuviinţă înainte să te cunosc.

Era o minciună atât de strigătoare la cer, încât Ross se înecă cu prima înghiţitură de ceai, având sentimente împărţite între furie şi amuzament reticent.

– Ai o memorie defectuoasă, spuse el când putu să vorbească din nou. Erai o femeie afurisită chiar şi atunci, doar că îţi lipsea experienţa ca să-ţi exprimi la maximum nerușinarea înnăscută.

– Să menţionezi aşa ceva nu este un comportament demn de un gentleman englez.

Ea îi oferi un zâmbet ezitant, ce trecu iute, ca o părere. Zâmbetul îi făcu inima lui Ross să tresară ciudat. Cât de caracteristic pentru Juliet să te înfurie şi să te dezarmeze în acelaşi timp. După ce îl tratase ca pe un sclav a cărui valoare era evaluată, îşi schimbase atitudinea şi îşi amintise exact cum îi plăcea lui ceaiul.

Furia lui începu să se stingă, ceea ce era un mare noroc, având în vedere că avea nevoie de toată înţelepciunea din lume ca să se descurce cu această femeie imposibilă. Simţindu-se brusc istovit, se aşeză pe divan.

Juliet luă tava adusă de servitoare, apoi se cocoţă lângă el.

– Dă-ţi cămaşa jos din nou, spuse ea pe un ton foarte firesc.

Ross tresări când ea făcu o mişcare ca să-l ajute. Atingerea ei îl deranjase şi înainte, când nu ştiuse cine era. Acum îl deranja şi mai tare. Să se dezbrace în faţa unui doctor ar fi fost un lucru; să facă acelaşi lucru în prezenţa soţiei sale înstrăinate, cu care avusese o relaţie pasională, obsesivă, era cu totul altceva. Dar rănile sale chiar aveau nevoie de îngrijire şi, date fiind circumstanţele, timiditatea ar fi fost ridicolă. Stăpânindu-şi neliniştea, îşi dădu jos cămaşa.

– Ai ajuns chiar la timp astăzi. Cum de s-a întâmplat asta?

– Am aflat că un european însoţit doar de doi servitori se afla în zonă şi că fusese văzută, de asemenea, şi o bandă de turkmeni, explică ea.

Înmuind o bucată de ţesătură, ea începu să cureţe cu delicateţe nisipul şi sângele închegat de pe încheietura rănită a mâinii lui stângi, care arăta cel mai rău.

– Am decis să intervin înainte ca idioţii să sfârşească în piaţa de sclavi din Buhara.

Cu nervii calmați de căldura și dulceața ceaiului, se sprijini cu spatele de pernele de catifea, poruncindu-și să se relaxeze. Aceasta era probabil cea mai ciudată zi din viața lui. Să stea aici lângă Juliet, după atât de mulți ani, iar ea peticindu-l ca pe o haină care trebuia cârpită – părea prea ireal ca să poată crede. Totuși, prezența ei era prea vie ca să fie negată. Era conștient într-un mod intens, fizic, de căldura degetelor ei, de parfumul ei exotic. Ea, pe de altă parte, nu părea deloc afectată de apropierea dintre ei.

Simțind nevoia să rupă tăcerea, el întrebă:

– Faci adesea pe îngerul păzitor pentru călătorii nesăbuiți?

– Dacă aud de o posibilă încurcătură, fac ce pot.

Juliet începu să întindă o alifie pe partea de sus a brațului său zdrelit, dar, cu toate că degetele ei erau abile și blânde, efectul nu fu unul mângâietor. Ross se crispă, gata să urle de durere.

Ea se deplasă până în dreapta lui și începu să curețe tăieturile și zgârieturile de pe partea aceea.

– E inutil să spun că am avut un șoc considerabil când am aflat că tu erai acel *ferengi*.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar de ce nu te-ai prezentat imediat? Micile tale jocuri nu mi s-au părut deloc amuzante.

Ea ezită.

– Nu aveam de gând să mă prezint. Intenționam să te trimit pe drumul tău fără să-ți dezvălui cine sunt.

– În cazul acesta, nu ar fi trebuit să cedezi pornirii de a mă umili în fața oamenilor tăi. Vocea lui era tăioasă. Până în acel moment, nu am avut nici o bănuială.

Fața i se îmbujoră din nou și deveni foarte concentrată să curețe o zgârietură adâncă, care încă sângera, de pe latul palmei lui.

– Nu încercam să te umilesc. Mă crezi sau nu, motivul principal pentru care ți-am cerut să-ți dai jos cămașa a fost faptul că eram îngrijorată. Când am ajuns, părea că erai rănit grav. De fapt, la început am crezut că erai mort, fiindcă l-am văzut pe acel turkmen împușcându-te de la mică distanță.

– Nu este ușor să lovești o țintă în mișcare atunci când ești călare. Râse satisfăcut. Sper că Dil Assa se mustră acum pentru că a țintit greșit.

– Probabil că este prea ocupat să scape de oamenii mei ca să aibă timp de asta.

Tonul lui Juliet era lejer, dar momentul îngrozitor în care îl recunoscuse pe bărbatul care zăcea întins pe jos încă îi era întipărit în minte. Nu credea că avea să-și mai revadă vreodată soțul. Cu siguranță nu se așteptase să-l vadă ucis în fața propriilor ochi.

– Cu toate că mi-am dat seama imediat că nu erai mort, fuseseși lovit puternic și te mișcai ca și cum ai fi avut dureri. Când am ajuns înapoi aici, nu eram sigură dacă suportai cu stoicism sau erai rănit mai grav decât credeai. Așa că am hotărât să văd cu ochii mei.

– Poate grija a fost principalul tău motiv, dar cu siguranță implică și alte motive. Care au fost acestea?

Juliet simți sângele urcându-i din nou în obraji și blestemă tenul curat, deschis la culoare, de roșcată, care îi trăda emoțiile mult prea des.

– Erai atât de... de al naibii de imperturbabil, în ciuda celor întâmplate, încât am cedat dorinței nedemne de a vedea dacă puteam să-ți stârnesc vreo reacție.

Terminând de îngrijit rănile, puse cârpele și pomezile din nou pe tavă.

– Dacă ai căutat o reacție, ai avut cu siguranță succes. Trăgându-și din nou cămașa, Ross spuse ca în urma unei reflecții: Este interesant că ai considerat calmul meu atât de iritant. Același lucru aproape m-a ucis cândva. Asta înseamnă că stoicismul britanic este periculos?

– Așa s-ar părea.

Cu siguranță lui Juliet i se păruse foarte enervantă detașarea lui. Când erau căsătoriți, îl văzuse retrăgându-se în spatele unei bariere de indiferență față de ceilalți, dar niciodată când fusese vorba despre ea.

– Glonțul care a trecut prin pieptul tău a fost rezultatul calmului excesiv?

– Nu, acela a venit când cineva a încercat să-mi omoare un prieten, iar eu m-am interpus prostește.

Juliet ar fi vrut să-i ceară amănunte, dar hotărî să nu o facă. Ross, aristocratul discret, nu ar fi recunoscut niciodată ceva atât de stânjenitor precum curajul. În plus, nu avea nici un motiv să ştie ce se întâmplase cu el.

În timp ce îşi încheie manşetele, el spuse:

– Cu toate că ar fi fost mai simplu dacă ai fi reuşit să-ţi păstrezi identitatea secretă, nu ai făcut-o şi descopăr că am o grămadă de întrebări să-ţi pun. Poate ai şi tu una sau două. Începem?

El spusese lucrurilor pe nume, iar Juliet – dacă voia să fie corectă – nu putea să-i nege şansa de a întreba cum ajunsese aici, la capătul lumii. Dar în acest moment nu era în stare să înceapă ceea ce ar fi fost o discuţie deosebit de dificilă.

– Nu acum.

Se ridică, veşmintele ei negre fluturând în jur.

– Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le fac în după-amiaza aceasta. Iei cina cu mine diseară? O să putem vorbi până când vom fi amândoi răguşiţi şi furioşi.

– Cum se va şi întâmpla, cu siguranţă, spuse el, cu o licărire de amuzament în ochii căprui.

Ignorând comentariul lui, ea continuă:

– Până atunci, ar trebui să te odihneşti, poate să faci o baie. Apa fierbinte te va ajuta în privinţa unora dintre acele răni.

Îi dădu micul borcan cu alifie, astfel încât să poată aplica din nou pomada, când era necesar.

– Foarte bine. Ross se ridică şi îşi îmbrăcă haina zdrenţuită. Apropo, sunt prizonier?

Juliet îi aruncă o privire surprinsă.

– Bineînţeles că nu. Apoi îşi muşcă buza, ştiind că acel „bineînţeles" nu era deloc subînţeles, nu după modul în care îl tratase mai devreme. Te voi duce în cameră. Lucrurile tale ar trebui să fie deja acolo.

Ross o urmă în tăcere prin clădirea imensă, până la camerele care-i fuseseră repartizate. Se găseau deja acolo şaua lui şi bagajul de pe calul de povară. După ce îi explică unde se afla baia bărbaţilor, sau *hammam*, ea spuse:

– Ne vedem la o oră după apus. Voi trimite pe cineva după tine.

Îi trecu prin minte că, de fiecare dată când se aflaseră în faţa uşii unui dormitor, intraseră împreună, în nici un caz nu-şi luaseră rămas-bun. Privirea enigmatică a lui Ross sugera că şi el se gândea cam la aceleaşi lucruri. Apoi, brusc, Juliet se răsuci pe călcâie şi porni fără să se uite înapoi, forţându-se să meargă încet, şi nu să fugă de parcă viaţa ei ar fi depins de asta. Luă colţul spre un alt hol, merse o vreme, apoi coti din nou. Palatul avea acum mult mai puţini ocupanţi decât în perioada sa de înflorire, iar această porţiune era de obicei goală. În sfârşit era singură, pentru prima dată de când îl descoperise pe Ross.

Determinarea care o susţinuse de-a lungul ultimelor ore se evaporă, iar ea se sprijini de perete, cu genunchii atât de vlăguiţi, încât de-abia o mai puteau susţine. Dumnezeule, Ross avea dreptate. Ar fi fost infinit mai uşor dacă el nu ar fi aflat niciodată cine era ea... iar Juliet nu avea pe cine să dea vina pentru dezvăluirea identităţii sale decât pe ea însăşi. Se agăţă de perete, tremurând, cu obrazul lipit de tencuiala dură şi cu respiraţia întretăiată. Dacă nu s-ar fi hotărât să-l provoace! Adevărat, fusese îngrijorată din cauza rănilor lui, iar în acelaşi timp se simţise învinsă de detaşarea lui calmă, dar motivul principal pentru comportamentul ei groaznic fusese furia. Din nou, temperamentul ei afurisit de roşcată îi scăpase de sub control, iar acţiunea ei dăduse greş, aşa cum se întâmpla adesea cu furia.

Mânia ei nu era îndreptată asupra lui Ross, ci mai degrabă împotriva prezenţei lui. Juliet îşi petrecuse ani întregi străduindu-se să-şi refacă viaţa, să găsească mulţumirea şi, într-o clipă, soţul său îi dăduse planurile peste cap. Avea o lume întreagă în care să hoinărească; de ce mama naibii trebuise să-şi facă apariţia chiar în curtea ei?

Dacă nu ar fi fost apariţia oportună a lui Juliet şi a oamenilor săi, Ross ar fi murit, aşa că nu putea să regrete cu adevărat această întorsătură de situaţie. Dar fusese în continuare furioasă, iar mânia ei, orientată greşit spre caracterul nedrept al vieţii, o făcuse să-l trateze ca pe o marfă dintr-o piaţă de sclavi.

În mod ironic, reacţia ei de şoc la vederea cicatricilor de la vechea rană de glonţ prelungise momentul şi îl făcuse să pară mai ameninţător decât intenţionase ea. Drept rezultat, înfuriase un bărbat recunoscut pentru calmul său şi se condamnase singură la ceea ce avea să fie o confruntare extrem de dureroasă. Iar lucrul cel mai rău, faptul că văzuse şi atinsese trupul frumos şi familiar al lui Ross, redeşteptase sentimente pe care ea încercase să le îngroape cu doisprezece ani în urmă...

Juliet detestase ideea de a-şi face debutul în societatea londoneză. Era înaltă şi stângace, părul ei roşu strălucind ca un far cuprins de flăcări, iar trecutul ei era prea neconvenţional ca să se mai bucure de succes social. Iar faptul că nu-şi dorea acel gen de succes nu făcea ca eşecul ei umilitor să fie mai puţin dureros.

Fără Sara St. James, sezonul ar fi scos-o din minţi pe Juliet. Lady Sara ar fi fost populară chiar şi dacă nu ar fi fost moştenitoarea unei mari averi, căci era foarte diferită de Juliet: minionă, încântătoare într-un mod graţios şi, în plus, poseda un farmec tăcut, care îi făcea pe toţi cei pe care îi întâlnea să se simtă importanţi şi onoraţi.

Prietenia lor din timpul şcolii ar fi putut fi foarte uşor înăbuşită de diferenţele de clasă socială. În schimb, Sara făcuse tot ce putuse pentru a uşura drumul lui Juliet, insistând ca prietena ei să fie inclusă în invitaţiile pe care le primea şi reuşind să-i convingă pe numeroşii admiratori să danseze cu domnişoara Cameron. lui Juliet nu-i plăcuse să fie obiectul unui act de caritate, dar alternativa ar fi fost mult mai rea, iar ea ştia că Sara acţiona din bunătate autentică.

Juliet auzise adesea vorbindu-se despre vărul favorit al Sarei, Lord Ross Carlisle, dar nu îl întâlnise niciodată. Apoi mersese la un bal zgomotos, cu numeroşi invitaţi, ce avusese loc la reşedinţa unei familii al cărei nume nu şi-l mai amintea. Sara fusese cucerită de tânărul atrăgător care-i făcea curte, iar Juliet găsise un colţ liniştit şi încerca să nu arate la fel de stângace şi de penibilă cum se simţea.

Apoi, mătuşa lui Juliet, sponsorul şi însoţitoarea ei pentru acel sezon, îi prezentase un tânăr. Străinul era

foarte înalt şi păcătos de chipeş, cu părul blond de culoarea untului şi emanând un sentiment calm de încredere în sine. Şi dacă era să se ia după respectul slugarnic manifestat de mătuşa Louise, era de asemenea bogat şi de familie bună.

Sala de bal era atât de zgomotoasă, că Juliet nu reuşise să audă numele tânărului. Deşi nu voia în mod special să danseze, era mai rău să stea singură, aşa că acceptase cu stângăcie invitaţia lui.

El valsa foarte bine, dar asta nu-i înmuiase inima lui Juliet. Fără îndoială că era unul dintre peţitorii Sarei şi fusese silit să o invite pe fata ignorată. Gândul acesta făcuse să-i fie imposibil să se bucure de ceea ce, altfel, ar fi fost o activitate foarte plăcută.

Răspunsese la toate încercările lui de conversaţie cu o concizie apropiată de lipsa de bună-cuviinţă, până când el spusese:

– Înţeleg că vorbeşti araba.

Replica lui îi captase atenţia şi ridicase pentru prima dată privirea spre el. Hotărând să facă o mică glumă între patru ochi, ea răspunsese:

– Da. Vrei să spun ceva în arabă?

El sugerase că ar fi încântat să audă un exemplu, astfel încât Juliet se gândise o clipă, genele ei lungi şi negre acoperindu-i ochii. Apoi spusese cu o voce suavă, în araba clasică:

– O, tu, imagine a slăbiciunii, tovarăş nefolositor, o maimuţă care pălăvrăgeşte, cu nici o scânteiere din înţelepciunea vieţii.

Ochii lui căprui şi adânci se făcuseră mari. Apoi, cu o licărire ironică în privire, spusese încet, într-o arabă uşor greoaie, dar fluentă:

– Tu ai limba unei aspide, fiică a deşertului, dar fiind doar un tovarăş slab, nefolositor, am fost cucerit de frumuseţea strălucitoare.

Juliet fusese atât de şocată, încât rămăsese încremenită în mijlocul ringului de dans, privind uluită la partenerul ei. Contrastul special de păr blond şi ochi căprui, cunoaşterea arabei... Ea îşi dăduse seama numaidecât de ceea ce ar fi trebuit să remarce de la bun început.

– Tu trebuie să fii Ross, vărul Sarei!

El rânjise, căldura neaşteptată a ochilor săi mai degrabă atrăgând-o, decât să ia în zeflemea grosolănia ei.

– Nimeni altul. Să înţeleg că nu ai auzit numele meu din cauza gălăgiei.

– Mă tem că da. Am crezut că eşti doar un alt dandy la modă, lăsase Juliet să-i scape.

El râsese din pricina sincerităţii ei deloc măgulitoare, aşa că ea se grăbise să continue:

– Sara mi-a spus că ai studiat limbi orientale la Cambridge şi că vrei să călătoreşti în Orientul Mijlociu şi în Asia.

– Corect.

O trăsese înapoi în braţele lui, astfel încât să poată relua dansul.

– Mi-am dorit mult să te cunosc, domnişoară Cameron, căci Sara mi-a spus despre trecutul tău fascinant. Spune-mi, te rog, cum era să trăieşti în Tripoli.

La fel ca şi Sara, el avea abilitatea să facă o persoană să se simtă specială. În timp ce dansau, Juliet îi răspunsese, simţindu-se asemenea unei flori care se desface în faţa soarelui, pălăvrăgind despre Tripoli şi Teheran şi frustrarea de a se întoarce în Anglia. Dansaseră de trei ori la rând, până când mătuşa Louise o trăsese deoparte pe Juliet şi îi oferise o lecţie despre comportamentul obraznic, care depăşeşte măsura.

Lui Juliet nu-i păsase. Pentru prima dată în viaţa ei, era îndrăgostită – până peste cap, miraculos, minunat de îndrăgostită – şi, spre surprinderea ei, Lord Ross Carlisle era la rândul său atras de ea. Ostilitatea ei faţă de Anglia se evaporase şi înţelesese că sentimentul fusese produsul singurătăţii şi al faptului că nu se adaptase la noua viaţă. Acum că era fericită, nu exista nici un alt loc unde ar fi preferat să se afle. Iubea încrederea în sine a lui Ross, bunătatea lui, felul în care râdea la glumele ei şi o făcea să se simtă frumoasă şi amuzantă.

Restul sezonului, ea şi Ross dăduseră naştere multor zvonuri, petrecând împreună mult prea mult timp în cadrul activităţilor sociale şi făcând frecvente plimbări călare sau cu trăsura. Era o relaţie plină de tachinări

şi râsete, şi joacă, firească precum relaţia dintre fraţi, dar cu un plus de atracţie fizică toridă. Din când în când, găseau suficientă intimitate pentru un sărut, iar focul dulce al acestuia o lăsa pe Juliet tremurând de o dorinţă confuză. Apoi, venise petrecerea organizată în casa din Norfolk.

La gândul acesta, degetele lui Juliet se înfipseră în tencuială, săpând până când varul îi intră sub unghii. O atingere blândă pe cotul ei o aduse înapoi în prezent.

– Guli Sarahi, ce te necăjeşte?

Era Saleh. Făcând un efort, Juliet îşi veni în fire, apoi se întoarse spre bărbatul care îi făcuse viaţa în Saravan posibilă.

– Nu mă necăjeşte nimic, unchiule. Doar mă gândeam pentru o clipă.

Uzbecul nu s-ar fi gândit niciodată s-o numească mincinoasă, dar căutătura sprâncenelor lui cărunte indica în mod clar neîncrederea.

– *Ferengi* te-a jignit?

– Nu! spuse ea repede. După un moment de reflecţie, oftă, dându-şi seama că trebuie să-i spună lui Saleh adevărul. *Ferengi*, Ross Carlisle, este un mare lord englez. Şi se întâmplă să fie şi soţul meu.

– Ai un soţ?

Saleh primi cu uluire afirmaţia ei surprinzătoare.

– A venit să ni te fure? Cu toate că este scris ca o soţie să fie ascultătoare cu soţul ei, umilii tăi servitori nu-l vor lăsa să te ia împotriva voinţei tale.

– Lordul nu a venit să mă ia. Întâmplarea a fost cea care pur şi simplu l-a adus aici. El a fost la fel de surprins ca şi mine, şi la fel de nemulţumit.

Juliet abia zâmbi, scurt.

– Şi nici nu doreşte să mă ia acasă. Nu ne-am mai văzut de doisprezece ani. Nu există nimic între noi, în afară de un contract semnat când eram tineri. Prea tineri.

Saleh îşi mângâie barba cărunţă cu un aer gânditor, ochii săi devenind pătrunzători.

– Întâmplarea este adesea vocea sorţii, copilă.

– Nu şi de data aceasta, spuse ea cu fermitate. Vino, hai să mergem la grajduri. Vreau să aleg un cal pentru soţul meu, astfel încât să poată pleca mâine.

Pentru liniştea ei sufletească, momentul trebuia să aibă loc cât mai devreme.

Ocupându-se de îndatoririle obişnuite ale Saravanului, Juliet îşi recăpătă stăpânirea de sine. Ea, Saleh şi căpetenia satului discutară despre reconstrucţia unei porţiuni demult distruse a canalelor de irigaţie. Apoi alese un cal potrivit pentru greutatea lui Ross şi ceru la bucătărie pregătirea unei cine speciale pentru două persoane.

Vorbi, de asemenea, cu oamenii ei, care se întorseseră din incursiunea în care îi trimisese. Grupul îi urmărise pe turkmeni fără succes. Năvălitorii ajunseseră în plin deşert, unde caii lor erau fără pereche, aşa că slujitorii renunţaseră la urmărire.

În schimb, căutarea servitorilor lui Ross avusese mai mult succes. Când fuseseră prinşi, cei doi se arătaseră bucuroşi că stăpânul lor supravieţuise accidentului şi erau fericiţi să vină într-o fortăreaţă persană sigură, decât să rişte să întâlnească mai mulţi turkmeni.

După-amiaza trecu repede şi, mult prea devreme, Juliet trebui să înceapă pregătirile pentru cină. Prima dată merse la baia destinată femeilor ca să se îmbăieze şi să se spele pe cap. După care, o servitoare îi perie părul, în timp ce o alta îi făcea vânt ca să se usuce.

Întorcându-se în camerele ei, hotărî că spălarea părului fusese o greşeală, căci buclele i se transformaseră într-o claie înflăcărată, de nestăpânit, cu o voinţă proprie. Hotărâtă să o supună, Juliet le răsuci fără milă în obişnuitul coc. Apoi se văzu în oglinda cea lungă. Purtând veşmântul negru de tuareg şi cu părul prins la spate, era o siluetă androgină, rigidă şi neatrăgătoare, cu ochii prea mari şi oasele feţei prea proeminente.

Dumnezeu ştia că nu voia să-l atragă pe Ross. Nu numai că asta ar fi fost periculos, dar, judecând după felul în care el o privise mai devreme, era chiar imposibil. Cu toate acestea, era suficient de femeie încât

să nu dorească să arate ca o vrăjitoare. Desfăcându-şi părul, privi fără ţintă spre o tapiserie care atârna pe un perete, în timp ce se gândea ce ar putea să facă să-şi îmbunătăţească înfăţişarea. Îşi va aranja părul într-o manieră mai delicată în jurul feţei, ceea ce va distrage atenţia de la trăsăturile ei prea puternice. În orice caz, se gândi ea ironic, buclele ei ca focul puteau să distragă atenţia de la aproape orice.

Ce să poarte? Ca Guli Sarahi, îşi punea întotdeauna îmbrăcăminte bărbătească şi nu avea veşminte feminine orientale. Cu toate acestea...

Şovăind, Juliet merse în camera mică din spatele dormitorului ei. Acolo dosise un cufăr ponosit, care conţinea relicvele vieţii ei europene, inclusiv două rochii. Nu mai deschisese cufărul de ani întregi, dar nu fusese capabilă să se hotărască să arunce conţinutul.

Chiar şi când fusese nouă, îmbrăcămintea nu era la modă. La scurt timp după căsătoria ei, Juliet rostise o diatribă plină de pasiune despre cât de nenorocite şi de dureroase erau corsetele, întrebându-se de ce europenilor nu le plăceau formele reale ale femeilor. Ross o asigurase că iubea forma ei adevărată. Cu o simplitate care o lăsase fără suflare, el sugerase ca ea să-şi modifice rochiile astfel încât acestea să se potrivească siluetei ei lipsite de corset, din moment ce talia ei era suficient de subţire şi fără să fie legată cu şireturi.

Lui Juliet nu-i trecuse prin minte să respingă într-o asemenea măsură convenţiile, dar aprobase cu entuziasm sugestia soţului său. Deşi croitoreasa fusese îngrozită, aceasta nu voise să piardă o clientă precum Lady Ross Carlisle, astfel încât fuseseră desenate şi realizate două rochii, una de zi şi una de seară. Ross pretinsese că îi plăceau rezultatele, iar Juliet purtase hainele numai când ei doi erau singuri.

Şi-ar fi comandat mai multe, dacă nu ar fi fugit. Acum, acestea erau singurele rochii englezeşti pe care le avea. Ezitând, Juliet îngenunche şi deschise cufărul, apoi ridică uşor capacul. Un val de parfum de levănţică se ridică în aer, iar ea inspiră adânc. Uitase că pusese

levănţică printre haine ca să le protejeze şi, acum, mirosul dulce o lovi asemenea unei explozii.

Cu mâinile tremurând, Juliet desfăcu materialul rochiei de seară din mătase albastră. Pânza delicată sclipi cu străluciri subtile şi alunecă cu voluptate în mâinile ei în timp ce o ridică din cufăr. Mireasma eliberată în momentul în care despături rochia îi declanşă un potop de amintiri, iar Juliet, cu respiraţia întretăiată, îşi îngropă chipul în material. Dumnezeule, levănţica de Norfolk...

Sezonul tocmai se încheiase, iar Juliet, mătuşa ei şi mama ei, proaspăt întoarsă în Anglia, merseseră la o petrecere pe proprietatea ducelui şi a ducesei de Windermere. Cu toate că încă nu aduseseră vorba despre căsătorie, era genul de vizită în timpul căreia potenţialele rude se evaluau unele pe celelalte.

Mătuşa Louise jubila pentru că protejata ei care nu promitea pusese mâna pe un fiu de duce, în timp ce Lady Cameron îl adora pe Ross şi era de părere că va fi un ginere perfect. Familia Windermere era mai puţin încurajatoare. Cu toate că erau foarte amabili cu Juliet, ducele şi ducesa lăsaseră să se înţeleagă în mod clar că, în opinia lor, ea şi Ross erau prea tineri ca să se căsătorească.

Pentru Ross şi Juliet, vizita la Norfolk însemnase şansa de a petrece mai mult timp împreună, dat fiind că provincia era în mod tradiţional mai puţin supusă restricţiilor decât Londra. Chiar şi aşa, în primele dintre cele patru zile nu existase nici o şansă să rămână singuri. În cele din urmă, apăruse oportunitatea unei plimbări călare în doi.

Fusese o perfectă zi englezească de vară, cu soare cald, briză uşoară şi nori pufoşi, care alunecau pe cerul de un albastru intens. După o oră de mers, descălecaseră într-o pădure de fagi, înconjurată de câmpuri întinse de levănţică de Norfolk. Primăvara venise mai devreme în acel an şi recolta era foarte bogată, câmpurile păreau acoperite cu o ceaţă violet-albastră, iar aerul era încărcat cu bogatele miresme ale florilor.

Ross adusese o pătură pe care să se aşeze amândoi şi un coş cu fructe proaspete, brânză de la localnici, bere

englezească şi tarte cu fructe. Deşi atmosfera dintre ei vibra din cauza tensiunii, fuseseră mai mult decât cuviincioşi în timp ce vorbeau şi mâncau, fără să se atingă, doar schimbând priviri pline de dorinţă. Când terminaseră de mâncat, Juliet începuse să adune firimiturile, dar Ross îi prinsese mâna şi i-o dusese la buze, sărutându-i în mod respectuos palma.

Ea se adăpostise nerăbdătoare în braţele lui. Şi urmase un delir de sărutări, fermecătoare şi inocente cum doar prima dragoste poate să fie. Când mâna lui Ross se oprise pe sânul ei, Juliet tremurase de plăcere, dorind mai mult, cu toate că avea doar o idee foarte vagă despre ce însemna asta.

Pe măsură ce săruturile lor se intensificau, se întinseseră cu totul pe pătură, căutându-se cu disperare. Toate urmele de luciditate şi control dispăruseră, iar Juliet se lipise de Ross, arcuindu-se convulsiv. Ca răspuns, el scosese un geamăt înăbuşit şi se împinsese spre ea, buzele lui zdrobindu-le pe ale ei. Ea strigase, în timp ce un foc lichid, splendid şi înfricoşător, izbucnise înlăuntrul ei.

Cu un efort atât de intens, încât ea îl simţea trosnind în jurul lor asemenea unui fulger de lumină, Ross rămăsese complet nemişcat, cu obrazul lipit de al ei şi braţele strângând-o cu o forţă care îi rănea coastele. Cu ochii închişi, Juliet fusese pe deplin conştientă de inimile lor care băteau nebuneşte, de carnea lui, de respiraţia întretăiată şi de focul mocnit al pielii lui lipite de buzele ei.

Era şocată şi puţin speriată. În cele din urmă, înţelesese de ce tinerele aveau nevoie de însoţitoare, căci pasiunea era o fiară turbată, cea mai irezistibilă forţă pe care o cunoscuse vreodată. Să fii singură cu un bărbat însemna să rişti să fii compromisă. Şi totuşi, chiar şi pe acest tărâm nou şi ciudat, avea totală încredere în Ross.

Pentru un lung, lung interval de timp, fusese linişte, exceptând zumzăitul albinelor, cântecele dulci ale păsărilor şi sunetul slab al frunzelor foşnind în vântul cu parfum de lavandă. Încet, respiraţia lui Ross se domolise şi îmbrăţişarea lui slăbise, devenind mai degrabă tandră decât copleşitoare. În cele din urmă, murmurase:

– Juliet?

După ce ea deschisese ochii, el îi atinsese obrazul cu o mână nesigură. Firele ei de păr, umede şi aurite, se lipiseră de fruntea lui.

– Cred că ar trebui să ne căsătorim, spusese cu o voce senzuală, îngroşată de emoţie. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

– Da, Ross, răspunsese ea supusă.

Şi asta fusese tot. Nu existase o cerere în căsătorie şi o acceptare formale, doar convingerea deplină a amândurora că îşi aparţineau unul altuia.

Se iscase o adevărată furtună când îşi anunţaseră intenţia de a se căsători, dar Ross urma să împlinească douăzeci şi unu de ani şi nu avea nevoie de permisiunea părinţilor săi. De asemenea, avea să primească o moştenire cu ocazia aniversării majoratului şi putea să-i asigure soţiei un confort decent, chiar dacă tatăl lui hotăra să-i suprime alocaţia.

Din moment ce tatăl lui Juliet era mort, era nevoie doar de permisiunea lui Lady Cameron, iar ea şi-o dăduse fără ezitare, deşi ducele încercase să o convingă să refuze. Resemnându-se în faţa inevitabilului, părinţii lui Ross capitulaseră şi acceptaseră în mod elegant mariajul.

De atunci încoace, indiferent de împrejurări, mirosul de lavandă o ducea cu gândul la momentul în care descoperise pasiunea şi la vremea în care cunoscuse certitudinea deplină.

Dezorientată, îşi ridică faţa din rochia de mătase şi se întoarse în prezent. Nu se bucura de căldura unei veri englezeşti, ci tremura în răcoarea apusului unei primăveri persane. Şi, peste câteva minute, era nevoită să-l înfrunte pe singurul bărbat pe care îl iubise vreodată, un bărbat care avea toate motivele să o dispreţuiască.

Obosită, se ridică în picioare şi scutură rochia albastră, care era surprinzător de netedă. Cu toate că materialul era preţios şi culoarea extraordinară, modelul în sine era simplu şi neprovocator. Cufărul conţinea de asemenea o cămăşuţă şi un jupon, aşa că le scoase şi le îmbrăcă în grabă, căci pierduse prea mult timp cu amintirile ei. Apoi, îşi trase încet părul peste urechi şi îl prinse în vârful capului, lăsând restul să cadă în valuri pe spate.

Juliet scoase lanţul simplu de aur şi pandantivul, pe care nu le putea purta astă-seară, apoi se privi cu inima îndoită. După ani întregi în care purtase numai veşminte largi, pe gât, rochia care îi punea în evidenţă formele o făcu să se simtă mai mult decât expusă, mai ales fiindcă era destul de strâmtă în dreptul bustului. Deşi restul trupului ei părea în mare parte la fel ca atunci când avea şaptesprezece ani, doar pieptul îi devenise mai generos. Din această pricină, decolteul, care era modest după standardele englezeşti, părea acum foarte îndrăzneţ, şi nu acesta era efectul pe care şi-l dorise.

După un moment de gândire, îşi aminti de un şal de caşmir, pe care un vizitator i-l oferise odată ca semn de preţuire pentru ospitalitatea ei. După ce îl înfăşură pe umeri, se cercetă din nou în oglindă. Culorile întunecate de albastru şi gri ale şalului se potriveau foarte bine cu rochia ei, făcând-o să pară, în acelaşi timp, mai simplă.

Din păcate, acum arăta atât de respectabilă, încât putea părea anostă, ceea ce de asemenea nu era bine. Nu era o guvernantă englezoaică, ci comandantul excentric al unei feude persane. Nu va da ochii cu soţul său arătând ca o fetişcană timidă, de parcă ar fi tânjit după aprobarea lui.

Îmbrăcămintea ei avea nevoie de superbele, barbarele bijuterii turkmene, şi se întâmpla ca Juliet să aibă câteva. La fel ca şi şalul, primise de-a lungul anilor diferite ornamente din partea călătorilor recunoscători, cu toate că nu avusese niciodată vreun motiv să le poarte. După ce se gândi cu atenţie, se opri la o pereche de cercei impresionanţi, formaţi din mai multe şiraguri, care se întindeau până aproape de umeri, şi un lănţişor asortat, care împodobea decolteul. Atât lănţişorul, cât şi cerceii, erau făcuţi din argint suflat cu aur şi înveseliţi cu mărgele cu forme neregulate, din cornalină şi turcoaz.

Înfruntând din nou mirosul lavandei, găsi un mic recipient cu balsam roz, care îi sublinie culoarea buzelor. Nu avea nevoie de sulemeneală, căci obrajii ei aveau suficientă culoare naturală.

Ultimul detaliu purta amprenta locală. În toate deşerturile Africii şi ale Asiei, bărbaţii şi femeile, în special femeile, îşi înnegreau pleoapele cu un preparat cosmetic făcut din antimoniu şi ulei. Având diverse denumiri, *kohl* sau *surma*, preparatul fusese folosit cel puţin din vremea Egiptului Antic, atât pentru a sublinia ochii, cât şi pentru a furniza o oarecare protecţie împotriva razelor toride ale soarelui. Şi în acelaşi timp arăta foarte impresionant şi ar fi fost trăsătura distinctă perfectă pentru costumaţia ei. Juliet luă un mic săculeţ brodat de *surma* şi o aplică cu dexteritate, clipind spre beţişorul cu care întindea, în timp ce punea preparatul pe pleoape.

În cele din urmă, se privi cu satisfacţie. Arăta ca un amestec între Est şi Vest, cu siguranţă neprovocator, dar nici masculin sau anost.

Apoi, Juliet îşi luă inima-n dinţi şi ieşi să-l întâlnească pe soţul său.

capitolul 4

La o oră după apus, un tânăr politicos, cu pasul uşor, îl escortă pe Ross spre camera în care urma să ia cina alături de Juliet. Încăperea, luminată de o lampă, părea să fie o cameră de lucru care fusese transformată temporar în sufragerie occidentală. Obiceiul oriental era să mănânci stând pe podea sau pe perne, în jurul unei mese joase, dar în această cameră exista o masă de lemn care fusese acoperită cu olandă şi pe care fuseseră aranjate farfurii şi tacâmuri de argint, în stil european.

Servitorul se înclină şi îl lăsă pe Ross singur. Pe el nu-l deranjă, căci i se părea interesant să cerceteze lucrurile care îl înconjurau şi care formau un ansamblu foarte asemănător cu propriul birou dezordonat din Anglia.

În afară de obiectele obişnuite din ceramică şi de sculpturi, erau cărţi şi papirusuri în cel puţin şase limbi, atât europene, cât şi orientale. Mai multe dintre textele asiatice erau atât de neobişnuite, încât îi umplură sufletul de o poftă de studiu demult uitată. Se întrebă dacă exista vreo şansă ca Juliet să-l lase să le împrumute, sau

să stea suficient de mult pentru a-şi face propriile traduceri. Apoi, amintindu-şi de misiunea sa, îşi înfrână entuziasmul. Va trebui să se întoarcă viu din Buhara înainte să poată împrumuta vreo carte.

Chiar şi mai interesante de-atât erau hărţile şi carneţelele lui Juliet, în care îşi consemnase observaţiile în legătură cu ţinutul şi locuitorii săi. Erau mai mult de o duzină de carneţele, iar el răsfoi repede câteva dintre ele. Instructive şi ironice, jurnalele ar fi avut un mare succes dacă ar fi fost publicate la Londra sub un titlu precum *Călătoriile persane ale unei doamne de familie bună din Anglia*. De asemenea, reprezentau o privire interesantă asupra femeii în care se transformase soţia sa.

Ridicând ultimul carneţel, îl deschise la întâmplare şi îşi coborî privirea ca să vadă, scrise cu literele ascuţite, caracteristice lui Juliet, cuvintele: „Mi-aş dori să nu-l fi întâlnit vreodată pe Ross Carlisle".

Inima îi tresări, de parcă ar fi fost înjunghiată cu o aşchie de gheaţă, iar el închise cu zgomot carnetul şi îl puse înapoi pe raft. Rămase complet nemişcat, inspirând adânc, ca să alunge senzaţia de greaţă ce ameninţa să-l cuprindă. Deci, ţinea un jurnal intim şi în acelaşi timp şi o înregistrare a observaţiilor externe, şi totul cu sinceritatea caracteristică.

Palid, Ross privi coperta din piele frumos lucrată a jurnalului. Răspunsurile la toate întrebările sale despre ce mersese greşit în mariajul său se găseau probabil în acea carte – iar el nu avea curajul să privească înăuntru.

La auzul paşilor care se apropiau, se întoarse şi încercă să arate la fel de nepăsător ca şi când ar fi aruncat o privire prin propria bibliotecă. Apoi Juliet trase deoparte draperia uşii, iar el încremeni. Ea avusese întotdeauna o predilecţie genială pentru a fi surprinzătoare, iar acum, blestemata femeie proceda la fel. În după-amiaza aceasta, în veşmintele ei de tuareg, arătase precum o regină războinică. Acum, înfăţişând o combinaţie între o guvernantă şi o dansatoare turcoaică, era în întregime femeie.

Ea se opri în prag, privindu-l cu prudenţă.

– Bună seara, Ross. Îmi pare rău că am întârziat.

– Nu face nimic, spuse el liniştit. Am presupus că ai întârziat fie din cauza unui detaliu neaşteptat, fie ai căpătat o noţiune orientală a timpului.

– Un pic din amândouă, poate.

În vreme ce ea intră în cameră, el îi studie chipul, comparându-l cu cel din trecut. Pe măsură ce structura osoasă puternică de dedesubt devenise mai proeminentă, trăsăturile rotunjite ale tinereţii se subţiaseră şi se întăriseră. Juliet nu avea să fie niciodată frumoasă în modul acela delicat, neajutorat, feminin, care plăcea multor bărbaţi. În schimb, era de o frumuseţe cutremurătoare.

Arătând spre masă, ea spuse:

– M-am gândit că ţi-ar plăcea să mănânci în stil occidental, iar masa de aici, din biroul meu, era cea mai potrivită pentru asta.

– Va fi o schimbare bine-venită, presupunând că nu am uitat în ultimele trei luni cum să folosesc o furculiţă.

În timp ce ea zâmbi uşor, un bărbat şi doi băieţi intrară aducând tăvi cu mâncare, pe care le puseră pe o masă de lucru, aşezată într-o parte. Bărbatul spuse:

– Mai doreşti şi altceva, Guli Sarahi?

– Nu, Ruhollah. Ne vom servi singuri. Te poţi retrage pentru restul serii.

Cei trei se înclinară, apoi ieşiră.

– M-am gândit că este cel mai bine să nu fim deranjaţi, îi explică ea.

– Sunt de acord. Tocmai acum am înţeles ce înseamnă numele tău. Crezusem că era un cuvânt tuareg pe care nu-l recunoşteam, dar trebuie să fie în persană, *guli sarai* – Floarea Deşertului.

– E din cauza culorii.

Ridică o mână sfioasă spre părul ei roşcat strălucitor.

– Prima dată când ne-am întâlnit, Saleh m-a numit Floarea Deşertului, şi numele a rămas.

– De ce ai preferat să vorbeşti în franceză în loc de tamaheq, în această după-amiază? întrebă el curios. Am crezut că ai învăţat limba tuaregilor când ai locuit în Tripoli.

– Am învăţat, dar tu vorbeşti tamaheq atât de bine, încât mi-a fost teamă că vei observa dacă voi face vreo

greşeală. Nu am mai vorbit tamaheq de ani întregi, aşa că franceza părea mai sigură.

Ridică o sticlă.

– Vrei nişte vin?

Ross ridică din sprâncene.

– Trebuie să fie greu de dobândit în această parte de lume.

– Da, dar îmi place să am la îndemână puţin vin şi coniac pentru oaspeţi.

Deschise sticla şi turnă vin roşu în două pahare, fiind foarte atentă să nu-l atingă în timp ce i-l întinse pe-al lui.

– Din moment ce alcoolul este interzis musulmanilor, nu există nici un risc ca servitorii să golească pivniţa cu vinuri, cum se întâmplă adesea în Anglia.

În următoarele minute, ea fu ocupată să toarne supa în castroane şi să aranjeze pe masă platourile cu pâine şi cu alte gustări.

Ross privi în tăcere, luând din când în când câte o înghiţitură de vin. Îşi amintea foarte bine rochia ei albastră de mătase. Arăta mai bine ca oricând, căci trupul ei suplu mai căpătase câteva curbe. De fapt, arăta atât de provocatoare, încât se întrebă dacă îşi propusese în mod intenţionat să-l tachineze sau să-l seducă, şi, dacă da, care dintre cele două suplicii avea să fie mai greu de îndurat.

Ridică ochii spre el, părul ei arămiu dansând în jurul umerilor în momentul în care întoarse capul. Priveliştea era suficientă să facă un bărbat să uite orice hotărâre înţeleaptă pe care o luase vreodată, şi totuşi, când privirea ei o întâlni pe a lui, în adâncimile de un cenuşiu limpede ale ochilor ei se oglindi pentru scurt timp nesiguranţa. La şaptesprezece ani, Juliet nu înţelesese cât de ispititoare era. Şi spre surpriza lui Ross, ea încă avea aceeaşi inocenţă.

Care trebuia să fi fost falsă, luând în consideraţie atenţia de care se bucurase printre bărbaţii mediteraneeni înainte să dispară în Asia Minor. Zvonurile despre comportamentul ei fuseseră atât de şocante, încât nu le-ar fi dat crezare dacă nu ar fi avut dovezi incontestabile. Dar el o absolvi de orice vină de a-l tenta în seara

aceasta; dacă într-adevăr şi-ar fi dorit asta, ar fi făcut mai mult ca să-l ispitească. În schimb, prudenţa ei părea la fel de mare ca şi a lui. Fără să bănuiască măcar speculaţiile lui, Juliet spuse:

– Cei doi servitori ai tăi sunt aici şi nu au păţit nimic altceva decât că sunt istoviţi. Stau în aripa bărbaţilor.

– Mă bucur să aud asta.

Educat să fie politicos în orice fel de circumstanţe, Ross trase un scaun pentru ea. După un moment de ezitare, Juliet se aşeză. Părul ei mătăsos îi mângâie dosul palmei, iar Ross se trase înapoi de parcă l-ar fi ars. Educaţia mamei sale în ceea ce priveşte manierele nu îl învăţase cum trebuia să se comporte un bărbat atunci când lua cina cu o soţie înstrăinată, care îşi dorea să nu-l fi întâlnit niciodată.

Aşezându-se la rândul său, Ross o întrebă:

– De cât timp locuieşti aici, Juliet?

– De peste nouă ani. După ce... – ea ezită, apoi alese un termen neutru – am părăsit Anglia, am călătorit prin Mediterana, apoi în Imperiul Otoman. După cum ştii, am trăit în Teheran în copilărie, când tatăl meu a primit un post acolo. Am vrut să văd din nou Persia, aşa că am petrecut mult timp călătorind prin ţară. Eram pe punctul de a mă întoarce la Constantinopol, când am descoperit Saravanul.

Ross gustă din supa lui. Aceasta conţinea iaurt, orez şi mentă, şi era delicioasă.

– Fortăreaţa era pe-atunci o ruină?

– Da. Frontiera estică a Persiei este groaznic de săracă, din cauza raidurilor constante ale turkmenilor. Mulţi dintre săteni au fost duşi în Buhara ca sclavi, iar alţii au plecat în căutarea unor locuri mai sigure.

El rupse o bucată de lipie şi o folosi ca să strângă cu degetele o gură de hummus, un amestec de năut şi diferite mirodenii.

– Saravanul pare suficient de rezistent încât să ţină piept atacurilor.

– Acum este, dar când am venit eu aici, zidurile se prăbuşeau şi puţul principal fusese otrăvit, astfel încât doar câţiva oameni mai rămăseseră în sat. Juliet sorbi din

vinul ei, cu o expresie distantă pe chip. Totuşi, m-am îndrăgostit de acest loc. Există ceva foarte pur şi elementar în legătură cu munţii şi deşertul. Saleh trăia în sat. El este un uzbec, originar din Buhara.

Informaţia îi atrase atenţia lui Ross. Trebuia să vorbească cu Saleh înainte să plece mai departe, să vadă dacă bărbatul avea unele sugestii folositoare. În acelaşi timp, se întrebă dacă uzbecul era amantul lui Juliet. Era suficient de bătrân încât să fie tatăl ei, dar asta nu însemna nimic. Mintea lui îndepărtă acest gând.

– Şi, întrucât o admirai pe Lady Hester Stanhope, te-ai decis să o imiţi şi să-ţi faci aici propriul mic regat?

– Bănuiesc că s-ar putea spune şi asta.

Juliet se ridică şi luă castroanele goale de pe masă. Apoi puse o tavă cu miel fript, cu garnitură de orez amestecat cu alune şi fructe uscate.

– Eram obosită să călătoresc fără încetare şi voiam să mă stabilesc undeva. Banii înseamnă putere, iar cele o mie cinci sute de lire sterline pe an au fost suficiente pentru finanţarea de puţuri noi, reconstruirea fortăreţei şi cumpărarea de vite şi seminţe. Odată ce au căpătat convingerea că vor fi în siguranţă, oamenii au început să vină înapoi. Acum există o comunitate mărişoară. Cei mai mulţi sunt perşi, dar există şi uzbeci şi afgani, chiar şi câţiva turkmeni. Toţi sunt bine-veniţi, atâta timp cât trăiesc în pace cu vecinii lor. E mai degrabă o rânduială feudală, cu mine în calitate de stăpână a moşiei.

Fără nici o tragere de inimă, Ross recunoscu că ea folosise cu chibzuinţă banii lui. I-ar fi fost uşor să-i risipească în bordelurile Europei; în schimb, ea crease o insulă de pace şi prosperitate pe un tărâm al nenorocirilor.

Şi avusese nevoie de mai mult decât de bani ca să fie un conducător bun; bărbaţii din Saravan nu i-ar fi ascultat ordinele dacă nu le-ar fi câştigat respectul.

– Apropo de Lady Hester Stanhope, ai auzit că a murit? Aproximativ acum un an şi jumătate.

– Nu auzisem. Cred că nu ar trebui să fiu surprinsă – era mult înaintată în vârstă. Dar a fost o legendă pentru atât de mult timp, încât e greu de crezut că nu mai este.

Juliet păru nostalgică.

– Când eram în Cipru, m-am gândit să merg în Siria să o întâlnesc, dar am hotărât să aştept până după călătoria mea în Persia. Dar de vreme ce am rămas aici, acum nu o voi mai întâlni niciodată.

– Poate că e mai bine aşa, spuse Ross. Era o persoană fascinantă, dar îi plăceau mult mai mult bărbaţii decât femeile şi probabil că ar fi fost foarte nepoliticoasă cu o femeie tânără care semăna atât de mult cu ea. În acest fel, poţi să-ţi păstrezi iluziile.

Juliet făcu ochii mari.

– Chiar ai întâlnit-o pe Lady Hester Stanhope?

Când Ross dădu din cap, ea exclamă:

– Te rog, spune-mi totul despre ea!

– Nu astă-seară.

Ross împărţi ce mai rămăsese din sticla de vin în paharele lor.

– De ce veşmântul de tuareg?

Ea zâmbi.

– Oferă o aură de mister, ceea ce nu este un lucru rău într-un tărâm unde mitul este la fel de puternic precum realitatea – poate şi mai puternic. De asemenea, vălul îmi protejează faţa de soare şi ascunde faptul că sunt femeie. Bineînţeles, toţi din Saravan ştiu.

– Sună ca şi cum ai fi creat aici un adăpost unic pentru tine. Ross făcu o pauză, apoi se trezi adăugând cu o voce blândă: Ai fost fericită, Juliet?

Ea privi în jos, spre farfuria ei.

– Sunt mulţumită. Este important să faci ceva care să merite osteneala. Apoi, cu o dorinţă evidentă de a schimba subiectul, ea întrebă: Ce mai face Sara?

– Foarte bine. Va avea un copil la începutul verii.

– Mai are şi alţi copii? Bănuiesc că ar putea să aibă o jumătate de duzină până acum.

– Având în vedere că este căsătorită de mai puţin de doi ani, răspunse Ross, acesta este primul.

– Nu s-a căsătorit cu acel tânăr pe care l-a întâlnit când şi-a făcut debutul în înalta societate? întrebă surprinsă Juliet. Părea să se îndrepte cu siguranţă spre altar. I-am

uitat numele, dar tatăl său era viconte, iar unchiul m nistru de cabinet.

Ross nu uitase numele lui, dar nu-l folosea niciodată.

– A hotărât că nu voia să se căsătorească cu o femei care putea să rămână infirmă pe viață. Din moment c nu exista nici un angajament oficial, a fost ușor pentr el să se retragă după accidentul Sarei. Nu foarte onora bil, dar ușor.

Juliet era pe punctul să soarbă din vinul ei, dar, l auzul cuvintelor lui Ross, trânti paharul pe masă.

– Care accident?

– Nu știi? Am presupus că avocatul tău ți-a comunica și vești, alături de ordinele de plată.

– I-am cerut să se limiteze la lucruri precum decese în familia mea restrânsă. Nu a spus niciodată nimic des pre Sara.

Aceasta fusese hotărârea ei, deoarece nu voia ca do rul de prieteni și familie să-i slăbească voința. Acum se cutremură înțelegând cât de multe lucruri pierduse.

– La doar câteva săptămâni după ce ai părăsit Anglia, Sara a avut un accident de călărie. A fost în pericol să moară și nu ar mai fi mers niciodată dacă nu ar fi fost atât de îndărătnică. Calul ei a trebuit să fie omorât. Era iapa aceea frumoasă, sură, Gossamer. Expresia lui se înăspri. M-am întrebat uneori dacă accidentul nu s-a petrecut din cauză că era înnebunită de îngrijorare în legătură cu noi. Nu-i stătea în caracter Sarei să fie neglijentă atunci când călărea.

Lui Juliet i se tăie respirația la auzul acuzației implicite, vrând să o respingă, dar nu putea, căci Ross avea dreptate: nu-i stătea în caracter Sarei să fie neglijentă.

Se stăpâni cu greu. În toți anii în care și-o imaginase pe Sara fericită, prietena ei suferise din cauza durerii, probabil a disperării și a singurătății pricinuite de pierderea bărbatului pe care îl iubea – și, foarte probabil, o parte din vină o purta Juliet. Fiecare acțiune producea unde de reacțiune, iar Juliet nu avea să cunoască niciodată toate consecințele fugii sale nebunești din Anglia. Cu o voce încordată, ea întrebă:

– Cum se simte acum Sara?

Chipul lui Ross se lumină.

– Cum nu se poate mai bine. S-a măritat cu un prieten de-al meu şi sunt înnebuniţi unul după celălalt. Mikahl se potriveşte mult mai bine cu ea decât tânărul zevzec şi insipid care a abandonat-o.

Aşadar, poate nu toate consecinţele acţiunilor lui Juliet erau rele. Sau poate, se gândi ea în modul fatalist care începuse s-o influenţeze în anii petrecuţi în Orient, fusese doar o foarte mică verigă în lanţul destinului Sarei. Cel puţin, Sara era acum fericită.

Pierdută în gândurile sale, Juliet nu reacţionă suficient de repede când văzu cu coada ochiului o licărire familiară. Printr-un singur salt plin de graţie, o pisică de un negru lucios sări pe masă. Faţa de masă se mişcă sub greutatea intrusei, astfel încât pisica alunecă, sfârşind cu ambele labe din faţă în tava cu miel şi părând la fel de surprinsă ca şi Ross.

– Şeherezada! exclamă stânjenită Juliet, strângând pisica în braţe.

– Îmi pare rău, Ross. Când scriu, ea de obicei doarme întinsă aici, pe masă. Bănuiesc că a crezut că lucram şi a vrut să stea cu mine. Nu cred că a intenţionat să ajungă în tavă, căci niciodată nu-şi bagă nasul atunci când mănânc în stil oriental.

El zâmbi, observând interesul avid al Şeherezadei faţă de ceea ce se găsea pe masă.

– Poate că nu aceasta a fost intenţia ei, dar e dispusă să fie maleabilă.

Luând o bucată mică de miel, se aplecă peste masă ca să-i ofere gustarea pisicii, care o acceptă cu lăcomie.

– O corupi, spuse cu mâhnire Juliet, în timp ce Şeherezada se zbătea în braţele ei. Dacă începe să se aştepte să fie recompensată fiindcă deranjează o masă, va deveni imposibilă.

Buna-dispoziţie care luminase pentru scurt timp chipul lui Ross se stinse, iar el se lăsă pe spătarul scaunului.

– Îmi pare rău.

Juliet îşi muşcă buza, dorind să nu fi spus nimic. De-a lungul serii, Ross menţinuse o anumită distanţă, fiind politicos, calm şi foarte reţinut. Îi amorţise gâtul de cât

aşteptase, în alertă, o izbucnire din partea lui. Apoi, când în cele din urmă se relaxase şi el puţin, cu câteva cuvinte neglijente, sâcâitoare, îi stricase dispoziţia.

Din fericire, fură întrerupţi de Fatima, favorita lui Juliet, în vârstă de şase ani.

– Îmi pare rău, Guli Sarahi, spuse fata în timp ce intră în cameră. Şeherezada a fugit de mine. Copila se opri şi făcu ochii mari. Guli Sarahi? spuse ea pe un ton întrebător, deloc sigură în legătură cu această femeie îmbrăcată ciudat.

– Sunt chiar eu, Fatima, o asigură Juliet. Port veşmintele poporului meu, în onoarea vizitei acestui gentleman, Lord Ross Carlisle. E... un vechi prieten din ţara mea natală.

Privirea fetei se îndreptă spre Ross. Ea se înroşi şi îşi trase vălul peste partea de jos a feţei, astfel încât doar ochii ei negri, strălucitori şi fascinanţi se mai vedeau. Juliet, care era mai degrabă ironică, remarcă faptul că soţul ei avea în mod frecvent un asemenea efect asupra femeilor. În această parte a lumii, înălţimea şi părul lui auriu îl făceau să pară mai mult decât un muritor de rând. Descâlcind felina din şalul ei de caşmir, Juliet spuse:

– Uite, draga mea, ia-o pe Şeherezada şi du-te înapoi în pat.

Când Fatima luă pisica, Juliet o îmbrăţişă afectuos şi îi oferi o plăcintă de pe platoul cu deserturi. Fata se opri în pragul uşii şi făcu o plecăciune politicoasă, privirea ei îndreptându-se din nou spre Ross. Pe urmă, o zbughi afară.

Când rămaseră singuri, Ross întrebă:

– Este fiica ta?

– Dumnezeule, nu, răspunse înfiorată Juliet. E fiica cea mică a lui Saleh.

Cu toate că Juliet nu ar fi trebuit să fie surprinsă de întrebare, din moment ce Ross nu ştia ce făcuse ea în ultimii doisprezece ani. Sau nu făcuse, în cazul acesta. Demoralizată de şirul gândurilor sale, se ridică de la masă şi adună farfuriile goale şi mâncarea rămasă.

– Doreşti nişte cafea? E mai degrabă în stil francez decât turcească sau arabică.

Când el dădu din cap, ea turnă în două cești din ibricul care fusese păstrat cald deasupra unei lumânări, apoi le aranjă pe masă. Își aruncă privirea spre Ross, care, în lumina lămpii, era un model de eleganță simplă englezească. Era precum în serile petrecute la Chapelgate, unde petrecuseră ore întregi discutând la cafeaua de după cină, conversațiile acoperind orice subiect imaginabil. Cu toate că Juliet ştia că ar fi mai înțelept să nu se lase în voia amintirilor, se trezi spunând în tăcere:

– E ciudat. Îmbrăcată astfel, cu tine de cealaltă parte a mesei, mă simt din nou precum Lady Ross Carlisle.

– Dar nu eşti Lady Ross Carlisle, spuse el lipsit de orice expresie. Nu mai eşti.

Juliet îngheță, toți mușchii ei amorțind temporar. În felul său, acesta era un şoc şi mai mare decât să-l vadă pe Ross zăcând, aparent fără viață, pe drum. Deşi în ultimul ei bilet către soțul său îl îndemnase să divorțeze de ea, se bucurase într-un mod egoist că el nu făcuse asta.

De-a lungul anilor şi în ciuda distanței care îi separa, ea găsise o consolare secretă în ideea că erau în continuare soț şi soție, că exista un fir invizibil care o unea cu Ross. Pierderea acelei legături durea mai mult decât ar fi visat că este posibil. Forțându-şi vocea să fie lipsită de inflexiuni, ea spuse:

– Aşadar, ai obținut în cele din urmă divorțul, aşa cum ți-am sugerat cu mulți ani în urmă. Sunt surprinsă că avocatul meu nu m-a informat, dar probabil că scrisoarea s-a pierdut. Ea aşează platoul cu plăcinte pe masă, apoi se aşează din nou jos, ascunzându-şi mâinile în poală, astfel încât să nu se vadă că tremurau. Te-ai recăsătorit?

– Nu am divorțat de tine. Legea englezească nu s-a schimbat, iar singurul motiv care poate fi invocat este adulterul. Își puse zahăr în cafea şi apoi continuă, la fel de imperturbabil: Itinerarul tău prin zona Mediteranei a generat numeroase zvonuri şi, chiar şi dacă doar

un sfert dintre ele erau adevărate, mi-ai fi furnizat numeroase dovezi în privința adulterului. Totuși, obținerea unei hotărâri de divorț este un proces foarte josnic și, în plus, public. Nu am vrut să mă supun pe mine sau familia mea la așa ceva. A existat suficient scandal în legătură cu căsătoria noastră și am fost suficient de mult timp obiectul batjocurii.

Cu toate că vocea lui Ross nu-și pierdu din blândețea caracteristică, durerea și furia pulsau în spatele calmului de suprafață. Așa cum i se întâmplase de foarte puține ori în viață, Juliet rămase pur și simplu mută de uimire, în timp ce un amestec profan de șoc și vină o zgudui. Inspirând adânc, ea se concentră să înțeleagă spusele lui.

– Dacă nu ai divorțat de mine, de ce ai spus că nu mai sunt Lady Ross Carlisle? Cu siguranță nu a fost posibil să anulezi căsătoria.

– Nu, nu a fost. Din punct de vedere legal, suntem în continuare soț și soție.

Privirea lui era ironică, de parcă ar fi putut să ghicească vârtejul de emoții care se pornise în ea. Și poate că putea.

– Fratele meu a murit toamna trecută și nu a avut nici un fiu, așadar, acum ești marchiza de Kilburn. Felicitări. Dacă amândoi vom trăi suficient de mult, într-o zi vei fi ducesa de Windermere.

În mod curios, prima ei reacție nu fu nici una de ușurare că erau în continuare căsătoriți, nici una de furie fiindcă o ironizase. În schimb, simți compasiune.

– Ross, îmi pare atât de rău.

Din impuls, își puse palma deasupra mâinii lui, care se odihnea pe masă.

– Știu că nu ai vrut niciodată să fii succesorul.

Cu toate că mâna lui nu se mișcă, tendoanele îi deveniră rigide sub atingerea ei. Cu mare atenție, de parcă Ross ar fi fost o bombă cu fitil, Juliet își retrase mâna.

– Sau te-ai răzgândit în legătură cu asta? Poate ceea ce vedeai asemenea unei închisori la douăzeci și unu de ani îți poate părea acum, când ești mai în vârstă, drept

un premiu. Celor mai mulţi dintre bărbaţi nu le-ar părea rău să moştenească un ducat.

– Nu m-am răzgândit, răspunse el, zâmbind pieziş. Ai fost singura persoană care a înţeles asta vreodată. Când alţi oameni aud că sunt acum Lord Kilburn, reacţionează felicitându-mă, de parcă faptul că am supravieţuit fratelui meu ar fi o mare realizare din partea mea.

– Este o ironie faptul că acum totul îţi va reveni ţie, chiar dacă nu vrei. Dar vei folosi averea şi influenţa Windermere mai bine decât ar fi făcut-o fratele tău. El avea un suflet mic. După o mică pauză, Juliet continuă. Bineînţeles, acum este mult mai important să ai un moştenitor. Nu te învinovăţesc pentru că ai vrut să eviţi notorietatea unui divorţ. Dacă vrei să-ţi iei o altă nevastă, îţi jur că nu voi veni niciodată în Anglia sau nu-ţi voi face probleme în nici un fel.

– Ai stat prea mult în Orient, Juliet. Sprâncenele lui Ross se arcuiră. În timp ce musulmanii pot să aibă mai multe soţii, în Anglia, un asemenea comportament se numeşte bigamie şi este ilegal.

– Nu am vrut să spun asta! zise ea cu exasperare. Poţi să mă declari moartă. Nu ar fi greu să aduci vreo dovadă pentru autorităţile engleze. După aceea, vei fi în mod oficial văduv şi poţi să te căsătoreşti din nou fără scandal.

El o privi cu un aer gânditor.

– Tatăl meu a spus întotdeauna că femela speciilor este nemilos de practică, şi avea dreptate. Ca să fiu sincer, chiar dacă aş fi liber să mă recăsătoresc, nu aş face-o, fiindcă nu am nici puterea, nici optimismul de a-mi lua o altă soţie. Străvechiul titlu Windermere şi uriaşa avere Windermere pot să ajungă la unul dintre verişorii mei de gradul al doilea când va veni vremea. Chicoti brusc. Dar îţi mulţumesc că ai făcut această ofertă. Deşi direcţionat greşit, a fost totuşi un gest generos din partea ta.

Juliet se simţi nesăbuită când îşi dădu seama de consecinţele sugestiei sale impulsive, cum era faptul că propria familie ar crede-o moartă. Dar cel puţin Ross era din nou amuzat.

Turnă din nou cafea pentru amândoi.

– Care sunt planurile tale acum? Te întorci la Teheran? Sper că nu mergi la Herat. Acum, Afganistanul este mai periculos decât de obicei.

– Nici unul dintre ele. Alese de pe platou o plăcintă pufoasă, cu aromă de nucşoară şi luă o înghiţitură. Delicios. Ai aici o bucătărie cu adevărat bună. Termină plăcinta din a doua înghiţitură. Destinaţia mea este Buhara.

Ea se uită ţintă la el.

– Sper că glumeşti. Este cel mai periculos loc din Asia pentru europeni. Dacă trebuie neapărat să călătoreşti mai departe în Asia Centrală, du-te la Kokand sau Khiva, de unde mai ai o şansă destul de bună să pleci viu.

– Din păcate, numai Buhara este potrivită. Îşi şterse degetele pe şervet. Nu este o călătorie de plăcere, Juliet. Ai auzit că emirul ţine prizonier un ofiţer britanic?

– Am auzit zvonuri, dar am auzit şi că ofiţerul a fost executat.

– Poate. Poate că nu. Intenţionez să aflu adevărul, apoi să văd dacă pot să fac ceva în legătură cu asta.

Juliet îşi muşcă buza.

– Guvernul britanic este dator să acţioneze, nu tu. Nu ai nici un statut oficial, nu?

– De nici un fel – mă duc în calitate de simplu cetăţean.

– Eşti nebun, spuse ea categoric. Dacă intri pur şi simplu în palatul emirului şi îi ceri să-l elibereze pe ofiţer, vei sfârşi tu însuţi ca prizonier sau chiar mort.

– Ai fără îndoială dreptate, fu de acord Ross. Totuşi, tot voi încerca. Mama ofiţerului mi-a cerut asta, iar eu am descoperit că nu pot să refuz.

– Ei bine, ar fi trebuit, răbufni ea, îngrozită cu câtă voioşie ignora el pericolele. În după-amiaza aceasta ai spus că nu avea nici un rost ca servitorii tăi să-şi sacrifice vieţile într-o încercare zadarnică de-a te salva din mâinile turkmenilor. E acelaşi lucru, doar că mai rău. Cel puţin, turkmenii doar i-ar fi făcut sclavi pe perşi. Dacă mergi la Buhara, eşti un om mort. Singura întrebare

este dacă vei fi omorât repede sau dacă, mai întâi, vei petrece câţiva ani putrezind în Puţul Negru. Nu are nici un rost să-ţi asumi acest risc în numele unui om care este deja mort.

– Situaţiile nu sunt comparabile, spuse el cu blândeţe. Nu este clar dacă ofiţerul britanic a fost executat. Dacă este mort, poate voi reuşi să-l conving pe emir să-mi dea trupul ofiţerului, astfel încât să-l înapoiez familiei pentru înmormântare.

– Fără îndoială că familia lui ar aprecia asta, dar nu merită să-ţi rişti viaţa doar pentru atât.

Privirea lui directă o întâlni pe a ei.

– Nici dacă ofiţerul respectiv este fratele tău Ian?

Juliet icni, de parcă ar fi primit o lovitură.

– Dumnezeule, nu Ian, şopti ea.

Tremurând, îşi îngropă faţa în mâini. Poate că întreaga zi era doar un coşmar şi se va trezi dimineaţa ca să descopere că viaţa ei în Saravan este neschimbată. Sau, şi mai bine, ultimii doisprezece ani fuseseră un vis provocat de febră şi ea se găsea în continuare la Chapelgate, dormind în siguranţă şi la căldură, în îmbrăţişarea soţului ei.

– O, la naiba, spuse neputincios Ross. Îl auzi sculându-se de pe scaun şi ocolind masa. Îi atinse cu blândeţe părul, spunând: Îmi pare rău, Juliet. Nu ar fi trebuit să-ţi dau vestea astfel.

Instinctiv, se întoarse spre el, iar el îşi puse braţele în jurul ei, în timp ce ea îşi lipi faţa de pieptul lui. Câteva clipe, timp în care se luptă să-şi stăpânească lacrimile, ea îşi permise să accepte confortul periculos al îmbrăţişării lui. De atâta timp îşi dorise atingerea unui bărbat. Atingerea lui Ross. În cele din urmă, se retrase, deşi nu atât de repede încât el să interpreteze mişcarea ei drept respingere.

– Nu trebuie să-ţi ceri iertare, spuse ea cu o voce nesigură. Nu există vreun mod de a da asemenea veşti cu blândeţe. Îşi duse dosul palmei la ochi. E greu de crezut că Ian nu mai este. A fost întotdeauna atât de plin de viaţă. Obişnuiam să cred că, dacă cineva va fi nemuritor, acela va fi Ian.

Ross se întoarse la propriul scaun.

– Deşi nu vreau să-ţi dau false speranţe, există o şansă ca el să fie în continuare în viaţă.

– Crezi cu adevărat asta?

El ridică din umeri.

– Cum am spus, există o şansă. Tot drumul de la Constantinopol încoace, am vorbit cu oricine pretindea că are informaţii. Rezultatele sunt neconcludente, căci majoritatea erau relatări la a treia sau a patra mână. În Teheran, am întâlnit un bărbat care pretindea că fusese martor la execuţia unui *ferengi* acum câteva luni, dar descrierea s-ar fi putut potrivi oricărui european.

– Chiar dacă nu era Ian, nu înseamnă că fratele meu este încă în viaţă, spuse ea palidă.

E posibil să fi murit în închisoare sau să fi fost executat de-atunci încoace. Dacă, printr-un mare noroc, ajungi la Buhara şi îl găseşti pe Ian în viaţă, nu există nici un motiv să crezi că emirul îl va elibera – sau că te va elibera pe tine.

– Cu toate acestea, am promis să fac tot ce îmi stă în putinţă şi o voi face.

Amintindu-şi ce mai spusese el, Juliet continuă cu o voce ascuţită:

– Numai la asta se gândeşte mama mea, nu-i aşa?

El dădu din cap.

– Am întâlnit-o la ambasada britanică din Constantinopol. Încercase fără succes să-l convingă pe Sir Stratford Canning să facă ceva prin intermediul canalelor oficiale.

– Dacă ambasadorul Canning a refuzat, înseamnă că guvernul este convins că Ian este mort.

Gura lui Juliet se încordă.

– La naiba, mama mea nu avea nici un drept să-ţi ceară să-ţi rişti viaţa într-o misiune zadarnică.

– Avea un presentiment că Ian e în viaţă şi că amândoi ne vom întoarce în siguranţă, explică el, cu un vag amuzament în privire. Deci, cine sunt eu să contrazic intuiţia feminină?

– Sper sincer că nu te-ai încrezut în intuiţia îndoielnică a mamei mele, răbufni Juliet.

Pentru numele lui Dumnezeu, Ross, renunţă la acest plan nebunesc! Nu există nici un fel de virtute într-o sinucidere nobilă.

– Subiectul nu este deschis discuţiei, spuse el hotărât. Am fost o dată la Buhara şi am supravieţuit. Poate voi avea din nou noroc. Dacă nu – el ridică din umeri cu un fatalism demn de un asiatic –, aşa să fie.

– Ai fost deja la Buhara? Dar...

Când vocea ei se stinse, el spuse sec:

– Eşti surprinsă că cineva atât de preocupat de studiu şi de lipsit de spirit de aventură ar îndrăzni să facă o asemenea călătorie?

Juliet se îmbujoră, ştiind că putea să pornească o adevărată discuţie în contradictoriu dacă ar fi răspuns remarcii lui. Poate că acela şi fusese motivul pentru care el o făcuse. Refuzând să se lase distrasă, analiză posibilităţile. Ea nu ar fi reuşit niciodată să-l facă să se răzgândească, nu când avea acea expresie blestemată de „cuvântul dat de un gentleman" întipărită pe chip. Şi, cu toate că era tentată, nu putea să-l închidă undeva pe Ross pentru binele lui. Mormăi doar pentru ea o înjurătură persană. Exista un singur lucru pe care putea să-l facă pentru a-i creşte şansele de a supravieţui călătoriei.

– Foarte bine, zise ea cu calm, pe un ton la fel de implacabil ca şi al lui. Dacă insişti să mergi la Buhara, atunci merg cu tine.

capitolul 5

La dracu', la naiba, şi din nou la dracu'! Ross făcu ochii mari privind spre soţia sa, gândindu-se că ar fi trebuit să prevadă asta.

– Categoric, nu.

Ea ridică din sprâncene.

– Nu ţi-am cerut permisiunea, Ross. Merg şi nu ai cum să mă opreşti. Poate ai călătorit tu prin Asia Centrală, dar eu am trăit aici nouă ani. Cunosc obiceiurile şi oamenii mai bine decât tine şi am mai multe resurse sub comanda mea.

– Nu fi absurdă, spuse el cu convingere. Ştii că femeile nu au nici un statut în această parte a lumii. Pe cont propriu, nu vei reuşi să faci nimic. Ca însoţitoare a mea, prezenţa ta doar va înrăutăţi situaţia. Sarcina mea va fi mult mai grea dacă va trebui să-mi fac griji şi în legătură cu siguranţa ta.

– Păstrează-ţi grijile pentru tine, ripostă Juliet. Tu vei fi mult mai în primejdie decât mine, căci eu nu merg în calitate de femeie.

Ross deschise gura, apoi o închise la loc.

– Cu Înălţimea Ta, purtând veşminte de tuareg şi văl, bănuiesc că poţi să treci drept tuareg dacă nu faci erori majore de comportament, recunoscu el, contrar voinţei sale. Deşi vestimentaţia sare în ochi în Asia Centrală, tot vei fi mai în siguranţă decât dacă ai călători ca o femeie *ferengi*. Dar nu despre asta e vorba. Nu văd nici un avantaj în prezenţa ta, în schimb sunt dezavantaje considerabile. Folosind un argument pe care amândoi l-am utilizat în mod excesiv astăzi, aş spune că ai intra în bucluc fără nici un motiv întemeiat.

– Se spune că Buhara este o gaură de şarpe plină cu spioni şi informatori. Dacă merg acolo ca bărbat musulman, voi avea mult mai multă libertate de mişcare decât tine şi voi putea să aflu lucruri pe care un *ferengi* nu le-ar afla niciodată.

Îşi muşcă buza de jos, în timp ce se gândi:

– Cred că ar trebui să mă dau drept servitorul tău, astfel încât să-ţi transmit informaţii fără să stârnesc suspiciuni suplimentare.

El aproape se înecă cu ultima înghiţitură de cafea.

– Tu, servitor? spuse el neîncrezător. E mai uşor de crezut că poţi să treci drept bărbat decât că vei face vreodată ceea ce îţi spune altcineva să faci.

Juliet, în mod neaşteptat, rânji.

– *Touché*. Recunosc că ascultarea ordinelor nu este punctul meu forte, dar nu sunt proastă. La mijloc fiind vieţile noastre, voi fi un model de obedienţă.

De ce trebuia să aibă asemenea izbucniri de farmec neaşteptat, irezistibil? Ar fi atât de uşor dacă Juliet ar fi o scorpie. Dar Ross nu s-ar fi căsătorit niciodată

cu ea dacă ar fi fost aşa. În schimb, era pur şi simplu imposibilă.

– Nu-mi pasă dacă poţi să asculţi ordinele precum un câine de vânătoare antrenat. Nu te iau la Buhara ca servitor sub nici o formă.

– Nu eşti deloc rezonabil, spuse ea răbdătoare. Oamenii pe care i-ai angajat în Teheran pot fi sfinţi sau eroi, dar te cunosc doar de câteva săptămâni şi nu ai cum să fii sigur de loialitatea lor. Cu siguranţă nu s-au remarcat astăzi, când te-au abandonat în mâinile turkmenilor. Cel puţin, poţi să ai încredere în mine că nu te voi trăda dacă apare vreun pericol.

Cu o cruzime intenţionată, el spuse:

– Să am încredere în tine că nu mă vei trăda? Luând în consideraţie antecedentele tale, aş fi nebun să fac asta.

Pe măsură ce sângele i se scurse din obraji, pielea lui Juliet se făcu albă ca varul, contrastând cu părul ei roşcat şi scoţând în evidenţă, de-a lungul pometilor, umbra palidă a pistruilor săi.

– A fost în mod evident o greşeală să-mi încredinţezi onoarea ta, spuse ea, vocea sa abia auzindu-se, dar poţi să ai încredere în mine în ceea ce priveşte viaţa ta, iar tu ştii asta.

În ciuda a ceea ce spusese, Ross credea afirmaţia lui Juliet. Trădase jurământul căsătoriei, dar nu ar fi fost niciodată laşă sau trădătoare, mai ales dacă era la mijloc viaţa fratelui său. Şi, măcar de dragul onoarei, dacă nu datorită afecţiunii, nu avea să facă nimic care ar fi putut să-l pună în pericol pe soţul său.

Totuşi, acceptarea propunerii ei era de neconceput. Ross nu se gândise niciodată serios la viaţa de apoi, dar ştia că petrecerea mai multor luni în apropierea nevestei sale ar fi fost echivalentul iadului.

– Nu pot să te împiedic să vii, spuse el plictisit, dar nici tu nu poţi să mă obligi să te iau drept servitorul meu.

– Atunci, voi merge în locul tău, spuse ea cu o atitudine de neclintit. De fapt, aşa ar trebui să fie. Ian este

fratele meu, nu al tău. Ai suferit suficient din cauza familiei Cameron.

După ce privirea ei provocatoare o întâlni pe a lui, atmosfera se schimbă între ei, punctul central mutându-se dinspre misiunea de la Buhara spre Ross și Juliet. Furia și tensiunea care pulsaseră între ei în seara aceasta își aveau originea într-o rană sângerândă, nevindecată: mariajul lor eșuat. Era timpul să i se adreseze direct.

– Dacă suntem amândoi hotărâți să mergem la Buhara, există probabil o șansă mai mare de supraviețuire dacă colaborăm, spuse Ross cu o voce aspră. Dar nu putem face asta decât dacă încetăm să ne provocăm unul pe celălalt. Încă de când ne-am întâlnit, ne-am tot duelat, căutând fiecare slăbiciunile celuilalt.

– Ai dreptate. Ea oftă. Nu sunt foarte mândră de comportamentul meu și nici tu n-ai fost prea în formă. E timpul să facem un armistițiu.

Dar, înainte să se poată întâmpla asta, Ross trebuia să găsească un răspuns la întrebarea care îl chinuise timp de doisprezece ani.

– De ce m-ai părăsit, Juliet? întrebă el în șoaptă. Erai îndrăgostită de un alt bărbat?

Ea privi în altă parte.

– Nu, spuse ea cu o voce la fel de scăzută. Nu a existat altcineva.

El așteptă ca ea să spună mai mult, iar când nu o făcu, spuse cu un aer meditativ:

– Din moment ce eram tot timpul împreună, bănuiesc că nu prea ai fi avut timp să te îndrăgostești de altcineva. Atunci, dacă nu ai fugit să fii cu un amant, a fost din cauză că nu ai putut suporta să te limitezi la un singur bărbat și la un singur pat pentru totdeauna și erai prea cinstită să rămâi și să devii o soție adulteră?

Date fiind caracterul pătimaș al lui Juliet și activitățile ei ulterioare, se gândise că aceasta era explicația cea mai probabilă.

– Nu știu dacă să mă simt măgulită de opinia ta în legătură cu cinstea mea sau insultată de rezultatul evaluării moralității mele, spuse ea cu o voce încordată. Nu, Ross, există și alte motive pentru a pune capăt unei

căsătorii în afară de sex. Nu te-am părăsit ca să răspund strigătului de sirenă al promiscuității.

– Atunci, de ce ai plecat? Încercând să pară detaşat, ca şi cum subiectul nu ar fi avut nimic de-a face cu el, Ross continuă: Eram fericit, iar tu păreai să fii la fel. Am avut doar câteva dezacorduri şi, cel puţin mie, nu mi-au părut serioase. Ce am făcut atât de groaznic?

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, goi şi suferind.

– Nu ai făcut nimic greşit, Ross. Problema eram eu. Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată, nici cu tine, nici cu altcineva.

Dădu la o parte scaunul de la masă şi se ridică, depărtându-se de cercul creat de lumina lămpii.

– Asta am încercat să-ţi explic în scrisoarea pe care am lăsat-o. Înseamnă că nu am făcut o treabă prea bună, altfel nu te-ai întreba în continuare de ce.

Incapabil să renunţe la amărăciunea din vocea sa, el zise:

– Ţi-am fost recunoscător că ai încercat să-mi cruţi sentimentele, dar, în ciuda explicaţiei tale, a fost greu să nu mă consider vinovat atunci când ai plecat. De fapt, imposibil. În special din moment ce ai fost atât de grăbită să-mi ceri divorţul. Anglia este plină de căsătorii nefericite, dar Parlamentul de-abia dacă acordă un divorţ pe an. Părea că de-abia aşteptai să scapi de mine.

Ea se întoarse spre el, pe faţa ei neputându-se citi nimic din cauza penumbrei.

– Îmi pare rău că aşa ai văzut tu lucrurile. Îţi jur că niciodată nu a existat altcineva la care să ţin cum am ţinut la tine. Ţi-am propus să ceri divorţul pentru a fi liber să o iei din nou de la capăt cu altcineva. Cu o femeie mai bună, una care te-ar face fericit.

Dar el nu voise niciodată pe altcineva. Încă o dată, el întrebă:

– Atunci, dacă nu ai plecat din cauza dragostei, a senzualităţii sau pentru că m-ai disprețuit, de ce ai plecat? Te rog, dă-mi un răspuns direct, Juliet. Trebuie să ştiu.

Trecu un moment lung de tăcere înainte ca ea să răspundă, cu o voce sugrumată:

– Adevărul simplu şi neînfrumuseţat era că mă temeam că, dacă rămâneam în Anglia, aveam să pierd acel lucru care mă face să fiu ceea ce sunt. Nu cred că este posibil să explic mai clar de atât.

Încet, Ross expiră aerul pe care îl ţinuse în el. Exista un adevăr în cuvintele lui Juliet, cu toate că el se îndoia că era fie simplu, fie neînfrumuseţat. Dar era clar că nu avea de gând să spună mai mult decât spusese.

Cu toate că îi dăduse un astfel de răspuns, exista o altă problemă care trebuia adusă în discuţie înainte să poată întreprinde o călătorie dificilă şi periculoasă alături de ea. Ross traversă încăperea până când ajunse lângă ea, atât de aproape încât simţi căldura pe care trupul lui Juliet o răspândea în aerul răcoros al serii.

În lumina slabă, era o formă înaltă, plină de graţie, o imagine dintr-un vis. Din zece mii de visuri. El murmură:

– Mai este un lucru pe care trebuie să-l ştiu înainte să declar armistiţiul.

Şalul ei alunecă în jos, dezvăluind paloarea celtică a pielii sale. Pe măsură ce vagul miros erotic de lavandă îi învălui pe amândoi, el îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi o trase lângă el, degetele lui mari alunecând sub colierul turkmen ca să mângâie netedele scobituri ale claviculei.

Juliet nu încercă să evite sărutul. Cu un suspin lung, tremurător, gura ei o întâmpină pe a lui. Era atât de înaltă, încât el trebui să-şi încline capul doar puţin, iar trupul ei suplu se mulă fără efort după al lui, în timp ce braţele lui alunecară pe trupul ei, înconjurându-l.

Doisprezece ani evaporaţi într-o secundă, iar ceea ce începuse ca un sărut de încercare, întrebător, deveni un întreg univers de senzaţii. Gustul şi atingerea lui Juliet îi erau la fel de familiare ca propriul sânge, mai râvnit decât viaţa eternă.

Mâinile lui alunecară peste neuitatele curbe ale spatelui şi ale coapselor ei, iar prin rochia de mătase simţi încordarea muşchilor în momentul în care ea se lipi de el. Făcu mai mult decât să accepte pasiv îmbrăţişarea. Ea răspunse cu o dorinţă sălbatică, mâinile şi gura dovedindu-i-se nesăbuite şi provocatoare, de parcă acesta

ar fi fost singurul moment de care aveau să se bucure vreodată.

Mult prea devreme, totul se termină. Pe neaşteptate, se trase din îmbrăţişarea lui şi, cu trupul tremurând şi cu ochii năuciţi, şopti:

– Nu, Ross. Nu asta. Niciodată.

– De ce nu? Căsătoria noastră nu a fost doar suferinţă. Ross ridică mâna până la obrazul ei, vârfurile degetelor sale urmând subtilele suprafeţe drepte şi curbele. Nu-ţi aminteşti?

– Îmi amintesc, spuse ea, cu o voce întreruptă. Mi-aş dori să nu-mi amintesc.

Mâna lui căzu. Timp de o clipă, Juliet rămase nemişcată ca o statuie. Apoi, eliberată de vraja care îi legase câteva clipe unul de celălalt, se întoarse şi ridică una dintre lămpi. Cu mişcări încordate, părăsi încăperea fără să privească înapoi.

Timp de câteva secunde, Ross închise ochii, spunându-şi că nu va muri din cauza frustrării sexuale, chiar dacă, pentru o clipă, îşi dori acest lucru. Şi învăţase în ultimii doisprezece ani că nici respingerea nu era letală. Se concentră în mod intenţionat pe zgârieturile şi vânătăile pe care le căpătase, ştiind că durerea fizică ar fi o îmbunătăţire faţă de ceea ce simţea acum. Şi totuşi, chiar dacă îl dureau fiecare muşchi, os şi tendon, privea în continuare la întâlnirea cu turkmenii ca la o plăcere pură, în comparaţie cu cina alături de soţia demult pierdută. Părea imposibil să fi trecut doar câteva ore de când o întâlnise din nou, căci se simţea de parcă ar fi îmbătrânit cu jumătate de secol într-o jumătate de zi.

Cu un efort imens, declanşă procesul de detaşare care avea să-l ajute să funcţioneze din nou. Era foarte priceput în a se separa mental de emoţiile sale şi, în curând, se distanţase suficient de mult ca să poată simţi o admiraţie confuză faţă de meticulozitatea lui Juliet. În doar câteva cuvinte, nu doar că îl respinsese în prezent, dar renegase şi trecutul pe care îl împărtăşeau. Juliet era o femeie eficientă.

În mod mecanic, stinse toate lămpile în afară de una, pe care o ridică de jos şi părăsi biroul. Îi luă ceva timp

să găsească drumul înapoi. Pe măsură ce înainta pe lungile coridoare albe ale vechiului palat, partea erudită, organizată a minții sale analiză ceea ce se întâmplase. Cu toate că pasiunea sa pentru locurile îndepărtate era autentică, Ross știuse întotdeauna că unul dintre motivele călătoriilor sale neîncetate era speranța vagă că, într-o zi, undeva, o va găsi din nou pe Juliet. Nu tocmai pentru dragoste, și cu siguranță nu pentru ură, ci din pricina durerosului sentiment de nedesăvârșire pe care îl lăsase în urmă.

Astăzi, printr-o pură întâmplare, o găsise și, ca rezultat, ușa spre trecut se închisese irevocabil. La un nivel abia perceptibil, se gândise că era posibil ca Juliet să fi fugit în urma unei porniri pripite, după care nu mai știuse cum să ajungă din nou acasă. Și, dacă s-ar fi întâlnit încă o dată, ar fi fost posibil să existe o șansă de a lua totul de la început.

Acum, această slabă posibilitate, niciodată recunoscută, fusese infirmată. Până ajunse în cameră, Ross se lupta cu suspiciunea chinuitoare pe care dorea să o nege, dar nu putea: că îi lipsea abilitatea de a stârni sau de a păstra iubirea romantică a unei femei. Putea să iubească și să fie iubit de familie și prieteni, dar ceea ce era necesar pentru a construi și a păstra o relație profundă bărbat–femeie îl depășea.

Date fiind condiția socială și averea sa, lui Ross nu i-ar fi fost greu să găsească și să păstreze o soție care să fie o parteneră socială plictisitoare, dar își dorise mai mult de-atât. Voise o soție care să fie egala lui, o tovarășă în toate lucrurile. Părinții lui avuseseră un asemenea parteneriat, iar el considerase asta ca pe ceva obișnuit, până când începuse să vadă mai mult din lume și înțelesese cât de multe tipuri de căsătorii existau. Cele mai multe dintre ele nu-l atrăgeau.

Doar alături de două femei reușise să se imagineze căsătorit. Una era verișoara lui, Sara. Când erau tineri, ea îi părea cealaltă jumătate a sa, cu toate că ea nu-l văzuse niciodată altfel decât ca pe un frate. La acea vreme, se gândise că asta se datora faptului că crescuseră împreună

şi el acceptase că ea nu va avea niciodată sentimente romantice pentru el.

La început, Juliet fusese diferită de Sara. Crezând că îl iubea, ea se oferise cu o încredere totală, lipsită de orice întrebare. Pentru Ross, apropierea dintre ei fusese ameţitoare şi plină de satisfacţii, exact ceea ce visase. Dar, după mai multe luni, totul se schimbase. Firea ei veselă îşi pierduse din intensitate şi ea începuse să-l privească cu ochi goi, plini de tristeţe.

El ştiuse că trebuia să se fi întâmplat ceva, dar nu recunoscuse că dragostea ei pentru el se stingea. Sau, poate, Juliet nu-l iubise niciodată cu adevărat; cândva, fusese sigur că îl iubea, dar, după ce ea plecase, nu mai fusese pe de-a întregul sigur de nimic.

Începuseră să aibă certuri, de obicei în legătură cu călătoria în Orientul Mijlociu pe care o plănuiau. Juliet era nerăbdătoare să plece, dar Ross o amânase, fiindcă naşul său, de care era foarte ataşat, era bolnav. Ea făcuse comentarii răutăcioase în legătură cu amânarea, temându-se poate că nu vor mai merge niciodată. Apoi, el făcuse greşeala să meargă să-şi viziteze naşul, lăsând-o pe Juliet acasă, deoarece ea pretinsese că nu se simte bine. Când se întorsese, n-o mai găsise.

Privind din perspectiva prezentului şi având avantajul anilor de experienţă, era uşor de văzut că tinereţea şi lipsa de experienţă ale lui Juliet o făcuseră să confunde descoperirea pasiunii cu iubirea. El o grăbise să accepte căsătoria înainte ca ea să aibă timp pentru îndoieli, dar nu-i luase mult timp să înţeleagă greşeala făcută.

Orice altă femeie ar fi fost mulţumită să stea cu el de dragul averii şi al proprietăţilor, dar nu Juliet. Deşi, în seara aceasta, ea negase că eşecul mariajului lor îi aparţinea lui, el ştia mai bine. Purul adevăr era că, decât să trăiască o minciună, cu sinceritatea nemiloasă a unei săbii, ea tăiase răul din rădăcină şi îşi părăsise soţul.

De-atunci încolo, de-a lungul anilor, existaseră ocazional femei, când Ross era atât de flămând după intimitate fizică, încât nu mai putea nega nevoia. Dar nici una dintre femeile agreabile, fluşturatice pe care le vizitase nu se îndrăgostise vreodată de el. Deşi la acea vreme

fusese recunoscător, acum, acest lucru era confirmarea faptului că în firea sa exista un defect fundamental.

Își dădu seama că ajunsese înapoi în cameră și stătea nemișcat în mijlocul ei. Așezând lampa, își dădu jos hainele, aruncându-le nepăsător pe divan, apoi stinse flacăra. Într-o stare ciudată de amorțeală, se așeză pe salteaua groasă, umplută cu bumbac, și trase cuvertura peste el.

Fusese... interesant să descopere că dorința pe care Juliet o stârnea era la fel de puternică pe cât își amintea. De fapt, mai puternică. Timpul estompase granița dintre amintire și vis, până când îmbrățișarea din această seară îi reînviase amintirile cu o vioiciune trepidantă.

Și mai interesantă era realitatea incontestabilă că și ea simțise dorința, cu toate că nu suficient de mult ca să depășească obiecțiile în legătură cu el. Propoziția pe care Juliet o scrisese în jurnal, dorindu-și să nu-l fi întâlnit niciodată, nu fusese o aberație trecătoare.

Da, ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă nu s-ar fi întâlnit niciodată. În ciuda pasiunii, în ciuda râsetelor, a discuțiilor și a înțelegerii pe care le împărtășiseră cu atâția ani înainte, inimile lor fuseseră întotdeauna străine – iar acum, așa aveau să rămână mereu.

O sticlă de vin roșu împărțită între doi oameni nu ar fi fost exagerată în Anglia, dar, în timp ce Juliet își dădu jos hainele de pe trupul umed, înțelese că fusese o greșeală dezastruoasă. Nici unul din ei nu fusese beat, dar, trăind în inima Islamului, nu bea aproape niciodată alcool, iar Ross, care nu era un mare băutor, nu se atinsese probabil de alcool în timpul lunilor de călătorie. Drept rezultat, două pahare fuseseră suficiente să slăbească constrângerile până în punctul în care el dorise să o sărute – iar ea fusese suficient de nechibzuită să îl lase.

Să îl lase. Cu un râset trist, se întoarse pe partea cealaltă și își îngropă fața în perne. Nu doar că încuviințase, dar mai avea puțin și l-ar fi tras jos pe covorul de Khorasan. Încă o jumătate de pahar de vin în plus și ar fi făcut și asta. Și, Dumnezeule, ar fi vrut să o fi făcut. Mâine-dimineață avea să fie recunoscătoare că își păstrase

o fărâmă de judecată, dar, acum, întreg trupul îi era pătruns de dorinţă.

Toate amintirile latente ale momentelor în care făcuseră dragoste – gustul şi atingerile, privirea şi parfumul, şi sunetele – reveniseră din nou la viaţă, chinuitoare, prin îmbrăţişarea lui Ross. Dacă ar fi încercat, era sigură că ar fi putut număra şi ar fi putut descrie fiecare moment în care făcuseră dragoste. Iar însemnările ar fi fost substanţiale. Deşi trăiseră împreună doar şase luni, fuseseră tineri şi se iubiseră cu pasiune.

Una dintre amintirile cele mai vii şi mai senzuale era cea din noaptea nunţii lor. Nunta nu fusese mare, căci nu voiseră să aştepte până când s-ar fi pregătit o ceremonie elaborată minuţios. În timpul logodnei lor, Juliet sugerase, râzând, să respecte vechiul obicei de căsătorie scoţian al săririi împreună peste o sabie, astfel încât să nu mai fie nevoiţi să aştepte. Dar aşteptaseră, mai puţin datorită moralităţii, ci mai degrabă din cauză că le fusese dificil să găsească suficientă intimitate pentru a face dragoste cum se cuvine.

Ceremonia religioasă avusese loc în Scoţia, în biserica satului de pe proprietatea unchiului lui Juliet. După care, tânărul cuplu mersese la o cabană de vânătoare din apropiere, deţinută de un prieten al ducelui de Windermere. În cele din urmă, rămăseseră singuri, căci servitorii ştiau că nu e bine să deranjeze un cuplu de tineri însuraţi. După ce mâncaseră o cină uşoară, Ross o lăsase singură pe Juliet, acordându-i timp să se spele, să se schimbe şi să se pregătească. Spre marea ei ruşine, i se făcuse brusc frică, chiar dacă tânjea după această noapte de câteva săptămâni.

Când proaspătul ei soţ intră în dormitor, ea nu-l aşteptă în masivul pat cu baldachin. În schimb, se înghesui pe scaunul de la fereastră, cu braţele strânse puternic în jurul genunchilor ridicaţi, tremurând puţin în cămaşa de noapte de un alb imaculat. Ross veni alături de ea la fereastră. Privind afară la semiluna ce plutea pe cerul de catifea neagră, el îşi puse braţul pe umerii ei şi întrebă:

– Ţi-e frig?

Ea clătină din cap. Îi mângâie ceafa, mâna lui caldă relaxându-i mușchii încordați.

– Ai emoții?

Ea înghiți cu dificultate și se întoarse ca să-l privească.

– Toți au spus că suntem prea tineri. Poate au dreptate.

– Nu, spuse el pur și simplu.

Apoi, se aplecă și o luă în brațe. Speriată, se prinse de el ca să nu se dezechilibreze, în timp ce el se întoarse și se așeză pe scaunul de la geam, după care o aranjă în poală.

Ross continuă:

– Ei – oricine ar fi *ei* – se înșală. Eu te iubesc și tu mă iubești. Vârsta nu are nimic de-a face cu asta. Se gândi timp de o clipă. Exceptând, poate, faptul că tinerii sunt mai dispuși să-și asume riscuri.

În fața siguranței sale calme, propriile îndoieli se evaporaseră. Poate ea era tânără și nestatornică, dar Ross nu era. El era puternic, ferm și înțelept, tot ceea ce ea nu era.

Se apropiase de el precum o pisică, cu fața lipită de gâtul lui. El tocmai se spălase și mirosea a proaspăt și a curat, cu un parfum masculin subtil care îi aparținea doar lui.

Cu vocea lui catifelată, joasă, îi vorbi fără grabă despre lucrurile pe care aveau să le facă împreună, despre locurile în care vor merge, despre descoperirile pe care le vor face. Și, în tot acest timp, o mângâie, atingerea lui fiind ușoară, tandră și infinit de blândă. Deși așteptaseră această noapte cu o nerăbdare feroce, acum, că în sfârșit sosise, nu exista nici o grabă. Ea se simți asemenea instrumentului unui virtuoz în momentul în care Ross îi exploră trupul și o încurajă cu gingășie să facă la fel cu al lui. Pornind șovăielnic, ea își strecură mâna în halatul lui și descoperi că pieptul său cald era acoperit cu o textură fină de păr. Simți sub palma ei bătaia inimii lui și fu mișcată și impresionată pe măsură ce ritmul creștea odată cu atingerea ei.

Până în momentul în care o duse pe patul mare, toate emoțiile se topiseră. Mama ei îi spusese că o va durea

prima dată şi Juliet era pregătită pentru asta, dar, când în cele din urmă se uniră, nu există deloc durere. În schimb, există doar o clipă de stingherealã şi un trecător sentiment de curiozitate în faţa noilor senzaţii, iar acesta fusese urmat imediat de bucurie.

Nu ar fi crezut niciodată în puterea intimităţii dacă nu ar fi experimentat-o. Căldura, parfumul şi pulsul lui nu se mai puteau distinge de ale ei, iar ea înţelese cu adevărat de ce slujba căsătoriei vorbise despre un suflet şi un trup. Era o noapte magică şi crezu că nimic nu putea fi vreodată mai frumos. Dar nopţile care urmară fură şi mai bune, căci, pe măsură ce lunile trecură, deveniră din ce în ce mai obişnuiţi cu dorinţele şi răspunsurile celuilalt. Şi asta exact până în momentul în care ea înţelese ce se întâmpla cu ea. Apoi, lumea ei se prăbuşi în genune.

Nu avea pe cine să învinovăţească decât pe ea însăşi. Dacă ar fi fost o femeie mai puternică, ar fi rămas în Anglia. În schimb, de frică, îşi distrusese viaţa. Şi mai rău, îl rănise îngrozitor pe soţul său. Nu înţelesese cât de mult până în această seară. Cu toate că ştia că va fi supărat la plecarea sa, Ross avea o forţă calmă, o încredere în sine, care o făcuse să creadă că o va da uitării şi îşi va reveni destul de repede.

Dar el nu-şi revenise complet, sau altfel nu ar fi spus astă-seară că nu avea puterea sau optimismul să îşi ia o altă nevastă. Când se căsătoriseră, el avea forţă şi optimism pentru a realiza orice. Poate că, în loc să fugă, ar fi trebuit să aranjeze un accident fatal. Dacă ea ar fi murit, Ross ar fi putut să o jelească cum se cuvine, iar apoi şi-ar fi continuat viaţa. În schimb, ea fugise şi, aproape imediat, îşi dăduse seama că sărise din lac în puţ. Îngrozită şi simţindu-se mai singură decât fusese vreodată în viaţa ei, ar fi mers bucuroasă cu Ross dacă ar fi venit după ea şi ar fi fost dispus să o primească înapoi. Dar el nu venise şi nu durase mult până când comisese greşeala îngrozitoare care distrusese orice şansă ca el să o mai ierte vreodată.

Se întrebă ce poveşti sinistre ajunseseră oare în Anglia; probabil zvonuri că participase la orgii nebuneşti

sau ceva de genul acesta. Nu adevărul, dar suficient încât să-l convingă pe Ross că nu merita să-şi murdărească mâinile venind după ea.

Un alt lucru pe care nu-l înţelesese pe deplin până în această seară era cât de mult îi fusese rănit orgoliul de faptul că soţia sa îl abandonase. O persoană atât de retrasă precum Ross nu suporta să fie subiectul bârfelor. Pentru ea fusese mai uşor, căci ea lăsase în urmă societatea convenţională. Nu avusese de îndurat privirile şi şoaptele oamenilor pe care îi cunoştea.

Se întrebă ce simţea în legătură cu ea. Voise să facă dragoste cu ea în seara aceasta sau o sărutase doar din pură curiozitate? Bănui că răspunsul ar fi putut fi oricare dintre cele două. Chiar şi acum, dacă ar merge în camera lui şi s-ar strecura lângă el, poate ar fi dispus să i se predea, căci părea să o considere în continuare atrăgătoare. Nu ar fi fost la fel ca pasiunea pe care o împărtăşiseră atunci când el o iubise şi avusese încredere în ea, dar ar fi fost profund satisfăcător la nivel fizic.

Păcat că nu era posibil să-şi separe trupul de emoţii, căci intimitatea fizică ar avea ca preţ pustiirea emoţională. Dacă ea şi Ross ar deveni din nou iubiţi, nu ar supravieţui niciodată încheierii relaţiei. Şi cu siguranţă ar fi un sfârşit, căci problemele de bază nu ar dispărea.

Juliet îşi dădu seama că stătea ghemuită pe o parte, ţinând o pernă la piept, de parcă ar fi fost o vestă de salvare. Colţul era umed din cauza lacrimilor. Inspirând adânc, se întinse pe spate şi se forţă să se relaxeze, fiecare muşchi pe rând, începând cu degetele de la picioare şi urcând de-a lungul trupului.

Trebuia să se controleze, sau această expediţie la Buhara avea să fie o catastrofă. Ca să îndure călătoria, ea şi Ross trebuiau să colaboreze eficient, fără îndoieli şi învinuiri. Doar nu putea să viseze la el asemenea unei lăptărese îndrăgostite. Trebuia să facă tot ce era necesar ca să-l ajute pe Ross şi, dacă mai era în viaţă, şi pe Ian.

Şi când aveau să se întoarcă în siguranţă înapoi la Saravan, ea trebuia să aibă înţelepciunea şi demnitatea să-i dea drumul încă o dată soţului său.

capitolul 6

A doua zi dimineaţă, Ross se trezi după un somn agitat, simţindu-se asemenea supravieţuitorului unui naufragiu. Dar supravieţuise şi confruntarea cu emirul din Buhara ar fi trebuit să fie uşoară în comparaţie cu înfruntarea şi acceptarea propriilor eşecuri.

Tocmai terminase să se îmbrace, când un servitor îl invită să servească micul dejun. Ross îl urmă şovăind, întrebându-se dacă îl ducea la Juliet. Spre uşurarea lui, singura persoană aşezată la masa joasă dintr-o sufragerie mică, însorită era bătrânul uzbec, care părea să fie un supraveghetor al Saravanului.

Uzbecul purta un turban alb şi un veşmânt cu modele splendide, făcut dintr-o mătase împletită numită *ikat*. Când Ross intră în cameră, îşi înclină politicos capul.

– *Salam aleikum*, milord, îi adresă el salutul tradiţional, care era un îndemn la pace.

Eu sunt Saleh, cel mai umil servitor al lui Guli Sarahi. Te rog să mă ierţi că nu m-am ridicat să te întâmpin, dar genunchii mei sunt bătrâni şi plăpânzi, şi protestează când sunt folosiţi prea des.

Ross se aşeză pe o pernă lângă masă, cu o uşurinţă datorată practicii îndelungate.

– *Aleikum salam*, spuse el, întorcându-i salutul. Sunt profund onorat că ai cerut unui călător lipsit de importanţă să împartă pâinea şi sarea cu tine. Aş fi trist dacă genunchii tăi ar avea de suferit de pe urma acestei invitaţii.

Saleh râse, cu ochii săi strălucitori şi curioşi deasupra bărbii cenuşii. Era clar că avea ceva de discutat, dar mai întâi îşi îmbie oaspetele cu ceai, brânză şi pâine proaspătă, fierbinte.

Când Ross termină de mâncat şi sorbea dintr-o altă ceaşcă de ceai, Saleh spuse:

– Vorbeşti persana cu multă pricepere, milord.

– Frumuseţea limbii răsplăteşte studiul ei. Şi, asemenea celor mai multe dintre limbile orientale, încurajează exprimarea pretenţioasă. Trecând la uzbecă, Ross spuse: Dar, dacă preferi, putem folosi o altă limbă.

Chipul lui Saleh se lumină.

– Ah, vorbeşti limba ţării mele. Va fi foarte folositoare în Buhara.

Ross îi aruncă o privire aspră.

– Juliet, sau mai degrabă Guli Sarahi, ţi-a spus despre asta?

– Da. În această dimineaţă, mi-a spus că fratele ei a fost luat prizonier de către emir şi că veţi merge împreună să aflaţi care este soarta sa.

Saleh luă o piersică şi folosi cuţitul său cu lamă groasă ca să cureţe coaja sub forma unei fâşii continue.

– M-am gândit la această chestiune şi cred că ar trebui să vă însoţesc.

Ross ridică din sprâncene, întrebându-se dacă toată lumea din Saravan se va hotărî să i se alăture. Totuşi, un om de-al locului putea fi folositor.

– Drumul este lung şi greu, şi pericolele pândesc la fiecare pas. Eşti sigur că vrei să mergi?

– Adevărul este că nu.

Uzbecul termină de curăţat piersica, apoi o tăie în bucăţi.

– Sunt un om bătrân şi ţin mult la confortul meu. Dar îi datorez foarte multe lui Guli Sarahi, iar gestul de a merge cu ea la Buhara ar putea fi o mică recompensă.

Curios, Ross spuse încurajator:

– Într-adevăr?

– Provin dintr-o familie bună din Buhara şi am fost considerat un tânăr cărturar foarte promiţător, explică Saleh. Dar emirul nu mă putea suferi. Nu actualul emir, Nasrullah, ci tatăl său, pe care Nasrullah l-a omorât. De fapt, Nasrullah şi-a ucis şi fraţii, pentru ca nu cumva vreunul dintre ei să-şi dorească să-l înlocuiască. Un om dificil, emirul, dar astfel sunt cei din familia regală. Doreşti nişte piersică? Este prima din anotimp şi este foarte bună.

Tăie o bucată de fruct cu vârful cuţitului său, apoi îi oferi cu graţie bucăţica lui Ross.

– Spre binele meu, am hotărât să părăsesc ţara natală. Am mers în pelerinaj la Mecca, am vizitat Constantinopolul şi Teheranul şi am văzut mare parte din

lume. În cele din urmă, mi-am luat o nevastă şi m-am stabilit aici în Saravan, care era pe-atunci o comunitate înfloritoare. Apoi, milostivul Allah, care lucrează pe căi misterioase, şi-a retras binecuvântarea. Au urmat molime şi secetă, şi raiduri ale turkmenilor. Satul era pe moarte în momentul în care Guli Sarahi a sosit. Ea a fost cea care a readus sufletul şi sănătatea, şi forţa înapoi în Saravan.

Ross acceptă bucata de piersică.

– E o femeie remarcabilă.

– Aşa e.

Mâinile lui Saleh rămaseră nemişcate, privirea devenindu-i distantă.

– Şi nu numai satul era pe moarte. Când Guli Sarahi a venit aici, singurul meu fiu, Ramin, era aproape de moarte din cauza febrei. Ea i-a dat un medicament englezesc şi l-a îngrijit cu propriile mâini până când febra a trecut. Ea a spus că harul lui Allah l-a vindecat pe flăcău, nu ea, dar eu şi soţia mea ştiam că Allah a trimis-o pe ea. Revenind în prezent, îi oferi lui Ross o altă bucată de piersică. Şi, prin urmare, voi merge cu ea la Buhara.

Ross refuză fructul, gândindu-se că Saleh îi va fi loial lui Juliet, şi nu neapărat soţului ei.

– Ştii oraşul şi obiceiurile sale. Care crezi că sunt şansele noastre de succes?

Uzbecul ridică din umeri.

– Va fi dificil. Traversarea deşertului Karakum este foarte periculoasă acum, căci turkmenii l-au omorât recent pe guvernatorul pe care emirul din Khiva l-a numit peste ei. Triburile turkmene s-au despărţit, unele pentru Khiva, unele pentru Buhara, multe doar pentru ele însele. Dacă supravieţuim traversării deşertului, vom afla probabil că ofiţerul tău britanic este mort. Şi chiar dacă este în viaţă, emirul nu-l va elibera. Dar, prin mila lui Allah, ar trebui să fie posibil să aflăm despre soarta ofiţerului şi să ne întoarcem aici în siguranţă. El oftă. Şi, apoi, mă tem că ne vei lua Floarea Deşertului.

Devenind numaidecât precaut, Ross spuse:

– De ce aş face asta?

– Nu eşti soţul ei?

Surprins că Juliet îi spusese lui Saleh, Ross răspunse:

– Doar sub legea englezească. Nu există o căsătorie adevărată între noi. Saravanul este casa pe care a ales-o şi aici sunt sigur că va rămâne.

Saleh îl privi pe celălalt bărbat cu şiretenie, dar nu spuse nimic. El se întrebase ce răspuns va stârni afirmaţia sa. Felul în care lordul englez îşi schimbase expresia şi vocea era interesant, foarte interesant. Guli Sarahi şi chipeşul ei soţ puteau să nege că exista ceva între ei, dar reacţiile lor spuneau cu totul altceva. Lordul englez continuă:

– Deşi cred că nu ar trebui să spun asta, o voi face-o oricum. Femeia pe care o ştiam drept Juliet Cameron era încăpăţânată şi curajoasă până la limita nebuniei. Pot să am încredere că o vei veghea şi te vei folosi de influenţa ta ca să o împiedici să-şi irosească viaţa în mod zadarnic?

Totul devenea din ce în ce mai interesant, se gândea Saleh.

– Ai dreptate, nu trebuie să întrebi. Voi face tot ce pot ca să o protejez. Şi, după ea, pe tine.

Cu un zâmbet secret pe chip, turnă mai mult ceai. Se gândise întotdeauna că Guli Sarahi ar trebui să aibă un bărbat. Şi se părea că avea, unul pe care merita să-l păstreze.

După ce se îngriji de cele mai urgente îndatoriri ale zilei, Juliet hotărî să tragă la ţintă ca să-şi calmeze nervii puternic încordaţi. O plimbare în galop sprinten o aduse la râpa adâncă pe care ea şi oamenii ei o foloseau pentru a exersa trasul cu puşca. Era un poligon natural excelent, căci forma dealurilor estompa sunetul până în punctul în care împuşcăturile de-abia puteau fi auzite în fortăreaţa şi în satul din apropiere.

Ea prinse frunze verzi de mărimea unei palme de taluzul de pământ drept ţinte, apoi începu să tragă. În următoarea jumătate de oră, Juliet folosi excesiv de multă muniţie, motivând că periculoasa călătorie care o aştepta necesita ca precizia sa să fie fără greş.

Totuşi, în ciuda concentrării şi a ecourilor distorsionate ale focurilor de puşcă, îşi dădu instantaneu seama când cineva începu să coboare încet cărarea abruptă din spatele ei. La fel de repede, stabili cine era, atât după mers, cât şi după sunetul uşor diferit pe care cizmele făcute în Europa îl scoteau pe piatră şi pe prundiş. Şi conştientizarea faptului că Ross venea îi provocă înţepături în ceafă. Din moment ce nu avea nici cea mai mică idee ce să-i spună astăzi, continuă să tragă până când descărcă pumnul de cartuşe pe care le ţinea în mână. Când termină, jumătate dintre ţintele ei fuseseră smulse din loc.

În timp ce un nor de praf se ridică din locul impactului, Ross spuse din spatele ei:

– Impresionant. Nu cred că am văzut vreodată pe cineva trăgând atât de rapid fără să piardă din acurateţe.

– Acest încărcător de armă ajută foarte mult.

Juliet acceptă subiectul neutru. În timp ce ea se întoarse şi îi înmână puşca lui Ross, îşi aminti că unul dintre lucrurile care îi plăcuseră întotdeauna la soţul său era acceptarea lui calmă a experienţei ei în ceea ce privea deprinderile în mod tradiţional „masculine". Cei mai mulţi dintre bărbaţi se comportau de parcă priceperea ei la trasul cu puşca şi călăritul ar fi fost un atac asupra preţuitei lor masculinităţi.

El desfăcu puşca asemenea unui expert şi o inspectă.

– Încântătoare. Făcută la comandă de către un armurier britanic, nu-i aşa?

– Da, este o prelucrare a modelului Ferguson şi trage foarte exact. În această parte a lumii, o armă bună este esenţială. Vrei să încerci?

Când el dădu din cap, Juliet scoase o jumătate de duzină de cartuşe din buzunarul ei cu muniţie şi i le înmână, reuşind asta fără cuvinte şi fără ca degetele lor să se atingă. Era ironic cât de bine puteau lucra în echipă când venea vorba să evite contactul. Chiar şi mai ironic, oferirea puştii ei era un gen de intimitate pe care nu o mai împărtăşise cu nici un alt bărbat.

Ross mai petrecu un moment familiarizându-se cu arma, apoi ţinti spre una dintre frunzele rămase. Când

începu să tragă, Juliet numără în minte împuşcăturile. Trase toate cele şase focuri în mai puţin de un minut, ceea ce nu era la fel de rapid ca ea – dar întreaga frunză fusese distrusă, sfâşiată în fragmente verzi minuscule.

– E posibil să fi fost puţin mai rapidă, spuse ea în mod chibzuit, dar tu ai avantajul acurateţei.

– Poate. Îi înapoie arma. Şmecheria este să poţi trage atât de bine când contează. Puşca mea nu m-a ajutat deloc ieri, când se afla pe calul meu şi eu nu eram acolo.

Într-o manieră subtilă, Ross se schimbase peste noapte. Pe măsură ce Juliet îi studie chipul, înţelese că, în ziua precedentă, avusese un aer întrebător, doritor să încerce, deschis în faţa posibilităţilor. Acum, acea disponibilitate dispăruse. Se hotărâse în legătură cu rătăcitoarea sa soţie, iar orice simţea pentru ea fusese încuiat în spatele unei bariere de control la fel de impenetrabile ca sticla vulcanică. Ochii lui căprui nu arătau nici căldură, nici furie, doar politeţea impersonală cu care ar fi tratat o cunoştinţă oarecare.

Juliet hotărî să se arate la fel de detaşată, dându-şi seama că astfel ar fi fost mai uşor pentru amândoi. Din păcate, avea dubii privind succesul ei, căci să-şi controleze emoţiile nu era unul dintre punctele ei tari.

Ross se rezemă nepăsător de un bolovan şi îşi încrucişă braţele pe piept.

– Arăt atât de ciudat? Sau speri că, dacă te holbezi suficient de mult, voi dispărea?

– Îmi pare rău, nu am vrut să mă holbez.

Juliet simţi cum se îmbujorează – roşise în ultima zi mai mult decât în tot anul precedent.

Era tentată să se retragă în generalităţi, dar se opri. Controlul poate nu era unul dintre punctele ei tari, dar sinceritatea era, aşa că ar fi trebuit să exerseze puţin acum.

– Nu ştiu cum să mă port cu tine, Ross. Eşti în acelaşi timp atât un apropiat, cât şi un străin. Ai vreo sugestie?

Cu toate că el nu se mişcase, ea avu impresia că înţepenise înainte să răspundă.

– Familiaritatea este o iluzie. Ne-am cunoscut pentru o scurtă perioadă acum doisprezece ani, într-o relaţie care era intensă, dar esenţialmente superficială. Am trăit cea mai mare parte din viaţa noastră adultă separaţi, făcând lucruri diferite, în culturi în mare parte diferite. Suntem străini, Juliet, chiar dacă pentru următoarele două luni vom împărtăşi un scop comun. Bănuiesc că ar trebui să ne purtăm precum nişte rude îndepărtate, care nu au nimic în comun, dar care manifestă bunăvoinţă una faţă de cealaltă.

Ea făcu o grimasă, amuzându-se cu tristeţe. De bine, de rău, dragostea ei pentru Ross îi modelase şi îi definise viaţa şi, cu toate acestea, el putea respinge căsătoria lor ca pe ceva „esenţialmente superficial". Dar, întrebându-l ce simţea, ea meritase orice răspuns primise.

– Foarte bine, spuse ea, îmblânzindu-şi tonul. Mă voi gândi la tine ca la un văr de gradul al doilea.

– Un văr de gradul al doilea, plecat de mult timp, adăugă el. Odată ce vom începe călătoria, ar fi potrivit să arăţi o dorinţă umilă de a-i face pe plac angajatorului tău.

Juliet ridică mândră din sprâncene.

– Plănuiam să fiu acel tip de servitor care este ciudat şi serios, dar care nu te-ar lăsa să fii înşelat de altcineva decât de sine însuşi.

– Asta sună mai mult a stilul tău decât umilinţa, spuse el cu o urmă de zâmbet. Apropo de servitori, am hotărât să-i concediez pe cei doi pe care i-am angajat în Teheran. Petrecând noaptea în fortăreaţa ta, vor fi auzit până acum de misterioasa Guli Sarahi şi, odată ce ştiu că o femeie *ferengi* înaltă este conducătoarea Saravanului, există o şansă bună să ghicească cine este noul meu servitor cu văl. Asta ar putea fi periculos.

– Nu m-am gândit la asta. Juliet se încruntă. E puţin probabil ca oamenii mei să fi spus multe despre mine străinilor, dar ai dreptate, este mai înţelept să-i concediezi pe servitori. Deşi mă îmbrac de obicei ca un bărbat, nu am încercat niciodată să mă deghizez în bărbat pentru o perioadă lungă de timp şi se poate dovedi dificil să-mi ascund identitatea în faţa oamenilor

alături de care stau în mod constant. Mai bine să le dai drumul servitorilor tăi acum. Trecu în revistă în minte alte probleme care trebuiau discutate. Saleh a vorbit cu tine?

– Da. Va fi valoros în Buhara şi presupun că te poţi bizui pe el că nu-ţi va trăda identitatea. Tu şi Saleh sunteţi gata să plecăm la prânz spre Sarakhs? Putem să ajungem acolo până la căderea nopţii şi, cu noroc, vom prinde caravana pe care eu am ratat-o în Meshed.

Juliet fu surprinsă pentru o clipă de graba lui, dar reuşi să ascundă acest lucru. Ross avea dreptate; dacă exista vreo şansă ca Ian să mai fie încă în viaţă, viteza era vitală. Privind spre soare, ea estimă că mai erau două ore până la prânz.

– Vom fi gata.

– Bine. Vom avea nevoie de cămile pentru a străbate deşertul Karakum. Presupun că vom putea lua unele din Sarakhs, nu?

Ea dădu din cap.

– Cunosc un bărbat acolo care ne va vinde cămile bune la un preţ doar puţin exagerat. Câţiva dintre oamenii mei pot să vină călare cu noi până la Sarakhs, apoi să se întoarcă aici cu caii.

Acestea fiind stabilite, Juliet examină cu atenţie haina europeană, frumos ajustată pe corp, a soţului său, precum şi pantalonii lui, încruntându-şi sprâncenele. După ani întregi în care văzuse doar îmbrăcăminte orientală largă, în mai multe straturi, era ciudat să vadă un bărbat în haine mulate pe trup. Devenind tulburător de conştientă de corpul zvelt şi frumos conturat, ea inspiră adânc şi încet. Existau alte motive, mai puţin personale, ca să fie îngrijorată în legătură cu modul său de a se îmbrăca.

– Cred că este o greşeală din partea ta să porţi haine occidentale.

– Faptul că mă îmbrac aşa reprezintă un risc calculat pe care mi-l asum, explică el. Orice statut aş putea avea în Buhara este în calitate de *ferengi* care a călătorit îndelung ca să pledeze pentru un compatriot, aşa că m-am gândit că ar trebui să arăt corespunzător. De asemenea,

m-am temut că, purtând haine asiatice, voi fi expus acuzaţiilor că sunt spion, din moment ce e puţin probabil să pot trece în mod convingător drept băştinaş.

– Acestea sunt argumente întemeiate, fu de acord ea, dar cred că noi toţi am fi mai în siguranţă dacă am purta veşminte locale până cu o zi înainte să ajungem în Buhara. Deşi ar fi fost dificil să ascunzi că erai străin atunci când călătoreai doar cu servitorii tăi, e mult mai uşor să fii neobservat într-o caravană. Tot ce trebuie să faci este să te îmbraci asemenea celorlalţi şi să-ţi acoperi părul cu un turban. Pot să-ţi fac rost de haine locale dacă eşti dispus să le porţi.

– Îmbrăcămintea englezească m-a ajutat destul de mult la început, dar, din moment ce aproape m-a omorât ieri, cred că e timpul să-mi schimb strategia.

Privirea lui căzu pe vălul albastru-închis al lui Juliet. Pentru a profita de lumina soarelui de primăvară, şi-l slăbise ca să-i stea răsucit în spirale în jurul gâtului.

– Dacă tot suntem la subiectul îmbrăcăminte, sunt curios în legătură cu *tagelmust*-ul tău. Cum împiedici culoarea indigo să nu-ţi murdărească pielea?

Cât de caracteristic pentru Ross să se gândească la aşa ceva.

– M-ai dat în vileag: acesta nu este un *tagelmust* veritabil de tuareg. Ca să evit petele, folosesc un material european de aceeaşi culoare şi textură.

– Mă bucur mult să aud că vanitatea nu a murit în întregime.

– Nu trebuie să fii foarte vanitos ca să-ţi displacă să ai pielea albastră, replică ea, bucuroasă să audă o notă de tachinare în vocea lui. Apropo de piele, te ajută că a ta este bronzată de soare. Las-o să se murdărească şi nimeni nu va ghici că eşti un *ferengi*.

– Nu eşti în măsură să arunci cu pietre, îi atrase el atenţia. Nu am văzut niciodată un tuareg care să fie nici pe departe la fel de curat ca tine.

– Asta nu contează, din moment ce probabil nu voi întâlni pe nimeni în Turkistan care să fi văzut vreodată un tuareg.

Privi în jos spre roba ei neagră.

– Totuşi, de dragul acurateţei...

Îi întinse lui puşca, apoi se lungi pe pământ şi începu să se rostogolească în ţărână.

Spre încântarea ei, Ross începu să râdă.

– Eşti absurdă.

După ce Juliet se rostogolise de mai multe ori, se ridică şi începu să se scuture de praful de la suprafaţă. Rezultatul muncii sale era un veşmânt acoperit cu o cantitate suficientă de noroi.

Era o licărire de amuzament în ochii soţului său, care alungase o parte din răceală.

– Noroc că nimeni nu va şti cum arată tuaregii, căci toţi cei pe care i-am întâlnit vreodată aveau ochii căprui. Totuşi, ochii cenuşii nu sunt necunoscuţi în Asia Centrală, aşa că ai tăi nu ar trebui să atragă prea multă atenţie nedorită. În orice caz, cred că vei avea nevoie de un nume nou. Din moment ce Guli Sarahi este persan, cineva ar putea crede că este o alegere ciudată pentru un bărbat nord-african.

Ea strâmbă din nas.

– Am deja prea multe nume, dar presupun că ai dreptate. Ai vreo sugestie?

El se gândi.

– Ce zici de Jalal? Sună un pic ca Juliet şi Guli Sarahi, aşa că ar trebui să fie uşor să răspunzi la el.

– Bine. Dar şi tu vei avea nevoie de un alt nume.

– Servitorii mei îmi pronunţă titlul drept Khilburn, care sună potrivit pentru Asia Centrală, aşa că îl voi folosi pe acesta. O privi cu un aer gânditor. Cel mai bine ar fi probabil să pretinzi că ştii puţină persană şi să vorbeşti cât se poate de puţin.

– Îmi spui că, dacă îmi ţin gura închisă, e mai puţin probabil să dau de necazuri?

– Exact.

Juliet chicoti.

– Oricât m-ar durea să recunosc, ai dreptate. Foarte bine, voi fi tăcută şi excentrică cu toată lumea, în afară de tine şi Saleh. Dar trebuie să fii atent în legătură cu ceva, Ross. Sau, mai bine zis, Khilburn. Uită de acele frumoase maniere pe care le-ai învăţat de la ducesă.

Nu mă ajuta cu bagajele grele, nu-mi permite să trec înainte pe o ușă și nici nu-mi arăta vreunul dintre gesturile tale de curtoazie pe care le rezervi de obicei unei femei. De fapt, uită că sunt femeie.

– Când ești înfășurată din cap până-n picioare în pânză închisă la culoare, nu va fi dificil, spuse el sec, în timp ce se ridică și îi înapoie pușca. Dacă avem de gând să plecăm peste două ore, va trebui să nu mai pierdem vremea, Jalal. Împachetatul nu va fi greu pentru mine, dar îmi imaginez că tu și Saleh veți avea o grămadă de lucruri de făcut.

– E puțin spus o grămadă.

Juliet își azvârli pușca pe spate, apoi își trase din nou vălul în jurul capului. În timp ce se întorceau în Saravan într-o tăcere deloc neprietenoasă, ea hotărî că trecuseră de la statutul de veri de gradul al doilea, aflați la mare distanță, la acela de veri de gradul întâi. Aceasta era aproximativ distanța potrivită.

Mai aproape ar fi fost periculos.

De planul rezonabil al lui Ross se alese praful când încercă să renunțe la serviciile servitorilor săi. Allahdad acceptă concedierea și o compensație financiară cu o plăcere deloc măgulitoare, dar Murad se opuse. După ce Allahdad părăsi încăperea, tânărul persan spuse:

– Știu că vrei să mă pedepsești pentru lașitatea de a te fi abandonat în mâinile turkmenilor, dar, te rog, Khilburn, nu mă concedia.

– Nu te pedepsesc – nu ar fi fost de nici un folos să te sacrifici, spuse Ross, puțin surprins de vehemența tânărului. Dar, crezând că ați dispărut, am hotărât să angajez noi servitori aici. Din moment ce sunt mai bine informați în legătură cu Karakum și Buhara, e logic să-i păstrez pe ei și să renunț la tine și la Allahdad. Ar trebui să fie ușor pentru tine să găsești de lucru în Meshed și, datorită compensației financiare, făcând asta va fi mai profitabil pentru tine decât dacă ai sta cu mine.

– Nu vreau o altă slujbă! spuse Murad. Vreau să merg la Buhara.

Ross îl studie pe tânăr. Având în jur de douăzeci de ani, Murad era un tânăr chipeş, simpatic, chiar dacă se dovedise a fi un ghid nu prea bine informat. Dar motivele pe care Ross i le prezentase lui Juliet pentru concedierea servitorilor săi erau în continuare valabile.

– Îmi pare rău, dar nu mai am nevoie de tine pentru restul călătoriei mele.

Cu ochii săi negri trişti, Murad spuse:

– Nu ai încredere în mine, Khilburn, şi pe bună dreptate, dar îţi jur că nu te voi mai dezamăgi încă o dată.

Ross reflectă la cele auzite. Hotărî că Murad era sincer, dar, din păcate, era de asemenea tânăr şi se putea răzgândi uşor.

– Nu e vorba doar de a-mi fi loial mie, Murad, ci şi celorlalţi membri ai grupului meu. Am hotărât să fac restul călătoriei îmbrăcat în haine asiatice, în speranţa că nu voi atrage o atenţie nedorită, dar există pericolul să fiu crezut spion. De asemenea, unul dintre oamenii pe care i-am angajat aici este un tuareg din deşertul vestic al Africii. L-am întâlnit cu mulţi ani în urmă şi ştiu că va fi valoros în călătorie, dar căile tuaregilor sunt neobişnuite. Dacă, întâmplător, spui altcuiva din caravană că sunt un *ferengi* sau spui cât de ciudat este tuaregul, ai putea pune în pericol întreg grupul. Nu pot risca să se întâmple asta.

– Eşti un om bun, Khilburn, chiar dacă eşti *ferengi*. Îţi jur că nu voi spune nimic care să-ţi provoace necazuri. În ceea ce-l priveşte pe tuareg... Murad ridică din umeri. Triburile din Asia sunt multe şi variate. Am cunoscut uiguri, kafiri, baluhi, kirghizi. Mă îndoiesc că un tuareg este mult mai neobişnuit.

– Bărbaţii tuaregi merg întotdeauna acoperiţi cu văl. Cu feţele lor acoperite, par misterioşi, căci este imposibil de ştiut ce gândesc. Chiar şi în propriile ţări deşertice, ei reprezintă o legendă.

– Dacă tuaregul este un credincios şi un om rezonabil, nu mă voi certa cu el. Tânărul persan se aplecă înainte cu toată convingerea. Ieri, m-am făcut de ruşine şi, doar servindu-te bine, pot să-mi răscumpăr onoarea. Te implor să-mi acorzi această şansă.

Ross luă o decizie neaşteptată. În afară de faptul că îi plăcea Murad, simţea că tânărul se va dovedi folositor, iar Ross învăţase să ai aibă încredere în intuiţia sa.

– Foarte bine, poţi veni. Spune-mi Khilburn şi încearcă să nu te gândeşti la mine ca la un *ferengi*. Dacă ne întoarcem în siguranţă la Saravan şi ţi-ai făcut treaba bine, îţi voi da o compensaţie, în afara onorariului la care ne-am înţeles în Teheran.

Murad făcu o plecăciune.

– Te voi servi bine, nu de dragul banilor, ci al onoarei. Apoi afişă un zâmbet fermecător. Totuşi, nu voi refuza compensaţia. Nu vei regreta că m-ai păstrat, Khilburn.

Ross cu siguranţă spera ca acest lucru să se dovedească a fi adevărat.

După ce îl trimise pe Murad să-şi împacheteze lucrurile, Ross se folosi de un servitor să-i trimită un mesaj lui Juliet că tânărul îi va însoţi, iar ea va trebui să intre în rolul de bărbat tuareg încă de la început. Din punctul de vedere al lui Ross, cu cât ea se ascundea mai repede în faldurile materialului, cu atât mai bine. Dacă nu putea să vadă nici o parte din frumosul ei chip şi din trupul voluptuos, ar fi trebuit să fie mai uşor să-şi controleze dorinţa nepotrivită.

În locul dintre dealuri, cu tenul ei îngrijit scos în evidenţă de veşmintele închise la culoare şi cu o cosiţă groasă căzându-i pe umăr, trebuise să se dea în spate şi să-şi încrucişeze mâinile pe piept, ca să nu se întindă involuntar după ea şi să o atingă. Nu ar fi fost un început bun pentru călătoria lor dacă Juliet i-ar fi rupt mâna din cauza impertinenţei sale.

Când se întoarse în cameră, Ross găsi noua garderobă întinsă pe pat. Privind îndeaproape îmbrăcămintea, hotărî că era de o calitate potrivită, nici exagerată, nici sărăcăcioasă. Dar, de fapt, nu s-ar fi aşteptat niciodată de la Juliet să fie mai puţin decât eficientă, chiar şi într-un aşa de scurt răstimp.

Hainele largi, din mai multe straturi, erau purtate peste tot în lumea islamică. Şi, cu toate că existau variaţii nesfârşite, cutuma era că îmbrăcămintea nord-africană

era în general mai simplă, cel mai adesea constând din veşminte care se trăgeau pe cap asemenea cămăşilor de noapte şi pelerine care se înfăşurau în jurul trupului în diverse moduri. Această lipsă a oricărei forme era motivul pentru care Juliet putea să se deghizeze cu succes în veşminte specifice tuaregilor. În contrast, îmbrăcămintea asiatică tindea să fie mai bine definită şi implica, de obicei, una sau mai multe haine cu mâneci lungi, purtate peste o tunică sau peste cămaşă şi pantaloni.

După ce îşi dădu jos hainele englezeşti, Ross îmbrăcă noile lui straie. Din fericire, Juliet reuşise să găsească o tunică albă din bumbac suficient de largă în umeri ca să i se potrivească. Pantalonii largi, gri ar fi putut să fie puţin mai lungi, dar nu erau atât de scurţi încât să dea naştere la comentarii. O haină cu dungi verzi şi negre, numită *chapan*, venea peste tunică şi pantaloni şi îi ajungea până la genunchi. Pe aceasta o legă cu o eşarfă lungă albă, apoi adăugă la costumaţie un ultim element: o haină vătuită care îi ajungea aproape până la glezne. Era bucuros că îmbrăcămintea era confortabilă, căci avea s-o poarte probabil zi şi noapte în următoarea lună.

Nu fu surprins să vadă că nu îi aduseseră şi încălţăminte – picioarele lui nu reprezentau o mărime standard în această parte a lumii. Totuşi, cizmele lui din piele maronie aveau un aspect obişnuit şi nu ar fi trebuit să atragă atenţia, mai ales zgâriate cum erau acum.

Sub mormanul de îmbrăcăminte se găsea un frumos pumnal cu lama curbată. Scoţându-l din teacă, văzu că nu era doar pe post de decoraţiune, ci reprezenta o armă ascuţită, letală, care impunea respect. Vârî pumnalul în eşarfa de la brâu. Cu acesta, o puşcă, un pistol şi cu cuţitul din cizmă, era înarmat ca un tâlhar la drumul mare. Spera că nu va fi nevoie de nici una dintre arme; hotărâse demult că singura luptă bună era aceea care nu avea loc niciodată.

În cele din urmă, Ross îşi întoarse atenţia către muselina albă din care trebuia să-şi realizeze turbanul. Turbanele reprezentau un obiect vestimentar extrem de practic, protejând capul atât de căldură, cât şi de răcoare, absorbind sudoarea, putând fi tras peste gură

împotriva prafului sau a nisipului. Și, cu un caracter practic sinistru, era suficient material într-unul ca să acoperi în întregime trupul unui om, astfel încât să poată fi folosit ca giulgiu, dacă era necesar.

Dar un turban era mult mai mult decât practic: era o declarație de trib și clasă, de stil și personalitate. După o judecată atentă, Ross hotărî că cel mai potrivit ar fi un stil afgan. Afganii erau adesea înalți, astfel că înălțimea sa avea să fie mai puțin izbitoare. De asemenea, precum majoritatea celor din Asia Centrală, afganii erau sunniți, membri ai celei mai mari și ortodoxe ramuri a Islamului, în timp ce majoritatea perșilor erau de sectă șiită.

În afara propriei țări, șiiții erau adesea hărțuiți, uneori chiar uciși, așa că era cel mai bine să nu arate precum un persan. Siguranța consta în a fi cât se poate de șters.

Își puse pe cap tichia de fetru pe care Juliet o trimisese, apoi împături lungimea muselinei în falduri groase. Trecuseră mai mulți ani de când nu mai purtase un turban, iar acela fusese unul în stil hindus, dar mâinile sale își amintiră tehnica. După vreo două încercări nereușite, reuși să răsucească și să aranjeze materialul într-un turban afgan onorabil, ce se termina cu o coadă ce îi atârna într-o parte a gâtului.

Juliet îi trimisese chiar și un mic săculeț cu surma. Cu toate că genele și sprâncenele lui aveau o nuanță mai întunecată decât părul său, tot erau deschise după standardele asiatice. După ce aplică surma pe pleoape, Ross frecă cu grijă și puțin pe sprâncene.

Se examină cât putu de bine în mica oglindă. Nu era rău, hotărî el; era păcat că nu avea o barbă complet neagră, dar, cu această înfățișare, nimeni nu-l lua imediat drept un *ferengi*.

La fel de importantă ca schimbarea înfățișării sale și, de fapt, mai dificilă, era schimbarea modului său de a gândi mai degrabă asemenea unui oriental, astfel încât să nu se trădeze în diferite feluri subtile. Făcuse asta cu succes înainte, în circumstanțe mai puțin critice, așa că avea să fie capabil să o facă din nou.

Apoi, tăie scrisorile de recomandare din căptuşeala hainei sale englezeşti. Sigilate în pachete din postav uns, erau uşor de cusut în *chapan*-ul căptuşit. Pe urmă, îşi îndreptă atenţia spre garderoba sa europeană, împachetând unele haine pentru a le lua la Buhara şi lăsând cele mai multe la Saravan.

În cele din urmă, era gata de plecare. Privind la bagajul său, zâmbi amar. Călătoria de-a lungul deşertului Karakum va fi riscantă, primirea sa în Buhara chiar mai mult de-atât. Cu toate acestea, de departe cel mai dificil va fi să trăiască alături de singura femeie care avusese vreodată putere asupra lui. Căci, să-l ajute Dumnezeu, avea în continuare.

capitolul 7

Cămila îşi coborî capul şi scoase un răget răutăcios în direcţia lui Ross. Bănuind că era pe punctul să-l scuipe, se dădu cu dibăcie în spate şi mormăi în barbă:

– Şi eu cred despre tine că eşti foarte urâtă.

Un chicotit slab se auzi în spatele lui. Apoi, cu o voce prea joasă ca altcineva să audă, Juliet spuse:

– De fapt, în comparaţie cu alte cămile, aceasta este destul de frumoasă.

Ross îşi stăpâni un zâmbet.

– Şi, în comparaţie cu alte cămile, aceasta este numai bună.

Îi înmână hăţurile lui Juliet, pentru ca aceasta să o conducă pentru a se alătura celorlalte pe care voiau să le cumpere. Juliet avea dreptate: cămila era destul de atrăgătoare, dacă îţi plăceau animalele care arătau de parcă ar fi fost făcute de Dumnezeu în ziua lui liberă.

Cămilele din Mongolia şi Turkistan erau cămile bactriene cu două cocoaşe şi erau mai mici, mai îndesate şi mai lăţoase decât dromaderul cu o singură cocoaşă, care se găseşte în nordul Africii şi în vestul Asiei. Bactrienele se potriveau perfect climei din Asia Centrală, unde erau temperaturi extreme atât la căldură, cât şi la frig,

aşadar, se părea că cel puţin Dumnezeu ştia ce face atunci când repartizase cămilele în respectivele teritorii.

Lăsând în sarcina lui Murad cea mai recentă selecţie, Juliet se întoarse să-l ajute pe Ross să aleagă ultima cămilă de care vor avea nevoie pentru călătorie. Următoarea pe care o examinară era un mascul irascibil. Juliet frământă cocoaşele cu mâinile, asemenea unui expert, apoi clătină din cap.

– Nu are suficientă grăsime. Aceasta trebuie pusă la păscut timp de câteva luni. Probabil nu ar supravieţui călătoriei la Buhara.

Ross acceptă judecata ei. El avusese suficient de multă experienţă cu cămilele, dar Juliet avea mai multă. În ciuda rezistenţei nemaipomenite a animalului, acestea erau, în diferite privinţe, neobişnuit de fragile şi aveau nevoie de lungi perioade de recuperare după o folosire îndelungată. Doar cele mai pregătite cămile puteau supravieţui călătoriei solicitante de-a lungul deşertului Karakum, iar Juliet respinsese deja o parte din marfa disponibilă a negustorului.

Următoarea posibilitate era o femelă cu o blană lucioasă şi cu un păr negru, gros, încreţit în partea de jos a gâtului. Cămila privi în ochii ei de parcă ar fi flirtat, apoi îşi legănă capul şi râgâi în faţa lui. Pentru o cămilă, asta însemna că are o fire bună.

Precaut, Ross inspectă picioarele ei căptuşite şi late, în timp ce Juliet cercetă condiţia fizică a cămilei. După o examinare meticuloasă a cocoaşelor, ea spuse:

– Aceasta e numai bună.

– Îmi place de ea.

Ross îi dădu cămilei o palmă prietenească peste coaste.

– O voi călări eu însumi şi îi voi spune Julietta.

Ochii soţiei sale îl străfulgerară prin deschizătura îngustă a vălului ei, dar se abţinu de la orice comentariu din cauză că proprietarul cămilelor, Mustafa Han, se apropia.

Plecaseră din Saravan doar cu jumătate de oră mai târziu decât ora la care îşi propusese Ross. Saleh renunţase la mătăsurile sale în culori strălucitoare pentru

îmbrăcămintea mai sobră a unui negustor, iar Juliet, cu vălul şi veşmintele largi de culoare închisă, fusese foarte convingătoare în rolul unui servitor orgolios şi înţepat. Murad fusese curios în mod făţiş în legătură cu tovarăşul său tuareg, dar nu îndrăznise să facă vreun comentariu, după ce prima sa tentativă de salut primise drept răspuns o privire rece şi o singură silabă nepoliticoasă.

Escortaţi de şase bărbaţi din Saravan, coborâseră de pe platoul montan către câmpiile aride care se întindeau nesfârşite în depărtare, iar galopul întins îi adusese în Sarakhs înainte de apus. Neimpresionanta aşezare din cărămizi din lut se găsea lângă un râu mâlos, puţin adânc, la marginea deşertului. Aflată oficial sub control persan, consta în vreo două mii de familii de turkmeni nenomazi.

Dorind să aleagă cămilele la lumina zilei, Ross o pusese pe Juliet să-i ducă la negustorul de cămile de îndată ce ajunseră în oraş. Acum, în timp ce întunericul se lăsa, Ross şedea alături de negustor să bea ceai şi să se tocmească pentru animalele selectate. Negocierea era atât artă, cât şi spectacol în Orient, iar Mustafa Han începu demersul cu desfătare, cerând o sumă scandalos de mare.

Ross şi-ar fi putut permite să ofere cât i se ceruse, dar să cheltuiască prea mult putea să atragă atenţia în mod periculos şi cu siguranţă ar fi dovedit că nu era oriental. Contracară cu o ofertă constând într-o cincime din preţul cerut, apoi privi cu o apreciere profundă cum Mustafa Han gemu, în timp ce ochii i se închiseră de suferinţă şi mustaţa neagră i se curbă în jos.

Negustorul turkmen arătă că onorabilul Khilburn alesese cele mai frumoase animale din lot. Apoi, după ce vorbi plin de emfază despre dragostea pe care o purta cămilelor, despre cum erau asemenea propriilor copii şi le oferea spre vânzare doar ca un serviciu adus călătorilor, aşa cum era şi nobilul său vizitator, Mustafa Han reduse preţul cu zece procente.

Anii de experienţă în bazarurile din Asia şi Africa îi conferiseră lui Ross o îndemânare considerabilă în ale tocmelii, aşa că contracară cu o lungă diatribă despre

defectele cămilelor: slăbiciunea muşchilor, condiţia precară în care se găseau, probabilitatea să cadă moarte înainte să ajungă în mijlocul deşertului Karakum. Deşi ar fi fost în interesul său să cumpere cămilele de oriunde altundeva, afecţiunea şi stima pe care le simţise instantaneu la întâlnirea cu Mustafa Han îl făcuseră să-i ofere mult mai mult decât valorau animalele râioase.

Când Ross spuse o nouă sumă, negustorul duse mâna la inimă şi murmură că onorabilul Khilburn dorea să-i lase orfani şi cerşetori pe copiii lui Mustafa Han, apoi reduse din nou preţul. Şi continuă aşa, într-un mod foarte plăcut, timp de două ore şi şase ceşcuţe de ceai pentru fiecare, în timp ce toţi ceilalţi membri ai grupului lui Ross îndurară totul cu o răbdare orientală. Cu excepţia lui Juliet, care se plimba agitată de-a lungul şi de-a latul ogrăzii, arătând întunecată şi periculoasă.

De două ori Ross se ridică şi se pregăti să plece, cu Saleh, Murad şi Juliet imediat în urma sa. A doua oară, chiar ieşiseră în stradă, înainte ca Mustafa Han să-i ajungă din urmă cu o ofertă nouă.

În cele din urmă, fu încheiată o tranzacţie, care includea cinci cămile, două şei pentru bagaje şi mai multe alte echipamente de care era probabil să aibă nevoie. După ce anunţă cu tristeţe că preţul final îl ruinase, negustorul îi dădu cu voioşie indicaţii lui Ross spre caravanseraiul unde îşi petrecea noaptea restul caravanei.

Sub masca lui Jamal, Juliet avea rolul de conducător-şef al cămilelor, aşa că se apucă să înşeueze şi să încarce cele două animale care aveau să care proviziile. După ce prima cămilă fu înşeuată, strânse de două ori chinga, apoi o coborî – adică făcu animalul să îngenuncheze, ca astfel să poată fi încărcat.

Coborâtul era un procedeu dificil. Prima dată, Juliet răsuci degetele în părul lung de sub gâtul cămilei. După care, trase de părul de pe gât şi de frânghia de pe nas, lovind în acelaşi timp animalul în fluierul piciorului. Acesta îşi zbieră nemulţumirea, dar căzu în genunchi, în timp ce Ross privi cu amuzament. Aplicat unui cal, un asemenea tratament ar fi fost considerat un abuz. Cu o cămilă, manevrarea cu duritate era

necesară doar pentru a obține atenția animalului. Când Ross aduse un braț plin cu bagaje care trebuiau să fie încărcate, întrebă cu voce scăzută:

– Cum m-am descurcat cu negociatul?

– Ai plătit cu câțiva dinari în plus decât aș fi făcut-o eu, spuse Juliet, ferindu-se, în timp ce cămila își legănă împrejur capul și afișă un set impresionant de molari, dar a fost o reprezentație vrednică de laudă în fața unui bandit bătrân precum Mustafa Han.

Ross rânji și merse să înșeueze și să coboare cealaltă cămilă de povară. El și Juliet ar fi trebuit să fie mai atenți în legătură cu aceste schimburi confidențiale; nici unul dintre ei nu părea capabil să reziste tentației de a schimba gânduri și comentarii ireverențioase. Era improbabil ca altcineva să înțeleagă, căci vorbeau în tamaheq, completată cu cuvinte englezești acolo unde nu exista un termen tuareg, dar tot era lipsit de înțelepciune să se poarte cu o asemenea familiaritate.

Plecarea din ograda lui Mustafa Han fu întârziată când a doua cămilă de povară reuși să răstoarne încărcătura în timp ce încerca să se ridice. Deloc mirat, Ross oftă și începu din nou acțiunea dificilă de a face cămila să coboare și de a împacheta. Cum aproape singura dovadă de inteligență pe care cămilele o arătau era aruncarea bagajelor, încărcarea lor necesita pricepere, iar Ross nu mai făcuse asta de câțiva ani. În câteva zile, avea să capete din nou îndemânare.

Cu ajutorul tăcut al lui Juliet, reluă operațiunea cu succes și porniră spre caravanserai, mergând în fața cămilelor deoarece distanța era scurtă și străzile deveneau din ce în ce mai aglomerate pe măsură ce se apropiau de destinație. Prezența unei caravane în oraș însemna că toți negustorii ambulanți și tarabele bazarelor erau deschise, sperând să facă mai multe afaceri înainte de plecarea călătorilor.

Vorbe și râsete zgomotoase răsunau pe aleile înguste, iar din loc în loc o torță care pâlpâia lumina fețele din mulțimea aglomerată. Era o adunare de bărbați, căci puținele femei prezente erau atât de temeinic acoperite cu văluri, încât erau aproape invizibile.

Negustorii și potențialii cumpărători se tocmeau, autorii de povești i se adresau unui public vrăjit, scribii scriau scrisori pentru neștiutorii de carte, mirosurile de mâncăruri, izurile de trupuri nespălate, mirodeniile și bălegarul umpleau aerul. Peste tot se simțea mirosul înțepător de fum, pe măsură ce negustorii ambulanți frigeau kebab deasupra micilor focuri. Chiar și cu ochii închiși, Ross ar fi știut imediat că se afla în Asia Centrală.

Cu toate că înălțimea și lipsa bărbii lui Ross atrăseseră câteva priviri, el era fericit să vadă că nimeni nu era interesat în mod special de el. Cu vălul său și cu largile veșminte închise la culoare, Juliet atrăgea mai mult atenția, dar era vorba mai degrabă de o simplă curiozitate decât de suspiciune sau ostilitate. Bărbații călătoreau la mii de kilometri depărtare de țările lor natale, de-a lungul marilor rute ale caravanelor din Asia și Africa, așa că Jalal era doar un alt vizitator exotic. Mai înaltă decât majoritatea bărbaților din jurul ei și având un mers țanțoș, perfect masculin, părea în întregime acasă, în anturajul său. Dacă Ross ar fi văzut-o în Sahara, într-o tabără a tuaregilor, nu ar fi ghicit niciodată identitatea ei.

De îndată ce aveau să pornească, rațiile urmau să fie spartane, așa că Ross hotărî ca ei să mănânce bine astă-seară. În timp ce își croiau drum prin mulțime, el cumpără frigărui din carne prăjită de berbec de la un vânzător de kebab, apoi adăugă pâine proaspătă de la un brutar și plăcinte de la un cofetar. Murad cără mâncarea alături de o mică pungă cu cărbune pentru foc.

Caravanseraiurile găzduiau atât oamenii, cât și animalele și se găseau de-a lungul tuturor rutelor de caravane de la Oceanul Atlantic până în China. Când Ross și cei din grupul său intrară în caravanserai prin porțile sale înalte, descoperiră că acesta era ridicat într-o manieră tradițională, cu camere mici pentru clienți și grajduri pentru animale, toate deschizându-se spre curtea mare din centru.

Deoarece caravanseraiul era plin, animalele erau culcate pe jos, în aer liber, și numeroase focuri mici ardeau în curte, atât pentru gătit, cât și pentru căldură în noaptea răcoroasă. Cu vocile umane și cu țipetele animalelor

răsunând din pereţii din cărămizi din lut, caravanseraiul era un loc zgomotos.

Călătorii sorbeau ceai şi schimbau veşti în jurul focurilor, în timp ce negustorii ambulanţi rătăceau prin curte, căutând clienţi pentru mărfurile lor. Puteau fi deslușite cel puţin o duzină de limbi şi rase, incluzând aici hinduşi împodobiţi cu turbane, un grup de chinezi cu cozi lungi, negre, legănându-li-se pe spate şi arabi cu eşarfe albe pe cap, prinse cu funii din păr negru de cămilă.

Un felinar atârna deasupra uşii ce dădea către camera hangiului şi Saleh merse să găsească un loc pentru dormit. Din fericire, exista spaţiu liber şi le fu repartizat un mic dormitor în cel mai îndepărtat colţ al clădirii. După ce îşi mutară bagajele în micuţa cameră, Murad începu să facă focul, Juliet pregăti culcuşul pentru cămile, iar Ross şi Saleh porniră să-l găsească pe *kafila-bashi*, conducătorul caravanei.

În timp ce îşi făceau loc prin curtea aglomerată, Ross recunoscu în sinea sa că Juliet avusese dreptate să-l avertizeze să-şi înfrâneze pornirile cavalereşti. Era dificil pentru el să nu intervină şi să o privească în timp ce făcea munca fizică grea. Ştia prea bine că reacţia sa era absurdă; dacă nu ar fi ştiut că Juliet era femeie, nu s-ar fi îndoit niciodată de competenţa ei în luptele cu cămilele şi cu încărcăturile lor. Era mai înaltă şi decât Murad sau Saleh şi, cu toate că avea o construcţie mai firavă, era probabil la fel de puternică precum oricare dintre bărbaţi. Dar vechile obiceiuri mor greu, iar Ross avea dificultăţi să o trateze la fel ca pe un bărbat. Problema de bază era, bineînţeles, că era imposibil pentru el să uite că era femeie. De-a dreptul imposibil.

Kafila-bashi conducea o şedinţă într-o încăpere mai mare, aproape de intrarea în caravanserai. Când Ross şi Saleh intrară, conducătorul se ocupa de şeful unui grup de negustori afgani, care tocmai sosise din Herat şi dorea să se alăture caravanei mai mari. După ce discutară termenii şi ordinele de marş, *kafila-bashi* le dădu drumul afganilor şi se întoarse către Ross şi Saleh.

– *Salam aleikum.* Le făcu semn cu mâna să ia loc. Sunt Abdul Wahab. Cu ce vă pot fi de folos?

În timp ce Ross întoarse salutul și se așeză pe dușumeaua din pământ bătătorit, îl studie pe *kafila-bashi*, ale cărui veșminte și trăsături indicau că era uzbec. Era un bărbat cu umeri largi, de vârstă mijlocie, cu ochi întunecați, vicleni și cu aerul de autoritate al unui lider înnăscut. Ross se prezentă drept Khilburn, apoi îl prezentă pe Saleh și făcu pregătirile ca grupul lor să se alăture caravanei, care avea să plece a doua zi dimineață, înainte de ivirea zorilor. Luând o decizie pe baza judecării favorabile a lui *kafila-bashi*, el continuă:

– Cred că ar trebui să știi că sunt un *ferengi*, un englez.

Sprâncenele lui Abdul Wahab se ridicară indicând surpriza.

– Vorbești persana foarte bine pentru un *ferengi*. Doar o urmă de accent. M-am gândit că ai putea fi un baluh din sudul Afganistanului. Privirea lui se îndreptă spre Saleh. Cu siguranță nu ești și tu un *ferengi*, nu?

Saleh clătină din capul său acoperit cu turban alb.

– Nu, sunt uzbec. Ceilalți membri ai grupului nostru sunt un persan și un tuareg din Sahara. Doar Khilburn este *ferengi*.

Privirea meditativă a lui *kafila-bashi* se întoarse asupra lui Ross.

– De ce mi-ai spus asta?

– Siguranța caravanei este responsabilitatea ta. Nu am vrut să ascund un lucru care ți-ar putea aduce necazuri.

– Un motiv onorabil.

Încruntându-se, Abdul Wahab își mângâie barba neagră.

– Nu te duce la Buhara, Khilburn. Dacă o vei face, vei fi fiul morții, căci emirul îi disprețuiește pe europeni. Dacă aștepți în Sarakhs câteva zile, va sosi o caravană care te va duce la Khiva, care este orașul meu natal. Este o destinație mai sigură pentru un *ferengi*.

Opiniile în legătură cu înțelepciunea sa de a merge la Buhara erau unanime, se gândi Ross.

– Nu am de ales. Vreau să aflu veşti despre soarta fratelui meu, un ofiţer britanic care a mers la Buhara într-o misiune oficială şi a fost luat prizonier de către emir.

Sprâncenele stufoase ale conducătorului caravanei se încruntară.

– Este un bărbat înalt, blond, ca tine?

Părul lui Ian era mai degrabă roşcat decât blond, dar avea înălţimea lui Ross, cu pielea foarte deschisă la culoare.

– Da.

– Cu propriii ochi, am văzut un *ferengi* care se potrivea acestei descrieri şi care a fost decapitat acum câteva luni, în spatele palatului emirului din Buhara. În mulţime se spunea că era soldat. Expresia lui Abdul Wahab era plină de compasiune. Îmi pare rău să fiu eu cel care îţi spune asta, dar cu siguranţă bărbatul executat era fratele tău. Foarte puţini *ferengi* ajung vreodată la Buhara – şi mai puţini pleacă în viaţă. Nu-ţi continua călătoria, căci nu mai există acum nici un motiv pentru aceasta.

La auzul cuvintelor rostite de către *kafila-bashi*, Ross simţi o apăsare în piept. În ciuda tuturor zvonurilor şi a mărturiilor indirecte, era pentru prima dată când găsise pe cineva care fusese personal martor la execuţia unui străin care putea fi Ian. Speranţa slabă pe care o purtase de la Constantinopol licări şi se stinse.

Pentru o clipă, se gândi să urmeze sfaturile tuturor şi să încheie călătoria aici. Nu numai că ar fi fost o hotărâre înţeleaptă, dar l-ar fi scutit şi de câteva săptămâni de apropiere dureroasă de Juliet.

Gândul fu imediat urmat de o imagine mentală foarte vie, cu chipul stăruitor al lui Jean Cameron. „Te rog, Ross, te implor." Chiar şi acum, nu putea fi complet sigur de soarta lui Ian, iar Jean ar rămâne în continuare cu o slabă şi nimicitoare fărâmă de speranţă.

Dincolo de asta, Ross înţelese, cu o claritate dureroasă, că de fapt nu voia să fie salvat de plăcerea dulce-amăruie a tovărăşiei lui Juliet.

– Sfatul tău este înţelept, Abdul Wahab, dar nu pot să mă întorc fără o dovadă. Dacă fratele meu este mort,

poate emirul îmi va permite să-i iau trupul înapoi în Anglia.

Conducătorul păru pesimist, dar dădu aprobator din cap.

– Aşa să fie.

Dorind să ştie mai multe despre *ferengi*, Ross spuse:

– Bărbatul care a fost executat – în ce stare era?

– Foarte gravă. Era numai piele şi os, cu răni îngrozitoare pe tot corpul. Arăta ca un bătrân, deşi cred că nu era. Abdul Wahab făcu o grimasă. Ştiai că emirul creşte special insecte dăunătoare în Puţul Negru, doar ca să-i facă pe prizonieri să sufere mai mult? Nu cred că acel *ferengi* ar mai fi supravieţuit mult timp ca prizonier. Sabia măcar l-a cruţat de mai multă suferinţă.

– Fratele meu ar fi murit vitejeşte, spuse Ross.

– Da, aşa a murit. Cu toate că era slab, a stat drept şi, cu mâna dreaptă, a făcut semnul crucii pe pieptul său, în timp ce a vorbit în propria limbă. Nu ştiu cu siguranţă, dar cred că şi-a trimis sufletul către Dumnezeul creştin. *Kafila-bashi* îşi plecă respectuos capul. Ar fi fost mai potrivit pentru un războinic să moară în luptă, dar te asigur că nu s-a făcut de ruşine nici pe sine şi nici familia sa.

Ross fu surprins. Cumnatul său nu fusese niciodată evlavios, iar semnul crucii nu era deloc o practică obişnuită printre prezbiterienii scoţieni. Totuşi, putu să înţeleagă gestul. Lunile de temniţă pot schimba credinţele spirituale ale oricui, iar acela părea să fie ultimul gest de sfidare al lui Ian, o proclamare publică a naţionalităţii şi a religiei sale. Chiar şi la final, fusese nesupus. Poate aceasta va reprezenta o consolare pentru familia lui.

– Îţi mulţumesc pentru informaţii, Abdul Wahab. Ross se ridică în picioare. Ca o compensaţie pentru faptul că prezenţa mea ar putea cauza probleme, eu şi servitorul meu Jalal suntem bine înarmaţi şi vom folosi bucuroşi armele pentru apărarea caravanei.

– Cu voia lui Dumnezeu, armele voastre nu vor fi necesare, dar mă bucur să ştiu că le aveţi.

Încă doi bărbaţi intrară în încăpere, aşa că liderul caravanei făcu semn din cap că sunt liberi şi se întoarse să se ocupe de următoarea problemă.

Cu Saleh alături de el, Ross ieşi în curte, gândindu-se că lucrurile mergeau bine. *Kafila-bashi* părea un om capabil şi tolerant şi, cu noroc, aveau să traverseze deşertul Karakum fără incidente. Ross aştepta cu nerăbdare începerea ultimei etape a călătoriei. Din nefericire, înainte ca asta să se întâmple, trebuia să-i spună lui Juliet ce aflase despre fratele său, lucru pe care nu-l aştepta deloc cu nerăbdare.

capitolul 8

Juliet se propti de zidul caravanseraiului, cu braţele strânse în jurul genunchilor ridicaţi, şi privi alene la Murad, care supraveghea focul şi pregătea cina. De-a lungul zilei, persanul renunţase să mai încerce să facă conversaţie, căci ea răspundea la eforturile lui fie cu tăcere, fie cu un mârâit monosilabic. Ea regreta grosolănia, dar ar fi fost o nebunie să devină prietenoasă cu tânărul acesta. Cu cât Murad ştia mai puţine despre ea, cu atât mai bine.

Îşi schimbă poziţia, ca să uşureze disconfortul pe care i-l provoca îmbrăcămintea asemănătoare unei veste pe care o purta pe sub veşminte ca să-i aplatizeze sânii. Nu-şi mai bătuse capul cu aşa ceva înainte; deşi purta în mod obişnuit haine bărbăteşti, fusese întotdeauna mai degrabă o chestiune de confort decât o încercare serioasă să-şi ascundă nurii.

Dar această călătorie era diferită, aşa că îşi luase măsuri de precauţie, ca să reducă şansele să-şi dea seama cineva că era femeie. Ştiind că va trebui să o poarte încontinuu, croise intenţionat vesta cât se poate de largă, dar tot era afurisit de inconfortabilă. Cel puţin vremea era acum moderată; îmbrăcămintea ar fi fost mult mai incomodă în căldura verii.

Aruncând o privire prin curte, îi văzu pe Ross şi pe Saleh croindu-şi drum printre focuri şi cămile

adormite. Ross purta hainele sale asiatice de parcă ar fi fost născut în ele; era greu de crezut că era un aristocrat englez. Cu expresia feţei ascunsă în siguranţă în spatele vălului său, Juliet zâmbi uşor, gândindu-se că acum arăta ca un aristocrat oriental. Soţul său nu putea face nimic pentru a ascunde faptul că înfăţişarea sa era remarcabilă.

Acum că toţi erau laolaltă, era vremea să mănânce. După ce Ross, Saleh şi Juliet se aşezară în jurul unei mese rotunde joase, Murad puse o farfurie întinsă de lemn în mijlocul ei, apoi luă şi el loc. Bucăţile de carne prăjită de berbec, cumpărată din bazar, fură servite pe un pat de orez gătit, obţinut din ospătăria caravanseraiului, alături găsindu-se şi lipii proaspete.

Peste tot în lumea islamică, se obişnuia să se mănânce doar cu degetele de la mâna dreaptă, întrucât mâna stângă era, din punct de vedere al ritualului, necurată şi nu putea fi folosită într-o farfurie comună. Juliet mâncase în stil musulman de atâta vreme, încât era precum a doua sa fire. Era pricepută în a rula orezul sub forma unei bile cu mâna ei dreaptă, apoi a-o sălta în gură cu o lovitură uşoară cu degetul mare, întrucât era considerat lipsă de maniere să-ţi vâri degetele în gură.

Nu încercase însă niciodată să mănânce în timp ce avea faţa acoperită, iar realizarea acestui lucru se dovedi neaşteptat de dificilă. Chiar şi printre tuaregi, doar cei mai stricţi bărbaţi rămâneau acoperiţi de văl în timp ce mâncau. În timpul luptei exasperante a lui Juliet de a stăpâni tehnica, ea află de ce.

Slăbise strânsoarea *tagelmust*-ului, astfel încât să poată să aducă mâna sub el, dar descoperi că era nevoie de o grijă constantă pentru a evita deplasarea vălului. De două ori mânui stângaci orezul, în timp ce ridică mâna spre gură, şi-l împrăştie pe partea din faţă a veşmântului său. A doua oară când se întâmplă asta, prinse privirea amuzată a lui Ross aţintită asupra ei. Îl privi înapoi, sfidându-l în tăcere să râdă.

Din fericire, cutuma împărţea farfuria comună în zone invizibile şi era o necuviinţă să iei mâncare din zona altei persoane, căci altfel ea nu ar fi primit porţia

ei de mâncare. În momentul în care ea termină, restul farfuriei fusese golit de mult, iar bărbaţii beau ceai.

Juliet îşi luă şi ea o mică ceaşcă de ceai şi află instantaneu că băutul în timp ce era acoperită de văl era şi mai greu decât mâncatul. Mai mult decât atât, ar fi fost imposibil să bei dintr-un burduf fără să-ţi scoţi *tagelmust*-ul.

Trebuie să aibă grijă să bea fără ca nimeni, în afară de Ross şi Saleh, să o vadă. Cu noroc, oricine i-ar fi văzut cu coada ochiului chipul ar fi presupus că este un băiat spân, dar ea ar fi preferat să nu se bazeze pe noroc. După ce terminară cu toţii, Ross îi spuse lui Murad:

– Vom pleca înainte de ivirea zorilor. Apoi se uită la Juliet. Vorbind în tamaheq, de parcă ar fi repetat acelaşi mesaj, el spuse: Să ne întâlnim în spatele caravanseraiului într-un sfert de oră.

Scoase un murmur vag de încuviinţare, curioasă de ce soţul ei dorea să vorbească în taină cu ea. Ei bine, exista un singur mod de a afla, aşa că se ridică în picioare şi merse încet în curte, fără nici o explicaţie. Să pretindă că era un tuareg aspru îi oferea oportunitatea să se poarte ca un şcolar nepoliticos, şi trebuia să recunoască faptul că era destul de distractiv.

Se făcea târziu şi nivelul zgomotului scădea, pe măsură ce oamenii începeau să se retragă peste noapte. Fără să se grăbească, de parcă nu ar fi avut în minte o destinaţie anume, Juliet controlă cămilele culcate, apoi merse agale prin curte şi trecu pe sub arcada de la intrarea în strada plină cu bazaruri. Acolo făcu stânga şi merse pe lângă zidurile caravanseraiului până în spate.

În contrast puternic cu partea din faţă a clădirii, găsi deşertul pustiu întinzându-se spre răsărit cât putea să vadă cu ochii şi încă o bună bucată mai departe. Sub secera subţire a lunii, un vânt schimbător bătea dinspre nord, foşnind în tufişurile spinoase care se agăţau cu tenacitate de pământul pietros.

Juliet inspiră adânc aerul uscat, cu parfum de deşert, apoi expiră. În timp ce făcu acest lucru, simţi tensiunea scurgându-se afară din ea. Din câte se părea, rolul ei era mult mai solicitant decât crezuse până acum, când

putea să lase garda jos. Una era să poarte veşminte bărbăteşti când mergea călare alături de propriii oameni, care o cunoşteau, şi alta să fie obligată să se deghizeze timp de câteva săptămâni şi chiar luni. Dar reuşise cu succes timp de o zi. Mâine avea să fie mai uşor.

Rămase impasibilă în umbra unui copac noduros, pitic, lăsându-şi ochii să se obişnuiască cu lumina stelelor. Nu mai era nimeni altcineva în preajmă, căci bărbaţii care călătoreau prin pustietatea deşertului preferau de obicei să se bucure de tovărăşia celor asemenea lor, atunci când puteau. După vreo zece minute, Ross se apropie cu paşi molcomi de după colţul caravanseraiului. Chiar şi în întuneric, nu avea dificultăţi să-l recunoască după înălţimea sa şi forţa controlată a gesturilor. Juliet rămase nemişcată, întrebându-se dacă va reuşi să o găsească. Aflat la aproximativ treizeci de metri depărtare, el ezită pentru o clipă, apoi se îndreptă direct spre ea.

Impresionată, Juliet se întrebă cum o descoperise atât de repede; vântul bătea dinspre el, deci nu îl ajutase, ea nu scosese un sunet, iar veşmintele ei închise la culoare trebuiau să fi fost invizibile în întuneric.

Refuză să-i dea satisfacţia de a-l întreba cum reuşise. Când ajunse la mai puţin de patru metri depărtare, ea spuse în engleză:

– S-a întâmplat ceva, Ross?

– Mă tem că da.

În propoziţii simple, nepretenţioase, îi spuse că şeful caravanei, *kafila-bashi*, văzuse un *ferengi* executat, apoi relată în detaliu conversaţia avută.

Juliet acceptă vestea cu stoicism, căci nu reprezenta cu adevărat o surpriză. Totuşi, când Ross descrise starea fizică a bărbatului care fusese executat şi modul în care acesta înfruntase moartea, icni dureros, involuntar.

– Îmi pare rău, Juliet, spuse Ross cu o voce aproape de neauzit.

– Asta face ca moartea lui Ian să pară reală, spuse ea, străduindu-se să păstreze un ton echilibrat. În mintea mea, el avea în continuare douăzeci de ani, cu o energie şi o exuberanţă nesfârşite. Să mă gândesc la el sleit

de puteri, poate torturat, atât de slab încât de-abia se putea ţine pe picioare... pare atât de greşit. Aerul rece o făcu să se cutremure. Când eram tineri, amândoi voiam să vedem lumea întreagă, să îndrăznim să descoperim tot ce are ea de oferit. Iar acum, zilele de aventură ale lui Ian s-au sfârşit, printr-o moarte sângeroasă, în faţa unei mulţimi de străini însetaţi de sânge.

Vocea i se curmă. Imaginea fratelui ei suferind înlocuise imaginea ei mentală în care îl vedea în putere şi sănătos, şi era imposibil de îndepărtat. În mod stupid, se întrebă dacă astfel se încheiau de obicei aventurile – cu durere şi cu o tragedie fără sens, la mii de kilometri depărtare de casă.

Pentru un moment, Ross îi atinse umărul într-o dovadă tăcută de compasiune. Înţelegerea lui aproape îndepărtă tot ceea ce mai rămăsese din controlul ei. Juliet îşi înclină capul şi îşi îngropă faţa în propriile mâini, vrând să plângă pentru toate pierderile ei: pentru uciderea fratelui ei, pentru istovitoarea degradare a tinereţii şi a speranţei, pentru moartea iubirii. Cel mai mult, pentru moartea iubirii.

Îşi duse cu furie dosul palmei spre ochii înţepători, ştergându-şi lacrimile. Simţind nevoia să respire mai adânc, îşi trase jos vălul, lăsând vântul să-i atingă faţa pentru prima dată după multe ore.

– Vrei să renunţi la călătorie? întrebă ea, când vocea i se linişti. Dacă avem de gând să ne întoarcem, acum e momentul.

– M-am gândit la asta, spuse Ross încet, dar, cu toate că Abdul Wahab a fost martor la execuţie, tot nu ştim de ce a fost omorât Ian. O asemenea informaţie ar putea fi valoroasă pentru guvern, precum şi pentru familia ta, iar singura cale de a afla întreaga poveste este de a merge la Buhara. În plus, ar însemna foarte mult pentru mama ta dacă trupul lui Ian ar putea fi înapoiat în Scoţia pentru înmormântare.

– Ar însemna mult şi pentru mine.

Juliet ar fi vrut să spună mai mult, dar nu mai putu să articuleze nici un sunet.

– Vino. Haide să ne plimbăm puţin înainte să ne întoarcem.

Petrecându-şi uşor mâna pe după mijlocul ei, o călăuzi spre deşertul deschis. Pe măsură ce înaintau, ea se întrebă dacă Ross era măcar conştient că o atingea. Probabil că nu; contactul avea familiaritatea întâmplătoare a atingerii unui vechi prieten, cu nimic erotic în ea. Îşi dădea seama de diferenţa faţă de noaptea trecută, când între ei părea să se fi materializat o pasiune străvezie.

Pentru ea, pasiunea continua să ardă. Întreaga zi, fusese conştientă în mod constant, dureros, de apropierea soţului său. Dar simţise că el pusese zăgaz dorinţei ca şi cum ar fi stins o lampă, iar faptul că putea să facă asta nu reprezenta o surpriză pentru ea; fusese mult mai surprinzător că o dorise prima dată.

Nu înţelesese interesul lui când ea avea şaptesprezece ani, iar acum îl înţelegea şi mai puţin. Totuşi, fiindcă era singurul bărbat care o făcuse să se simtă vreodată cu adevărat dorită, lipsa atenţiei lui o lăsă jinduind.

Slavă Domnului că încă mai exista puţină înţelegere între ei, chiar dacă era doar o umbră palidă a ceea ce îi legase laolaltă în trecut. Astă-seară, în timp ce se lupta cu imaginea morţii fratelui său, avea nevoie de bunătatea lui.

După mai multe minute de tăcere, când singurul sunet care se auzea era scârţâitul vag al pietrişului sub picioarele lor şi şoapta vântului, Ross spuse:

– Ţi-e dor vreodată de Marea Britanie, Juliet?

– Uneori, recunoscu ea. Mi-e dor de verdeaţă. E ciudat dacă te gândeşti că britanicii văd ploaia nu doar ca pe ceva normal, ci adesea ca pe o pacoste. Aici, apa este un dar de la Dumnezeu.

El chicoti.

– Aici, lumina soarelui şi căldura sunt considerate normale şi, uneori, drept o pacoste. În timpul unei veri urâte în Anglia, aceleaşi lucruri sunt considerate un dar de la Dumnezeu.

– E adevărat, nu-i aşa? E specific firii umane să tânjeşti după ceea ce este rar.

Deveni din nou tăcută, întrebându-se cât de multe putea să spună fără să recunoască mai multe decât voia.

– Indiferent cât de mult iubesc Saravanul, întotdeauna voi fi o străină în Persia. Nu am înţeles pe deplin măsura în care am fost formată de valorile europene până când nu am început să trăiesc în mijlocul unei societăţi străine. Într-un mod destul de ciudat, am mai puţine probleme când am de-a face cu bărbaţii decât cu femeile.

– Presupun că asta se datorează modului în care trăieşti – călăreşti, porţi arme, dai ordine –, aici este un comportament exclusiv masculin. Nu ai trăit niciodată o viaţă la fel de plină de restricţii ca aceea a femeilor orientale, deci ai mai puţine în comun cu ele.

– Exact. Juliet zâmbi. La început, am încercat să schimb lucrurile. Am vrut să eliberez femeile din Saravan, să le conving să meargă cu capul descoperit, să ceară mai mult respect.

– După tonul vocii tale, înţeleg că ai avut puţin succes.

– Deloc. Oftă. Femeile din Saravan erau mai fericite cu vălurile lor, cu camerele lor, cu vieţile lor separate. În cele din urmă, am renunţat. Chiar şi soţia lui Saleh, care este inteligentă şi înţeleaptă, doar a ascultat, apoi m-a mustrat şi mi-a spus că viaţa unei englezoaice părea să fie una incomodă.

– Cultura este mai puternică decât ideologia, observă Ross, iar cei mai mulţi oameni sunt mai fericiţi dacă respectă cutumele cu care s-au născut. Rebelii înnăscuţi asemenea ţie sunt rari.

– Aşa se pare. Dar îmi pare rău că am atât de puţine în comun cu femeile de aici, deoarece asta limitează prietenia. Mi-e dor să am prietene – femei – în special, mi-e dor de Sara.

Juliet se opri, dându-şi seama că se apropia prea mult de teritoriul periculos al trecutului lor comun. Simţind poate la fel, Ross schimbă subiectul.

– Faptul că poţi să te bucuri de tovărăşia femeilor te face foarte diferită de Lady Hester Stanhope. Ea a disprețuit femeile şi ar fi preferat să se fi născut bărbat.

a bărbat, ar fi devenit un general sau un politician extraordinar.

Juliet abordă noul subiect cu entuziasm.

– Exact, ai vizitat-o pe Lady Hester! Când ai mers? Cum era ea?

Ross ezită. Din câte se părea, trecerea anilor nu diminuase admiraţia inocentă a soţiei sale pentru cea care se autointitulase „Regina Arabilor", şi nu voia să-i distrugă iluziile.

– Am vizitat-o pe Lady Hester acum şase sau şapte ani. Era spirituală şi încăpăţânată, capricioasă, admirabilă, dar şi patetică.

Uluită, Juliet spuse:

– Cum putea o asemenea femeie incredibilă să fie vreodată patetică? Nu a existat niciodată cineva ca ea.

Ross înţelese că trebuia să fie foarte atent cu ceea ce spunea; soţia sa primise suficiente veşti proaste astă-seară şi nu mai avea nevoie de altele.

– Când am vizitat-o eu, sănătatea lui Lady Hester nu era prea bună şi nu mai părăsea fortăreaţa indiferent de motiv. Pentru o femeie care fusese o călăreaţă extraordinară şi o exploratoare renumită, trebuie să fi fost dificil.

Şovăind puţin, Juliet spuse:

– Când am hotărât să trăiesc la Saravan, mi-am promis că voi încerca să trăiesc precum a făcut-o Lady Hester: să-i primesc pe toţi refugiaţii, indiferent de tribul şi de credinţa lor – să-i protejez pe cei din interiorul zidurilor mele şi niciodată să nu izgonesc pe cineva flămând. Vocea îi deveni visătoare. Încă mă uimeşte faptul că o femeie care a fost nepoata lui William Pitt, care a trăit în inima politicii britanice, a putut să întoarcă spatele societăţii şi să creeze un regat al ei în Siria.

– De fapt, este foarte logic, spuse el cu un aer gânditor. Lady Hester a fost născută să conducă, dar de câtă influenţă s-a bucurat fiind nepoata şi gazda prim-ministrului! După ce Pitt a murit, nu i-a mai rămas decât anonimatul. Ar fi urât acest lucru. În Orient, putea să facă exact cum dorea, şi avea din nou autoritate.

Melancolică, Juliet spuse:

– A fost incredibil de curajoasă. Ai auzit vreodată povestea felului în care a ajuns să fie prima femeie europeană care a vizitat vreodată ruinele de la Palmyra? A avut curajul să se pună în întregime sub protecţia năvălitorilor beduini... Juliet îşi întrerupse brusc monologul. Îmi pare rău... bineînţeles că ştii toate astea. Spune-mi, te rog, cum a fost să te întâlneşti cu ea?

– Pentru că mă aflam în Cipru, am hotărât să merg în Liban, în speranţa că Lady Hester mă va primi. Rareori ai şansa să te întâlneşti cu o legendă vie.

Acum erau la o oarecare distanţă de caravanserai, astfel că, înţelegându-se din priviri, se aşezară pe un petic de nisip moale, într-un loc în care un deal îi proteja împotriva vântului. Ross continuă:

– Cu toate că toţi vizitatorii erau primiţi cu ospitalitate, ea refuza adesea să-i vadă personal. Dar eu am avut noroc – şi-a amintit de tatăl meu din vremea în care era în politică, aşa că a hotărât să mă primească. El chicoti. A fost o adevărată experienţă. Cu toate că Lady Hester avea aproape şaizeci de ani, avea în continuare suficientă vanitate încât să primească oaspeţii doar după lăsarea întunericului, din moment ce lumina lămpii era mult mai măgulitoare. După ce servitorii ei mi-au oferit o cină excelentă, a trimis după mine.

– Despre ce aţi vorbit? întrebă nerăbdătoare Juliet.

– Nu am vorbit, spuse sec Ross. Slujba mea era să ascult. A petrecut toată noaptea descriind teoriile ei metafizice. Deşi sănătatea ei generală nu era bună, nu era nimic în neregulă cu limba ei. Nu am fost lăsat să plec decât în zori.

– Auzisem că Lady Hester era o mare oratoare şi atât de inteligentă, încât Pitt a spus despre ea că nu se va căsători niciodată, căci nu va găsi niciodată un bărbat mai inteligent decât ea, observă ea. Cum arăta?

– Avea o siluetă impresionantă, cu câţiva centimetri mai înaltă chiar şi decât tine. Purta veşmintele unui paşă turc şi avea o purtare pe măsură.

Mergând înapoi în trecut, Ross descrise cele mai interesante aspecte ale lui Lady Hester şi fortăreaţa ei de la Djoun, bucuros că putea să-i distragă atenţia lui Juliet de la durerea pricinuită de pierderea fratelui. Juliet şi Ian fuseseră la fel de apropiaţi ca şi Ross şi Sara. Deşi nu se mai văzuseră de ani buni, moartea lui Ian lăsase un gol în lumea ei.

Pe măsură ce vorbea, Ross privea cu atenţie, pe ascuns, profilul soţiei sale. Cu vălul dat jos, faţa era o camee palidă, pură, în noaptea de catifea neagră. Exista o mică ironie în această scenă: acum se găseau împreună, singuri, într-un deşert dintr-o îndepărtată şi exotică parte a lumii.

Era exact genul de episod romantic pe care plănuiseră odată să-l trăiască împreună. Înainte ca Juliet să fugă, plănuiau o călătorie lungă în Orient. Boala din familia lui Ross provocase o amânare, iar Juliet fusese supărată din cauza întârzierii. Atunci avuseseră loc primele certuri.

Acum, doisprezece ani mai târziu, făceau exact ceea ce intenţionaseră – dar doar până la un punct. Când plănuiseră călătoria lor, presupuseseră întotdeauna că o asemenea scenă se va sfârşi într-un amor pătimaş. Acum, că visul lor de demult se realizase, erau atât de înstrăinaţi, încât povestea de dragoste era de neconceput.

Totuşi, el se gândea la asta. Şi ştiind că, dacă nu se va mişca, nu va fi capabil să se abţină să o atingă, Ross se ridică deodată în picioare şi îşi scutură nisipul de pe haine.

– Suficient despre Lady Hester pentru astă-seară.

Degetele sale se încleştară în pumn, în timp ce el se abţinu să-i ofere braţul soţiei sale.

– E timpul să dormim. Zorii vor veni mult prea repede.

Sprintenă, Juliet sări în picioare. În timp ce porniră înapoi spre Sarakhs, ea spuse:

– Ce vei face când te vei întoarce în Anglia, Ross? Administrarea proprietăţilor familiei e cu siguranţă necesară, dar mă gândesc că o vei găsi mai degrabă

plictisitoare. Cu siguranţă nu va fi suficient încât să-ţi consume toată energia.

Destul de ezitant, el răspunse:

– Ani întregi, am avut în minte ideea să înfiinţez un institut pentru studii orientale, un loc în care cărturarii orientali şi cei occidentali să se poată întâlni şi să facă schimb de cunoştinţe. Intenţionasem să-l înfiinţez când nu voi mai putea să călătoresc. Acum, a sosit momentul acela, puţin mai devreme decât mă aşteptam.

Privi într-o parte, spre soţia sa. Cu pasul ei mare şi legănat, mergea alături de el fără nici un efort.

– Ai auzit de noile căi ferate care se construiesc în Europa?

– Am citit despre ele, dar sună ca o noutate trecătoare. E greu de crezut că oamenii pot – sau vor – să se mişte atât de repede. Şi, cu siguranţă, timpul şi banii necesari construirii acestor căi ferate vor fi nişte obstacole serioase.

– Sunt scumpe, dar nu excesiv. În următorii zeci de ani, căile ferate vor schimba lumea, prezise Ross. Într-o bună zi, nu numai că vor fi căi ferate care vor face legătura între fiecare parte a Europei, ci vor traversa întreaga lungime a Asiei şi a Americii. Lumea devine din ce în ce mai mică şi, în viitor, va fi tot mai important pentru oamenii diferiţi să înveţe să se înţeleagă unii cu alţii. Într-o măsură mai mică, poate institutul meu va contribui la aceasta.

Se opri, stingherit, gândindu-se că era o nesăbuinţă din partea lui să spună atât de multe despre ceea ce era doar un vis vag.

– Este o idee minunată, spuse Juliet cu căldură, şi nimeni nu ar putea face o treabă mai bună în fruntea unui asemenea institut. Ai fost întotdeauna atât de priceput în a vorbi cu oameni din diferite domenii ale vieţii şi în a-i face să vorbească unii cu alţii. Ea râse uşor. Uneori, obişnuiam să consider abilitatea ta de a vedea toate faţetele unei întrebări exasperantă, dar imparţialitatea ta este unul dintre lucrurile cele mai bune la tine. Mă bucur că te vei folosi de talentul tău într-un mod folositor.

Ross se simţi bucuros într-un mod absurd auzind aprobarea ei. Dacă exista un lucru pe care şi-l amintea cu claritate în legătură cu soţia sa, era acela că nu ar fi jurat niciodată strâmb, lăudând ceva ce considera o idee proastă.

Se apropiau de caravanserai. Ridică *tagelmust*-ul şi îl trase strâns în jurul părţii de jos a feţei. Prin acest gest, se distanţă de el, devenind iarăşi servitorul Jalal. Isprăviră plimbarea în tăcere.

O lampă cu ulei atârna de arcada aflată la intrarea în caravanserai, dar în curte totul era nemişcat, doar jăraticul arătând locurile în care arseseră focurile. Pe ici, pe colo câte o cămilă fornăia sau un bărbat tuşea, dar nimeni altcineva nu mai era treaz; discutaseră mult mai mult decât crezuse Ross. Îşi făcură cu grijă drum prin labirintul de trupuri adormite, atât de oameni, cât şi de animale.

Când ajunseră înapoi în dormitorul lor, uşa ce dădea spre camera mică era deschisă pentru a lăsa să pătrundă aerul nopţii, iar lumina slabă era suficientă cât să dezvăluie interiorul. Partea din spate a încăperii era ticsită cu obiectele şi bagajele lor, lăsând o suprafaţă de aproximativ doi metri lungime şi suficient de largă ca să le permită celor patru să-şi întindă rogojinile una lângă cealaltă.

Murad şi Saleh erau întinşi unul lângă altul în partea stângă a camerei, lăsând cele două locuri din dreapta pentru membrii absenţi ai grupului. Covoraşele lor de dormit fuseseră pregătite pentru întoarcerea lor.

Aruncând o privire, Ross mormăi în barbă o sudalmă. De ce naiba nu reuşise Saleh să facă lucrurile astfel încât bătrânul să doarmă între Ross şi Juliet?

Cei doi se întoarseră simultan unul spre celălalt. Era imposibil de citit vreo expresie în spatele *tagelmust*-ului, dar el nu avea nici un dubiu că ea era la fel de panicată ca şi el. Tihna care existase între ei dispăru, fiind înlocuită de o neplăcere palpabilă.

Ei bine, acum nu se mai putea face nimic în legătură cu asta, nu fără să atragă atenţia în mod absolut nedorit asupra rânduielilor de somn. Fără nici un cuvânt, Ross

scoase cuțitul cu teacă cu tot de la brâu și îl întinse pe rogojină. Cu toate că era improbabil ca un caravanserai să fie jefuit, experiența îl îndemna să țină o armă la îndemână, pentru orice eventualitate. Se așeză la mijloc, lăsând locul de la perete pentru Juliet. După ce se înveli cu pătura sa grea, din lână, se puse pe o parte, întorcându-se cu spatele spre locul în care avea să stea ea.

Mișcându-se la fel de repede ca și el, Juliet se așeză jos și se înveli la rândul ei cu pătura sa, instalându-se cât de departe posibil de el. Cu toate că era întors cu spatele la ea, Ross era conștient într-un mod acut, dureros de apropierea ei. Fusese suficient de dificil în noaptea precedentă, când știuse că ea dormea sub același acoperiș cu el; dar să știe că se găsea la doar câțiva centimetri distanță era aproape insuportabil. Fiecare sunet pe care ea îl scotea, de la foșnetul materialului până la respirația aproape de neauzit, îi zgâria nervii asemenea unei lame dințate.

Dar Ross avea să îndure pentru că nu avea de ales. Fusese întotdeauna foarte bun în a accepta inevitabilul. Își propuse în mod intenționat să-și calmeze mintea neliniștită, folosind tehnici pe care le învățase la o mânăstire budistă din India. Se relaxă mușchi cu mușchi, încetinindu-și în același timp respirația. Se forță să se concentreze, simțind aerul care îi intra în plămâni, iar apoi ieșea din nou.

Inspiră, expiră. Toracele se lărgea, apoi se contracta. Și agitația va trece. Nu era înnebunitoarea, frumoasa, infinit de dorita sa soție cea care stătea la mai puțin de un braț depărtare de el, ci un tânăr tuareg insolent, pe nume Jalal... Ar fi fost mai ușor să se convingă singur că peștii puteau zbura.

capitolul 9

Lui Juliet îi luă mult timp până adormi, chircindu-se sub pătură și lipindu-se de perete. Oricum, de obicei se trezea la cel mai mic zgomot, dar având-l pe Ross atât de aproape, nervii ei erau la fel de încordați ca și pielea

de pe tobă. În cele din urmă, trupul ei istovit ceda în faţa oboselii, dar în somn, visele ei vorbeau despre o fugă înnebunită şi de o pierdere dureroasă.

La un moment dat, în timpul nopţii, tensiunea slăbi. În timp ce aluneca în starea nedesluşită a stării dintre somn şi trezie, era suficient de conştientă încât să-şi dea seama că era liniştită. Era un sentiment atât de călduros, de confortabil, încât ezita să facă tranziţia la trezirea totală.

Deşi era încă întuneric, ştia că se apropia vremea să se ridice. Totuşi, îşi permise să savureze satisfacţia lenevă, ştiind că şi cel mai mic sunet sau cea mai mică mişcare o vor smulge din ceaţa aurie. O pulsaţie liniştită, ritmică îi umplu simţurile, precum atingerea şi sunetul unei bătăi de inimă...

„Drace!" Se trezi brusc, cu un sentiment de şoc atât de puternic, încât abia se abţinu să nu-şi arunce trupul în spate. Era încolăcită în îmbrăţişarea lui Ross. El stătea pe o parte, cu braţele petrecute în jurul ei, în timp ce braţul ei stâng îi înconjura mijlocul, chipul ei fără văl fiind lipit de pieptul lui lat, iar genunchiul său stâng îndoit între picioarele lui.

Faptul că amândoi erau înfăşuraţi în straturi de material greu nu conta foarte mult, căci impactul unei asemenea apropieri asupra simţurilor tulburate ale lui Juliet nu ar fi putut fi şi mai mare dacă ar fi fost dezbrăcaţi. Fiecare fibră a corpului său vibra într-o reacţie care era în parte dorinţă fizică, în parte ceva mai profund şi mai tulburător.

Tremurând, expiră cu grijă, îngrozită să nu-l trezească pe Ross. Slavă Domnului că el dormise întotdeauna profund. Respiraţia lui era adâncă şi regulată şi cu siguranţă nu era conştient că, în timpul nopţii, se atrăseseră asemenea polilor unui magnet. Întotdeauna dormiseră cu trupurile astfel împletite, mulându-se unul pe celălalt, mişcându-se astfel încât să fie permanent în contact. Noaptea trecută, când minţile lor se cufundaseră în somn, trupurile lor reveniseră la ceea ce fusese atât de firesc cu doisprezece ani în urmă.

Ar fi fost amuzant, dacă nu ar fi fost deosebit de neliniştitor. Cu extrem de multă grijă, Juliet ieşi din îmbrăţişarea lui Ross. Totuşi, se opri înainte de a se desprinde complet. Pentru prima dată de când se întâlniseră în Saravan, îşi permitea luxul de a-l studia în tihnă.

În lumina slabă de dinaintea zorilor, trăsăturile lui puternic sculptate aveau o frumuseţe masculină fascinantă. Era cu adevărat cel mai chipeş bărbat pe care îl întâlnise vreodată, chiar şi cu părul vâlvoi şi cu puţină barbă umbrindu-i fălcile. Într-un mod subtil, greu de definit, anii îşi lăsaseră amprenta asupra chipului său, astfel că arăta mai viguros şi mai minunat decât la douăzeci şi unu de ani. Încă era vizibilă acea decenţă înnăscută pe care o iubise întotdeauna la el. Îşi dădu seama că a avut atât de multe şi le-a risipit pe toate.

În urma unui impuls de moment, se aplecă şi sărută scobitura dintre maxilarul şi gâtul lui, atât de uşor încât atingerea ei nu ar fi putut să-l deranjeze. Începutul de barbă îi înţepă buzele şi un gust slab de sare zăbovi pe ele, în timp ce se trase înapoi.

Sărutul fusese o greşeală, căci, în ciuda grijii sale, respiraţia lui Ross se modifică. Mai rău, simţi o mişcare în bărbăţia lui, care era în continuare lipită de coapsele ei. Să facă dragoste încet şi tandru dimineaţa devreme fusese întotdeauna unul dintre cele mai bune momente...

Îşi muşcă cu sălbăticie buza de jos, ca să alunge căldura senzuală care se năştea în adâncul ei. Cu mai multă viteză decât grijă, se desprinse cu totul de lângă soţul său, apoi se întoarse imediat cu faţa la perete. În spatele ei, Ross oftă şi îşi schimbă poziţia, încă adormit. Slavă Domnului pentru micile binecuvântări.

Juliet îşi înfăşură vălul înapoi pe faţă, apoi se aşeză să aştepte chemarea de dimineaţă la rugăciune. Chiar dacă strânse puternic pătura în jurul ei, ca pe o armură, nu putu să compenseze pierderea căldurii lui Ross.

Se întrebă cu disperare de ce naiba viaţa trebuia să fie atât de complicată.

*

Călătoriile prin deşerturile nesfârşite, fără drumuri, induceau o stare de pustiire aproape meditativă, pe care arabii o numeau *kif*. Ross o recunoscu şi o întâmpină, căci *kif*-ul era modalitatea minţii de a face faţă marelui vid.

Dar nimeni nu putea să rămână indiferent pentru totdeauna. Era după-amiaza târziu şi aveau să se oprească în curând, aşa că alunecă din şa şi porni alături de cămila sa paşnică. În urma sa, tras de o sfoară, se găsea unul din cele două animale de povară.

Patru zile de traversare a deşertului şi caravana intrase într-o rutină precisă. În timpul verii, călătorii porneau după-amiaza târziu şi continuau noaptea, ca să evite căldura ucigătoare, dar, întrucât acum era primăvară şi temperaturile erau moderate, porneau înainte de ivirea zorilor şi se opreau la apus.

Cei mai mulţi dintre bărbaţi îşi făceau rugăciunile în timp ce călăreau. Coranul le permitea călătorilor să facă asta, deşi unii dintre cei mai devotaţi se opreau să se roage, apoi ajungeau din urmă caravana mai târziu.

Era necesar să meargă între doisprezece şi paisprezece ore zilnic, căci cămilele mergeau fără grabă, parcurgând aproximativ trei kilometri într-o oră. Animalele erau lăsate să se hrănească încontinuu. Cu toate că cei mai mulţi dintre europeni îşi imaginau caravana drept o linie sinuoasă de-a lungul deşertului, în realitate cămilele erau răsfirate, astfel încât să poată apuca puţinii arbuşti care se găseau ici şi colo.

Ross ştia că împrăştierea era necesară pentru ca, astfel, cămilele să poată găsi suficientă hrană, dar aceasta practică îi dădu fiori pe şina spinării. Dacă banditii turkmeni loveau, ar fi fost aproape imposibil pentru cei din caravană să se apere; năvălitorii ar fi putut să-şi urmărească şi să-şi aleagă victimele. În afară de puştile moderne pe care el şi Juliet le aveau, singurele alte arme din caravană erau cuţitele, săbiile şi o mână de puşti vechi cu fitil.

Totuşi, până acum nu avuseseră necazuri, cel puţin nu din partea banditilor. Cu vremea era altă poveste; a doua zi după plecarea din Sarakhs, se treziseră în faţa

unui amestec de ceaţă şi praf atât de dens, încât era imposibil de găsit repere, astfel că cei din caravană se abătuseră de la ruta obişnuită şi se rătăciseră timp de mai multe ore.

În cele din urmă, cerul se înseninase şi ghidul găsise din nou traseul. A doua zi dimineaţa, se treziseră şi găsiseră tabăra acoperită de câţiva centimetri de zăpadă, care era o surpriză atât de târziu în acel anotimp şi care le întârziase plecarea.

Ross râânji. Doamne, cămilele detestaseră zăpada, plângându-se cu o amărăciune răguşită când fuseseră obligate să se ridice şi să înceapă călătoria zilnică. Bineînţeles, cămilele se plângeau în legătură cu orice.

Cuprins de vină, o mângâie pe Julietta pe gâtul ei lăţos. Aceasta se întoarse şi îi aruncă o privire binevoitoare; avea cu adevărat o fire bună, pentru o cămilă. Ross privi în jur, într-una dintre verificările sale periodice ale poziţiei tovarăşilor săi. El şi Juliet aveau fiecare câte două cămile în sarcină, una pentru călărit şi un animal de povară. Întrucât ritmul era atât de lent, alternau călăritul şi mersul după cum îi îndemna dispoziţia.

A cincea cămilă fusese echipată cu coşuri de samar, o pereche de coşuri adânci, pentru călătorie, care atârnau de fiecare parte a animalului. Saleh călătorea într-unul din acestea, echilibrat din cealaltă parte de către Murad. Cum nici unul din ei nu avea experienţă în călătoritul cu cămila, părea mai înţelept să-i ţină împreună; dacă animalul începea să o ia la fugă şi unul dintre bărbaţi nu era capabil să o controleze, poate celălalt avea mai mult succes. Dar, până acum, femela docilă care îi căra nu le cauzase nici o neplăcere.

Apoi, Ross o privi pe Juliet, care era la aproximativ o sută de metri depărtare şi puţin înaintea lui. Mergea ca o prinţesă a deşertului, cu lungile sale veşminte negre fluturând în urma paşilor ei mari, iar faţa complet ascunsă de *tagelmust*. Era perfectă în rolul lui Jalal; în afara unui uzbec înfumurat, care o sâcâia ocazional cu întrebări, nimeni nu arătase mai mult decât un interes vag faţă de tuaregul necomunicativ. Cu siguranţă nimeni nu bănuia că era femeie, şi în plus, *ferengi*.

Juliet se dovedise a fi un servitor surprinzător de bun. El bănuia că exista o urmă de batjocură în deferenţa ei, ca şi cum ar fi vrut să arate că putea să primească ordine când era necesar. Privirea îi zăbovi asupra soţiei sale. Nu exista nici o îndoială că lucrul cel mai interesant care se întâmplase până acum fusese noaptea din caravanserai. Învăţase să doarmă fără zgomot atunci când călătorea în ţări periculoase, iar atingerea ezitantă pe umărul său îl şocase într-atât, încât se trezise instantaneu.

Spre uluirea lui, nu întâlnise nici un pericol în afară de Juliet, care se întinsese şi îşi trecuse braţul în jurul gâtului său. Când se întorsese spre ea, Juliet se lipise de el cu un uşor suspin de satisfacţie, ceea ce îi trezise amintiri dureroase. Relaxându-se, Ross îşi petrecuse braţele în jurul ei şi îşi permisese să pretindă că ultimii doisprezece ani fuseseră un vis urât, iar el şi soţia sa dormeau liniştiţi în propriul pat de la Chapelgate. Refuzase să se culce din nou, căci apropierea ei era un dar neaşteptat, iar el avea de gând să se bucure de el cât putea de mult. În timpul orelor încântătoare, moleşitoare ale nopţii, făcuse tot ce îi stătea în putinţă să înăbuşe dorinţa, deşi nu cu succes complet. Nu putuse să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi sărutat-o... sau i-ar fi mângâiat sânul... sau ar fi atins-o într-un mod mai intim. Cum ar fi răspuns ea şi cât ar fi durat până să se trezească? Dar nu încercase să afle, căci ar fi fost nebun să piardă ceea ce avea, încercând să capete mai mult.

Când Juliet se trezise cu adevărat, se eliberase din strânsoarea lui şi reacţia ei îngrozită îl convinsese pe Ross că ar fi fost înţelept din partea lui să pretindă că dormea în continuare. Sărutul ei blând, aproape afectuos, îl surprinsese atât de tare, încât aproape se dăduse de gol, dar, din fericire, reuşise să o convingă că dormea buştean.

Nu regreta lipsa lui de onestitate, căci ar fi fost foarte stânjenitor pentru amândoi să recunoască ce s-a întâmplat. Iar situaţia era deja suficient de dificilă. Din păcate, acel episod nu se mai repetase; în fiecare dintre nopţile următoare, Juliet avusese grijă să doarmă puţin

mai departe de cei trei bărbaţi, şi întotdeauna cel mai aproape de Saleh.

Ross se întrebă ce însemnase acel incident, dacă însemnase ceva. Poate îi era dor de un iubit lăsat în urmă în Saravan şi se întorsese spre Ross fiindcă era un trup masculin convenabil. Un gând îngrozitor. Sau poate comportamentul ei era un alt semn că legăturile căsătoriei nu se desfăceau uşor. Era ciudat cum nici o fărâmă de voinţă conştientă nu părea capabilă să distrugă legăturile subtile dintre ei.

Sau pe cele evidente. Faptul că era atât de aproape de Juliet îl ţinea într-o constantă stare de tensiune sexuală, chiar dacă nu mai vorbiseră în taină din noaptea petrecută în afara taberei de la Sarakhs. Crezuse că faptul că ea era aproape ascunsă privirii va face lucrurile să fie mai uşoare, dar nici vorbă de un aşa noroc; imaginaţia depăşea cu uşurinţă bariera îmbrăcămintei lipsite de forme. Exista ceva tulburător de erotic în a şti cu precizie ce se ascundea sub acele veşminte închise la culoare. Indiferent când se uita la ea, avea o imagine mentală vie cu trupul ei subţire, suplu, cu picioarele ei încântător de lungi, cu părul ei arămiu, căzând pe pielea ei palidă, ca de mătase... Îşi întoarse brusc privirea. Dacă avea să se gândească în continuare la formele ei, avea să devină în cel mai scurt timp o epavă mentală şi fizică.

Câteva minute mai târziu, conducătorul caravanei, Abdul Wahab, se apropie la trap de Ross. *Kafila-bashi* călărea unul dintre viguroşii cai mici ai deşertului. În timpul zilei, circula regulat printre ceilalţi, verificând dacă totul era în ordine şi oferind ajutor acolo unde era necesar. În timp ce se apropie de Ross, strigă:

– *Salam aleikum,* Khilburn.

Ross zâmbi şi îi întoarse salutul.

– Şi pacea să fie cu tine. Vom face în curând tabăra pentru la noapte?

– Încă nu. *Kafila-bashi* se încruntă. Faptul că ne-am rătăcit aproape o zi întreagă a fost o nenorocire, căci acum rezerva de apă este periculos de scăzută pentru mulţi dintre membrii caravanei. Cred că ar fi cel mai bine să ne străduim să mergem până târziu astă-seară,

căci nu voi fi liniştit până când nu vom ajunge la puţul de la Karagosh.

Ross arătă cu mâna spre linia orizontului de la nord, unde nori negri de furtună erau vizibili în depărtare.

– E posibil să plouă în curând.

Celălalt bărbat contemplă norii, apoi clătină din cap.

– Plouă acolo, dar cred că noi nu vom fi atât de norocoşi. Totuşi, poate Dumnezeu, în mila Sa, îmi va dovedi că m-am înşelat.

Ridicând o mână în semn de rămas-bun, porni la trap să verifice următorul grup de călători. Ross înţelese îngrijorarea lui Abdul Wahab, căci cea mai importantă datorie a conducătorului caravanei era să se asigure că exista suficientă apă. Cu toate acestea, Ross însuşi nu era peste măsură de îngrijorat. Rezerva de apă era scăzută, dar temperaturile blânde de primăvară făceau criza mai puţin critică decât ar fi fost în timpul verii. Chiar dacă nu ajungeau la puţ în acea seară, situaţia nu era încă îngrijorătoare.

Scânteierile fulgerelor din depărtare şi câte un tunet ocazional veneau din nord, dar, aşa cum prezisese *kafila-bashi,* furtuna nu se deplasa în direcţia lor. Întrucât nu aveau să se oprească pentru câteva ore, Ross înfulecă nişte curmale uscate din proviziile de pe cămila sa de povară şi le dădu câte o mână de curmale fiecăruia dintre tovarăşii săi.

În timp ce se retrăgea la o distanţă sigură de Juliet, observă cât de pricepută devenise la a mânca fără să-şi dea jos vălul. Nici măcar un alt tuareg nu ar fi bănuit identitatea ei acum.

Călătoreau printr-o regiune cu dealuri nisipoase joase, care adăposteau doar şopârle şi smocuri răzleţe de iarbă. Când trecură de un grup de stânci, un gerbil prost crescut scoase capul din vizuina sa şi clămpăni către Ross. Scena era una liniştită, cu nici o urmă de pericol. Cel mai puternic sunet era clinchetul slab al clopoţeilor de la căpăstrul cămilei din frunte.

Dealurile deveniră din ce în ce mai neregulate, adunând caravana într-un grup mai compact, în timp

ce parcurgeau o ravenă care cobora. În cele din urmă, poteca reveni la suprafață când se intersectă cu o albie secată numită *wadi*. Ross văzu că Abdul Wahab își oprise calul pe malul îndepărtat și *kafila-bashi* se încruntă, în timp ce privi prima dată la norii de furtună din depărtare, apoi la locul unde albia făcea o curbă și nu se mai vedea, aflat la aproximativ două sute de metri depărtare. Întorcându-se spre caravană, Abdul Wahab ridică vocea, într-un îndemn la grabă.

Expresia de pe chipul lui Ross deveni mai rigidă, căci ghicea ceea ce *kafila-bashi* gândea: deși nu căzuse nici o picătură de ploaie în caravană, exista pericolul ca acel *wadi* să fie inundat cu o violență letală subită dacă furtuna ar fi furnizat suficientă apă în amonte. Era caracteristic deșertului ca viața cuiva să treacă într-o clipă de la a fi periclitată de lipsa apei la a fi pusă în pericol de abundența ei.

Deși furtuna se afla la o depărtare suficient de mare încât Ross să creadă că pericolul de inundație era scăzut, trase de frâiele Juliettei ca să mărească viteza. Aceasta îi aruncă o privire plină de reproș, dar începu să meargă mai repede, cămila de povară fiind asemenea unui ecou ascultător în spatele ei. Cu îndemnul lui Ross, le luă doar câteva minute să traverseze prin *wadi* și să se cațere pe taluzul abrupt de pe partea cealaltă.

În timp ce un val neîntrerupt de bărbați și animale se revărsa de-a lungul canalului nisipos, Ross cercetă cu atenție grupul ca să-și găsească tovarășii. Cămila care îi ducea pe Saleh și Murad ajunsese deja pe un teren mai înalt. Dar Juliet era încă în mijlocul albiei, deoarece animalul său de povară devenise nărăvaș.

Atât Abdul Wahab, cât și Ross credeau că era puțin probabil să aibă loc o inundație, dar, în următoarele clipe, judecata lor se dovedi greșită. În timp ce Juliet se lupta cu cămilele, un val scăzut de apă mâloasă, maronie răbufni de după cotitură. În câteva secunde, un curent rapid, adânc până la glezne, încetinea mersul celor aflați încă în *wadi*. De pe poziția avantajoasă a șeii calului său, *kafila-bashi* strigă:

– Grăbiți-vă! Vine mai multă apă!

Dându-şi seama de pericol, toţi cei care traversaseră deja se aliniară de-a lungul malului ca să privească drama de dedesubt. Sudori de panică îl trecură pe Ross când văzu cămilele lui Juliet lăsându-şi capetele în jos, ca să bea din apa care se rotea ca un vârtej în jurul smocurilor de păr de deasupra copitelor lor. În orice clipă, exista posibilitatea ca ele să se întindă pe jos şi să înceapă să se bălăcească, aşa cum făceau adesea cămilele în ochiurile de apă.

Era pe punctul să meargă în ajutorul ei, când ea reuşi să pună animalele în mişcare, lovindu-le fără milă peste coaste cu biciul ei. În ciuda sunetelor apei care gonea şi a vocilor care se auzeau, agitate, o auzi înjurând într-un amestec colorat de limbi.

Mugind furioase, cămilele se predară în faţa voinţei sale superioare şi se lăsară duse pe taluz, în siguranţă. În momentul în care scăpară din *wadi*, apa era adâncă până la genunchi şi creştea rapid.

Un alt val inundă canalul până la brâu şi lovi cu grohotiş mâna de oameni şi animale care se mai aflau încă în *wadi*. Un bărbat aflat pe un măgar era gata să fie luat de apă, dar fu salvat când micul său animal fu împins în trupul solid al unei cămile suficient de mult timp ca să revină pe picioare.

Unul câte unul, oamenii şi animalele căutau să se menţină la suprafaţa apei învolburate şi erau traşi pe taluz de alţi membri ai caravanei. Curând, singurul rămas în urmă fu un bătrân negustor uzbec de ceai. Ross discutase o dată întâmplător cu Muhammad Kasem şi descoperise la el o combinaţie de demnitate tăcută şi de farmec de spiriduş.

Când bătrânul era la un pas de a fi salvat, Ross expiră aerul pe care îl ţinuse în el. Apoi, înainte ca mâinile întinse să ajungă la el, măgarul lui Muhammad Kasem se împiedică şi căzu, aruncându-şi călăreţul în apă. În acelaşi timp, un alt val se dezlănţui, mişcându-se aproape la fel de repede pe cât un bărbat putea să fugă şi crescând nivelul râului până la o adâncime de înec.

Urletul ascuţit de durere al negustorului de-abia se auzi deasupra vuietului care însoţea şuvoiul. Turbanul

îi fusese smuls de viteza apei, şi capul său ras arăta groaznic de vulnerabil printre valurile întunecate. Pe când se scufundă sub apa tulbure, un suspin înfiorător se ridică dinspre privitori.

– Tată!

Strigătul de groază venea de la un bărbat aflat pe marginea albiei. După expresia de deznădejde de pe chipul său, Ross bănui că, asemenea celor mai mulţi dintre locuitorii deşertului, bărbatul nu ştia să înoate. Chiar şi aşa, poate că ar fi sărit în valuri dacă alţi doi bărbaţi nu l-ar fi înşfăcat. Nimeni altcineva nu încercă să-l ajute pe Muhammad Kasem, nici măcar căutând o frânghie ca să o arunce. Un negustor de lângă Ross spuse cu mâhnire:

– E voia lui Dumnezeu.

– Aşa să fie, fu de acord altul. Binecuvântat să fie numele lui Dumnezeu.

Ross înţelese că era unul dintre acele momente când fatalismul oriental se diferenţia foarte mult de acţiunea occidentală. Chiar în timp ce gândul îi trecea prin minte, alerga de-a lungul taluzului, împingându-i din cale pe alţi membri ai caravanei. Prefera să nu atragă atenţia asupra sa, dar era imposibil să stea deoparte şi să privească doar cum cineva se îneca, dacă putea să împiedice asta.

Măgarul se zbătuse până ajunsese pe uscat şi îşi scutura blana şi răgea, dar curentul îl măturase pe negustor în mijlocul albiei inundate. Ross se întrebă în treacăt dacă turbanul său era suficient de lung ca să-l desfacă şi să-l folosească pe post de ancoră de salvare, dar hotărî că bărbatul era prea departe pentru ca materialul să ajungă la el.

Fugind cât putea de rapid, Ross reuşi să depăşească curentul şi să o ia înaintea lui Muhammad Kasem. Pe urmă se opri şi, în mare grabă, îşi dădu jos cuţitul şi veşmintele de deasupra, aruncându-le la pământ. Îşi smulse de asemenea şi cizmele, căci nu voia să poarte nimic care să-l împovăreze sub apă.

Apoi sări în râu, trupul său despicând torentul cu o forţă care îl împinse departe în larg. Apa era rece şi nărăvaşă, dar el crescuse înotând în Marea Nordului

şi mişcările lui puternice îl duseră rapid în locul în care văzuse ultima oară capul golaş al negustorului.

Întrucât bătrânul se scufundase din nou, Ross se aruncă după el, ca să-l găsească. Apa era sărată şi densă din cauza mâlului, permiţându-i să vadă numai la câţiva centimetri în faţă, aşa că începu să caute prin tatonare, înotând odată cu curentul. De două ori se ridică la suprafaţă ca să ia aer, apoi se scufundă din nou, înainte ca degetele lui să găsească veşmintele bătrânului. Înşfăcând materialul, se ridică la suprafaţă.

Timp de o clipă, după ce ieşi la aer, Muhammad Kasem pluti la fel de nemişcat ca şi cum ar fi fost mort, pielea sa căpătând o nuanţă alb-albăstrie. Apoi, ochii lui se deschiseră şi începu să tuşească.

Uşurarea lui Ross fu de scurtă durată, căci negustorul care-şi venise în simţiri începu să se zbată cu toată forţa pricinuită de panică. Un genunchi îl lovi pe Ross în abdomen, lăsându-l fără respiraţie. Înainte să-şi revină, bătrânul se prinse cu mâinile de gâtul salvatorului său, trăgându-i pe amândoi sub apă.

Cu plămânii arzând, Ross se zbătu să rupă strânsoarea lui Muhammad Kasem, care îl strangula. Când înghiţi apa sărată, există un moment în care se gândi că acesta era sfârşitul, că va muri acolo, în Asia Centrală, în faţa ochilor lui Juliet. N-ar fi fost însă o amintire pe care să fie dispus să i-o lase soţiei sale. Gândul îi oferi o explozie de energie care îi permise să se elibereze din strânsoarea letală a negustorului. În timp ce se zbătea să ajungă din nou la suprafaţă, îl întoarse pe bătrân, imobilizându-l şi sprijinindu-l cu un braţ.

Ieşirea la aer îi dădu un sentiment de fericire care nu putea fi comparat cu nimic din ceea ce Ross mai trăise vreodată. Pentru câteva momente, fu mulţumit să plutească dus de curent, în timp ce savura din plin luxul de a respira. Apoi Muhammad Kasem începu să se agite, membrele sale zvârcolindu-se încet.

– Relaxează-te, unchiule, şi stai nemişcat, murmură cu blândeţe Ross. Eşti în siguranţă.

Cu toate că respiraţia sa sacadată îi trăda teama, bătrânul se supuse. Ross se îndreptă spre taluz, trăgându-l

pe Muhammad Kasem după el. Ochii săi erau înceţoşaţi din cauza sării, dar deslusi o mână de oameni care le strigau încurajări.

Progresul era lent. Avea doar un braţ pentru înot şi apa era la fel de tumultuoasă ca un pârâu de munte. Fură loviţi de grohotiş, inclusiv de un trunchi strâmb de copac, care îi împinse din nou sub apă pe amândoi. Fu nevoie de cea mai mare parte din ceea ce rămăsese din forţa lui Ross pentru a se elibera dintre crengile încurcate, dar el continuă cu încăpăţânare să înainteze.

Când fu aproape de mal, cineva alunecă pe partea abruptă a albiei, îi prinse braţul şi îl trase pe Ross împreună cu povara sa pe ultimii câţiva metri până la taluz. Chiar şi fără cuvintele englezeşti şoptite în ureche, ar fi ştiut cine este.

– Ticălos prost ce eşti! mormăi Juliet, în timp ce îl ridică pe Muhammad Kasem, iar apoi săltă trupul firav al bătrânului peste marginea *wadi*-ului, în mâinile celor care aşteptau. Te-ai fi putut îneca.

– Dar nu m-am înecat, bolborosi Ross, prea istovit ca să se gândească la o replică inteligentă.

– Al naibii erou, bombăni ea.

Fiindcă Ross de-abia se putea mişca, Juliet îşi puse un braţ în jurul mijlocului său şi îl târî singură pe pământul uscat.

El se lăsă imediat în genunchi şi începu să verse apa sărată pe care o înghiţise. Braţele lui Juliet îl sprijiniră în tot acest timp, cu mult mai multă blândeţe decât o făcuseră mâinile ei. Când el se ridică în cele din urmă în picioare, cu usturime pe gât, ea ridică burduful său şi îl ţinu la gura lui, astfel încât să se poată clăti.

Încă şovăitor, Ross reuşi să stea în picioare, cu ajutorul lui Juliet. Tremura din cauza apei reci, iar adierea răcoroasă îşi croia drum prin tunica şi pantalonii strânşi pe corp, leoarcă de apă. Juliet era la fel de udă, dar, din fericire, mantia largă pe care o purta pe deasupra veşmântului masca orice contur care putea părea suspect de feminin.

Apoi el îşi ridică privirea şi descoperi că toţi din caravană se adunaseră să privească drama, iar cei mai mulţi

se holbau la el. Apa îi înnegrise părul, dar nu suficient de mult. Firele blonde şi picioarele albe nu lăsau prea multe îndoieli în legătură cu faptul că era străin. Printre murmurele mulţimii se auzea cum era repetat cuvântul *„ferengi"*. Aflată lângă el, Juliet era încordată, mâna căzându-i de pe braţul lui spre mânerul cuţitului. Nu spuse nimic, dar, în timp ce-i examină pe privitori, în ochii cenuşii licărea o scânteie rece, vizibilă prin deschizătura îngustă a *tagelmust*-ului. Lui Ross îi aminti de o pisică furioasă care îşi apăra pisoii; îl numise „ticălos prost", dar nu se îndoia că era pregătită să se lupte cu oricine l-ar fi atacat.

Din fericire, faptele eroice nu erau necesare. Mulţimea păru mai mult surprinsă şi curioasă decât ostilă. Singura expresie ameninţătoare era cea de pe faţa unui conducător de cămile uzbec, pe nume Habib, care îi lua în mod frecvent peste picior pe slujitorii din caravană, inclusiv pe Jalal. Juliet îl ignorase întotdeauna, dar omul era un scandalagiu, exact genul care putea încerca să stârnească mulţimea împotriva unui străin.

Faptul că Ross fusese demascat ca european nu însemna neapărat că aveau necazuri. El şi Alexander Burnes nu avuseseră nici o problemă serioasă în călătoria lor precedentă prin Turkistan.

Dar asta fusese cu ani în urmă, când Asia Centrală fusese mai liniştită şi mai puţin periculoasă. Ar fi fost nevoie doar de un om răutăcios, care îi ura pe *ferengi*, ca să apară necazurile.

Habib scuipă pe pământ.

– Nu doar un *ferengi*, ci un necredincios şi un spion.

Voci confuze se ridicară în jurul conducătorului de cămile, apoi se întrerupseră brusc când Abdul Wahab îşi făcu loc prin mulţime.

– Vântul este rece, spuse el, înmânându-i lui Ross o bucată dintr-un material de prosop.

Usucă-te, înainte să răceşti. Apoi se întoarse şi strigă: Pentru că avem apă, vom ridica tabăra aici astă-seară.

Acceptarea lui *ferengi* de către conducătorul caravanei potoli orice potenţială ostilitate, iar privitorii

se îndepărtară şi începură să caute locuri potrivite pentru a face focul şi a-şi priponi animalele.

Ross îşi ştergea apa din păr când sosi Murad, care se oprise să adune hainele aruncate de către stăpânul său. Recunoscător, Ross luă călduroasa haină peste tunica şi pantalonii uzi până la piele. Îşi trăgea cizmele în picioare când se apropie Muhammad Kasem, sprijinit de către fiul său.

– Sunt un om bătrân şi viaţa mea valorează foarte puţin, dar, chiar şi aşa, îţi sunt recunoscător pentru că m-ai salvat. Paşii negustorului erau puţin nesiguri, dar vocea lui avea o urmă de umor sec. Ai dovedit că ai curajul şi forţa unui leu. În schimb, eu aproape te-am înecat.

Fiul său, un bărbat chipeş, autoritar, având în jur de treizeci de ani, adăugă:

– Adevărat este că a fost mila lui Dumnezeu că ai fost aici, Khilburn. Făcu o plecăciune adâncă. Pentru că ai salvat viaţa tatălui meu, eu, Hussein, şi tot neamul meu îţi suntem pentru totdeauna îndatoraţi.

– Nu există nici o datorie, căci am făcut doar ceea ce orice om ar face pentru un altul dacă ar fi în puterea lui. Ross vârî cuţitul cu teacă cu tot în eşarfa de la brâu. Cu voia lui Dumnezeu, am fost crescut lângă mare şi am învăţat să înot de mic copil. Să am această abilitate şi să nu o folosesc în serviciul tatălui tău ar fi fost un păcat.

– Modestia ţi se potriveşte, Khilburn, spuse Hussein. Cu toate acestea, ţi-ai riscat viaţa pentru tatăl meu şi nu voi uita asta niciodată.

Se întoarse şi îl ajută pe bătrân să meargă înapoi. Ross privi spre Abdul Wahab.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să atrag atenţia asupra mea, dar am simţit că nu am de ales. Crezi că vor fi probleme?

Kafila-bashi clătină din cap.

– Nu când ţi-ai riscat viaţa să-l salvezi pe unul dintre credincioşi. Voi face cunoscut motivul pentru care călătoreşti la Buhara, ceea ce îţi va aduce şi mai mult respect. Se uită gânditor după negustorul care se îndepărta. Prin acest gest dezinteresat de curaj, ţi-ai făcut un prieten puternic. Deşi se îmbracă umil atunci când

călătoresc, cei din stirpea Kasem sunt una dintre cele mai bogate familii din Buhara. Poate influenţa lor va fi folositoare în încercarea ta.

Cu o înclinare a capului, Abdul Wahab porni din loc şi se întoarse la îndatoririle sale. Saleh se alătură acum restului grupului, ducând toate cele cinci cămile ale lor, pe care le priponise în linie. Patru dintre animale se întindeau după apă, dar Julietta, care era în frunte, era mai interesată de stăpânul ei. Văzându-l pe Ross, grăbi pasul până când ajunse la el. După care îşi coborî capul şi se împinse în pieptul lui, mai degrabă asemenea unui cal decât unei cămile.

Un gest de afecţiune din partea unui animal de mărimea unei cămile nu este uşor de ignorat, iar Ross aproape fu aruncat din picioare.

– Încet, zise el, râzând atunci când Julietta începu să-i molfăie tunica udă. Mângâindu-i nasul, spuse: Bănuiesc că-ţi place pur şi simplu faptul că sunt ud leoarcă.

Din spatele lui veni, sub forma unei mormăieli, un comentariu:

– Este vina ta. Femelele fără creier iubesc eroii.

Ross rânji. Când trăiseră împreună, soţia sa îl acuzase uneori că era prea protector, dar ea era o cicălitoare mai mare decât fusese el vreodată. Se părea că grija pentru siguranţa celuilalt era una dintre legăturile indestructibile ale căsătoriei lor.

Saleh spuse:

– Khilburn, tu şi Jalal sunteţi amândoi uzi şi aveţi nevoie de mâncare şi căldură. Dacă voi doi aveţi grijă să adăpaţi cămilele şi să umpleţi burdufurile noastre, eu şi Murad vom face rost de gaz şi vom face un foc.

Acceptând sugestia lui Saleh, Ross şi Juliet duseră cămilele pe malul *wadi*-ului, până când găsiră o baltă puţin adâncă, unde animalele puteau să se adape în siguranţă, fără să rişte să cadă în torentul care era în continuare periculos. Din fericire, cămilele nu erau extrem de însetate, altfel ar fi fost de necontrolat. Chiar şi aşa, în timp ce se bălăceau în apă se înghesuiau unele în altele asemenea unor şcolari zgomotoşi.

În timp ce Ross se ocupă de cămile, Juliet aruncă apa din burdufurile aproape goale şi începu să le umple din nou. Apa era mâloasă, dar cea mai mare parte din nisip avea să se lase la fund. În deşert, setea făcea ca asemenea neajunsuri să fie neimportante.

Dacă vorbeau încet, nu era nimeni suficient de aproape ca să-i audă, iar Juliet profită de ocazie pentru a sublinia:

– Ţi-ai asumat un risc extrem de mare, Ross. Eu sunt o bună înotătoare, dar nu aş fi îndrăznit niciodată să înfrunt o asemenea inundaţie.

– E unul dintre acele cazuri în care mărimea şi forţa pură contează, zise el cu blândeţe.

Nu aş fi făcut această încercare dacă aş fi crezut că este un demers sinucigaş.

– Poate că nu, dar mie mi s-a părut că ai judecat greşit riscul şi, drept rezultat, aproape ai murit.

Apoi, dându-şi seama că îl boscorodea asemenea unei cotoroanţe, Juliet tăcu, dar trupul continua să-i tremure din cauza terorii pure pe care o simţise atunci când Ross dispăruse sub apă pentru atât de mult timp. Ar fi vrut să strige către cer că el nu putea să moară, că existau încă probleme nerezolvate între ei. Şi cel mai groaznic era să ştie că problemele nerezolvate nu aveau nimic de-a face cu faptul că el va trăi sau nu.

Folosindu-se de întreaga sa greutate, Ross trase înapoi o cămilă care dădea semne că voia să-şi atace una dintre surate.

– Ai fi vrut să-l las pe Muhammad Kasem să moară?

Ea ezită o secundă, apoi spuse fără tragere de inimă:

– Bănuiesc că nu, mai ales că, în acest caz, rezultatul a fost unul fericit. Dar nici nu te voi lăsa să-ţi iroseşti viaţa. Mai ales, nu pentru un străin.

Ridică din sprâncene, amuzat.

– E o prostie să-ţi faci griji că voi muri într-o inundaţie, când există şanse reale să fiu ucis într-un mod mult mai neplăcut în Buhara.

Exasperată de frivolitatea lui, ea zise:

– Aş prefera să nu mori în nici unul dintre locuri.

– Priveşte partea bună a lucrurilor. Dacă se întâmplă asta, cel puţin vei fi o femeie liberă din nou.

– Sunt deja o femeie liberă, se răsti ea. Nu am nevoie de moartea ta ca să dovedesc asta. Când l-am văzut trăgându-te sub apă...

Îşi muşcă buza, recunoscătoare că vălul ascunse expresia de pe chipul său.

– Bănuiesc că a fost mai greu să priveşti decât să trec prin experienţa asta. Iar ce-i mai greu abia urmează. Chipul lui deveni sobru. Mi-aş fi dorit ca tu să fi rămas la Saravan.

Avea mare dreptate. Riscurile aveau să fie mai mari în Buhara, iar Juliet trebuia să se controleze mult mai bine decât în prezent. Dar de-a lungul anilor, viaţa ei fusese în pericol de mai multe ori şi întotdeauna reacţionase cu un calm care îi impresionase pe oamenii ei. Inspiră încet şi adânc, înainte să spună:

– Nu ai fi putut să mă opreşti.

– Ştiu. Acesta este singurul motiv pentru care eşti aici. El ridică unul dintre burdufurile grele, pline cu apă şi îl săltă pe o cămilă de povară. Vreau să-mi promiţi ceva, Juliet.

Era pe punctul să pună capacul burdufului, dar se opri şi îl privi prudentă pe Ross. Stătea la mai puţin de un metru depărtare, iar apropierea lui îi readuse rapid în minte imaginea lui ieşind din apă, tunica şi pantalonii uzi scoţând în evidenţă fiecare muşchi din trupul său frumos sculptat. Înghiţi cu greutate, încercând să îndepărteze amintirea care îi distrăgea atenţia.

– Ce să-ţi promit?

În timp ce umplu un burduf, el spuse cu resemnare:

– Ar fi trebuit să ştiu că nu vei fi de acord cu nimic fără ca mai întâi să afli despre ce e vorba.

– Bineînţeles că nu. Să ştii ce semnezi este prima regulă a contractelor.

Ea începu să pună burdufurile la loc.

– Nu vorbesc despre un contract.

Se întinse şi îi acoperi mâna, oprindu-i degetele pe frânghia samarului.

– Juliet, uită-te la mine.

Ea îl asculta fără nici o tragere de inimă. Deşi mare parte din faţă îi era acoperită, el putea să-i vadă ochii, iar ea se temea că privirea ei ar fi putut să dezvăluie prea mult.

Extrem de serios, el spuse:

– Dacă lucrurile merg rău, nu voi părăsi niciodată Buhara în viaţă, dar, ca servitor musulman, există şanse bune să scapi de soarta mea. Promite-mi că vei face ceea ce trebuie ca să supravieţuieşti. Dacă asta îţi va salva viaţa, vreau să mă abandonezi, ba chiar să mă denunţi oamenilor emirului dacă este necesar. Pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca vreun plan nebunesc, disperat, într-o încercare inutilă de a mă salva. Nu vreau să mori din cauza încăpăţânării sau a bravadei, sau a sentimentului de vină.

Cum ea nu spuse nimic, palma lui o strânse şi mai tare pe a ei.

– Promite-mi, Juliet. Te rog.

Detestând această discuţie, incapabilă să-şi însuşească pragmatismul său nemilos, ea spuse:

– Nu am dreptul să-mi pierd viaţa aşa cum doresc?

– Poate, dar nu asta e ideea. Oftă şi dădu drumul mâinii ei. Ar conta dacă aş spune că aş muri puţin mai fericit dacă aş şti că tu eşti în siguranţă?

Nodul din gâtul ei era atât de mare, încât se temea că o va sufoca, aşa cum şuvoiul de apă aproape îl înecase pe Ross.

– Contează, spuse ea pe un ton răstit. Foarte bine. Îţi promit că, în cazul în care pe tine te condamnă şi pe mine mă scapă din vedere, voi accepta în tăcere situaţia şi nu voi face nimic prostesc.

Degetele lui lungi şi bronzate îi atinseră foarte uşor dosul mâinii.

– Îţi mulţumesc.

În tăcere, ea se întoarse şi închise burdufurile. Făcuse promisiunea – dar nu era sigură că va fi capabilă să se ţină de cuvânt; nu mai mult decât fusese capabil Ross să se abţină de la a sfida moartea. Ar fi fost mai uşor să-şi rişte propria viaţă într-o încercare de a ajuta sortită

eşecului, decât să stea deoparte şi să nu facă nimic, când cineva la care ţinea era în pericol.

„Spune, Juliet, recunoaşte, chiar dacă doar pentru tine însăţi. Indiferent de pericole, va fi imposibil să stai deoparte şi să nu încerci să împiedici moartea bărbatului pe care îl iubeşti."

capitolul 10

În timpul inundaţiei fulgerătoare, Juliet fusese nevoită să îndure chinul de a-şi vedea soţul riscându-şi viaţa. Apoi, o săptămână mai târziu, fu rândul lui Ross de a asista neputincios, în timp ce viaţa lui Juliet era pusă în pericol.

Caravana era la o zi distanţă de Merv, cel mai mare oraş dintre Sarakhs şi Buhara. Se opriseră peste noapte lângă un puţ cu apă puţină şi amară, iar călătorii înălţau corturi şi făceau focul, când o bandă de turkmeni pătrunse în galop în tabără.

Toată lumea se oprise din ceea ce făcea şi cu toţii se zgâiau la călăreţii care treceau pe lângă ei. Prin comparaţie cu comercianţii, turkmenii erau violenţi din fire şi periculoşi.

Murad făcea pâine de deşert, adică un aluat din făină şi apă introdus într-o gaură în nisip, apoi acoperit cu mai mult nisip şi cărbuni fierbinţi pentru a se coace. El spuse neliniştit, lăsându-se pe vine:

– Cu siguranţă, nişte bandiţi nu ar intra în văzul tuturor în tabăra noastră.

– Nu, încuviinţă Saleh. Probabil că sunt în slujba Khivei sau a Buharei şi sunt aici ca să taxeze caravana. O formă de jaf, probabil, dar unul mai blând.

Fiind cel care arăta cel mai inofensiv dintre ei, Saleh merse în mijlocul taberei pentru a afla ce se întâmplă. După aproximativ o jumătate de oră, se întoarse şi raportă ceea ce descoperise:

– Conducătorul lor se numeşte Khosrow Han şi este un *yuzbashi*, „comandantul celor o sută". Este ofiţer

al emirului din Khiva şi este aici pentru a percepe o taxă reprezentând a patruzecea parte.

Aşezându-se pe vine, Saleh acceptă o cană de ceai din partea lui Murad.

– Fiecare grup trebuie să facă o listă a bunurilor. *Yuzbashi* va vizita fiecare foc pentru a verifica înregistrările şi a colecta taxele.

Ross dădu din cap, fără a fi surprins.

– Îmi închipui că unii dintre comercianţi sunt dezamăgiţi. Cu luptele ce au loc între hanate, caravana ar fi putut avea suficient noroc să scape cu totul de taxarea celor din Khiva.

– Da, sunt unii dezamăgiţi. Va mai fi o colectare de taxe în Charjui, când vom intra în regatul Buhara, şi încă una la punctul vamal al oraşului în sine. Însă plata taxelor protejează caravana de cei mai mulţi dintre prădători. Saleh luă o înghiţitură de ceai, iar pe faţă i se vedea îngrijorarea. Abdul Wahab mi-a spus că Khosrow Han este cunoscut pentru că urăşte *ferengi*. Ar fi mai bine să nu îi atragi atenţia, Khilburn.

– Voi sta la locul meu, promise Ross.

În timpul orei următoare, Abdul Wahab îi escortă pe *yuzbashi* şi pe oamenii săi în jurul taberei. Călătorii îşi continuară obişnuitele practici, deşi erau cu toţii conştienţi de mişcările khivanilor. Juliet şi Ross îngrijeau cămilele, în timp ce Murad făcu un sos de ceapă, pe care să-l mănânce cu pâinea, iar Saleh notă un inventar al bunurilor.

Deşi turkmenii nu deschideau bagajele, înfăţişarea lor ameninţătoare încuraja o sinceritate riguroasă. O tensiune palpabilă cuprinse tabăra. Nimeni nu dorea să îl supere pe *yuzbashi*, de teamă să nu uite că era oficial din Khiva şi să revină la comportamentul sălbaticilor săi verişori turkmeni, care nu luau doar a patruzecea parte, ci totul.

Juliet îl ţinea sub observaţie pe soţul ei, care nu părea preocupat de prezenţa turkmenilor. Dacă ar fi existat o carte cu instrucţiuni despre cum să-ţi păstrezi calmul britanic, cel mai probabil el ar fi fost autorul. Nu, nu calmul britanic, ci englezesc. Originară din Scoţia, şi ea era britanică, dar nu era calmă deloc.

Când se făcu pâinea, Murad dezgropă bucata de pâine plată din groapa în care se copsese, înlătură nisipul de pe crustă, apoi îi chemă pe ceilalţi să ia cina. Servită fierbinte cu sosul de ceapă, pâinea era delicioasă, deşi nu era felul de mâncare cel mai uşor de consumat atunci când purtai văl.

Tocmai terminaseră masa, când Juliet se uită în sus şi văzu că Habib, ostilul conducător de cămilă, îl luă deoparte pe unul dintre khivani pentru a discuta în privat cu el. Vizibil surprins, turkmenul se uită în direcţia lor, apoi se grăbi în faţă şi vorbi cu ofiţerul său. Juliet se încruntă, dar înainte să îi poată avertiza pe ceilalţi de ceea ce văzuse, *yuzbashi* şi însoţitorii săi se întoarseră şi se îndreptară direct spre focul taberei lor.

Yuzbashi era un bărbat scund, bine făcut, cu ochi alungiţi, obişnuiţi în rândul turkmenilor. După ce scrută membrii grupului, spuse brusc:

– Daţi-mi lista voastră cu bunuri.

Saleh se conformă tăcut. Pe măsură ce *yuzbashi* o studie, Juliet îl văzu pe Habib stând la mică distanţă de ei, cu o privire maliţioasă. Câţiva dintre ceilalţi călători se adunară în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un spectacol, dar cei mai mulţi păreau mai degrabă îngrijoraţi decât nerăbdători.

Yuzbashi se uită la Juliet şi, în afară de a acorda un uşor interes *tagelmust*-ului ei, o consideră un servitor sărac, lipsit de importanţă. Sigură că nu-i va remarca nimeni dispariţia, se ridică şi se strecură prin mulţime, învârtindu-se până îl găsi pe Hussein, fiul lui Muhammad Kasem.

Într-o persană clară şi puternic accentuată, explică faptul că ea credea că Habib încerca să îi facă probleme lui Khilburn, şi poate că Jalal şi Hussein ar trebui să vegheze ca nici o nedreptate să nu fie înfăptuită. Cu o privire atentă, Hussein o urmă pe Juliet, şi cei doi se aşezară puţin în spatele lui Habib.

În timpul acesta, *yuzbashi* colectase taxa de la Saleh. Ross încă stătea tăcut lângă foc, bând ceai şi părând netulburat, ca şi cum nu ar fi avut nici un motiv să fie îngrijorat.

Totuşi, în loc să treacă la focul următoarei tabere, *yuzbashi* merse la Ross, se uită în jos spre el, cu suspiciune în privirea mijită.

– Se spune că eşti european. Aşa este?

Fără a se grăbi, Ross se uită în sus spre ofiţerul khivan. Doar cineva care îl cunoştea la fel de bine ca Juliet putea recunoaşte încordarea ascunsă cu rigurozitate în spatele expresiei blânde.

Ross deschise gura pentru a răspunde, dar înainte de a o putea face, Abdul Wahab spuse:

– Khilburn este armean şi *mirza*, un scrib.

Muhammad Kasem intră în vorbă din locul în care stătea, alături de ceilalţi spectatori.

– Da, Khilburn este armean. Creştin, bineînţeles, dar un bărbat cu frică de Dumnezeu. Oricine spune altceva este un intrigant mincinos.

Yuzbashi se încruntă, aruncându-i lui Ross o privire menită să intimideze.

– Este adevărat că eşti armean?

Cu o voce de o sinceritate limpede, Ross spuse:

– Este adevărat.

– Te închini singurului Dumnezeu?

– Da, după vechiul obicei al poporului meu.

– Ce spune poporul tău despre Profet şi învăţăturile sale?

– Îl cinstim pe Profet, pacea fie cu el, căci legea pe care a lăsat-o celor credincioşi este la bază aceeaşi cu legea pe care profetul nostru, Isus, ne-a lăsat-o nouă, spuse Ross, cu vocea fermă. Cu adevărat, nici nu ar putea fi altfel, căci legile lui Dumnezeu sunt eterne şi universale.

Aparent mulţumit, *yuzbashi* dădu din cap.

– Taxele pentru creştini sunt a douăzecea parte, nu a patruzecea, deci trebuie să îţi dublezi plata. Cât aur ai asupra ta?

– Am douăzeci de *tillah* de aur. O clipă şi îţi voi da taxa.

Ross scoase un portofel mic din interiorul hainei şi îi dădu o monedă. Juliet ştia că avea mai mulţi bani ascunşi în bagaje, dar *yuzbashi* îi acceptă plata fără nici o întrebare, probabil din cauza purtării modeste a lui Ross.

Aruncând o privire asupra grupului de spectatori, *yuzbashi* spuse:

– Cine a susţinut că acest om este un *ferengi*? Oricine doreşte să fie martor împotriva lui să vină în faţă şi să vorbească acum.

Juliet îşi ţinu respiraţia şi cercetă feţele celorlalţi membri ai caravanei. Tineri sau bătrâni, uzbeci sau kurzi, perşi sau afgani – cu toţii se uitau la *yuzbashi* în tăcere, deşi fiecare dintre ei ştia că Ross era european. Pentru că aflaseră toţi că era englez, Ross fusese mai deschis în cursul ultimei săptămâni şi îşi făcuse mai mulţi prieteni printre tovarăşii de drum. Nimeni nu dorea să îl trădeze – cu excepţia lui Habib, care zâmbi cu o satisfacţie rău-voitoare şi deschise gura pentru a vorbi.

Juliet se îndreptă ţintă spre el pentru a-l opri, dar Hussein fu mai aproape şi ajunse primul acolo. Se zări scurta scânteiere a lamei unui cuţit, apoi negustorul uzbec trecu vârful lamei prin material, lipind-o de spinarea conducătorului de cămilă.

– Onorabilul Khilburn e armean, murmură Hussein. Nu îţi aminteşti, rahat de câine?

Habib încremeni locului, o peliculă de transpiraţie acoperindu-i chipul.

– De ce minţi pentru un necredincios? şuieră el.

– De ce persecuţi un om care nu ţi-a făcut nici un rău, replică Hussein. Nu propovăduieşte profetul toleranţa, mai ales faţă de oamenii cărţii?

Habib scuipă pe jos, dar nu îndrăzni să spună mai mult. După ce trecu un alt minut în tăcere, *yuzbashi* decise că acuzaţia conform căreia Khilburn era *ferengi* fusese probabil o răutate fără temei, aşa că trecu la focul următoarei tabere. Când turkmenii se îndepărtară cât să nu îi mai audă, Hussein îşi vârî cuţitul în teacă.

– Vino, Habib, şi alătură-te focului din tabăra mea. Nu voi împărţi pâine şi sare cu unul ca tine, dar doresc să te ţin sub observaţie până ce turkmenii vor pleca.

Cu o expresie furioasă, Habib se supuse, dar, înainte de a pleca, îi aruncă lui Juliet o privire plină de ură, acuzând-o pe bună dreptate pentru intervenţia lui Hussein. Ea bănuia că nu ar îndrăzni să se răzbune

pe Hussein, care era bogat şi puternic, dar că ar putea să-şi verse mai târziu furia împotriva ei.

Se întoarse lângă foc, ridicând din umeri. Dacă o va face, asta e.

Răsplata veni mai târziu în seara aceea, când jumătate din caravană se retrăsese deja pentru noapte. Puţul în jurul căruia se aşezaseră avea apă puţină şi se golise rapid când ajunseseră. În ultimele ore avusese însă timp să se reumple, iar Juliet merse pentru a scoate apă pentru ziua următoare.

Tocmai ce îşi umpluse burduful cu apă când auzi paşi prudenţi în spatele ei. Aşteptându-se la necazuri, se răsuci şi-l descoperi pe Habib la câţiva paşi distanţă.

În întuneric nu îi putea vedea expresia, dar nu era nici un dubiu în legătură cu răutatea din vocea lui când acesta vorbi:

– Iei mai mult decât porţia ta de apă, Jalal. Să fie pentru că tuaregii sunt hoţi sau ai învăţat să îi furi pe cei credincioşi de la stăpânul tău *ferengi*?

– Limba ţi se mişcă precum coada unui măgar, spuse Juliet aspru şi grosolan în persană.

– Cel puţin eu nu mă pângăresc slujind un porc de *ferengi*, spuse în batjocură Habib, apropiindu-se de ea.

– Stăpânul meu poate fi necredincios, spuse ea, dar e un bărbat de onoare.

Ridică burduful de apă şi dădu să treacă pe lângă conducătorul de cămilă. Habib îi tăie calea.

– Khilburn este un porc de *ferengi*, iar faptul că-i eşti slujitor te face o muscă pe fundul unui porc.

Juliet se uită cu atenţie la el, în timp ce cântărea situaţia. Nu era nici neajutorată, nici speriată, dar ar fi preferat să evite o luptă cu un bădăran periculos, căruia îi plăcea să se încaiere şi care ura pe oricine era diferit. Din păcate, se părea că nu era posibil. Provocat de tăcerea ei, conducătorul de cămile mârâi:

– Ce s-a întâmplat, băieţele, ţi-e teamă de mine? Poate ar trebui sa-l chemi pe *ferengi* să te apere. Scuipă pe jos. Sunteţi amândoi nişte câini ciumaţi, lipsiţi de curaj.

Oftând în gând, Juliet se predă în faţa inevitabilului. Dacă nu avea să se ocupe de Habib acum, trebuia fără îndoială să o facă mai târziu. Şi chiar dacă o depăşea în greutate cu douăzeci de kilograme, era un prost.

– Tuaregii sunt luptători, spuse ea cu un calm calculat. Nu ne murdărim mâinile cu conducători de cămile flecari, care miros a bălegar.

Cuvintele ei fură de-ajuns pentru a-l stârni pe Habib. Cu un urlet, acesta se aruncă asupra ei. În timp ce mâna lui şfichiui întunericul, o rază de lună alunecă pe tăişul pumnalului său ce cobora iute.

Ross se pregătea să se înfăşoare în pătură, deşi nu avea să facă gestul propriu-zis până când Juliet nu avea să se întoarcă de la puţ. Pe cât se putea de discret, o urmărea protector şi bănuia că şi ea făcea acelaşi lucru în ceea ce-l privea. Era de-a dreptul amuzant: se comportau precum două mătuşi care ţineau sub supraveghere nepoatele fecioare. Era pe punctul de a-şi da jos cizmele când auzi un strigăt din direcţia puţului.

– Khilburn, vino repede!

Rămase pironit locului. Era glasul lui Juliet? Nu, sunase ca vocea lui Murad. Totuşi, fără să aibă un motiv raţional, era absolut convins că Juliet era în pericol. Sări în picioare şi trase o creangă aprinsă din foc pentru a o folosi drept torţă. Saleh moţăia în pătura sa, dar se trezi complet când se auziră şi alte voci.

– Probleme, Khilburn?

– Posibil, spuse scurt Ross. Voi afla.

Se mişcă cât putu de repede pe terenul denivelat şi se îndreptă spre puţ, care atrăgea o mulţime din ce în ce mai mare de bărbaţi, unii dintre ei ţinând torţe precum a sa. Nu putea să vadă la ce se uitau, dar recunoscu sunetul strident şi inconfundabil al metalului ce se loveşte de metal. Cuţite.

Cu sângele îngheţându-i în vine, Ross îşi făcu loc printre privitori pentru a descoperi suprafaţa de luptă iluminată de torţe. Flăcările stârnite de vânt aruncau umbre sălbatice şi schimbătoare în spaţiul liber, în timp ce două siluete ghemuite se învârteau una în jurul celeilalte,

cu pumnalele pregătite în mână. Era un cumplit ecou al scenei ce avusese loc mai devreme cu ofițerul din Khiva, dar mai întunecat și mult mai violent.

Era, de asemenea, teama cea mai mare a lui Ross devenită realitate. Nu, nu cea mai mare, căci Juliet nu părea rănită. Dar, chiar în timp ce Ross îi urmărea, Habib își îndreptă cuțitul lung înspre inima ei. Cu o mișcare fulgerătoare, Juliet îi blocă atacul cu propriul tăiș, apoi îl dezarmă, vârful pumnalului ei crestând încheietura conducătorului de cămilă.

Timp de o clipă, Ross fu paralizat de o groază atât de profundă, încât privirea i se întunecă pe margini, eliminând totul în afară de imaginea lui Juliet și de pericolul care o amenința. Instinctiv, dădu să pășească înainte, cu intenția de a se arunca între luptători. Apoi o mână fermă îi înșfăcă antebrațul, oprindu-l. Nedumerit, se uită în jos, descoperindu-l pe Saleh alături de el.

Bătrânul spuse ușor:

– Nu, Khilburn. Intervenția ar crește pericolul pentru ea.

Ross aproape că se desprinse, dar mai avu atâta minte încât să-și dea seama că Saleh avea dreptate. Dacă îi deranja concentrarea lui Juliet, era posibil să-i pericliteze viața. Dar, stând acolo neajutorat, trăia cea mai dureroasă experiență a vieții sale.

Juliet era mult mai rapidă decât Habib și se ferea cu abilitate de toate atacurile conducătorului de cămilă, în timp ce aștepta cu ochii îngustați momentul potrivit. Își aruncase mantia, iar în veșmintele sale negre și acoperită de *tagelmust* părea o luptătoare din umbră, cumplită, tăcută și letală. Habib nu era tăcut, ci mormăia o serie de insulte și înjurături obscene în timp ce șfichiuia aerul la întâmplare, ochii săi strălucind a poftă de sânge.

Vederea mișcărilor ei controlate și grațioase îi aminti lui Ross de un amănunt pe care aproape că-l uitase: Juliet învățase scrima în copilărie, alături de frații săi. Când descoperise că și Ross era priceput la mânuirea sabiei, ea îi sugerase să se antreneze împreună, dar el refuzase categoric – nu se putea imagina fluturând o armă spre soția sa, nici măcar ca sport.

Dar era bună, al naibii de bună, mânuind cuţitul. Mai înaltă decât Habib, avea o detentă mai bună şi era capabilă în mod consecvent să se protejeze de atacurile lui. În mod ciudat, Ross se simţea de parcă ar fi fost legat de vigilenţa ei, parcă împărtăşindu-i concentrarea, anticipând mişcările adversarului pe măsură ce aluneca cu grijă şi cu uşurinţă pe terenul accidentat.

Nu o dată, Juliet ar fi putut să îl omoare pe Habib, căci săriturile lui sălbatice îl lăsau descoperit în mod riscant, dar aştepta o deschidere prin care să îl poată schilodi, fără a-i lua viaţa. Dar când avea să se termine? se întreba, neajutorat, Ross. Aceasta nu era o luptă corp la corp; într-o luptă cu cuţite împotriva unui criminal, orice greşeală putea fi letală.

Se uită în jur la numărul din ce în ce mai mare de privitori, sperând să îl vadă pe Abdul Wahab, singurul om cu autoritatea necesară pentru a pune capăt luptei, dar *kafila-bashi* nu apăruse încă.

Apoi auzi un scrâşnet ascuţit de metal pe metal, urmat de un oftat colectiv. Ross îşi îndreptă din nou privirea spre luptători. Lamele lungi ale celor două arme erau blocate, mâner lângă mâner, o poziţie în care puterea superioară a lui Habib îl punea în avantaj.

Însufleţit de parcă s-ar fi aflat în pielea lui Juliet, Ross îi simţi muşchii încordându-se când încercă să ţină departe de ea pumnalul bărbatului, dar cuţitele împreunate se îndreptau implacabil spre gâtul ei. Nu putea nici măcar să-l lovească iute cu piciorul fără a risca să-şi piardă echilibrul.

Când puterea lui Juliet fu forţată până la limită, conducătorul cămilei îşi răsuci pumnalul cu atâta presiune, încât ea trebui să îşi arunce arma pentru a-şi salva încheietura. Cuţitul căzu, strălucind în lumina torţelor, iar Habib scăpă un strigăt de triumf şi se aruncă în faţă pentru a-i da o lovitură ucigaşă.

Încă o dată, doar strânsoarea de fier a lui Saleh îl ţinu pe Ross pe margine; cu siguranţă aveau să-i apară vânătăi acolo unde bătrânul îşi îngropase degetele în braţul său. Dar chiar dacă Saleh i-ar fi permis să intervină, nu ar fi putut s-o ajute. Juliet trebuia să se salveze singură.

După ce fu dezarmată, se retrase rapid, precum o pisică, din fața atacului lui Habib. Pentru că îi era imposibil să își recupereze cuțitul, se aplecă și apucă burduful de apă din spatele ei. Cu o mișcare lină, îl deschise și îl aruncă înspre el, urlând:

– Curăță-te, porcule!

Privitorii izbucniră în râs, în timp ce Habib urlă de furie și căzu pe spate, trecându-și mâneca peste ochi pentru a-i usca. Până când privirea îi fu din nou limpede, Juliet își recuperă cuțitul căzut. Dar Habib, furios că era subiect de batjocură, se aruncă asupra ei ca un taur înfuriat. Ea ripostă cu ușurință atacului, dar de această dată strategia lui era diferită. Se aruncă spre ea precum un berbec care zdrobește totul în cale și o trânti la pământ, aterizând deasupra ei.

Unghiile lui Ross îi pătrunseră în palme de la forța pumnilor strânși. Într-o luptă corp la corp, puterea lui Habib ar fi copleșit-o pe Juliet. De asemenea, deși în acel moment nu mai părea atât de important, bărbatul i-ar fi putut smulge vălul sau ar fi putut simți suficient de mult din corpul ei, încât să își dea seama că este femeie. Numai Dumnezeu știa ce s-ar fi putut întâmpla atunci, dar Ross se îndoia că Habib ar fi fost biruit de un acces brusc de cavalerism.

Juliet rămase nemișcată, uimită de forța impactului. Apoi începu să se zbată furioasă pentru a se elibera de adversarul ei. Luptătorii se rostogoliră pe pământ într-un nor de praf, în timp ce Habib încerca să-și înfigă pumnalul, trecând de garda ei. Când, în cele din urmă, acesta o împunse, ea reuși să devieze arma pentru a nu lovi o zonă vitală, dar lama tăie adânc în brațul ei. Juliet scoase un țipăt ascuțit de durere, deși repede înăbușit, ce îl străpunse pe Ross asemenea unui pumnal.

Apoi Habib făcu o greșeală, deși una de înțeles. Își ridică greutatea puțin deasupra adversarului pentru a obține un pic mai multă putere, apoi o izbi cu genunchiul între picioare printr-o lovitură ce ar fi putut paraliza un bărbat.

Privitorii suspinară cu o compasiune înfiorată, dar Juliet nu fu privată la fel de tare de capacitatea sa cum

ar fi fost un bărbat. Profitând de dezechilibrul temporar al lui Habib, reuşi să îi arunce trupul de deasupra sa. El ateriză întins pe spate, la câţiva paşi de ea.

Făcând ceea ce publicul presupuse că era un efort supraomenesc, Juliet sări în picioare. Printr-o serie de mişcări bine gândite, termină lupta. Mai întâi îl lovi cu piciorul pe Habib, dând la o parte cuţitul, după care aplică o lovitură în acelaşi loc vulnerabil unde fusese şi ea atacată. El urlă şi se îndoi convulsiv, ducând mâinile la organele rănite.

Cu adversarul ei dincolo de orice gând de autoapărare, fu simplu pentru Juliet să se aplece şi să îi schilodească piciorul drept cu o tăietură precisă, aplicată cu sânge rece. Dintr-odată, înfruntarea era încheiată, lăsându-l pe Habib incapabil să mai lupte în viitorul apropiat.

Juliet rămase deasupra trupului gemând al bărbatului pe care îl învinsese, cu pumnalul încă pregătit în mână, în timp ce inspira guri mari de aer. Ross era atât de intens absorbit de zbaterea ei, încât simţi fiecare respiraţie întretăiată ca şi cum ar fi fost a lui, la fel cum împărtăşi bucuria sălbatică a triumfului ei.

Abdul Wahab apăru, atras în sfârşit de sunetele luptei.

– Ce se întâmplă aici? strigă el, privirea mutându-i-se de la un luptător la celălalt.

Cine a început asta?

Pentru că nici Juliet şi nici Habib nu păreau dispuşi să-i explice, Murad vorbi tare:

– Domnule, mă întorceam din vizitape care i-o făcusem unui prieten din caravană şi s-a întâmplat să fiu aproape de puţ când a început lupta. Fiul acesta de scorpion l-a batjocorit pe Jalal. Ignorându-l, Jalal a încercat să se întoarcă liniştit la tabăra lui, dar Habib l-a atacat fără nici un avertisment.

– Aşa este, Jalal?

– Da.

Epuizată, Juliet vorbi cu vocea ei obişnuită, cu câteva tonuri mai înaltă decât cea pe care o folosea când pretindea a fi Jalal. Ross fu surprins că nimeni nu observase că era o voce de femeie, până când îşi dădu seama că demonstrarea abilităţilor ei de luptător făcea pur

şi simplu de neimaginat ideea că ar putea fi femeie. Apoi, un negustor kurd vorbi:

– Când au luptat, Habib a încercat să-l omoare. Tuaregul a arătat multă milă cruţându-l.

Un murmur de alte voci veni drept confirmare. *Kafila-bashi* se uită în jos la conducătorul de cămilă:

– Ai primit ceea ce ai meritat, spuse el cu răceală. Te vom lăsa în Merv, pentru că nu doresc scandalagii în caravana mea.

Odată încheiată judecata, Abdul Wahab se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă. Cei mai mulţi dintre privitori se îndreptară înapoi spre taberele lor, emoţia simţindu-se în glasurile lor când discutau despre luptă. Nu era nici o îndoială că Jalal fusese favoritul celor mai mulţi. Chiar şi cei doi camarazi conducători de cămile, care îl ridicară pe Habib pentru a-l duce înapoi la focul lor, făcură acest lucru cu un vizibil dispreţ.

Ross voi să se apropie de Juliet, pentru a o cuprinde în braţe până când ritmul accelerat al inimii sale avea să încetinească, dar nu o făcu. Se îndoia că ei i s-ar fi părut acceptabil un astfel de comportament, chiar dacă jumătate din tabără nu se uita. În schimb, îl însoţi pe Saleh în grupul care o înconjura.

– Îl puteţi felicita mâine pe Jalal, spuse bătrânul, vocea lui străpungând murmurul vocilor. Acum trebuie să avem grijă de rănile lui.

La lumina torţei, Ross văzu că, din tăietura din braţul stâng, curgea sânge, îmbibându-se în mâneca veşmântului şi picurându-i de pe degete pe nisip. Fără nici un cuvânt, îi înmână torţa lui Saleh, apoi îşi scoase turbanul şi înfăşură materialul pe braţul ei, folosindu-l atât pentru oprirea sângerării, cât şi ca bandaj. Juliet tremura, iar pielea ei căpătase un soi de răceală cleioasă.

Murad apăru lângă ei, spunând entuziasmat:

– Ai fost minunat, Jalal! Rapid ca o reptilă şi mortal ca un leu. Mă poţi învăţa cum să folosesc cuţitul aşa?

Înainte ca Juliet să îi poată răspunde, Ross spuse:

– Este o întrebare pe care ar fi mai bine s-o laşi pentru mai târziu, Murad. Vrei să ne aduci apă? Nu cred că Jalal este capabil deocamdată să se ocupe de această sarcină.

Revenind la realitatea practică, Murad merse să recupereze burduful de apă gol. Pentru că Saleh nu suferea din cauza constrângerilor complicate care îl ţineau legat pe Ross, el luă mâna nevătămată a lui Juliet pentru a o susţine pe drumul înapoi spre focul lor.

Imediat ce ajunseră acolo, Ross îşi întinse covorul de dormit lângă foc pentru ca Juliet să se poată aşeza la căldură. Apoi mai aruncă gaz pentru a înteţi flăcările. După ce ea se aşeză cu picioarele încrucişate, Saleh îngenunche alături şi îi desfăcu bandajul temporar pentru a-i putea evalua rana. Ea trase adânc aer în piept în timp ce el o examină, deşi atingerea lui era cât se putea de delicată. Rana avea o lungime de cincisprezece centimetri şi se întindea pe diagonală pe partea de sus a braţului ei. Chiar şi cu garoul strâns sus, tot continua să sângereze.

Când Saleh îşi termină examinarea, spuse cu o voce îngrijorată:

– Rana trebuie cauterizată.

Ross înjură în şoaptă şi se uită la Juliet. Pentru o clipă, privirile lor se întâlniră, apoi ea îşi întoarse capul în altă parte. El ştia că ea înţelesese ceea ce i se propusese şi că acceptase necesitatea, dar Ross nu putea să facă acelaşi lucru. Îi spuse lui Saleh:

– Cu siguranţă cauterizarea este o măsură extremă.

– Nu aş fi recomandat-o dacă nu aş fi considerat-o necesară. Habib este un porc mizerabil şi este posibil ca şi arma lui să fie contaminată. Există un risc serios ca rana să se infecteze dacă nu este curăţată prin ardere.

Înainte ca Ross să mai poată spune ceva, Juliet zise:

– Dacă tu crezi că arderea este cel mai bun lucru, aşa să fie. Vocea ei încordată păru pe punctul de a ceda. Khilburn o poate face.

Ross se simţi de parcă o mână rece i-ar fi strâns în pumn inima. Blestemata de femeie încerca intenţionat să-l scoată din minţi? Mai cauterizase răni în trecut şi chiar suportase o dată el însuşi această operaţie, însă ideea de a-i cauza o astfel de durere lui Juliet era insuportabilă. Doamne, îi fusese imposibil să facă scrimă cu soţia sa, chiar şi când amândoi aveau florete cu vârful bont şi purtau costume de protecţie!

Deschise gura pentru a spune că Saleh ar trebui să facă această operaţie, dar imaginea lui Juliet îl făcu să-şi ţină gura. Stătea nemişcată, cu picioarele încrucişate, cu gâtul înclinat, iar chipul îi era ascuns de văl.

Cu toate că nu se uita la el, Ross ştia, prin aceeaşi legătură stranie pe care o simţise mai devreme, că în spatele aparenţei stoice, ea era şocată şi suferea. Cererea ei ca el să se ocupe de cauterizare nu era inspirată de dorinţa de a-l tortura, ci de o dovadă ciudată de încredere. Se îndoia că îşi dăduse seama de acest lucru, căci altfel nu i-ar fi cerut-o. Dar cum o făcuse, nu putea să o refuze.

– Foarte bine, spuse el. Voi folosi pumnalul meu.

Păru o alegere potrivită, căci era o armă frumos lucrată pe care Juliet i-o dăduse în Saravan. Stratul de cărbuni era cea mai caldă parte a focului, aşa că întinse lama lungă de oţel peste cărbunii aprinşi, cu partea mai groasă a lamei în jos. Luă o bucată groasă de hârtie, o răsuci în formă de tub, apoi suflă spre cărbuni pentru a ridica şi mai mult temperatura. Principiul era acelaşi ca în cazul foalelor unui fierar. Totuşi, el nu urma să pună potcoave unui cal, ci să îşi marcheze soţia pe viaţă.

În următoarele câteva minute, nimeni nu vorbi. Murad aduse apă şi puse în tăcere o parte la fiert pentru ceai. Saleh folosi o cantitate mai mare pentru a curăţa braţul lui Juliet şi a clăti sângele de pe veşmântul ei.

În sfârşit, lama era cât se putea de fierbinte, iar Ross nu mai putea amâna momentul. Îşi dorea să fi fost într-o ţară creştină ca să fi avut coniac pentru a o pregăti pe Juliet pentru tortura ce urma. I-ar fi folosit şi lui coniacul, căci gândul la ceea ce trebuia să se întâmple îi făcu inima să bată cu putere şi palmele să i se umezească.

Juliet se întinse pe partea dreaptă, cu corpul uşor chircit, în timp ce se pregătea pentru cauterizare. Saleh îşi puse mâinile pe umărul şi talia ei pentru a o imobiliza în cazul în care ar fi încercat în mod involuntar să se tragă înapoi. Ross îngenunche alături de ea, atent să nu facă umbră braţului ei. Pielea goală era palidă la lumina focului, cu excepţia tăieturii stacojii provocate de cuţit.

Cu privirea încruntată, el ridică pumnalul de pe cărbuni. Înfăşurase o cârpă în jurul mânerului pentru a-i proteja mâna, dar chiar şi aşa căldura era supărătoare.

Şovăi o clipă atunci când ridică lama în faţa sa. Strălucea cu o căldură urâtă, neiertătoare. La gândul că va aşeza metalul pe carnea crudă, sângerândă, a lui Juliet, muşchii lui se blocară, refuzând să execute mişcarea.

– Khilburn, spuse tăios Saleh.

Vocea bărbatului străpunse vălul de amorţeală care-l învăluia pe Ross. Întârzierea înrăutăţea lucrurile, aşa că Ross îi apucă cotul în mâna stângă pentru a-i imobiliza mâna, apoi aşeză rapid lama pe întreaga lungime a rănii deschise. Când oţelul înroşit de căldură o arse, Juliet se smuci violent, în ciuda strânsorii celor doi bărbaţi. Mâna stângă i se încleştă convulsiv pe genunchiul lui, unghiile înfigându-i-se adânc în carne.

Cele trei secunde în care Ross ţinu metalul pe piele părură eterne. Pentru a păstra tăcerea, Juliet lua o bucată din materialul *tagelmust*-ului între dinţi, dar când duhoarea cărnii arse mocni prin aerul nopţii, ea scoase un ţipăt sufocat ce-i sfâşie inima lui Ross.

Cu un oftat de uşurare înfiorat, el ridică în sfârşit lama ce se răcea de pe braţul ei, dar uşurarea îi fu temperată de convingerea amară că, pentru Juliet, durerea era departe de a se fi sfârşit. Învăluită într-o tăcere stoică şi chinuită, ea nu părea conştientă că încă îi strângea genunchiul.

Saleh îi înmână un borcănel cu unguent:

– Asta îţi va mai ostoi durerea.

Sperând că Saleh avea dreptate, Ross îşi folosi vârfurile degetelor pentru a întinde cu gingăşie alifia peste rana fierbinte. Îi puse un bandaj uşor pentru protecţie, dar sângerarea se oprise. Cu voia lui Dumnezeu, nu avea să se infecteze, deşi avea să poarte această cicatrice pentru tot restul vieţii.

Murad, care urmărise cu compasiune întreaga scenă, o ajută pe Juliet să se ridice, apoi îi împinse în mână o cană de ceai puternic îndulcit. La început, ea făcu ochii mari, ca şi cum să bea fără a-şi înlătura vălul ar fi fost

un efort prea mare, dar după ce inspiră adânc, reuşi să golească recipientul din două înghiţituri lungi.

Observând cât de albă îi era mâna prin mâneca tăiată, Ross decise că ruptura trebuia cusută în acea seară. Călătorea întotdeauna cu o trusă cu cele trebuincioase, aşa că o scoase, apoi prinse materialul rupt cu cusături grosolane, dar potrivite. Juliet stătu cu picioarele încrucişate şi fără să comunice pe durata întregii operaţii. Suferinţa ei mută îi amintea de un animal rănit.

– Jalal, ia nişte opiu ca să dormi, sugeră Saleh.

– Nu, spuse ea brusc. Nu am nevoie decât de odihnă.

Se ridică tremurând în picioare, apoi se îndreptă spre covorul ei de dormit, pe care îl aşezase mai devreme în acea seară. Luând acest gest ca pe un semnal că era ora de culcare, Murad şi Saleh se instalară şi ei pentru noapte.

Ross decise că acesta era un moment în care discreţia era condamnabilă, aşa că, după ce înteţi focul, se rostogoli de pe covorul său alături de Juliet. Convins că nu va putea dormi, ar fi fost mai sigur să stea alături de ea, şi, în plus, avea o nevoie puternică şi iraţională să stea cât se poate de aproape. Iar Juliet nu obiectă în legătură cu prezenţa sa. De fapt, abia dacă scosese câteva cuvinte după luptă.

Cea mai mare parte din restul taberei dormea deja, iar curând şi Saleh, şi Murad respirau cu regularitate, încet şi adânc. Ross era întins pe spate şi privea cerul nopţii, pe deplin conştient de apropierea lui Juliet. Şi ea stătea întinsă pe spate, căci acea poziţie era cea mai confortabilă pentru braţul ei rănit. După ce trecu aproximativ o jumătate de oră, bănui că el şi Juliet erau singurii doi oameni din caravană care nu dormeau. Simţind cu fiecare fibră respiraţia ei tensionată, mişcările fără astâmpăr, el ştia că este trează şi că are dureri. Cu o voce atât de înceată încât nu putea fi auzită la o distanţă mai mare de un metru, îi spuse:

– Isteţ din partea ta să te lupţi cu Habib. Dacă îţi doreai răzbunare pentru chinul la care te-am supus când m-am aruncat în albia inundată, ai obţinut-o.

Ea răspunse cu un chicotit murmurat, abia şoptit:

– Cred că m-am răzbunat cu vârf şi îndesat. Expiră cu dificultate. Îmi pare rău că ţi-am cerut să uzi rana. Nu ştiu la ce m-am gândit, dar nu cred că ţi-a plăcut deloc să o faci.

– Aproape la fel de mult cât ţi-a plăcut şi ţie să suferi, spuse el sec. Dar cineva trebuia să o facă.

După ce câteva minute trecură în tăcere, Juliet şopti:

– Coşi destul de bine pentru un marchiz.

Ross zâmbi în întuneric.

– Te lupţi destul de bine pentru o marchiză.

Ea oftă.

– Nici unul dintre talentele mele nu este deloc potrivit pentru o doamnă din înalta societate.

Cuvintele ei îl dezarmară, anulând întregul control pe care Ross şi-l impusese în ultimele două ore, şi nu se mai putu stăpâni să nu o atingă. Era la doar o jumătate de metru de el, aşa că se întinse şi îi luă mâna neastâmpărată într-a lui. Degetele ei reci se mişcară şi el crezu că ea voia să se retragă. În schimb, îşi întoarse palma în sus şi îşi împreună degetele cu ale lui, printr-un gest ce exprima tensiunea şi durerea acelei nopţi mai elocvent decât cuvintele.

Era unul dintr-acele momente ciudate dintre ei când trecutul părea mai viu decât prezentul. Ross simţi cum propria încordare începea să cedeze, pe măsură ce mâna ei se încălzea sub a lui.

De fapt, spre surpriza sa, se simţi cuprins de toropeală, dându-şi seama că era chiar posibil ca amândoi să poată adormi.

capitolul 11

Folosindu-se de două covoraşe pentru a face un cuib confortabil în nisip, Juliet stătea tolănită, cu capul sprijinit pe un cobur de şa, şi privea cum Murad pregătea cina.

Fusese o zi de leneveală, în care se odihniseră pentru ultima şi cea mai istovitoare parte a călătoriei. Abdul

Wahab decretase cu toţi cei din caravană să rămână timp de trei nopţi la oaza din Merv.

Grupul lor era prea mare pentru micul caravanserai, astfel încât mulţi dintre călători fuseseră nevoiţi să se instaleze afară, sub palmieri. Lui Juliet îi convenea de minune, căci prefera să doarmă afară decât în înghesuiala unei cămăruţe de caravanserai.

Chiar şi la umbră, după-amiaza era foarte călduroasă şi se trezi căscând. Un avantaj al *tagelmust*-ului era acela că nu era necesar să acoperi un căscat cu mâna, aşa că nu o făcu. Dacă ar fi devenit mai leneşă, s-ar fi transformat într-o stâncă. Aruncându-şi privirea peste locul de tabără, îi văzu pe Ross şi pe Saleh apropiindu-se cu proviziile pe care le cumpăraseră din bazarul oraşului. Fusese scutită de această obligaţie din cauza braţului ei rănit, deşi îl simţea mult mai bine astăzi decât în ziua precedentă. În câteva zile, durerea de-abia se va mai simţi.

După ce cumpărăturile lor fuseseră depozitate, ambii bărbaţi se aşezară în partea opusă a focului, purtând o conversaţie uşoară despre oraş. Călătoria precedentă a lui Ross de-a lungul deşertului Karakum nu inclusese Merv, aşa că această comunitate era nouă pentru el.

Juliet nu acordă prea multă atenţie cuvintelor lor, căci era mult mai plăcut să-şi privească pur şi simplu soţul. Aceasta era o altă calitate a *tagelmust*-ului: dacă era atentă, nimeni nu-şi putea da seama unde se uita.

Profita din plin de acest lucru când era în preajma lui Ross. Întrucât o barbă blondă ar fi sărit în ochi, era bine bărbierit, şi chipul său frumos, pielea arsă de soare şi veşmântul făceau din el imaginea clasică a exploratorului elegant al deşertului. Cu un sentiment mai degrabă dezagreabil, Juliet ajunse la concluzia că el făcea cu siguranţă senzaţie în saloanele Londrei atunci când se afla între călătorii.

Aşa cum făcea cu mare regularitate, Juliet se trezi gândindu-se la ciudăţeniile relaţiei lor. De exemplu, era modul în care ea şi Ross se ţinuseră de mână după cearta cu cuţite. Ambii dormiseră buştean până când fuseseră treziţi de chemarea de dimineaţă la rugăciuni; după care îşi desfăcuseră fără nici un cuvânt degetele împreunate.

Într-o zi şi jumătate, cât trecuse de atunci, nici unul din ei nu făcuse vreo referire la faptul că petrecuseră noaptea ţinându-se de mână, ca şi cum tăcerea însemna că lucrul acesta nu se întâmplase. Nu că Juliet s-ar fi plâns, căci ea fusese recunoscătoare pentru gestul lui, dar incidentul fusese cu siguranţă ciudat.

Se felicitase că, de data aceasta, nu sfârşise încolăcită în jurul lui precum iedera. I-ar fi plăcut să creadă că asta se întâmpla din cauză că devenea imună la forţa lui de atracţie, dar ştia că nu era adevărat. Mai degrabă, braţul rănit durea atât de tare, încât şi subconştientul ei ştia că era mai bine să nu-l deranjeze.

Juliet căscă din nou, întrebându-se când va fi gata cina. Pentru prima dată de când plecaseră din Sarakhs, mâncau carne proaspătă, cu toate că bucata de miel era una mică, respectând modul umil în care călătoreau. Murad fierbea înăbuşit mielul, cu orez şi legume, şi mirosea delicios, dar avea să mai dureze până era gata.

Aşa stând lucrurile, Juliet hotărî că ar putea foarte bine să se poarte ca un adevărat conducător de cămile. Trase capătul vălului peste ochi şi se culcă.

Ross privi cu amuzament spre soţia sa, care moţăia. Lipsa ei totală de agitaţie feminină fusese întotdeauna una dintre cele mai atrăgătoare trăsături ale sale şi, în plus, era o conducătoare de cămile atât de convingătoare, încât şi el avea dificultăţi în a-şi aminti că era de fapt marchiză.

Saleh îi întrerupse gândurile, spunând:

– Am vorbit azi-dimineaţă cu *kafila-bashi* despre Habib.

Ross se întoarse către tovarăşul său.

– Şi?

– Abdul Wahab a spus că, azi-noapte, când l-a dat afară pe Habib din caravană, l-a avertizat cu asprime să nu vă mai facă necazuri ţie şi lui Jalal. Din câte se pare, Habib părea foarte intimidat când a plecat.

– Mă îndoiesc că sentimentul va fi de durată, declară sec Ross. Vom mai sta aici doar o zi. Cu puţin noroc, va fi prea ocupat să-şi revină în urma rănii de la picior ca să facă mai mult rău înainte să plecăm.

Murad fiersese o oală cu ceai înainte de cină, iar cei trei bărbaţi sorbeau într-o tăcere contemplativă. În ciuda a ceea ce Ross tocmai îi spusese lui Saleh, nu era încântat de perspectiva de a mai petrece o zi în Merv. Habib era poate în cârje, dar, pentru a le face necazuri, nu era nevoie decât de limba lui răutăcioasă, iar aceasta era încă într-o stare bună de funcţionare.

Cineva îşi drese glasul, iar Ross ridică privirea şi văzu un mic turkmen zdrenţăros, având o barbă răvăşită. Individul rătăcise prin tabără, oprindu-se pe ici, pe colo ca să schimbe câteva cuvinte, iar acum ajunsese la focul lor. Părea să fie un om sfânt, cu toate că îmbrăcămintea sa nu arăta ca aceea a diverselor ordine de dervişi pe care Ross le recunoştea.

Turkmenul se înclină.

– *Salam aleikum.*

– Şi pacea să fie cu tine, murmurară cei trei.

– Am auzit că eşti un *ferengi*, venit tocmai din Anglia ca să afli soarta fratelui tău din Buhara, spuse bărbatul, vorbind direct cu Ross. Numele meu este Abd. Nu am avut niciodată şansa să vorbesc cu un bărbat din poporul tău. Îmi spui despre minunile din măreaţa ta ţară?

Ochii lui Ross se îngustară. Din câte se părea, Habib discutase despre el, aşa că acum Ross era pus în faţa unui alt test teologic. Ei bine, se descurcase întotdeauna bine la acestea, iar acest derviş părea suficient de inofensiv.

– Mi se spune Khilburn. Eşti bine-venit la focul nostru. Voi fi onorat să vorbesc cu tine despre ţara mea şi te rog, în schimb, să-mi spui mai multe despre poporul tău.

În timp ce Ross îi prezentă pe tovarăşii săi şi Murad turnă mai mult ceai, turkmenul îngenunche cu aerul unui om care se pregătea pentru o discuţie lungă.

– Eşti creştin, milord?

Când Ross dădu din cap, Abd spuse:

– Spune-mi despre credinţele tale, ca să ştiu mai bine prin ce diferă religiile noastre.

Gândindu-se că acest lucru ar putea fi periculos, Ross zise:

– Aş prefera să discutăm despre modul în care religiile noastre se aseamănă.

Chipul dervişului se luminã.

– Cu adevărat eşti un om înţelept. În viziunea ta, care sunt asemănările?

– Deşertul este casa a trei mari religii – iudaismul, creştinismul şi islamismul, răspunse Ross. În aceste tărâmuri pustii şi frumoase, puţine lucruri se ridică între om şi înţelegerea puterii lui Dumnezeu. Cred că de aceea toţi oamenii cărţii cred atât de puternic într-un singur Dumnezeu.

Abd îşi înclină capul într-o parte, asemenea unei păsări curioase.

– Fără să ştiu lumea care se găseşte dincolo de deşert, nu înţeleg pe deplin sensul spuselor tale.

– În Marea Britanie, unde am crescut, pământul este umed şi bogat, şi este plin de viaţă, asemenea unei oaze nesfârşite. Peste tot sunt copaci şi plante, şi animale. Poate de aceea vechii britanici credeau în mai mulţi zei – înconjuraţi de dovezi atât de copleşitoare ale lucrării lui Dumnezeu, ei vedeau mai degrabă câte un mic zeu în fiecare pârâu şi în fiecare copac, decât mâna conducătoare din spatele tuturor acestor lucruri, spuse Ross, încălzindu-se pentru teoria sa. A fost nevoie de nicovala aspră a deşertului pentru a forja o înţelegere clară a unui Dumnezeu Unic.

– Ah, ce gând nou şi uimitor mi-ai oferit, spuse dervişul, închizându-şi pentru scurt timp ochii de încântare. În simplitatea deşertului, cineva poate fi cu adevărat singur cu Dumnezeu, aşa cum au descoperit strămunii mei nomazi. Iar înţelegerea care a luat naştere din acea simplitate a fost dusă în lumea întreagă.

– Aşa este, şi asta au în comun credinţele noastre. Toţi oamenii cărţii poartă în continuare în inimile lor viziunea pură a zeului deşertului, zise Ross. Ca majoritatea englezilor, simt o mai mare înrudire cu fiii Profetului decât cu hinduşii, care au mai mulţi zei, sau cu budiştii, al căror zeu pare abstract şi îndepărtat.

– Asta este bine, spuse Abd, dând din cap cu un aer gânditor. Crezi că hinduşii şi budiştii se închină la zei falşi?

Ross clătină din cap.

– Nu aş spune asta, căci nu ştiu suficient despre credinţele lor ca să le judec cu înţelepciune. Dar am cunoscut hinduşi şi budişti care erau oameni cu adevărat buni. Poate, în felul lor diferit, venerează şi ei Unicul Dumnezeu. În orice caz, îl înţeleg direct pe Dumnezeul Profetului, fără a avea nevoie de tălmăcire, căci el este de asemenea şi Dumnezeul părinţilor mei.

Probabil că trecuse testul, căci, după ce dădu din cap de mai multe ori, Abd începu o disertaţie entuziastă despre natura apei şi a focului, şi dacă este posibil ca Dumnezeu să le fi făcut, din moment ce ele sunt distructive şi Dumnezeu este bun.

Dervişul încă îşi expunea ideile, când Murad verifică dacă era gata cina. Şi când văzu că era, tânărul persan îi aruncă lui Ross o privire întrebătoare. Ştiind exact ceea ce era întrebat, Ross spuse către derviş:

– Ne pregătim să luăm masa de seară. Ne faci onoarea de a împărţi cu noi din umilele noastre bucate?

– Onoarea este de partea mea, spuse fericit Abd.

Dervişul părea atât de fericit, încât lui Ross îi trecu prin minte că probabil principalul scop al vizitei nu fusese unul teologic, ci simpla dorinţă de a obţine o cină gratuită. Dar pe el nu-l deranja – Abd era un bătrân agreabil şi era evident că avea nevoie de mâncare consistentă.

Murad părea plin de regrete la ideea de a împărţi mielul pentru mai multe persoane, dar nu protestă, adunând mâncarea pe farfuria de lemn comună. Islamul avea o tradiţie de a împărţi despre care Ross era de părere că şi lumea creştină ar fi făcut bine să o imite. Juliet se trezi brusc, simţind că cina era gata, şi se aşeză cu picioarele încrucişate lângă farfurie. Ross o prezentă drept Jalal, adăugând că vorbea puţină persană.

După ce murmură o binecuvântare, Abd remarcă:

– E foarte rar să vezi un tuareg în Turkistan.

– Sunt surprins că ai văzut vreunul, răspunse Ross.

– Da, au fost vreo doi sau trei prin Merv. Rutele caravanelor sunt sângele Islamului şi îi poartă pe fiii Profetului de la un capăt la celălalt al pământului.

Dervişul trecu la explicarea modului în care caravanele şi pelerinajele promovează ideea de unitate pretutindeni în lumea musulmană, un subiect care duse la o discuţie generală despre mijloacele de transport. După ce Ross descrise o cale ferată, bătrânul spuse, perplex:

– Sună foarte nefiresc. Ce valoare are o asemenea viteză?

– Scurtează călătoriile şi transportă bunurile mai repede, astfel ca oamenii să trăiască vieţi mai bune.

Abd clătină ferm din cap.

– Pasul unei cămile sau al unui măgar îi oferă omului timp să vadă, să mediteze, să înţeleagă – acestea sunt lucrurile care creează o viaţă mai bună. Unui om simplu ca mine i se pare că voi, *ferengi*, sunteţi prea preocupaţi de „a face" şi „a avea". În Islam, noi suntem mai interesaţi de „a fi".

Aprecierea lui Ross pentru derviş crescu şi mai mult.

– Dacă eu ţi-am oferit un gând nou, uimitor, acum tu ai făcut acelaşi lucru pentru mine. Îţi mulţumesc, unchiule bun.

Tocmai încheiau o masă plăcută, când mai mulţi turkmeni galopară în tabără într-un nor de praf, strigând şi tropăind. Cu căciulile lor înalte, negre, din piele de oaie, călăreţii arătau ca un mic detaşament de cavalerie.

În timp ce caprele şi găinile fugeau din calea lor, aceştia alergau de la un foc la altul, în timp ce membrii caravanei se dădeau înapoi şi priveau precauţi. Deşi îmbrăcămintea lor arăta că făceau parte din tribul local Tekke şi nu erau călăreţi aparţinând unei bande turkmene ostile, Ross avu un sentiment de nelinişte. Care se adânci atunci când înţelese că turkmenii păreau să caute ceva sau pe cineva. După care, conducătorul călăreţilor se apropie destul de mult ca să-l identifice.

Ross înjură în barbă, apoi spuse cu voce tare.

– Bărbatul care se apropie este Dil Assa, liderul turkmenilor pe care i-am întâlnit lângă Saravan.

Amintindu-şi că Ross aproape fusese ucis, Saleh şi Juliet priviră în sus cu asprime. Murad, care ar fi putut fi făcut sclav cu acea ocazie, făcu tot ce îi stătu în putinţă să pară umil. Doar Abd era liniştit. Cu spatele la nou-veniţi, adună calm ultimele resturi de miel cu o bucată de pâine.

La un moment dat, după ce Ross vorbi, Dil Assa îşi zări prada şi recunoaşterea deveni reciprocă. Cu un strigăt de triumf, turkmenul îşi îmboldi turbat calul spre ei, înfrânându-şi armăsarul exact la timp pentru a evita strivirea dervişului nepăsător.

– E spionul britanic! urlă Dil Assa, fixându-l cu privirea pe Ross. Dumnezeu este cu adevărat milos, căci te-a adus din nou în mâinile mele. De data aceasta, nu voi mai da greş, te voi ucide, *ferengi*.

Juliet se întinse după puşca sa, care se găsea la doar un metru de mâna ei, dar Ross ridică mâna, oprind-o.

– Nu! O luptă cu arme de foc aici ar pune în pericol prea mulţi oameni nevinovaţi. Ridicându-se în picioare, el zise: Şi eu îmi amintesc de tine, Dil Assa. De ce ai această pasiune de a ucide englezi?

– Nu am nevoie de un motiv. Pregăteşte-te să mori, câine!

Dil Assa ridică puşca sa cu fitil, când Abd se sculă în picioare şi se întoarse cu faţa spre turkmeni. În faţa privirii fascinate a lui Ross, bătrânul sfânt păru să se înalţe cu cincisprezece centimetri şi să capete un aer de autoritate convingător. Cu vocea şfichiuind aerul asemenea unui bici, în faţa mulţimii speriate, dervişul spuse:

– Dacă vrei să-l ucizi pe *ferengi*, va trebui să-l ucizi mai întâi pe califul tău.

Ross rămase încremenit. Dumnezeule, vizitatorul lor zdrenţăros era califul din Merv, liderul spiritual al turkmenilor şi singurul om care avea vreo influenţă asupra comportamentului lor sălbatic. În tăcerea care se aşternu peste tabără după ce vorbi bătrânul, gâfâitul lui Dil Assa se auzea limpede.

– Abd Urrahman!

Se dădu jos de pe cal şi făcu o plecăciune adâncă, toţi oamenii săi procedând la fel.

– Maiestate, nu v-am recunoscut.

– Nu, fiindcă erai prea concentrat asupra ticăloşiei, spuse bătrânul cu asprime. M-ai făcut de ruşine, Dil Assa. Am împărţit pâinea cu *ferengi* şi am aflat că este un om onorabil. Dacă îl ucizi, blestemul meu va fi asupra ta şi a corturilor tale.

Dil Assa se făcu alb la faţă.

– Nu aţi protestat niciodată când luam sclavi dintre perşi, Maiestate, spuse el abia şoptit. Într-adevăr, acceptaţi cu bunăvoinţă a zecea parte din toată prada noastră.

– Aceea este o cu totul altă chestiune, spuse cu demnitate califul. Un călăreţ turkmen nu le ia viaţa prizonierilor săi, ci îi tratează cu delicateţea unui tată, căci morţi nu valorează nimic. În plus, perşii sunt şiiţi şi să lupţi împotriva lor este o binecuvântare mai mare decât a face un pelerinaj.

Murad, care era şiit, se apropie de Saleh, care era sunnit, precum turkmenii. Lui Ross i se păru ironic că Abd Urrahman era mai tolerant cu un creştin decât cu un musulman asemenea lui, dar era prea recunoscător pentru intervenţia califului ca să atragă atenţia asupra raţionamentului lipsit de consecvenţă. Abd Urrahman continuă:

– Vreau să-mi dai cuvântul tău că niciodată nu vei mai încerca să-i faci rău acestui *ferengi*, servitorilor săi sau prietenilor săi. Privirea pătrunzătoare a bătrânului se îndreptă asupra celorlalţi turkmeni. Vreau aceeaşi promisiune din partea voastră, a tuturor celor de aici, şi a tuturor neamurilor din corturile voastre.

Dil Assa înghiţi cu greu.

– Aveţi cuvântul meu, Maiestate, şi voi transmite dorinţele voastre şi restului tribului.

– Foarte bine. Chipul califului se îmblânzi. Este bine că te temi de Dumnezeu, Dil Assa, căci ştiu că nu te temi de oameni.

Luând cuvintele drept un compliment, Dil Assa se lumină puţin, cu toate că expresia sa era în continuare feroce când se întoarse din nou spre Ross. Turkmenul îl privi ca o felină, amintindu-i de primele lui zile la Eton,

unde băieţii se simţeau obligaţi să demonstreze unii altora ce pot. Apoi, un zâmbet periculos lumină ochii întunecaţi ai lui Dil Assa. Ridică privirea spre spectatorii adunaţi, căci, aşa cum se obişnuia în Orient, totul se petrecea cu public.

– Ca un gest de prietenie faţă de *ferengi*, îl voi invita să se bucure de unul dintre motivele de mândrie ale vieţii turkmene. Se opri pentru a obţine un efect dramatic. Mâine voi găzdui o rundă specială de *bozkashi* în onoarea sa. Şi nu numai atât, *ferengi* va juca împreună cu noi.

După ce rosti cuvântul *bozkashi*, mulţimea începu să freamete de încântare, repetând cuvântul din nou şi din nou. Ross auzise cuvântul şi îşi aduse aminte că era un joc care se desfăşura călare, dar nu ştia nimic mai mult. Nedumerit, întrebă:

– Ce este *bozkashi*?

Dil Assa îi aruncă un zâmbet ca de lup.

– Este marele joc pe care strămoşii noştri l-au jucat din timpuri imemoriale. Numele înseamnă „prinderea caprei" – bărbaţi călare se luptă pentru trupul decapitat al unei capre. Stârvul trebuie dus în jurul unui ţăruş îndepărtat, apoi adus înapoi şi aruncat în Cercul judecăţii. Cel care azvârle capra în cerc este proclamat învingător. Bineînţeles, nu se aşteaptă nimeni ca un *ferengi* să câştige, dar îţi voi permite să participi alături de noi.

Nu era nevoie să fii un geniu ca să bănuieşti câtă violenţă ascundea scurta descriere. Deloc încântat, Ross spuse:

– Mă simt onorat, dar nu am cal şi nici nu înţeleg jocul.

– Nu contează, spuse nepăsător Dil Assa. *Bozkashi* este atât de simplu, încât şi un *ferengi* poate să înveţe. Îţi voi împrumuta unul dintre caii mei.

Ross se uită împrejur, la chipurile curioase ale celorlalţi membri ai caravanei. Fuseseră foarte binevoitori cu el, dar refuzul de a participa la jocul barbar al lui Dil Assa ar fi putut să-i atragă ostilitatea lor. Nu exista nici o metodă elegantă de a ieşi din asta; chiar şi califul părea să-şi dea acordul.

– Atunci, voi fi fericit să mă alătur vouă.

– Minunat! Dil Assa se urcă pe calul său. Vino la corturile noastre mâine, când soarele se înalță la jumătatea drumului său către zenit. Și adu-ți și prietenii, ca să-ți admire îndemânarea în ale călăritului.

Cabră calul într-un mod ostentativ, apoi dădu bice și se îndepărtă în galop, urmat de oamenii săi. După ce recunoscu în sinea sa că Dil Assa câștigase această rundă, Ross se întoarse și făcu o plecăciune în fața califului.

– Mii de mulțumiri pentru intervenția voastră, Maiestate. Văd mâna lui Dumnezeu în întâmplarea care v-a adus la focul nostru.

Ochii negri ai lui Abd Urrahman scânteiară.

– Nu a fost în întregime o întâmplare, deși cu siguranță ai fost sub protecția lui Dumnezeu. În această dimineață, un conducător de cămile a venit la casa mea să-mi dea de știre despre ticăloșia ta și a servitorului tău tuareg. Voia să poruncesc ca amândoi să fiți lapidați, dar m-am gândit că ar fi cel mai bine să vă judec cu propriii ochi. Am bănuit, de asemenea, că e posibil ca Dil Assa să te caute când a auzit că un *ferengi* este în Merv, căci fratele său a fost ucis de către britanici în Afganistan. E un flăcău bun, Dil Assa, dar impulsiv.

Bătrânul înclină capul, cu deferență.

– Mi-a făcut plăcere discuția noastră, Khilburn. Teologia ta este neobișnuită, dar este produsul unei inimi respectuoase. Bucură-te de meciul de *bozkashi* de mâine.

Chiar și după ce califul plecă, focul lui Ross reprezentă centrul atenției printre membrii caravanei, care veniră să descrie plini de entuziasm meciurile de *bozkashi* pe care le văzuseră. Perspectiva unui joc desfășurat a doua zi îi binedispuse pe toți.

Era întuneric deja de mult timp, iar cei mai mulți dintre oameni se duseseră la culcușurile lor, când Juliet se ridică și murmură:

– Hai să facem o plimbare.

Câteva minute mai târziu, se sculă și el în picioare și merse agale, îndepărtându-se de tabără. La fel ca în Sarakhs, caravanseraiul era situat la marginea orașului și, în momentul în care o ajunse din urmă pe Juliet,

se găseau în deşert. În timp ce se învârteau printre dunele de nisip sub lumina lunii, el o întrebă:

– În ce m-am băgat?

– Imaginează-ţi *bozkashi* ca o combinaţie între o vânătoare de vulpi şi bătălia de la Waterloo, spuse ea sec.

– Aşa de rău? râse el.

– Mai rău. Din moment ce Dil Assa a promis că nu te va ucide, aceasta este cea mai bună şansă a lui de a scăpa de tine printr-un accident fatal.

– Sunt sigur că nu s-ar întrista dacă s-ar întâmpla asta, fu de acord Ross, dar mă gândesc că principala lui dorinţă este să mă umilească, ca un remediu pentru onoarea lui rănită. Ai văzut multe meciuri de *bozkashi*?

– Doar unul. Toată lumea a presupus că eram bărbat, dar m-am gândit că nu era înţelept să-mi forţez norocul mergând la altele. Femeilor turkmene nu li se permite să asiste la meciuri, aşa că poate ar fi fost periculos dacă aş fi fost descoperită. Se opri şi culese o floare palidă, care înflorise după o ploaie scurtă în noaptea precedentă. Bărbaţii adoră *bozkashi*. Chiar în timp ce vorbim, vestea se răspândeşte de-a lungul deşertului. Sute, poate mii, vor veni mâine să privească. Este un sport de iarnă, iar acesta va fi cu siguranţă ultimul meci până la toamnă, căci aproape e prea cald pentru a juca.

– Care sunt regulile?

– Nu există reguli. Pot participa oricâţi jucători, de la zece până la sute, şi fiecare om luptă pentru sine. Bănuiala mea că este *bozkashi* a început ca antrenament de război pentru hoardele cuceritoare ale mongolilor. Nu există nimic subtil în legătură cu acest joc – totul e forţă brută şi arta de a călări. Ea îi aruncă o privire plină de îndoială. Eşti un călăreţ excelent, dar ai văzut cum sunt turkmenii.

– Toţi par să se fi născut în şa şi mă îndoiesc că sunt împovăraţi de vreo absurditate specifică gentlemenilor, precum fair-play-ul. Ross ridică din umeri. Nu simt nevoia să-i întrec la propriul lor joc. Dacă pot să stau pe calul meu până la final, voi considera că am respectat partea mea de onoare britanică.

– Îţi vei aminti asta mâine, în toiul jocului?

El zâmbi şi culese o altă floare albă, apoi o puse într-una dintre cutele *tagelmust*-ului lui Juliet, deasupra urechii sale.

– Îmi voi aminti. Nu am fost niciodată înnebunit după jocuri.

Ignorând în mod vădit ceea ce făcuse el cu floarea, ea spuse:

– Credeam că erai un fel de erou sportiv la Eton.

– Da, recunoscu el. La Eton nu prea ai de ales dacă să joci sau nu, dar nu m-am dat niciodată în vânt după jocuri.

– Tatăl meu ar fi fost atât de şocat, încât ar fi rămas fără cuvinte dacă ar fi auzit despre o asemenea atitudine, spuse ea, cu o urmă de amuzament în glas. Nu avea nici un fel de respect pentru bărbaţii care nu erau interesaţi de activităţile sportive.

Încă nepregătit să pună capăt acestor momente preţioase de conversaţie în intimitate, Ross se aşeză la adăpostul unui deal, de unde aveau o priveliştе îndepărtată asupra râului Merv cu albie şerpuitoare. Apucă în mod firesc mâna lui Juliet şi o trase jos, lângă el. Când aceasta veni fără să protesteze, se gândi pentru o clipă să-i reţină în continuare mâna, înainte să se hotărască că ar fi inteligent să nu o facă.

Dacă ar fi fost burlac şi de-abia ar fi întâlnit-o pe Juliet, ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putinţă să o curteze, căci era, în cele mai multe feluri, aceeaşi femeie de care se îndrăgostise. Dar faptul că erau căsătoriţi şi separaţi reprezenta o barieră de netrecut. Nu ştia cum să depăşească trecutul, şi nici nu era sigur dacă era înţelept să încerce. Calitatea crucială care îi lipsea ei era interesul faţă de el. Peţirea iniţială, inocentă, când nu se temuseră să-şi arate inimile, se petrecuse cu o viaţă în urmă.

Tot pe un ton firesc, spuse:

– Ştii, cred că e prima oară când te aud spunând vreun cuvânt despre cum era tatăl tău. Ştiu că a ocupat mai multe posturi diplomatice în locuri exotice şi că a murit când aveai şaisprezece ani, dar, în afară de asta, nu ştiu nimic. De fapt, nu cred că l-am auzit pe nici un alt membru al familiei tale menţionându-l.

Juliet oftă. O adiere de vânt bătea dinspre dune, iar ea își trase în jos vălul, astfel încât aerul blând să-i răcorească fața.

– Era un om dificil. Să aibă copii era ceva ce datora numelui său – îl interesau prea puțin fiii săi, și chiar și mai puțin fiica sa. Deși era admirabil în multe privințe, era de asemenea și un om care îi teroriza pe ceilalți. Bănuiesc că acum doisprezece ani amintirea era prea proaspătă pentru ca vreun membru al familiei să vorbească despre el cu ușurință. Acum a trecut suficient timp ca să am o perspectivă.

– Ce ai simțit în legătură cu el?

Ea ezită.

– Voiam cu disperare ca el să fie mulțumit de mine, dar, fiindcă încerca tot timpul să intimideze, m-am luptat cu el constant. Toți ne-am luptat, cu excepția bietei mama, care era prinsă la mijloc între soțul și copiii ei, la fel de neajutorată ca un pui de pasăre.

– Interesant, murmură Ross, privirea lui fiind fixată pe ovalul palid al feței ei. Voia atât de mult să se întindă și să o atingă, încât se temea că mâna lui se va muta din proprie voință, așa că adună intenționat o mână de nisip, lăsându-l să i se scurgă printre degete. Lipsa lui de interes pentru fiica sa a fost motivul pentru care stăteai tot timpul cu frații tăi, învățând aceleași lucruri și intrând în aceleași necazuri?

Urmă o pauză surprinzătoare.

– Foarte probabil, cu toate că nu am gândit niciodată în acești termeni. La vremea aceea, părea doar că băieții ajungeau să facă lucruri mult mai interesante decât fetele. De asemenea, mă puteam juca fie împreună cu frații mei, fie singură, atunci când locuiam în Tripoli sau la Teheran. Cum nu existau gospodării europene cu fete de vârsta mea, nu am avut fete ca tovarășe de joacă.

Mai mult decât oricând, Ross își dorea să o atingă, dar nu voia să riște să distrugă fragila înțelegere care se crease între ei. În ultimele minute, îi spusese mai multe despre viața interioară a copilăriei ei decât îi dezvăluise când el îi făcuse curte sau în scurta perioadă de căsătorie fericită. Poate, după ce avea să analizeze aceste noi

informaţii, va fi mai priceput în a înţelege misterul reprezentat de soţia sa.

– Nu era de mirare că fusese atât de dificil să fii trimisă la o şcoală englezească de fete, după ce tatăl tău a murit.

– A fost oribil, spuse ea cu vehemenţă. Voiam să-mi fac prieteni, dar nu ştiam cum. Cel puţin, nu până când Sara m-a luat sub aripa ei. Faptul că s-a împrietenit cu mine mi-a modificat enorm statutul, căci eram cea mai respectată fată din şcoală. Ea m-a învăţat cum să mă port corect. Aristocraţia englezească este un labirint de ritualuri complicate, de feluri corecte şi greşite de a face lucrurile. Dacă faci o greşeală, eşti stigmatizat pe vecie drept un intrus.

– Dar tu nu erai o intrusă, sublinie el. Părinţii tăi proveneau din aşa-numitele „familii bune". Aveai acelaşi drept să-ţi ocupi locul în societate ca oricare altă fată din şcoala ta.

Juliet chicoti amar.

– Din punct de vedere tehnic, este posibil să fi fost adevărat, dar, în realitate, lucrurile nu funcţionau aşa. Nu numai că eram neştiutoare în ceea ce priveşte regulile şi bârfele pe care toţi ceilalţi le ştiau, dar eram scoţiancă, eram cea mai înaltă fată din întreaga şcoală şi aveam un păr groaznic de demodat. Nici măcar nu ştiam să chicotesc cum trebuie! Dacă nu ar fi fost Sara, aş fi fugit.

Cu inima îndurerată pentru fata nefericită pe care ea i-o dezvăluia, el spuse:

– Poveştile despre şcoală pe care mi le spuneai erau întotdeauna amuzante. Habar n-aveam că fuseseşi atât de nefericită.

– Să te plângi nu este niciodată foarte atrăgător, aşadar nu am făcut-o. În plus, eram sigură că nu ai înţelege. Tu ai crescut în inima înaltei societăţi, cu un comportament corect atât de bine întipărit în minte, încât ştiai întotdeauna instinctiv ce să faci, sau care ar fi fost consecinţele dacă nu te-ai fi supus, spuse ea simulând amuzamentul. În timp, am învăţat suficient de mult despre

reguli ca să creez iluzia că mă integrasem, dar tot făceam greşeli.

– Nu am observat niciodată.

– Ah, dar ai observat, spuse ea cu blândeţe. Când depăşeam prea mult măsura, îmi spuneai frumos unde greşisem. Că fusesem prea încăpăţânată sau insuficient de respectuoasă, sau că încălcasem una dintre acele blestemate mici reguli.

Fu rândul lui Juliet să adune nisip, după care să privească cum i se scurge printre degetele încordate. Deşi tonul ei nu fusese acuzator, Ross se simţi ca şi cum l-ar fi lovit pe neaşteptate în abdomen, căci, astfel, ea-i dezvăluise una dintre problemele care îi separase. Şi, în timp ce el îşi dorea să o înţeleagă mai bine, această tăietură ajunse dureros de aproape de os.

– La naiba, înjură el. Eu nici nu-mi amintesc să te fi criticat şi, totuşi, te-am rănit grozav făcând tocmai asta, nu-i aşa?

Ea îşi întoarse repede capul spre el. În lumina palidă a lunii, ochii ei erau doar nişte umbre întunecate.

– Iar acum te-am rănit, pomenindu-ţi de asta. Îmi pare rău, Ross, nu ar fi trebuit să pomenesc nimic. Chiar şi atunci, ştiam că problema nu eşti tu, ci propria mea nesiguranţă şi sensibilitate. Când Sara mi-a îndreptat comportamentul, i-am fost recunoscătoare, dar, când tu m-ai criticat, m-am simţit... subminată. Ca şi cum aş fi fost o ciudată fără speranţă de schimbare. Eram sigură că regreţi că te-ai căsătorit cu mine.

– Dacă tu erai prea sensibilă, în mod evident eu nu am fost suficient de sensibil. Ar fi trebuit să-mi dau seama că te supăr.

Frustrat, îşi făcu mâna pumn şi lovi în nisipul moale. Era mai bine să ştie decât să rămână în întuneric, şi totuşi era dificil să pună următoarea întrebare, căci se temea de răspunsul pe care l-ar fi putut primi.

– Ai plecat din cauza criticilor mele?

– Au reprezentat o parte din motiv, dar doar o foarte mică parte, răspunse ea, alegându-şi cuvintele cu atenţie. Am devenit convinsă că nu aş putea fi niciodată

genul de soție pe care o voiai, iar acea încercare de a mă schimba mă distrugea.

– Nu voiam să te schimbi, spuse el, vocea lui fiind plină de amărăciune îndreptată spre el însuși. Te plăceam foarte mult așa cum erai. Și totuși, în prostia mea de tânăr lipsit de experiență, te-am alungat.

Pentru doar o clipă, ea îi atinse dosul mâinii.

– Nu te învinovăți – era mult mai complicat de atât. Eram confuză... atât de confuză.

Indiferent ce ai făcut sau nu ai făcut, nu cred că rezultatul ar fi fost diferit.

Nemaiputându-se abține, Ross ridică mâna și îi mângâie ușor obrazul cu degetele.

– Deci, căsătoria noastră a fost sortită eșecului de la început? șopti el.

Pentru o clipă, simți o senzație de umezeală caldă pe obrazul ei catifelat ca o petală. Apoi, cu o mișcare sprintenă, ea se ridică în picioare și se depărtă, pentru ca el să n-o mai poată atinge.

– Nu are rost să vorbim despre trecutul îndepărtat – nu face decât să provoace neliniște și nu schimbă nimic, spuse ea cu un fir de voce. Foarte tânăra Juliet Cameron nu era deloc pregătită să devină nici soție, și nici o doamnă în înalta societate. E mare păcat că nu știa asta, căci căsătoria cu un lord a adus necazuri multor oameni în mod inutil. Se opri pentru un moment, apoi termină în șoaptă: Mi-am învățat lecția. Doar regret că am făcut asta prea târziu ca să te mai pot scuti de suferința pricinuită de păcatele mele.

Fără tragere de inimă, se ridică și Ross.

– Așa că te-ai îngropat într-o țară în care ești de la bun început o intrusă, astfel încât nimeni nu se va aștepta vreodată de la tine să fii altcineva. Asta a rezolvat problema fundamentală de a simți că nu aparții unui loc?

În tăcerea care urmă, ea se retrase din scurta lor intimitate cu o hotărâre care era aproape tangibilă. Juliet dezvăluise tot ce fusese dispusă să lase cunoscut, cel puțin pentru seara aceasta. Scoase un râset ușor, la fel de rece și de detașat ca al oricărei femei din înalta societate în propriul salon.

– Cel mai rău lucru la tine, Ross, este că ai mereu dreptate. O trăsătură care te scoate din minți.

Dacă ar fi avut un evantai, poate l-ar fi lovit cu el. Și dacă ea ar fi făcut asta, el ar fi rupt lucrul acela blestemat în două. Cu o expresie aspră pe chip, el se ridică în picioare. Dacă el ar fi avut întotdeauna dreptate, ea nu l-ar fi părăsit niciodată.

– E timpul să ne odihnim. Voi avea nevoie de toată puterea mea dacă vreau să nu mă fac de râs în tărăboiul cabalin al lui Dil Assa.

Juliet își trase din nou vălul peste partea de jos a feței și îndepărtă floarea deșertului pe care el i-o pusese la ureche. În timp ce o aruncă în nisip, spuse:

– Amintește-ți doar de hotărârea ta de a nu încerca să-l bați la propriul joc. Am avut parte de suficiente emoții în această călătorie.

Ross era întru totul de acord.

capitolul 12

Cu excepția câtorva bărbați lăsați de pază, toți cei din caravană merseră la tabăra lui Dil Assa, care se găsea la aproximativ trei kilometri în amonte de oraș. În timp ce grupul lărgit, plin de veselie, străbătea pământurile sterpe, Ross se uită în direcția lui Juliet, a cărei cămilă mergea alături de a lui.

– Ai dreptate în legătură cu popularitatea jocului *bozkashi*. Toți sunt într-o dispoziție de sărbătoare.

Ea spuse sec:

– În Turkistan, e considerată o mare distracție să privești cum animalele se sfâșie în bucăți unele pe altele – câini luptă cu câini, cocoși luptă cu cocoși, prepelițe luptă cu prepelițe. Chiar și masculii cămilelor sunt puși să se lupte unii cu alții când sunt în călduri. Ce îți spune asta despre *bozkashi*?

El chicoti.

– Că voi fi fericit când se va termina și voi fi înapoi în caravanserai, preferabil cu toate membrele intacte.

Destinaţia lor era o adunătură răsfirată de iurte, corturi circulare făcute din pâslă. Efectul era mai degrabă cel al unei prisăci formate din stupi cu acoperişuri negre. Roiuri de copii, generaţia următoare de jefuitori, bâzâiau de jur împrejur. Cei mai mulţi dintre locuitori purtau veşminte strălucitoare, roşul fiind culoarea preferată. Spre surpriza lui Ross, femeile nomade erau fără văl, o raritate în Islam. În schimb, purtau baticuri înalte, complicate, cu eşarfe roşii sau albe, care le cădeau până la mijloc.

Toată lumea se opri şi se zgâi la Ross în momentul în care acesta intră călare în tabără. Cum toată lumea ştia că este un *ferengi*, hotărâse să poarte îmbrăcămintea europeană în care se simţea cel mai confortabil, iar cămaşa sa albă şi pantalonii simpli din piele de căprioară reprezentau un contrast puternic faţă de veşmintele lungi şi colorate ale turkmenilor. Singurul său accesoriu asiatic era turbanul său alb, pe care îl purta pentru a se proteja împotriva soarelui.

În timp ce se dădea jos de pe cămila sa, Dil Assa îşi făcu loc prin mulţimea adunată. Turkmenul purta o căciulă cu margini din blană de lup, care era semnul unui *chopendoz*, un maestru recunoscut de *bozkashi*.

– Ah, prietenul meu *ferengi*, spuse el cu o falsitate evidentă. Sunt încântat să văd că nu te-ai răzgândit. Uite un bici de *bozkashi*. Te voi duce la armăsarul tău.

După ce îi înmână lui Ross un bici scurt, încărcat cu fir de plumb, turkmenul se întoarse şi deschise drumul spre marginea taberei.

Întrucât suprafaţa de joc era în continuare destul de departe, cei mai mulţi dintre ceilalţi membri ai caravanei continuară să meargă călare. Juliet însă se dădu jos de pe cămilă şi îi înmână lui Murad frâiele de la ambele cămile. Apoi, ca un bun servitor, merse în urma lui Ross, păzindu-i spatele. Totuşi, Ross nu se simţea ca şi cum ar fi fost în faţa unui pericol iminent; dacă Dil Assa voia să încalce porunca dată de calif, omorându-l pe *ferengi*, cu siguranţă nu avea să facă asta decât după ce Ross s-ar fi făcut de râs în cadrul jocului.

Dil Assa îl conduse pe Ross într-un loc în care doisprezece cai înşeuaţi era priponiţi de-a lungul unui gard de uluci.

– Aici, spuse turkmenul, arătând spre o bătrână iapă roaibă. Un animal bun, ferm, perfect pentru un *ferengi* care nu a jucat niciodată *bozkashi*.

Ross se învârti în jurul calului cu foarte multă atenţie, clătinând din cap în tot acest timp.

– N-ai nici un pic de respect pentru vârsta bietei iepe, Dil Assa? Va muri din cauza efortului înainte ca după-amiaza să fie gata. Mângâie crupa ascuţită. Aş regreta să fiu cauza decesului acestei venerabile doamne.

Dil Assa se încruntă.

– Am ales iapa fiindcă m-am gândit că inclusiv un *ferengi* care stă în şa ca un sac de cereale ar trebui să o poată stăpâni. Dar dacă tu crezi că poţi să mânui un adevărat armăsar *bozkashi*, alege dintre oricare ceilalţi cai ai mei.

Cu un aer gânditor, Ross merse de-a lungul ulucilor, examinând toate animalele cu un ochi de expert. Toate erau asemănătoare legendarei rase numite de chinezi „Caii celeşti din Fergana". Crescuţi mai mult pentru putere decât pentru viteză, le lipsea conformaţia elegantă a cailor arabi, dar cei mai buni dintre ei puteau călători o mie de kilometri în mai puţin de o săptămână.

Alţi turkmeni se adunară împrejur, fără ca vreunul dintre ei să arate ostilitatea lui Dil Assa, şi toţi fiind nerăbdători să-şi ofere părerile în legătură cu caii. Ross nu ştia limba suficient de bine ca să înţeleagă toate frazele pronunţate rapid, dar reţinu sfaturi precum: „Un cal de *bozkashi* trebuie să aibă viteza unui şoim, agilitatea unei capre, inima unui leu... de la galop maxim la oprire totală într-o clipă... are nevoie de răbdare, suflet, inteligenţă..."

Cei mai mulţi dintre cai păreau capabili să îndeplinească cerinţele pretenţioase ale jocului, dar alegerea lui Ross fu un armăsar înalt, alb, cel mai vioi dintre toţi. Ochii calului sclipiră de o inteligenţă feroce, iar mişcările lui zvelte, nervoase, făcură lanţurile de argint de pe căpăstrul său să strălucească în lumina soarelui.

Un armăsar provocator, bănui Ross, dar unul care va răsplăti efortul de a-l stăpâni.

– Acesta.

În spatele lui, Dil Assa scoase un icnet de furie.

– Rabat e cel mai bun cal al meu. Eu îl călăresc astăzi!

– Ah, scuzele mele, spuse Ross, nu foarte surprins, căci calităţile armăsarului erau evidente. Nici nu aş îndrăzni să te privez de calul de care ai nevoie pentru victorie.

Turkmenul îi aruncă lui Ross o privire mocnind de furie, dar mândria îl sili să spună:

– Nu am nevoie de Rabat ca să câştig, *ferengi*. Eşti bine-venit să-l călăreşti – dacă îţi va permite să o faci.

– Eşti foarte amabil, spuse Ross, înăbuşindu-şi un rânjet. Mă gândesc că Rabat a fost antrenat să efectueze manevre speciale de *bozkashi*. Ce trebuie să ştiu ca să-l călăresc cum se cuvine?

Din fericire, şase oameni se amestecară în discuţie cu răspunsuri, căci Dil Assa nu părea dispus să-şi ofere ajutorul. După ce ascultă timp de câteva minute, Ross crezu că a înţeles la ce ar trebui să se aştepte de la un cal antrenat de către turkmeni.

Ca să-l obişnuiască pe Rabat cu vocea sa, Ross petrecu câteva minute mângâind cu prudenţă gâtul animalului şi vorbind încet în engleză. Apoi, după ce verifică strânsoarea chingii şi lungimea scării, se urcă uşor în şa.

Jignit de impertinenţa străinului, Rabat se agită imediat, încordându-şi muşchii şi ridicându-şi picioarele din spate, într-o încercare furioasă de a-l îndepărta pe călăreţul nepoftit. Armăsarul avea un repertoriu cu adevărat impresionant de lovituri cu copita, răsuciri şi sărituri laterale, dar Ross înţelesese avertismentul conţinut de cuvintele lui Dil Assa şi era pregătit pentru un asemenea comportament. În timp ce audienţa se retrase prudentă la o distanţă sigură, urmă o luptă scurtă, dar intensă, în care omul şi calul testară fiecare bărbăţia celuilalt.

Fu nevoie de toată puterea şi concentrarea lui Ross pentru a rămâne pe spinarea animalului şi a stabili care dintre ei deţinea puterea, dar, în timp ce Rabat sări în lateral ca o mangustă, Ross o zări cu coada ochiului pe Juliet.

Chiar dacă era acoperită de văl, îi simți satisfacția creată de performanța lui. Unu-zero pentru britanic.

Calul alb nu avea vreun cusur adevărat, ci doar foarte mult entuziasm și refuzul răutăcios de a accepta cu blândețe un călăreț nedovedit. După ce consumă o parte din surplusul de energie, se așeză și începu să răspundă la îndemnurile cu hățurile și la atingerile cu genunchiul.

Vrând să știe exact ce putea să facă armăsarul său, Ross merse călare departe de corturi, pe câmpia întinsă. După care puse armăsarul să meargă la pas, învățând în mod sistematic cum să facă animalul să se oprească, să se învârtă și să sară.

Rabat era uimitor de iute, simțind instantaneu ce voia călărețul său. Putea, de asemenea, să se întoarcă într-o clipită și era unul dintre cei mai puternici săritori pe care Ross îi călărise vreodată. Testarea aptitudinilor calului era asemănătoare cu cea a unei noi puști, doar că mai provocatoare, deoarece Rabat avea o voință proprie.

Era nevoie, de asemenea, să se obișnuiască cu harnașament nefamiliar. Exista o singură pereche de hățuri, iar șaua era foarte înaltă în față și în spate. În plus, un corn înalt creștea din oblânc. Configurația era neobișnuită, dar avea să ofere un sprijin important unui călăreț angajat în manevre de *bozkashi*.

După un sfert de oră de activitate din ce în ce mai încordată, Ross simți că el și armăsarul dezvoltaseră amândoi o înțelegere convenabilă a celuilalt. Ca un ultim experiment, îl duse pe Rabat într-un galop exploziv, apoi apucă cornul șeii și se trase în jos, astfel încât cea mai mare parte a corpului său atârna primejdios deasupra pământului pietros. Era o încercare periculoasă, căci o mișcare laterală sau un pas greșit al calului l-ar fi aruncat pe Ross la pământ, cu capul în față, la viteză maximă.

Dar, în ciuda greutății dezechilibrate a călărețului său, armăsarul rămase stabil ca o stâncă, în timp ce Ross smulse una dintre fragilele flori ale deșertului. Se trase înapoi în șa, apoi încetini în galop mic și merse înapoi către turkmenii privitori, care râdeau într-o stare de euforie pură. Cea mai mare parte a audienței zâmbea

şi striga comentarii aprobatoare, dar Dil Assa privea într-o tăcere mormântală.

Nedomolit de expresia gazdei sale, Ross exclamă:

– Magnific, Dil Assa! Dacă tu l-ai învăţat pe Rabat, îţi face o mare onoare.

Cu un amestec de iritare şi respect ranchiunos, Dil Assa mârâi:

– Adevărat, eu l-am antrenat. Când Rabat s-a născut, l-am prins cu propriile mâini ca să nu cadă pe pământ şi să-şi frângă aripile. Când a fost alăptat, am hrănit-o pe mama sa cu douăsprezece ouă pe zi, astfel încât blana sa să fie lucioasă. Vreme de trei ani a alergat complet liber, nestingherit de căpăstru sau şa. Timp de încă cinci ani, l-am antrenat pentru toate manevrele jocului. Nu există nicăieri un armăsar de *bozkashi* mai bun. Ai grijă să-l foloseşti bine.

– Voi încerca să mă dovedesc vrednic, spuse Ross. Apropo, ai un alt armăsar pe care servitorul meu să poată să-l folosească pentru a merge alături de noi la locul desfăşurării meciului de *bozkashi?*

Cu ochii îngustaţi de răutate, Dil Assa cercetă caii rămaşi. După ce se urcă pe un roib ce arăta de parcă ar fi fost de foc, spuse:

– Sclavul tău tuareg poate să călărească acest roib.

Vorbind în limba tamaheq, de parcă ar fi tradus, Ross îi spuse lui Juliet:

– Ai grijă, sclavule. Cred că gazda noastră cea amabilă vrea să vadă gâtul cuiva rupt astăzi.

Fără să îndrăznească să răspundă, Juliet potrivi chinga roibului şi scara de la şa, apoi se urcă pe cal. Tânărul şi nervosul animal castrat nu era la fel de nărăvaş precum Rabat, dar era foarte vioi, aşa că avu loc o altă luptă pentru control. Juliet nu avea forţa lui Ross, dar avea o abilitate stranie de a simţi ce va face calul mai departe şi îl puse pe roib la respect foarte repede.

Dil Assa privi încruntat.

– Poate că şi sclavul tău ar trebui să joace *bozkashi* astăzi?

– Nu, spuse categoric Ross. Dacă Jalal este rănit, cine va avea grijă de cămilele mele?

Acceptând logica afirmației, Dil Assa ordonă celorlalți oameni ai săi să se urce pe cai, iar grupul plecă spre locul destășurării întrecerii de *bozkashi*. Se afla la aproximativ trei kilometri depărtare și, așa cum prezisese Juliet, sute de spectatori sosiseră și erau împrăștiați de-a lungul dunelor, pregătiți, bucuroși și nerăbdători să urmărească acțiunea. Erau prezenți și numeroși vânzători ambulanți, ocupați să ofere mâncare și băutură mulțimii.

Jucătorii de *bozkashi* erau ușor de recunoscut, căci aceștia leneveau pe armăsarii lor. Erau peste treizeci, toți fiind slabi și arătând periculos. Cei mai mulți purtau căciuli cu margini din blană de caracul sau vulpe, și toți aveau bice scurte și primejdioase.

Juliet coborî de pe roib și înmână hățurile unuia dintre turkmeni, apoi merse pe jos să-i găsească pe Saleh și pe Murad. Dil Assa ajunse și el și îi oferi lui Ross un set succint de explicații.

– Acolo se găsește *boz*-ul, capra.

Stârvul fără cap, în care fusese introdus nisip, se găsea în mijlocul unei cerc trasat cu var nestins.

Făcu cu mâna spre linia orizontului.

– Acolo se găsește țărușul în jurul căruia trebuie dus *boz*-ul. Întrucât soarele este fierbinte și acesta este doar un meci scurt, amical, țărușul a fost așezat aproape.

De fapt, de-abia se vedea în depărtare.

În cele din urmă, arătă spre cercul din var nestins.

– *Boz*-ul trebuie adus înapoi în *hallal*, Cercul judecății. Bărbatul care îl aruncă în cerc câștigă. Cu un zâmbet ca de lup, Dil Assa adăugă: Începem, prietenul meu *ferengi*?

– Când vrei tu, replică Ross, pe un ton agreabil.

La semnalul lui Dil Assa, maestrul de *bozkashi*, un bărbat mai în vârstă, cu o față pe care se vedeau cicatricile unor lovituri de bici, fluieră ascuțit cu ajutorul degetelor. De îndată, jucătorii goniră și se adunară într-un cerc strâns în jurul caprei. Ross găsi un loc în partea opusă lui Dil Assa. Aerul vibra de încordare, în timp ce călăreții se luptau pentru poziție, pe fețele lor citindu-se dorința de a fi primul și cel mai feroce.

Maestrul ridică mâna, apoi o lăsă în jos.

– Începeţi!

Numaidecât, cercul se transformă într-un vârtej de gesturi haotice, în timp ce călăreţii îşi îmboldeau caii înainte. Doar Ross se ţinu deoparte, preferând să observe până când înţelegea mai bine jocul.

Un bărbat subţirel se dovedi cel mai rapid – se aplecă şi smuci capra de pe pământ. Imediat aceasta fu smulsă de doi jucători care începură să tragă de picioare, ambii zbierând ca nişte precupeţe. Un al treilea bărbat îşi duse calul printre armăsarii lor şi îşi cabră animalul, separându-i pe ceilalţi doi, astfel încât să o ia el în stăpânire.

Urmă un vârtej de acţiuni, pe măsură ce capra trecu dintr-o mână în alta, ajungând peste tot, deasupra capetelor şi a şeilor şi sub burţile cailor. De două ori stârvul căzu la pământ, dar fu numaidecât înşfăcat din nou.

Era o imagine de sălbăticie pură şi, în curând, aerul deveni greu din cauza mirosurilor înţepătoare de cal, sudoare, sânge şi piele. Ross află că bicele erau mai puţin pentru cai şi mai degrabă pentru oponenţi. Mâinile şi feţele erau tăiate până la os, dar, în frenezia competiţiei, nimeni nu observă. Cizmele cu tocuri înalte îi ţineau pe călăreţi în scara şeii atunci când săreau să prindă trofeul, cu ochi sălbatici şi bicele strânse între dinţi.

Şi nu doar jucătorii se luptau. Caii lor erau la fel de agresivi, intrând în clinciuri, sfâşiind cu dinţii, tăind picioarele şi nechezând provocator. Călăreţii şi caii se mişcau ca unul, ca o întrecere de centauri în care o singură voinţă îi mâna atât pe oameni, cât şi pe armăsari. Iar în centrul furtunii se găsea Dil Assa, cel mai sălbatic dintre sălbatici.

La un moment dat, grămada învolburată de călăreţi se năpusti asupra mulţimii. Spectatorii îngroziţi se împrăştiară în toate direcţiile, dar unii nu reuşiră să fie suficient de rapizi, iar când jucătorii porniră mai departe, fură lăsate în urmă trei victime zgâriate, care se tânguiau.

Înconjurată de un nor de praf galben care înţepa ochii, masa agitată de călăreţi se mută încet în direcţia ţăruşului. Dar lui Ross i se părea că majoritatea jucătorilor şi a armăsarilor se vor epuiza cu mult înainte să fie

atins Cercul judecății. Stând deoparte și cruțându-se pe sine și calul său, un jucător ar fi avut mai multe șanse de a deveni învingător. Dar strategia nu însemna nimic pentru oamenii din fața lui; aceștia jucau pentru bucuria pur barbară de a se înfrunta.

Valurile de violență îi asaltau pe Ross și pe Rabat, aprinzându-le un foc în vene care îi chema să se lase pradă nebuniei și să se alăture zarvei furioase. Antrenat pentru *bozkashi*, armăsarul alb se luptă să intre în încăierare, dar Ross îl ținu deoparte, având nevoie de întreaga forță a brațelor și a genunchilor săi pentru a ține sub control calul furios. Dar chiar mai feroce decât se luptă cu calul său, Ross ducea o bătălie cu strigătul de sirenă al violenței. El intenționase, de îndată ce își dădea seama cum se desfășura jocul, să participe într-o manieră cumpătată, dar acum se temea să intre în luptă. Ar fi fost ușor, atât de ușor, să se lase purtat de tot acel haos învolburat, să-și piardă întreg echilibrul și stăpânirea de sine.

Deși existaseră câteva momente în viața lui în care fusese pe punctul să-și piardă complet controlul, Ross nu cedase niciodată, căci, la un nivel profund, se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă ar face-o. Dacă ar ceda o dată în fața nebuniei, ar mai scăpa vreodată din mrejele ei? Așa că rămase deoparte, la marginea încăierării.

Meciul evolua lent, jucătorii luptându-se cu o hotărâre feroce pentru fiecare centimetru, până când *boz*-ul ajunse la trei sferturi din distanța până la țăruș, după care un singur călăreț reuși să scape din încăierare, cu capra aruncată pe spinarea calului.

Era Dil Assa. În ciuda urmăririi febrile, timp de câteva minute scurte, glorioase, acesta fugi liber, în timp ce mulțimea țipa încurajări. Scoase un răget de triumf în momentul în care încercui țărușul, dar, ca să-și îndeplinească obiectivul, trebuia să se întoarcă pe unde veniseiar când făcea acest lucru, oponenții săi îl așteptau. Încă o dată, meciul se transformă într-o încăierare generală.

Ross călărise împreună cu ei, la marginea grupului principal, uitându-se fără să participe, mai îngrijorat de lupta sa interioară pentru dobândirea măiestriei, decât

de cine avea posesia caprei, din ce în ce mai zdrenţuită. Brusc, Dil Assa apăru înaintea lui, cu ochii sălbăticiţi şi cu faţa strălucind de sudoare şi de sânge.

– Laşule! mârâi el. Iroseşti cel mai bun cal de *bozkashi*. Eşti o ruşine de bărbat. Ignorând promisiunea făcută califului, ridică biciul greu, cu plumb în vârf, şi-l aruncă spre faţa lui Ross. Te scuip, *ferengi!*

În mod reflex, Ross trase înapoi armăsarul, ca să nu fie atins de bici. Nepotolit, Dil Assa îşi îmboldi armăsarul înainte şi încercă din nou, lovind sălbatic în furia sa.

Rezultatul fu exploziv. De obicei, Ross trecea prin viaţă ca un observator calm şi detaşat, dar apropierea de Juliet îi forţase periculos de mult puterea de a se controla. În momentul în care biciul turkmenului îl plesni cu ranchiună pe spate şi în umăr, furia zdruncină rămăşiţele stăpânirii sale de sine.

Când Dil Assa îl biciui din nou, Ross se întinse cu o agilitate de felină şi apucă biciul cu mâna stângă. Ignorând durerea arzătoare, îl îmbrânci cu toată puterea sa, smucind biciul din mâna adversarului.

– Dacă vrei să pierzi, turkmene, aşa să fie! Azvârli biciul la pământ. Acum joc ca să câştig!

Îl întoarse brusc pe Rabat şi porni în urmărirea grupului principal de jucători, care trecuse în timp ce Ross şi Dil Assa erau angajaţi în lupta lor particulară. Mai existase o altă evadare, când un bărbat dusese capra la jumătatea ţintei, înainte să fie ajuns din urmă. Acum toţi jucătorii erau implicaţi într-un sălbatic meleu general.

Armăsarul necheză de bucurie fiindcă fusese lăsat liber şi atacă câmpia stearpă asemenea unui înger răzbunător. Ştiind că *boz*-ul va fi în centrul mulţimii de călăreţi, Ross merse direct spre acesta, intenţionând să forţeze direct intrarea.

Apoi îşi dădu seama că Rabat se pregătea pentru un salt. Într-o clipă de comunicare perfectă între om şi cal, Ross simţi că armăsarul voia să se înalţe deasupra încăierării, a masei spumegânde de călăreţi şi cai. Era o nebunie, dar Ross nu ezită nici o clipă. În *bozkàshi*, totul era permis. *Totul.*

Mintea fiindu-i una cu calul, Ross simţi paşii iuţi şi muşchii încordaţi ai lui Rabat, agresivitatea cabalină feroce, de parcă ar fi fost ale sale. Împreună, se ridicară în văzduh şi, timp de o clipă, se înălţară precum Pegas.

Omul şi animalul căzură în mijlocul gloatei agitate, care arunca sudălmi în dreapta şi-n stânga. Era un haos pur. Lovituri cu piciorul, pumni şi lovituri de bici se năpustiră asupra lui Ross şi a armăsarului, dar greutatea pură a coborârii lor forţă deschiderea unui spaţiu dedesubt, imediat lângă aprig disputata capră.

Orb la loviturile celorlalţi călăreţi, Ross prinse biciul între dinţi, apoi plonjă prin praful sufocant spre *boz*, întinzându-se primejdios în aer. Doar sprijinindu-se în tocul unei cizme şi apucând strâns cornul şeii reuşi să rămână prins de armăsarul său. Întinzându-se cât putu de mult, reuşi să apuce unul din picioarele din spate ale stârvului ciopârţit. Bărbatul care îl avea în braţe se luptă cu încăpăţânare să îl păstreze, dar îi lipsea ferocitatea şi forţa proaspătă a atacatorului său. După o luptă aspră, Ross smulse trofeul.

Când resimţi întreaga greutate a stârvului, Ross aproape se prăbuşi pe pământul pietros. Fu nevoie de toată forţa sa pentru a-şi recăpăta echilibrul, dar reuşi să facă asta fără să piardă capra, jinduită de degetele ca nişte gheare ale celorlalţi jucători.

Ross aruncă *boz*-ul zdrobit în faţa şeii sale, apoi începu procesul lent, violent, de a ieşi din aglomeraţie. În starea sa de furie euforică, nu simţi nici una dintre loviturile care cădeau ca o ploaie asupra lui şi nu avu nici o remuşcare când le răsplăti cu vârf şi îndesat.

Fiecare mână şi bici erau ridicate împotriva lui, dar el şi Rabat erau de neoprit în timp ce îşi făceau loc prin gloată, dându-i la o parte pe ceilalţi călăreţi. Rămaseră singuri doar la aproximativ două sute de metri de Cercul judecăţii.

Praful îi înţepa atât de tare ochii lui Ross, încât acesta de-abia vedea capra, dar îl lovi orbeşte pe Rabat ca să alerge în galop, bazându-se pe pregătirea şi instinctul armăsarului de a-i duce spre cerc la viteză maximă. Având nevoie să-şi limpezească vederea, Ross ridică o mână

de pe capră şi folosi colţul turbanului său pentru a-şi şterge ochii. În momentul în care slăbi strânsoarea asupra stârvului, o altă pereche de mâini îl apucară. Era încă o dată Dil Assa, cu ochii săi negri sălbăticiţi de o furie triumfătoare în momentul în care târî *boz*-ul pe propriul cal. Îmboldi roibul într-o încercare de a scăpa, dar, înainte să poată reuşi, Ross reveni, întinzându-se în spaţiul dintre ei pentru a înşfăca unul din picioarele din spate ale caprei. Muşchii săi se încordară în timp ce încercă să smulgă stârvul înapoi, dar Dil Assa ţinea un picior din faţă cu aceeaşi încăpăţânare, refuzând să-i dea drumul.

Cei doi cai se îndreptau spre ţintă unul lângă celălalt, căci nici unul din bărbaţi nu voia să cedeze în fioroasa lor luptă hotărâtoare. Alţi călăreţi îi înconjurară, zbierând şi lovindu-i cu bicele, dar Ross nu era conştient decât de Dil Assa şi de lupta sălbatică pentru supremaţie dintre ei.

Pentru a ieşi din impasul primejdios, Ross îşi fixă un picior în jurul ciochinei, apoi alunecă pe partea cealaltă a calului, folosindu-se de greutatea sa pentru a obţine forţa suplimentară de care avea nevoie. Ceva trebuia să cedeze şi, în mod şocant şi neaşteptat, cedă. Capra sări la Ross, iar acesta îşi pierdu fragilul echilibru. Aproape căzu de pe cal, sub copitele călăreţilor urmăritori, dar, încă o dată, cornul şeii îl salvă.

În timp ce Ross se ridică, văzu că piciorul din faţă al animalului rămăsese în mâinile lui Dil Assa, lăsând cea mai mare parte din stârv în posesia lui Ross. Urlând de furie, Dil Assa ridică piciorul din faţă către adversarul său şi făcu o altă încercare de a pune stăpânire pe *boz*, dar era prea târziu. Ajunseseră la ţintă.

Ross aruncă stârvul zdrenţuit în cercul de var nestins şi strigăte de „*Hallal, hallal!*" se înălţară dinspre spectatori. Acestea se transformară repede într-o scandare:

– Khilburn, Khilburn!

Când Ross ridică un braţ în semn de recunoaştere, mulţimea înnebuni. O jubilare feroce, primitivă, se năpusti prin venele lui Ross. Cu toate că practicase în şcoală cu mare succes sporturi de echipă, nici o victorie de echipă nu-i oferise vreodată o asemenea satisfacţie

pură, arogantă. Iar Rabat era la fel de vesel, ridicându-se pe picioarele dinapoi şi făcând o curbetă într-un mers triumfal de armăsar de rasă.

Ross observase mai înainte locul de unde Juliet privea, alături de Saleh şi Murad, şi o căută cu privirea, dorind instinctiv să împărtăşească cu ea bucuria victoriei. Era uşor de observat, fiindcă era un corb înalt şi slab printre turkmenii coloraţi.

Timp de o clipă, privirile lor se întâlniră. Simţi un şoc ciudat, dar distanţa era prea mare ca să-i poată citi expresia. Apoi ea întoarse brusc capul. Poate că era supărată fiindcă uitase de intenţia sa de a nu-şi asuma vreun risc în timpul meciului.

Indiferent care fusese motivul, gestul ei îl ajută pe Ross să revină cu picioarele pe pământ. În timp ce îşi venea în fire, era recunoscător să vadă că sănătatea sa psihică părea intactă, cu toate că deveni conştient de cât de înfierbântat, obosit şi lovit era. Pieptul său se umflase din cauza efortului, iar coastele îl dureau de fiecare dată când inspira aer.

Maestrul de *bozkashi* veni călare la Ross, din locul său de pe margine, ca să împlinească un ultim ritual. În timp ce zarva îi făcea cuvintele imposibil de auzit, chipul radios al maestrului fu uşor de citit în momentul în care, fluturând din mână, apăsă un mic obiect în palma lui Ross.

Ross nu-şi dăduse seama că învingătorul va primi un premiu. Privi în jos şi descoperi că ceea ce ţinea în palmă era o străveche monedă de aur, pentru care un profesor de istorie de la Oxford ar fi ucis. După aspectul profilului grecesc de pe partea de sus, moneda ar fi putut data din timpul domniei lui Alexandru cel Mare.

Instinctul său de cărturar fu trezit, dar nu era momentul să examineze premiul, aşa că dădu cu graţie din cap şi strecură moneda în buzunar.

Acum că meciul se încheiase în mod oficial, oamenii începură să curgă spre teren pentru a-i felicita pe jucătorii de *bozkashi*. Cineva îi oferi lui Ross un urcior din alamă plin cu apă, pe care el îl acceptă recunoscător. Înclină capul pe spate şi îşi turnă jumătate din conţinut

în gură, apoi se stropi cu câţiva pumni de apă pe faţă şi gât, să se clătească de praful de culoare galbenă.

Fusese un meci în care se luptase din greu şi existau multe laude de adus, dar Ross era eroul momentului şi toată lumea voia să dea mâna cu el şi să facă vreun comentariu.

De fapt, nu chiar toată lumea. În timp ce scutura mâna cuiva, Ross înţelese că nu numai că-şi venise în fire, dar îşi reamintise şi regulile britanice ale fairplay-ului, care îi fuseseră inoculate pe când era copil, reguli care găsiseră un teren fertil în caracterul său. Se uită după principalul său adversar.

Dil Assa era la mică distanţă de el, înconjurat de propriul cerc de admiratori şi simpatizanţi. Mişcându-l pe Rabat încet, astfel încât nimeni să nu fie rănit. Ross îşi făcu loc până la turkmen.

Dil Assa îl privi încruntat, cu o vigoare nedomolită.

– Ai avut noroc, *ferengi*.

– Am avut, fu imediat de acord Ross. Dacă nu ar fi fost acest cal minunat – mângâie gâtul înspumat şi plin de sudoare al lui Rabat – sau şansa care a făcut ca piciorul din faţă al *boz*-ului să fie mai slab decât cel din spate, nu aş fi câştigat niciodată.

– Şi cu toate astea ai venit să te lauzi.

– Chiar deloc. Ross îi întinse mâna. În ţara mea, există obiceiul ca, după o luptă strânsă, să dai mâna cu onorabilul adversar.

Uimit şi nesigur, turkmenul privi spre mâna întinsă.

– Eu sunt onorabilul tău adversar, *ferengi*?

– Da.

Cu mâna încă întinsă, Ross adăugă:

– Am un nume, să ştii. Acesta e Khilburn. Iar ţie, Dil Assa, îţi revine meritul de a mă fi făcut să-mi pierd cumpătul mai tare decât am făcut-o vreodată în viaţa mea.

Turkmenul izbucni într-un neaşteptat hohot de râs.

– Înseamnă că am obţinut o mică victorie astăzi, deşi ar fi fost mai înţelept să te las în letargia ta. Luă mâna lui Ross şi o scutură cu putere. Călăreşti bine pentru un *ferengi*, Khilburn.

Ross râse, simţindu-se la fel de vioi, dar într-un mod diferit, ca atunci când aruncase capra în cerc.

– Să spui că un turkmen călăreşte bine este la fel de inutil ca şi cum ai spune că soarele verii arde sau că apa este cadoul lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Dădu drumul mâinii adversarului său. Dar voi spune că, urmărindu-te pe tine, am învăţat cum trebuie jucat: cu ambiţie şi bucurie.

Dil Assa zâmbi şi se plecă, pentru a-i scoate turbanul lui Ross. Apoi îşi dădu jos căciula cu margini din blană de lup şi o puse pe capul blond al adversarului său.

– Dacă te întorci vreodată în sezonul rece, Khilburn, vom juca din nou. Şi dacă asta se va întâmpla, cu voia lui Dumnezeu, vei călări ca un *chopendoz*, un maestru de *bozkashi*.

În timp ce îi întoarse zâmbetul, Ross hotărî că, în ceea ce privea onorurile, căciula asudată, udă leoarcă, depăşea orice titlu pe care Regina Victoria i l-ar fi putut conferi.

capitolul 13

Pentru Juliet, să privească un meci de *bozkashi* era o experienţă foarte confuză. Cu toate că nu-l împărtăşea în întregime, era capabilă să înţeleagă entuziasmul celorlalţi spectatori, căci jocul era intens şi dramatic.

În acelaşi timp, era fericită că Ross nu se aruncase cu capul înainte în vâltoarea evenimentelor. Deşi părea mai probabil ca *bozkashi* să producă răniri decât nenorociri, exista posibilitatea reală ca jucătorii să cadă şi să-şi rupă gâtul, sau să fie călcaţi în picioare. Exista, de asemenea, posibilitatea ca Dil Assa să profite de tumultul din jur ca să scape de *ferengi* pe care nu-l putea suferi.

Apoi Ross şi Dil Assa se ciocniră şi soţul ei deveni un alt bărbat. Ea ştiuse întotdeauna că era un călăreţ extraordinar şi că avea măiestria fizică de a se descurca fără efort în tot ceea ce încerca, însă chiar şi aşa, nu-i venea să creadă ce vedea în faţa ochilor. Ross era asemenea unui erou legendar, ca un fulger periculos, de neoprit

în încercarea de a-şi adjudeca victoria. Când sări cu calul în mijlocul haitei, ea uită să mai respire până când nu-l văzu ieşind de-acolo în siguranţă. Mai târziu, când el şi Dil Assa se angajară în acea luptă turbată pentru capră, în timp ce galopau la o viteză letală, inima îi bătu atât de tare, încât asurzi urletul mulţimii.

Apoi Ross aruncă *boz*-ul în Cercul judecăţii şi Juliet îşi pierdu şi ea cumpătul, sărind şi strigând la fel de isteric precum oricare dintre bărbaţii din jurul ei. Nu doar emoţia jocului o mişcă, ci o mândrie adâncă, primitivă, pentru bărbatul ei, căci, în ciuda a tot ceea ce îi separa, era în continuare soţul ei, iar ea era fericită pentru realizarea lui. Dacă ar fi fost suficient de aproape, poate s-ar fi aruncat în braţele lui, pentru a sărbători, bucuroasă.

După care, el se uită peste mulţime şi privirile lor se întâlniră, cu un impact care se năpusti asupra ei asemenea unei lovituri fizice. Ross părea sălbatic şi ameninţător, semănând foarte puţin cu bărbatul civilizat pe care îl iubise şi cu care se măritase. Cu siguranţă nu era tovarăşul atent, detaşat, calm, din aceste ultime trei săptămâni de călătorie.

Dar nu doar faptul că părea un străin o deranja pe Juliet. Era ceva intens, periculos de erotic în privirea lui Ross, care stârni un răspuns pe măsură în ea. Îşi muşcă buza de jos în timp ce îi cerceta trupul mlădios, asudat. Era o sălbăticiune, un mascul atât de puternic, încât simţi că se topeşte pe dinăuntru, cu un răspuns feminin involuntar. Dacă ar fi fost singuri, ar fi smuls hainele de pe el, la fel de sălbatică precum orice creatură a junglei care tânjea după perechea sa.

Privirile lor rămaseră unite doar o clipă, înainte ca Juliet să se întoarcă, dar fu o clipă care o înfioră, lăsând-o tremurând. Cu gâtul uscat, îi spuse ceva fără să se gândească lui Saleh. Murad, cu un aer triumfător, îşi făcea deja loc prin mulţime, îndreptându-se către stăpânul său, dar Juliet rămase cu Saleh şi cămilele. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie aproape de Ross.

Perseverentă, încercă să analizeze cauzele reacţiei sale, în speranţa că înţelegerea va alunga dorinţa ei nesupusă. Încă de când drumurile lor se intersectaseră în Persia,

era încontinuu conştientă de cât de atrăgător era Ross. Dar astăzi era diferit, se gândi ea, fiindcă sălbăticia războinică pe care o văzuse pe chipul lui era înrudită cu pasiunea pe care el o arătase în intimitatea patului lor conjugal. Remarcând din nou acea intensitate, bineînţeles că răspunsese cu dorinţă pe măsură. Din păcate, înţelegerea reacţiei nu înlătură efectul.

Juliet privi, tensionată, cum Ross se îndrepta spre Dil Assa. Nu avea încredere că porunca dată de calif îl va încurca în vreun fel pe turkmen, iar Dil Assa tocmai suferise o înfrângere publică. Apoi cei doi bărbaţi râseră şi îşi strânseră mâinile. Ea zâmbi în siguranţa oferită de vălul său. Lasă pe seama lui Ross să transformi un duşman într-un prieten. Fără îndoială că un asemenea comportament era în folosul sufletului său. Chiar mai bine, în aceste circumstanţe, o asemenea maturitate era foarte practică.

În curând, mulţimea începu să se rărească, oamenii îndreptându-se spre casele lor, cu toate că aveau să vorbească despre acest meci de *bozkashi* vreme de ani întregi. Ross descălecă şi îi înmână hăţurile lui Dil Assa. Apoi, după ce îşi luă rămas-bun, el şi Murad merseră să li se alăture lui Juliet şi Saleh.

– Bine jucat, Khilburn, spuse Saleh, ridicându-se în picioare. Vei deveni una dintre legendele Turkistanului: un *ferengi* care a devenit maestru de *bozkashi*.

Ross izbucni în râs.

– Trebuie să recunosc că m-am bucurat de meci. *Bozkashi* are freamătul unei vânători englezeşti de vulpi, cu avantajul că animalul este deja mort. Nu am înţeles niciodată rostul pentru care zeci de câini de vânătoare şi de cai urmăresc o mică vulpe.

Aerul sălbatic dispăruse din expresia lui Ross, dar el continua să arate precum imaginea romantică a unui pirat. Cămaşa sa albă umezită era descheiată până la jumătate, lăsând să se vadă părul creţ roşcat de pe pieptul său, iar căciula cu margini din blană de lup de pe capul său bălai era chiar elegantă, într-o manieră barbară. Deşi o vânătaie întunecată se forma pe pometele său stâng, Juliet era bucuroasă să vadă că nici una dintre loviturile

de bici nu-i rănise în mod serios faţa. O cicatrice acolo ar fi fost asemenea distrugerii unei lucrări de artă.

Privindu-l, îi trecu prin minte gândul ridicol că Ross era de două ori mai lat în umeri şi de două ori mai subţire la mijloc decât un bărbat obişnuit. Apoi se îmbujoră. Slavă Domnului că purta *tagelmust*.

Să fie atât de aproape de el încât să-l poată atinge îi dădu o stare de moleşeală lui Juliet, făcând-o să se piardă cu firea, aşa că se întoarse într-o parte, să nu se facă de râs. Trebuia să fie flămând după ce consumase atât de multă energie în timpul meciului. Ea îi înmână în tăcere o parte dintr-o lipie şi o bucată de brânză de capră.

– Mulţumesc.

Cu o voce scăzută, pe care Murad să nu o poată auzi, Ross adăugă:

– Îmi pare rău că am uitat de hotărârea mea de a mă purta cu stăpânirea de sine britanică adecvată. Sper că nu ai găsit meciul exagerat de emoţionant.

Când Juliet încercă să răspundă, descoperi că vocea ei nu o asculta. După ce îşi drese glasul, murmură:

– Nu m-ar fi deranjat să mă plictisesc mai tare, dar măcar ai supravieţuit mai mult sau mai puţin intact. Apoi privirea îi căzu asupra mâinilor lui, care erau zgâriate şi julite, cu mai multe răni sângerânde. Poate nu suficient de intact.

El îndoi degetele şi se strâmbă.

– Sunt murdare şi mă jeneză, dar nu e nimic rupt.

Juliet adusese bucăţi curate de postav, în caz că era nevoie de bandaje, aşa că luă un pătrat de bumbac şi-l umezi. Apoi luă mâna lui dreaptă într-a ei şi o curăţă de sânge şi praf. Intrând în rolul de soră medicală, se linişti şi fu capabilă să-l atingă fără pasiune, cu toate că era foarte conştientă de căldura degetelor lui, când acestea erau întinse deasupra palmei ei.

Când termină cu mâna dreaptă a lui Ross şi îi dădu drumul, cumva degetele lui îi loviră încet palma cu un efect atât de senzual, încât tresări involuntar. Destul cu lipsa de pasiune.

Se uită temătoare la soţul său, dar el conversa cu Saleh şi Murad, fără să acorde vreo atenţie îngrijirilor ei.

Acea mângâiere erotică fusese probabil un accident – dar ea avu grijă să nu se întâmple din nou atunci când îi curăță mâna stângă.

Juliet se încruntă atunci când văzu ce găsește sub praful și sângele uscat, căci mai multe dintre tăieturile adânci sângerau în continuare și aveau nevoie de tratament suplimentar. Se uită spre Murad, care era pe punctul de a stinge micul foc pe care îl folosiseră să facă ceai în timpul meciului.

– Lasă focul.

Părul ars reprezenta un tratament clasic și eficient împotriva tăieturilor mici. Juliet ar fi fost fericită să folosească propriul păr, dar scoaterea buclelor ei arămii de sub *tagelmust* nu ar fi fost o idee prea bună, așa că își luă cuțitul și tăie un pumn din părul negru, care se ondula sub gâtul lung al cămilei.

Puse părul pe una din pietrele folosite la foc și așeză deasupra un cărbune, astfel ca șuvițele să izbucnească într-o flacără scurtă, cu miros înțepător. După ce părul ars se răci și se transformă într-o cenușă fină, îl strânse, apoi merse la Ross, care o privea plin de curiozitate.

Juliet presără o parte din cenușă deasupra celor mai adânci răni. Imediat, sângele se coagulă.

– Interesant, comentă el. Este un remediu persan?

– Afgan, spuse ea, în timp ce trecu la următoarea tăietură. Părul ars este bun doar pentru tăieturile mici, dar oprește sângerarea și reduce șansa de a se infecta. E bun orice fel de păr.

– Mult mai civilizat decât cauterizarea. Apropo, cum mai este brațul tău?

– Bine. Aproape am uitat de asta, spuse ea cu sinceritate, în timp ce termină de îngrijit mâinile lui Ross.

Cu toate că acum, că i se adusese aminte de rana pe care o suferise doar cu câteva zile înainte, își dădu seama că brațul ei pulsa de durere. În emoția provocată de meciul de *bozkashi*, nu observase.

Parcurgerea drumului înapoi către Merv fu mult mai relaxată decât călătoria de venire. Din când în când, unii localnici treceau pe lângă ei și strigau o remarcă plină de admirație în legătură cu meciul, care, din câte

se părea, fusese văzut de fiecare bărbat din această parte a deşertului Karakum. Procesul transformării lui Ross într-o legendă era în plină desfăşurare.

Drumul urma râul Merv pe ultima sa porţiune. Îngust şi mărginit de trestie, canalul şerpuia prin deşert în curbe leneşe, malurile sale nepotrivit de verzi contrastând cu peisajul sterp, dominat de nisip, dimprejur. Când ajunseră într-un loc unde râul forma un mic iaz, dominat de sălcii, Ross o ţinu pe Julietta la pas, privind cu jind spre apă.

– Puteţi să mergeţi în caravanserai fără mine, le spuse el tovarăşilor săi. Mă voi întoarce mai târziu.

După ce descălecă, renunţă la cizme, cămaşă şi căciula de *bozkashi* şi le aruncă morman pe malul nisipos. Apoi, cu un strigăt de plăcere, sări în apă.

Privirea aruncată asupra trupului pe jumătate dezbrăcat al lui Ross dezvălui întreg progresul pe care Juliet îl făcuse în controlarea dorinţei sale incomode. Ziua era deja extraordinar de fierbinte, dar acum un val de căldură o străbătu atât de intens, încât simţi că leşină.

Ignorând sugestia lui Ross de a merge mai departe fără el, Murad spuse cu entuziasm:

– O idee minunată, Khilburn. Ne vom alătura şi noi.

Îndrumă cămila pe care el şi Saleh călăreau spre malul râului. Apoi coborî animalul, se dădu jos din coşul său şi începu să-ţi dea jos îmbrăcămintea.

Saleh ieşi la rândul său din coş şi apoi îşi dădu jos sandalele. Privind spre Juliet, a cărei cămilă le urmase pe celelalte spre râu, sugeră:

– Dacă nu înoţi, intră alături de mine în apa puţin adâncă.

Mai încet decât ceilalţi, Juliet descălecă. Era febrilă, pe punctul de a lua foc, iar apa o ademenea precum paradisul, dar ideea de a i se alătura soţului său era de neconceput.

Ross îi aruncă o privire fugară şi aruncă o mână de apă în direcţia ei.

– Da, Jalal. Măcar udă-ţi picioarele.

În tăcere, ea clătină din cap. Ar fi fost mai bine să se întoarcă în caravanserai singură, dar, în acel moment,

efortul era mai presus de ea. Întorcându-se pe călcâie, Juliet se plimbă de-a lungul malului râului până când ieşi din raza vizuală a tovarăşilor săi.

Respirând iute şi sacadat, continuă să meargă până când găsi un mic iaz izolat, ascuns de sălcii şi trestii înalte. Incapabilă să menţină chiar şi cea mai mică aparenţă de control, se puse în genunchi pe pământul nisipos, la marginea apei şi, cu mâini tremurânde, îşi dădu jos *tagelmust*-ul.

De când plecase din Saravan, fusese înfăşurată în straturi de material zi şi noapte. În starea febrilă în care se afla, simţi că avea să se sufoce dacă mai purta vălul. Lăsă să-i scape *tagelmust*-ul lângă ea, apoi făcu mâinile căuş şi se stropi cu apă pe faţă şi pe gât. Binecuvântata răcoare era liniştitoare atât pentru minte, cât şi pentru trup.

Se gândise că, odată cu trecerea timpului, va fi mai uşor să se afle în preajma lui Ross. În schimb, fiecare nouă zi era mai dificilă decât precedenta. Astăzi, pasiunea erotică pe care o stârnise în ea atinsese un nou nivel periculos. Dacă continua în modul acesta, avea să ardă de vie.

Nu, nu va arde. Va face orice va fi necesar, indiferent cât de dificil i se va părea. Juliet fusese cea care insistase să-l însoţească pe soţul său în călătoria sa şi, făcând asta, trebuia să suporte consecinţele.

Peste încă zece zile vor ajunge în oraşul Buhara şi nu va mai fi mereu în compania lui. Cu siguranţă lucrurile se vor îmbunătăţi atunci. Din nefericire, gândul acesta nu era de nici un folos în momentul actual, astfel că Juliet îşi reaminti, cu brutalitate, cât de disperată era situaţia. Da, îl dorea atât de tare pe Ross, că îi era teamă că avea să se dea de gol, dar pofta era doar o parte dintr-o dorinţă mai profundă.

Mai mult decât după pasiune, tânjea după dragostea şi acceptarea pe care le găsise doar în braţele lui şi pe care nu avea să le mai cunoască vreodată, căci dragostea lui dispăruse de mult, distrusă de acţiunile lui Juliet. Chiar dacă Ross ar fi fost dispus să se culce cu ea, ceea ce nu era deloc sigur, tot ce avea să găsească era o satisfacţie sexuală trecătoare, iar preţul plătit urma să fie

distrugerea emoţională totală. Conştientizarea acestui lucru o trezi la realitate mai mult decât orice altceva.

Juliet fugise în acest loc izolat deoarece avea nevoie să fie singură, dar, când îşi recăpătă controlul, îşi dădu seama că ar fi fost o prostie să irosească această oportunitate de a se scălda. Îşi dădu repede jos hainele pe care le purtase zi şi noapte în ultimele două săptămâni.

Eliberându-şi părul din cosiţa ei lungă, păşi în apă. Era răcoroasă într-un mod plăcut şi se simţea minunat, mângâindu-i pielea precum mătasea lichidă. Înaintă în apă până când aceasta îi ajunse la umăr şi se scufundă pentru a-şi uda părul, după care începu să-şi frece pielea capului cu degetele.

Ar fi putut petrece bucuroasă restul zilei în râu, dar, dacă ar fi stat plecată prea mult timp, unul dintre bărbaţi ar fi venit să o caute, aşa că se spălă cât putu de repede. După ce se urcă din nou pe mal, se folosi de mantie ca să-şi usuce cât de cât pielea şi părul, apoi se îmbrăcă din nou. Ce păcat că nu avea veşminte noi pe care să le poarte.

După ce îşi îmbrăcă veşmântul, se aşeză cu picioarele încrucişate şi începu să-şi treacă degetele prin părul ud. Uscarea buclelor necesita mult timp. Ar fi fost mai practic să-şi tundă părul pentru această călătorie, dar nu reuşise să ia hotărârea. Lui Ross îi plăcuse întotdeauna părul ei lung şi faptul că îl lăsă netăiat era ca un cadou secret pentru el, unul despre care nu avea să ştie niciodată sau nu avea să-i pese.

În timp ce Juliet începu să-şi împletească din nou părul, se întrebă ce credea cu adevărat soţul său despre ea. Cu toate că el era întotdeauna atent, chiar amabil într-un mod impersonal, ea bănuia că o vedea ca pe o poveste veche, regretabilă, o pacoste pentru care simţea în continuare un şovăitor simţ al responsabilităţii. Exceptând acel sărut din Saravan, nu dăduse nici un semn că ar fi găsit-o în continuare atrăgătoare.

Lipsa lui de interes era un noroc, căci se îndoia că puterea ei de stăpânire avea să reziste prea mult dacă el încerca în mod serios să se culce cu ea. Iar asta, aşa cum îşi spusese – în mod repetat – ar fi fost un dezastru.

Era atât de absorbită de gândurile sale încât, la început, nu auzi sunetele paşilor din spatele ei. În ultima clipă, auzi foşnetul fin şi se pregăti să dea ochii cu Ross, deşi, dacă era norocoasă, avea să fie Saleh.

Nu era nici Ross, şi nici Saleh. În schimb, Murad strigă:

– Jalal, unde eşti? Plecăm.

Îşi întoarse capul exact la timp ca să-l vadă pe tânărul persan ieşind dintre trestiile înalte.

Murad rămase cu gura căscată, în timp ce se holbă la chipul ei şi la părul cu strălucire arămie. Privirea lui se mută spre obişnuitul ei veşmânt negru şi înapoi la chipul ei. Nevenindu-i să creadă, întrebă:

– Jalal?

Juliet se ridică în picioare, înjurând în gând în toate limbile pe care le cunoştea. Scurta ei neatenţie anulase toate încercările lor de a-i ascunde adevărata identitate în faţa lui Murad; poate nu arăta ca oricare dintre femeile pe care le văzuse vreodată, dar flăcăul nu era un prost.

Nu mai era nimic de făcut. Trebuia să-l recruteze pentru complot, din moment ce alternativa era să-l înece în râu. Murad îi era foarte credincios lui Ross şi ea era rezonabil de sigură că se putea avea încredere în el. Renunţând la tonul ei aspru şi la accentul puternic, spuse într-o persană fluentă:

– Există vreo şansă să te conving că toţi tuaregii au păr roşu şi feţe palide, feminine?

Expresia ochilor săi oferindu-i confirmarea, Murad exclamă:

– O, Dumnezeule! Eşti femeie... o femeie *ferengi!*

– Aşa este, admise ea. Dar, într-o călătorie ca aceasta, părea mai înţelept să călătoresc drept bărbat.

Ochii lui negri se îngustară.

– Khilburn ştie?

– Ştie, spuse ea sec. Se întâmplă să fiu soţia lui.

Murad se gândi la asta o vreme.

– Dar ni te-ai alăturat în Saravan. Dacă eşti soţia lui, cum ai ajuns să fii acolo?

– Sunt stăpâna Saravanului şi am trăit în Persia timp de mulţi ani, separată de soţul meu. Saleh este ajutorul

meu de încredere acolo, explică ea. Dar prizonierul emirului este fratele meu, aşa că am dorit să-l însoţesc pe Khilburn spre Buhara.

– Bărbaţii *ferengi* le permit femeilor lor să se poarte într-un asemenea mod? întrebă el şovăitor.

Nedorind să submineze autoritatea lui Ross, ea spuse doar atât:

– Khilburn nu este ca alţi bărbaţi, şi nici eu nu sunt ca alte femei.

Privirea lui se îndreptă din nou spre părul ei strălucitor, de această dată cu o admiraţie evidentă.

Juliet îşi ascunse cosiţa în spatele veşmântului, apoi îşi ridică *tagelmust*-ul şi începu să-l înfăşoare în jurul capului şi al feţei.

– Părea mai sigur să nu ştii despre mine, dar, cum soarta a decis altceva, asta va simplifica lucrurile pentru noi toţi.

Absent, Murad dădu din cap. Apoi un nou gând îl şocă.

– L-ai învins pe Habib!

– Bineînţeles, spuse ea detaşată, în timp ce încheie înfăşuratul complicat al vălului.

Sunt mai bună decât el în lupta cu cuţitele, aşa că am câştigat. Faptul că sunt femeie nu a avut nici o importanţă.

Tânărul persan nu părea să fi acceptat asta, dar întrebă în continuare:

– Care este numele tău adevărat?

– Juliet.

Murad clipi.

– Precum cămila lui Khilburn, Julietta?

– Sunt forme ale aceluiaşi nume, spuse ea concis, gândindu-se că Murad avea o regretabilă agerime a minţii.

Ridicându-şi mantia neagră, porni printre trestii. Murad o urmă, scuturând în continuare din cap a uimire.

Când cei doi se alăturară celorlalţi, Juliet anunţă în engleză:

– Murad m-a prins cu vălul jos, aşa că am mărturisit tot.

Ross avu o expresie care arăta regretul.

– Mă temeam să nu se întâmple asta, când am văzut că a plecat să te caute. Ei bine, va trebui să acceptăm lucrurile așa cum sunt.

– Nu ai avut încredere în mine, spuse acuzator Murad către stăpânul său.

Ross îi acordă tânărului întreaga sa atenție.

– Nu a fost vorba că nu am avut încredere în tine, Murad, pur și simplu, un bărbat trebuie să fie foarte atent în ceea ce privește siguranța soției sale. Văzând că această explicație îi alungase tânărului impresia că nu se purtaseră cum trebuie cu el, Ross continuă:

– Acum că identitatea lui Juliet nu mai este o taină, am putea foarte bine să profităm de faptul că între noi patru nu mai există secrete și să discutăm ce vom face în Buhara.

La semnul lui Ross, toți patru se așezară la umbra unei sălcii. Saleh întrebă:

– Ai un plan?

– Buhara este un oraș al spionilor și al suspiciunii. Ca *ferengi*, voi atrage toate privirile, spuse Ross. Ar fi mai bine ca voi trei să închiriați locuințe separate de a mea. În afară de faptul că veți putea să vă mișcați mai liber, vor fi mai puține șanse să atrageți mânia emirului.

Saleh se încruntă.

– Există ceva adevăr în ceea ce spui. Am rude în Buhara și, prin intermediul lor, aș putea descoperi informații folositoare. Dar cineva trebuie să stea cu tine, căci rangul tău presupune să ai un servitor. De asemenea, dacă vei fi singur va fi mai dificil și mai periculos pentru mine să comunic cu tine.

Ross se gândi la ceea ce auzise.

– Are sens ce spui. Juliet va rămâne cu tine și Murad cu mine.

– Nu, spuse imediat Juliet. Unde mergi tu, merg și eu.

În momentul în care cei trei bărbați se uitară la ea, simți o senzație acută de stânjeneală.

Protestul ei fusese la fel de irațional, pe cât fusese de puternic. Cu jumătate de oră mai devreme își spusese sieși că trebuie să stea departe de Ross și, totuși, doar simpla idee îi întorcea stomacul pe dos. Din fericire,

Murad vorbi în timp ce ea încerca în continuare să se gândească la o explicaţie logică pentru remarca ei.

– Sunt de acord, spuse încet tânărul persan. Cei care nu sunt în toate minţile sunt consideraţi sfinţi nebuni în Islam şi, prin urmare, se bucură de o mare libertate. Le aruncă un zâmbet fugar. În timp ce Jalal Tuaregul nu este un nebun, Lady Khilburn joacă excelent rolul unui bărbat al deşertului pe jumătate sălbatic. Ştiind că Jalal este imprevizibil, tovarăşii noştri călători păstrează distanţa şi nu se mai gândesc la el. La ea. În Buhara, va putea să vină şi să plece aproape neobservată, precum câinele unui nomad. Zâmbetul lui se lărgi plin de subînţeles. În plus, soţul şi soţia nu ar trebui să fie împreună?

Ross se uită la Juliet. Ochii lui căprui se întunecaseră, devenind aproape negri, iar pe chipul lui văzu aceeaşi ambivalenţă pe care o simţea ea însăşi. Poate că ambii şi-l doreau pe celălalt la capătul opus al pământului, dar, până când această misiune avea să se termine, erau obligaţi să stea împreună. Erau ca doi oameni care împărţeau un pat care era prea mic pentru a se simţi confortabil, dar în acelaşi timp nu puteau să scape de acolo.

– Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Dacă vrei să joci rolul lui Rut, aşa să fie. Acum, la ce ne putem aştepta la vama din Buhara? Vreau să ştiu dacă vom putea să ne ducem armele în oraş.

– Nu ar trebui să fie nici o problemă cu pistoalele, spuse Murad cu un aer meditativ, dar, dacă încerci să duci acele frumoase puşti în oraş, vor fi confiscate.

– Puştile ar putea fi împachetate şi lăsate în afara oraşului, sugeră Saleh. Fratele meu încă deţine moşia familiei, iar aceasta se găseşte foarte aproape de drumul caravanei. Cred că armele tale ar putea fi ascunse în siguranţă într-unul dintre acareturi.

Bărbaţii începură să discute mai detaliat această posibilitate, dar Juliet nu li se alătură. Avea convingerea nestrămutată că trebuia să rămână alături de Ross. Şi la fel de sigură era că acest lucru va fi groaznic de dificil pentru amândoi.

capitolul 14

Duna de nisip abruptă obliga cămila lui Juliet să se încline atât de tare, încât ea hotărî să descalece şi să ducă de căpăstru cele două animale. În timp ce picioarele lor din spate se clătinau într-un mod ciudat, cămilele urlau de iritare.

La baza dunei, Juliet încălecă din nou, apoi îşi permise să bea o gură foarte mică de apă. Folosi lichidul ca să-şi umezească buzele uscate, ţinându-l în gură cât se putea de mult înainte să-l înghită. Deşi era caldă şi uleioasă din cauza burdufului, îi părea ambrozie, căci căldura semăna acum mai mult cu una de vară decât de primăvară.

După Merv, petrecuseră trei zile traversând o întindere de deşert lipsită de oaze. La Rafitak reuşiseră să-şi reumple burdufurile, dar doar după ce dezgropaseră două puţuri pe care turkmenii jefuitori le umpluseră cu nisip şi pietre.

Obosită, Juliet îşi frecă fruntea, gândindu-se că ar fi plăcut să simtă adierea vântului pe chip. Era de-a dreptul sătulă să fie înfăşată din cap până-n picioare. Totuşi, dincolo de nevoia ei de a rămâne deghizată, temperaturile înalte din deşert făceau vitală purtarea mai multor straturi de îmbrăcăminte, pentru a împiedica trupul să piardă prea multă umezeală.

În timp ce ei coteau printre dune, nisipul ţâşnea în aer de la picioarelor îmblănite ale cămilelor, apoi era dus mai departe de vânt. Karakum ar fi fost imposibil de străbătut vara dacă nu ar fi existat ceea ce locuitorii poetici ai Turkistanului numeau „vântul celor o sută de zile". Acesta bătea dinspre nord, uneori slab şi cel mai adesea cu putere, dar nu se oprea niciodată.

În depărtare, Juliet văzu un diavol din nisip, un vârtej de vânt care răsucea nisipul fin în aer. Erau foarte des întâlniţi aici; o dată numărase şase diferiţi în acelaşi timp.

Cu un oftat, puse burduful la loc. Mai era mai puţin de o săptămână până ajungeau la Buhara. Atunci, problemele ei aveau să înceapă cu adevărat.

*

Caravana ajunse la un ochi de apă pe la mijlocul după-amiezii şi, întrucât următorul puţ se afla la o distanţă de două zile, rămaseră acolo şi pentru a petrece noaptea. Din cauza opririi timpurii, încă era lumină când Juliet şi tovarăşii săi terminară de luat rara lor masă, formată din pâine, orez condimentat cu şofran, ceai şi curmale.

După aceea, Ross se scuză şi plecă, probabil să vorbească cu unul dintre numeroşii prieteni pe care şi-i făcuse. Saleh şi Murad se aşezară pentru un pui de somn la umbra unei pături întinse între coşurile lor, iar cămilele molfăiau mulţumite un arbust ţepos din apropiere. Dar, în ciuda oboselii lui Juliet, aceasta se simţi neliniştită. Dorind să fie singură o vreme, se hotărî să facă o plimbare.

Alese să se îndrepte spre est, într-o zonă dominată de dune înalte de peste cincizeci de metri, pe lângă care caravana trecuse. Spre surpriza ei, când termină plimbarea şi era pe punctul să se întoarcă în tabără, ocoli o dună şi-l găsi pe Ross stând în nisip, privind absent spre întinderea pustie. Ea se pregătea să se întoarcă, când el auzi sunetul slab al paşilor ei şi privi în urmă îngrijorat. Recunoscând-o, se relaxă.

– Văd că nici tu nu erai pregătită să te odihneşti. Vino lângă mine.

După o scurtă ezitare, Juliet se supuse. Aşa cum îşi impusese, de-abia mai vorbiseră de când plecaseră din Merv. Dar în ultimele zile pofta ei nebunească scăzuse – căldura, oboseala şi setea erau uimitor de antierotice. Nu ar fi trebuit să fie nici un pericol dacă stătea în compania lui câteva minute. În timp ce se aşeză pe nisip, lângă el, remarcă:

– Credeam că ai mers în vizită în altă parte în caravană.

– Câteodată îmi place să fiu singur cu deşertul. E frumos, nu-i aşa?

Făcu un semn cu mâna spre dunele înconjurătoare. În soarele târziu al după-amiezii, acestea formau o privelişte elegantă, nepământeană, cu senzuale suprafeţe curbate şi umbre spectaculoase.

– Frumos, da, dar pustiu. Nu pot să nu mă gândesc la cât de verde este Scoţia. Toată apa aceea minunată.

El ridică din sprâncene.

– Ţi-e dor de Scoţia?

– Uneori. Am petrecut primii cinci ani din viaţă acolo. Cred că ceea ce iubeşte cineva în copilărie rămâne în inima lui pentru totdeauna.

– Adevărat. Anglia, regatul de dincolo de mare, va fi întotdeauna casa mea.

Privirea lui se întoarse spre priveliştea din faţa lor.

– Dar, în ciuda pericolelor, sunt recunoscător să mai am o şansă să călătoresc pe Drumul Mătăsii. Mi se pare fascinant să ştiu că oamenii au străbătut această regiune sălbatică timp de mii de ani, transportând bunuri şi idei de la Roma până în China şi înapoi. Merge pe urmele lui Marco Polo şi a altor nenumăraţi negustori şi aventurieri.

– O idee romantică.

Întrucât se uita în altă direcţie, ea profită de acest prilej pentru a-i admira profilul. Din cauza lipsei de apă, nu se bărbierise în ultimele zile, iar obrajii şi bărbia sa erau prăfuite, cu nişte favoriţi auriu-închis. Mutându-şi privirea, ea spuse:

– De aceea ai călătorit atât de mult – pentru romantism şi aventură.

– În parte. Înainte ca ea să poată face vreun comentariu, el spuse gânditor: Cred că următoarea mea carte, dacă voi mai scrie vreuna, va fi despre Drumul Mătăsii.

– Următoarea ta carte? Nu ştiam că ai mai scris vreuna, spuse ea, curioasă. Despre ce erau celelalte?

– Doar comentarii despre călătoriile mele. Una despre Sahara Centrală, alta despre Frontiera de Nord-Vest a Indiei, a treia despre Levant şi nordul Arabiei.

– Impresionant, spuse ea plină de admiraţie. Au avut succes?

El ridică din umeri.

– Acceptabil. Toate au avut ediţii multiple, dar o parte din atracţie o constituie titlul meu. Editorul meu

spune că faptul de a avea scris pe copertă „Lord" sau „Lady" dublează întotdeauna vânzările.

Juliet bănuia că era modest.

– Vânzările ar trebui să crească de patru ori când vei putea să pui „ducele de Windermere" pe copertă.

– Presupun că da, spuse el fără entuziasm. Sper că asta nu se va întâmpla în următorii ani. Privirea lui alunecă înapoi spre linia orizontului, iar trăsăturile sale se înăspriră brusc. La naiba! Vine o furtună de nisip.

În cele câteva minute în care vorbiseră cerul se întunecase şi omniprezentul vânt se înteţise considerabil. Juliet privi în aceeaşi direcţie şi văzu că nori ameninţători, albastru cu galben, se formaseră deasupra dunelor, şi un perete cenuşiu de praf se îndrepta spre ei.

– Pare una urâtă.

Ross sări în picioare.

– Am face bine să ne întoarcem în caravană, unde există protecţie mai bună.

Se ridică şi Juliet, dar, înainte să plece, petrecu o clipă studiind furtuna, iar ceea ce văzu făcu să-i îngheţe sângele în vine. Norul de praf se îndrepta spre ei mai repede decât un om putea să fugă, marginea sa principală fiind o masă clocotitoare de coloane în spirală. Pe măsură ce se apropia mai mult, un sunet sinistru, asemenea unui murmur, le umplu urechile şi le zgârie nervii.

În clipele în care ea privi cerul, soţul său pornise înapoi spre ochiul de apă. Urlând împotriva vântului, ea strigă:

– Ross, nu mai e timp! Pune-te jos şi acoperă-ţi capul!

O rafală de vânt o lovi cu o putere care aproape o trânti la pământ şi-l clătină chiar şi pe Ross. Când acesta îşi recăpătă echilibrul, se întoarse şi începu să meargă spre ea, silueta lui fiind înceţoşată de aburul nisipului împrăştiat.

El îşi trăsese coada turbanului peste nas şi gură, dar materialul subţire nu asigura suficientă protecţie pentru o furtună cum era aceasta. Chiar şi *tagelmust*-ul ei greu, format din mai multe straturi, nu cernea tot praful bătut de vânt.

Se găseau în continuare destul de departe unul de celălalt, când întreaga forță a furtunii îi lovi. Era cea mai urâtă furtună de nisip pe care Juliet o văzuse vreodată, suficient de violentă ca să sufoce pe oricine nu era acoperit corespunzător. Vizibilitatea scăzu spre zero, iar boabele de nisip, ca niște cuțite, îi împungeau mâinile goale și îi înțepau porțiunea îngustă de față care nu era acoperită de văl. În timp ce se aplecă înainte, ca să reducă zona expusă vântului, strigă: „Ross!"

I se păru că îl auzise strigând înapoi, dar era imposibil să fie sigură din cauza bocetului lugubru al vântului. Știind că era mai bine echipată ca să facă față furtunii decât Ross, Juliet încercă să nu se depărteze de locul în care îl văzuse ultima oară, dar pierdu orice urmă de orientare în vârtejul de nisip.

Deși îi strigă numele iarăși și iarăși, în timp ce se lupta cu vântul împins înaintea ei, nu primi nici un răspuns. Aproape panicată, își spuse că Ross nu era nicidecum prost. Știa suficient de multe încât să se lase jos și să-și înfășoare haina lungă în jurul capului.

Dar îmbrăcămintea pe care el o purta era prinsă cu o eșarfă și dura mai mult să o dea jos decât avea nevoie ea pentru mantia ei. Dacă petrecea prea mult timp căutând-o... dacă gura și plămânii lui se umpleau cu nisip... Când aproape își pierduse speranța, se împiedică de el. Era în genunchi, încercând să desfacă mai mult din turbanul său ca să-și protejeze fața, dar tușea atât de tare, încât era aproape neajutorat.

Juliet își dădu jos mantia lungă, țesută strâns și o împături în jumătate, astfel încât să aibă un strat dublu de protecție. Apoi se lăsă la pământ și își trase soțul jos lângă ea. Vântul bătea năprasnic, amenințând să-i smulgă materialul din strânsoare. Dar ea rămase cu îndârjire pe poziție, înfășurând pânza în jurul trupurilor lor, din cap până la genunchi. Rezultatul fu un cocon confortabil, care îi protejă de nisipul șfichiuitor.

Ross tremura convulsiv, chinuindu-se să respire, așa că ea ridică sticluța cu apă care îi atârna mereu de cingătoare atunci când era în deșert. Era dificil să o manevreze până la gura lui fără a slăbi din strânsoare mantia,

dar, cu grijă, reuşi să o ducă până la buzele lui Ross. Erau atât de lipiţi unul de altul, încât ea simţi mişcarea muşchilor lui când înghiţea, apoi reuşind să tragă în plămâni o gură de aer. Îşi curăţă gâtul, apoi mai sorbi puţină apă înainte să poată vorbi.

– Mulţumesc, spuse el cu glas răguşit. Sunt bucuros că eşti mai bine pregătită decât mine. Nu am văzut niciodată o furtună atât de urâtă.

– Acum câţiva ani am fost prinsă într-una asemănătoare. Doi oameni şi mai mulţi cai au murit.

Juliet trebui să vorbească mai tare, ca să poată fi auzită în ciuda urletului vântului.

După ce îşi coborî vălul ca să poată să bea şi ea, închise sticla şi o puse la loc, la cingătoare. Apoi se răsuci înainte şi înapoi, făcând o scobitură în nisipul moale.

– Întrucât vom sta aici oricât între cincisprezece minute şi trei ore, explică ea, am putea foarte bine să ne simţim confortabil.

El râse puţin în timp ce îşi puse braţul în jurul umerilor ei.

– De fapt, e chiar comod, deşi, până când furtuna se va opri, vom arăta precum o dună în miniatură. S-a adunat deja destul de mult nisip în spatele meu. Este o protecţie bună împotriva vântului.

Cum stăteau faţă în faţă, Juliet găsi că cel mai comod loc pentru braţele ei era în jurul trunchiului lui Ross. El stătea cu spatele la furtună, astfel că ea era păzită de loviturile cele mai rele ale vântului.

– Cât timp stăm nemişcaţi, cortul nostru temporar ar trebui să rămână ferit de primejdii, spuse ea. Sper doar că Saleh şi Murad sunt la fel de bine.

– Sunt în regulă, spuse el într-un mod liniştitor. În ceea ce priveşte primejdiile, aceasta nu este nici pe departe la fel de periculoasă ca o inundaţie bruscă, un duel cu pumnale sau chiar un meci de *bozkashi*. Tot ce trebuiau să facă Saleh şi Murad era să se învelească în pătura pe care o foloseau pentru umbră. Cea mai mare parte din membrii caravanei se odihneau, aşa că furtuna nu ar fi putut lovi într-un moment mai bun.

– Este adevărat, recunoscu ea. Am fost, fără doar şi poate, singurii doi oameni suficient de nebuni încât să plece să admire peisajul.

– Firește. Toată lumea ştie că britanicii sunt turişti neobosiţi.

Juliet zâmbi. După aceea, întrucât era obosită şi nu mai era nimic de zis, hotărî să tragă un pui de somn. Afară, natura era dezlănţuită, dar cei doi se bucurau de o oază sigură de atingere şi căldură şi aer de respirat. Dar îi era imposibil să aţipească. Acum că ştia că sunt în siguranţă, găsea furia furtunii antrenantă. Vibraţiile furtunii pulsau în ea, făcând-o una cu vântul şi cu pământul – şi cu Ross, căci, ca întotdeauna, trupurile lor se potriveau împreună de parcă ar fi fost proiectate unul pentru celălalt.

Ea nu-l putea vedea în întuneric, dar parfumul lui era în nările ei şi bătăile inimii lui erau sub obrazul ei, amestecându-se cu sunetul şi ritmul primitive ale furtunii. Încet, dar inexorabil, pasiunea pe care Juliet o crezuse suprimată prinse din nou viaţă.

La început nu era decât o mişcare slabă în adâncul ei, dar aceasta crescu, devenind o neliniște care îi gonea prin vene, până când îi însufleţi fiecare fibră a trupului. Dacă ar fi fost amanţi, ar fi răspuns fără ezitare acelei dorinţe puternice, trecându-şi mâinile peste braţele lui puternice şi peste piept. Şi-ar fi lipit buzele de gâtul lui şi ar fi gustat sarea pielii lui, tachinându-l şi invitându-l în acelaşi timp.

În schimb, ea stătea nemişcată ca o stâncă, luptându-se cu impulsul de a-l atinge. Se mai găsiseră atât de aproape în caravanseraiul din Sarakhs, când Juliet se trezise în braţele lui, dar atunci el fusese adormit şi putuse să se elibereze din strânsoare. Acum, amândoi erau treji şi conştienţi, şi închişi împreună pe durata furtunii.

Îşi spuse cu asprime că nu era posibil să fie copleşită de dorinţă în mijlocul unei furtuni de nisip turbate, care lovea şi mugea la doar două straturi de material depărtare, dar trupul ei refuză categoric să accepte această concluzie.

Dorinţa ei arzătoare o deranja la fel de tare ca şi cum ar fi gâdilat-o cu pene. Simţind că va izbucni în flăcări dacă nu se va mişca, Juliet îşi mută puţin centrul de greutate, dar, deşi intenţia ei era să se depărteze, se trezi în schimb aşezată mai aproape de soţul său.

Înjură în gând, nemulţumită de observaţia că nu deţinea complet controlul asupra trupului său. Se concentră să respire regulat, rugându-se ca Ross să nu-şi dea seama de ceea ce simţea ea.

Apoi, pe neaşteptate, înţelese că nu era singură în dorinţa ei. Pântecele lui Ross stătea lipit de curba coapsei ei, iar ea simţi o dovadă crescândă, inconfundabilă, că şi el era stârnit de apropierea dintre ei. Îşi muşcă buza ca să suprime ceea ce ar fi fost un râset isteric dacă l-ar fi eliberat. Erau amândoi nebuni. În timp ce o furtună ucigătoare distrugea totul în jur, ambii erau cuprinşi de o pasiune nepotrivită. Şi nebunia cea mai mare era că fiecare pretindea că ignoră complet ceea ce se întâmpla.

Gura lui Juliet era atât de uscată încât era pe punctul să se sufoce, aşa că se întinse după sticla de apă. În timp ce făcu asta, mintea ei se întoarse în urmă cu cincisprezece ani. Întunericul şi intimitatea situaţiei lor actuale erau asemenea apropierii nocturne din patul conjugal, când ea avusese tot dreptul din lume să-şi atingă bărbatul, iar el o încurajase să facă asta. Atunci nu existaseră bariere, nu existase îndoiala între ei...

În întregime fără o voinţă conştientă, mâna ei se mişcă dincolo de sticla de apă şi ajunse să se odihnească pe acea culme caldă, irezistibilă, de carne masculină. El pulsă în palma ei, întărindu-se şi mai tare la atingerea ei. Cu mintea mai mult în trecut decât în prezent, mâna ei se plimbă de-a lungul lungimii familiare.

Încântarea de care îşi aduse aminte dură doar o clipă, înainte ca întregul lui trup să-şi piardă controlul.

– Dumnezeule, Juliet! explodă Ross, dându-i peste mână. Nu e momentul să faci jocuri idioate.

Şocul o aduse înapoi în prezent şi, îngrozită de ceea ce făcuse, scoase un icnet înăbuşit. Fără să se gândească, dorind doar să scape, se urni de lângă el, smulse mantia

de pe fața ei și încercă să se ridice în picioare. Nisipul sufocant îi umplu instantaneu gura și nările. În momentul în care Juliet se prăbuși, sufocându-se, Ross își înfășură brațele în jurul mijlocului ei și o trase înapoi, astfel încât spatele ei era lipit de partea din față a trupului său. Apoi, cu mișcări furioase dar precise, trase din nou mantia peste ea și refăcu adăpostul lor sigur.

Juliet tremura intens, atât din cauza nevoii frenetice de aer, cât și din cauza umilinței. Încă de când începuse călătoria lor, se străduise să ascundă cât de mult era atrasă de soțul său. Acum, slăbiciunea ei fusese dezvăluită. Se simți mai expusă decât dacă ar fi fost dezbrăcată în pielea goală.

De data aceasta, Ross fu cel care ținu sticla de apă lângă buzele ei, ca să se poată clăti de nisipul înăbușitor. Putu în curând să respire din nou, dar continua să tremure. Bariera pe care o construiseră cu atâta atenție între ei, formată din cuvinte nespuse și fapte nemărturisite, zăcea acum sfărâmată, victimă a furtunii.

Ea spuse cu disperare:

– Îmi pare rău, Ross. Nu am vrut să fac asta. Nu făceam nici un joc... doar că... Nu m-am putut abține. Știu că este greșit și lipsit de rușine și al naibii de nepotrivit, dar, chiar și după atâția ani, te doresc în continuare. Faptul că suntem împreună zi și noapte m-a înnebunit. Gâtul i se uscă din nou și înghiți cu greutate, înainte să încheie în șoaptă. Îmi pare rău, atât de rău.

Chiar dacă era cu spatele la el, erau atât de aproape unul de altul încât ea putea să simtă reacțiile trupului lui. După un moment de surpriză, încordarea se diminuă.

– O scuză este suficientă, Juliet. Reacția mea a fost exagerată față de ceea ce ai făcut, dar ai luat prin surprindere diavolul din mine, într-un moment în care încercam cu disperare să controlez efectul pe care îl ai asupra mea. Într-un gest menit să aline, își petrecu un braț în jurul mijlocului ei.

– După cum ai observat, nu aveam succes. Și tu m-ai înnebunit pe mine. Stânjenitor și, așa cum ai spus, al naibii de nepotrivit, dar acesta este adevărul.

Cuvintele lui calme o făcură să nu se mai simtă atât de tare ca o idioată demnă de ruşine. Mai mult pentru sine decât pentru el, ea spuse:

– De ce trebuie să fie astfel? De ce nu poate o căsătorie terminată să fie complet terminată?

El oftă.

– Mama mea, care, aşa cum poate îţi aminteşti, ştie tot ce merită ştiut despre modurile misterioase în care bărbaţii şi femeile interacţionează, mi-a spus odinioară că aproximativ primii doi ani de căsătorie sunt cei mai intenşi. După aceea, focul furios, incontrolabil, se transformă de obicei într-o vâlvătaie mai liniştită şi mai uşor de controlat. Din păcate, ai plecat înainte să se întâmple asta. Nu am fost împreună suficient de mult pentru ca acest ciclu să fie complet şi flăcările să se micşoreze. Deci, chiar dacă restul căsătoriei aparţine trecutului, atracţia fizică este în continuare în viaţă. Acum că suntem din nou în compania celuilalt, toată acea dorinţă neostoită a izbucnit într-o vâlvătaie.

– Are sens ceea ce spui. Chicoti, şovăitoare. Continui să mă gândesc la stâlpul de foc care îi călăuzea pe evrei în deşert. În această călătorie, un stâlp de foc plutea între noi, dar tu te-ai prefăcut atât de bine, încât am crezut că eram singura afectată. Este destul de confortabil să ştii că nebunia este reciprocă.

– Aşa este. Braţul lui îi strânse mai tare mijlocul. Îţi dai seama că, dacă împărţim locuinţa în Buhara, ne-am putea cu adevărat înnebuni unul pe celălalt.

– Gândul acesta mi-a trecut prin cap, recunoscu ea, dar mă simt responsabilă pentru tine. Dacă nu ar fi fost fratele meu şi mama mea, acum ai fi în siguranţă în Anglia. Chiar dacă ştiu că nu voi putea face nimic dacă emirul te condamnă, am în continuare această nevoie iraţională de a rămâne aproape, de a fi disponibilă pentru orice eventualitate.

– Şi, să mă ajute Dumnezeu, şi eu simt la fel în legătură cu tine. Că trebuie să te ţin aproape, pentru că nimeni nu va avea grijă de tine la fel de bine cum aş putea avea eu. Degetul lui mare începu să deseneze cercuri lente pe abdomenul ei. În timp ce căldura

chinuitoare se plimba în interiorul ei, spuse cu voce scăzută: Părem să fim împovăraţi cu o dorinţă de protecţie şi o poftă trupească reciproce. Poate ar fi mai uşor pentru amândoi dacă am face lucrul logic şi firesc în legătură cu aceasta din urmă.

Simpla idee o făcu să se topească de dorinţă. Să fie amanţi încă o dată, să cedeze dorinţei, în loc să i se opună – ar fi fost raiul pe pământ. Până când el s-ar întoarce în Anglia. Abandonul de odinioară aproape o distrusese; dacă reveneau la vechea apropiere dintre ei, se îndoia că avea să supravieţuiască din nou pierderii lui.

– Ar fi mai uşor doar pentru moment, spuse ea cu o voce fragilă. Efectul în viitor ar fi dezastruos.

Mâna lui se opri, apoi se retrase.

– Ai dreptate, spuse el calm. Înţelept din partea ta să-mi aduci aminte de asta. Îmi dau seama că, asemenea celor mai mulţi bărbaţi, pofta trupească îmi face creierul total neputincios.

– Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie, spuse ea cu o voce scăzută. Încă una dintre trăsăturile mele nedemne de o doamnă şi fără speranţă de îndreptare.

Simţi încă o dată cum încordarea lui Ross scădea.

– Acesta este unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la tine, remarcă el. Sinceritatea ta este o sabie cu două tăişuri, dar o găsesc preferabilă cochetăriei cu care unele femei obişnuiesc să-i zăpăcească pe bărbaţi.

Era bucuroasă să audă că exista şi altceva ce îi plăcea la ea în afară de trupul ei. Nu că ar fi avut ceva de obiectat la faptul că o găsea atrăgătoare, în ciuda complicaţiilor pe care pasiunea le cauza. După ani în şir în care fusese asexuatul şi puternicul Guli Sarahi, era o recompensă atât de profundă să se simtă asemenea unei femei şi să ştie că putea în continuare să atragă un bărbat. În special, pe acest bărbat.

Rămaseră împreună în tăcere, relaxaţi, chiar dacă nu întru totul liniştiţi. Deşi dorinţa era inacceptabilă, Juliet se desfăta cu apropierea de el. Dar nu avea să mai dureze mult. Vântul se domolea treptat şi în curând

trebuiau să se întoarcă la rolurile lor obişnuite, la distanţa obişnuită dintre ei.

Când urletul furtunii se stinse şi rămase foşnetul uşor al „vântului de o sută de zile", Ross îşi ridică braţul de pe mijlocul lui Juliet. Ştiind că timpul se scursese, ea spuse ezitant:

– Chiar dacă mă simt ca o neghioabă, este un noroc că s-a întâmplat asta. Acum, că aerul s-a limpezit şi am recunoscut în mod deschis că există o... atracţie stăruitoare, ar trebui să fie uşor să-i facem faţă.

– Mă bucur că gândeşti astfel, spuse Ross după o lungă tăcere. Vocea sa era foarte serioasă. Furtuna pare să se fi oprit. Ne uităm cum arată lumea de afară?

Trase înapoi mantia, împrăştiind râuşoare de nisip fin din fiecare cută a materialului. Se lăsase întunericul, dar cerul era senin şi o lună ca de ceară arunca o lumină eterică deasupra dunelor palide, voluptuos de şerpuitoare. Temperatura scăzuse considerabil, iar aerul proaspăt al nopţii se simţea minunat după privaţiunile îndurate în adăpostul lor temporar.

Inspirând adânc aer în piept, Juliet se lăsă pe spate şi îşi întinse membrele înţepenite cât putu de mult.

– Stelele deşertului sunt magnifice, spuse ea în timp ce îşi ridică privirea către întunericul catifelat. Niciodată nu mă satur să mă uit la ele.

Mai îngrijorat de aspectul lumesc decât de cel ceresc, Ross se aşeză şi studie împrejurimile.

– Bine că am busola cu mine, altfel ar fi trebuit să ne folosim de acele stele pentru a găsi drumul înapoi în tabără. Furtuna a schimbat contururile dunelor atât de mult, încât ar fi uşor să ne rătăcim.

– Cel puţin nu este nici o grabă. Vom porni la drum mâine-dimineaţă târziu deoarece va dura ore întregi până se vor găsi toate obiectele care au fost îngropate de furtună.

Juliet era pe punctul de a se ridica, atunci când Ross se uită în jos la ea. Lumina palidă a lunii era suficient de puternică încât să sublinieze perfecţiunea clasică a trăsăturilor ei.

– E atât de bine că amândoi am recunoscut acea atracţie stăruitoare, prostească, murmură el în timp ce ridică o mână şi urmă contururile chipului ei.

Uşoara asprime a degetelor lui era erotică într-un mod delicat, atingându-i curba obrazului şi trecându-le uşor peste buzele ei. Ea îşi ţinu respiraţia, dorind să-i atragă atenţia că gestul lui nu era înţelept, dar, înainte să poată vorbi, el se aplecă şi o sărută cu o senzualitate profundă, impunătoare. Dorinţa pe care Juliet o adunase înainte se aprinse ca o iască bine uscată şi îi întâmpină gura cu o foame care o şocă. Era o îmbrăţişare pe care o uitase, sau pe care poate nu îndrăznise să şi-o amintească.

Îşi petrecu braţele în jurul lui Ross şi îl trase în jos peste ea, vrând să îi simtă întregul trup. El veni fără să întrerupă sărutul, învăluind-o cu puterea lui. Fără ruşine, îşi lipi coapsele de el, iar presiunea trupului lui greu îi oferi o satisfacţie trecătoare, care fu imediat înlocuită de o nevoie din ce în ce mai mare.

În timp ce ea se lipi de el, Ross scoase un icnet prelung, cutremurător. Apoi îi trase jos *tagelmust*-ul, dezvelindu-i gâtul. În vreme ce-i săruta pielea sensibilă descoperită, înţepătura masculină a favoriţilor săi creă un contrast blând şi aspru în acelaşi timp cu căldura dogoritoare a buzelor şi a limbii lui.

Mâna lui alunecă spre sânul ei, iar ea se arcui la atingerea palmei lui, detestând straturile de veşminte şi vesta care o separau de atingerea lui magică. Cu respiraţia frenetică, îţi frecă trupul de al lui, aproape de a ajunge în punctul culminant, dar dorind mai mult decât orice să împărtăşească şi el această împlinire.

Apoi, în mod şocant, el dispăru, lăsând doar noaptea răcoroasă să-i mângâie carnea înfierbântată. Pierderea era copleşitoare. Înspăimântată şi confuză, cu membrele tremurând de frustrare, Juliet deschise ochii şi-l descoperi pe Ross stând deasupra ei, umerii lui laţi blocând stelele, iar pieptul umflându-i-se din cauza încordării. Totuşi, în ciuda zbuciumului său, când vorbi, ironia din voce păru rafinată până la ascuţimea unei săbii.

– Aşa cum ai subliniat foarte bine, acum că suntem conştienţi de atracţia noastră nepotrivită, e minunat de uşor să-i facem faţă. Oare nu suntem chiar norocoşi?

Timp de o clipă, Juliet nu înţelese. Apoi, cu o izbucnire de furie pură, înţelese că gesturile lui fuseseră o tachinare intenţionată, demonstraţia vie a frustrării şi a dificultăţii situaţiei în care se aflau. Dacă ar fi fost în raza ei de acţiune, probabil că i-ar fi administrat un pumn direct în falca perfect modelată; Ian spusese întotdeauna că lovea bine pentru o fată.

Acest impuls fu urmat imediat de înţelegerea înfricoşătoare a faptului că Ross îi oferea exact ceea ce ea pretinsese că vrea: stăpânire de sine. Juliet fusese cea care stabilise limitele în ciudata lor relaţie, la fel cum ea fusese şi cea care făcuse primul avans sexual. După care făcuse cu voioşie acea afirmaţie idioată despre cât de mult se vor îmbunătăţi lucrurile.

Pusă în imposibilitatea de a face ceva, începu să râdă.

– Mă bazez pe tine să transformi comportamentul de gentleman într-o armă, Ross. Foarte bine, ai demonstrat ce voiai să demonstrezi, cu toate că ai făcut asta într-un mod groaznic. Se ridică şi începu să-şi scuture nisipul de pe veşmânt. Replica mea că acum totul va fi mai uşor a fost una dintre remarcile mele cele mai proşteşti. Se aplecă după mantie, pe care o scutură, lovind-o. Dar cred în continuare că este o îmbunătăţire faptul că putem recunoaşte... stâlpul de foc dintre noi.

– Este o îmbunătăţire, deşi nu pot să fiu de acord că situaţia noastră actuală este prea norocoasă, spuse cu mâhnire Ross. Acum e rândul meu să-ţi cer scuze. Aşa cum ai spus, a fost un mod groaznic de a-ţi face o demonstraţie. Dacă te ajută cu ceva, să mă opresc a fost la fel de chinuitor şi pentru mine.

– Cel puţin ai reuşit să-ţi păstrezi capul pe umeri când eu mi l-am pierdut cu totul. Pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc. Juliet îşi scoase vălul şi îl scutură. Acum că am terminat să ne chinuim unul pe celălalt, este timpul să ne întoarcem în tabără.

Înainte să-şi poată înfăşura din nou *tagelmust*-ul în jurul feţei, Ross puse un braţ în jurul umerilor ei şi o trase spre el pentru o clipă, depunându-i un sărut drăgăstos pe obraz, înainte de a-i da drumul.

– Ţi-am spus vreodată că eşti cea mai admirabilă şi mai înnebunitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată?

– În timp ce tu, o, gentlemanul perfect, ai putea face o sfântă să devină violentă, iar eu nu sunt o sfântă.

– Bănuiesc că o sfântă ar fi plictisitoare, şi tu nu eşti niciodată astfel, spuse el cu amuzament.

Începură să meargă înapoi spre tabără într-o tăcere agreabilă. Dar, în timp ce îşi croiau drum printre dunele tăcute, sentimentul de bine al lui Juliet se evaporă încet, lăsând-o înfrigurată şi temătoare în privinţa a ceea ce le va aduce viitorul. Tristă, înţelese că nu în legătură cu intimitatea fizică ar fi trebuit să-şi facă griji. Furtuna de nisip adusese cu sine ceva mult mai periculos: o apropiere emoţională mai seducătoare decât sărutările.

capitolul 15

Ultima parte a călătoriei avu un caracter public, deoarece identitatea lui Ross încetase de mult să mai fie un secret. Povestea partidei de *bozkashi* şi a misiunii sale în oraşul emirului le-o luase înainte, aşadar, după ce caravana trecu întinsul râu Amudaria şi ajunse într-un teritoriu mult mai populat, oamenii începură să vină să-l vadă pe *ferengi*. Vizitatorii uzbeci şi turkmeni erau curioşi şi voiau să-i atingă părul blond, dar majoritatea erau prietenoşi.

Cu toate acestea, erau şi excepţii. Ultima noapte înainte de a ajunge în oraşul Buhara fu petrecută în caravanseraiul din Karakul. Când Ross şi însoţitorii lui luară cina, un uzbec zdrenţăros cu faţă de şobolan traversă curtea, apoi se aşeză jos pentru a-i urmări.

Gândindu-se că bărbatul ar putea fi înfometat, Saleh spuse:

– Vrei să ne faci onoarea de a împărţi umila noastră mâncare?

Vizitatorul scuipă pe pământ.

– Nu o să fiu pângărit pentru că împart pâine şi sare cu un spion *ferengi* şi câinii lui. Am venit doar pentru că noaptea aceasta va fi ultima oportunitate să văd cum arată un necredincios.

– Uită-te cât doreşti, spuse Ross blând.

– Mâine te vei întâlni cu călăreţii emirului. Ei vor cără coşuri cu cârpe pentru a te lega la ochi, lanţuri pentru a te captura, cuţite pentru a te măcelări, spuse el cu plăcere evidentă. Eşti fiul morţii, *ferengi*.

– Nu suntem toţi fiii omului şi fii ai morţii?

Ross luă o nouă înghiţitură din pâinea lui. Trecuse mult timp de când învăţase că smerenia este cea mai bună apărare în acest tip de conversaţie, aşa că adăugă: Numai la Dumnezeu poate găsi omul viaţa eternă.

Uzbecul îl privi încruntat.

– Paradisul este doar pentru cei credincioşi, porc *ferengi*. Mâine-seară vei cina în iad.

Se ridică în picioare şi se îndepărtă. Ross înghiţi ultima bucată de pâine, apoi spuse în liniştea care se lăsase:

– Vrea să parieze cineva care sunt şansele ca spusele acestui individ dezagreabil să fie adevărate?

Juliet, care devenise mai vorbăreaţă de când Murad îi descoperise identitatea, spuse cu asprime:

– Nu are sens să pariezi împotriva unui om care ar putea să nu mai fie aici pentru a-şi acoperi pierderile.

– Umorul britanic este foarte ciudat, spuse Murad, privindu-i dezamăgit. Dar nu contează, căci fiul de căţea minţea. Cum ar putea cineva ca el să ştie planurile emirului?

– E foarte probabil ca el să fi inventat povestea pentru a ne distruge odihna pentru această noapte. Cu toate acestea... Ross îşi scutură firimiturile din poală. Dacă vreun ofiţer al emirului se va apropia de caravană mâine cărând coşuri, vreau ca toţi trei să vă îndepărtaţi de mine. Dacă voi fi măcelărit nu am nevoie de companie.

Ross îl privi pe Murad. Cu câteva zile în urmă, Ross îl luase pe tânăr deoparte şi îl convinse că, în eventualitatea în care i s-ar întâmpla ceva, să o servească şi să o protejeze pe soţia stăpânului său ar fi o datorie de mare

onoare. Amintindu-şi această conversaţie Murad dădu din cap.

Apoi Ross surprinse privirea lui Juliet şi repetă:

– Dacă aveţi îndoieli, păstraţi distanţa.

Mai reţinută chiar decât Murad, încuviinţă din cap, apoi se uită în zare. Satisfăcut, Ross îşi mai turnă ceai. Cel puţin se putea baza pe luciditatea lui Saleh.

Pe când îşi sorbea ceaiul, reflectă la felul în care incidentul din timpul furtunii de nisip îi schimbase relaţia cu Juliet. Aşa cum prezisese, faptul că admiseseră atracţia reciprocă detensionase atmosfera şi simplificase situaţia – în anumite privinţe. Ross nu încercase să-şi mai ascundă complet sentimentele de ochii perspicace ai soţiei lui, şi deveniseră mai relaxaţi unul cu celălalt.

Dar, aşa cum bănuise la vremea respectivă, în alte privinţe situaţia era mult mai dificilă, căci dorinţa sa arzătoare crescuse aproape la extrem. Nu se putea decide care dintre acţiunile sale fusese mai nebunească: să o sărute sau să se oprească, cu toate că ea era înfierbântată şi dornică.

Juliet fusese mai mult decât dornică, fusese pasională, iar înţelegerea acestui fapt era un chin permanent, în special noaptea, când Ross încerca să adoarmă. Era bântuit de amintiri tactile precise ale corpului ei subţire mişcându-se sub al lui, ale gurii ei fierbinţi, de senzaţia mâinilor ei pe trupul lui. Şi mai înnebunitor, memoria îi furniză la fel de exact, deşi mai îndepărtate, amintiri legate de cum era să fie înlăuntrul ei, să fie uniţi fără îndoieli sau inhibiţii.

Voise să o înveţe o lecţie, în schimb aproape că se lăsase el însuşi purtat de val. Nu era încă sigur de ce dăduse înapoi, deşi îşi dorise cu fervoare să meargă mai departe. Faptul că în urmă cu câteva minute, Juliet respinsese în mod explicit ideea de a deveni amanţi fusese un factor, dar el suspecta că dorinţa de autoconservare fusese o cauză majoră.

O parte îndepărtată a creierului său capabilă încă de logică ştiuse: să facă dragoste cu amazoana nebună cu care se însurase ar fi fost o greşeală imensă. După ce clocotul din vine s-ar mai fi domolit, cu siguranţă

Juliet l-ar fi disprețuit pentru că profitase de momentul ei de slăbiciune. Iar relațiile dintre ei erau şi aşa destul de schimbătoare. Din păcate, certitudinea că acționase cu înțelepciune nu putea potoli frustrarea arzătoare a dorinței care îl tortura ori de câte ori se gândea la Juliet. După ce îşi termină ceaiul, mormăi o rugăciune tăcută de mulțumire pentru veşmintele lejere, care îi ascundeau trupul.

Dorința pentru Juliet avea însă şi un beneficiu. Îi distrăgea atenția de la întrebarea dacă va fi măcelărit ca un miel de sărbătoare a doua zi. Deşi nici unul dintre tovarăşii săi nu se referi la această posibilă soartă, o tensiune mocnită fu prezentă tot restul serii. Până atunci, natura fusese cea care îi pusese în cele mai grele situații. Însă de acum înainte inamicii aveau să fie umani şi de departe mai periculoşi.

După o altă noapte agitată, Ross se trezi a doua zi şi îşi puse deoparte îmbrăcămintea locală, scoțând-o pe cea englezească. După cum îi spusese lui Juliet la Saravan, influența de care spera să se bucure era legată de statutul de concetățean şi rudă a lui Ian, de jacheta sa albastră bine croită, de cămaşa albă şi pantalonii cafenii care aveau să proclame instantaneu că era european. Îşi puse până şi pălăria englezească neagră, pe care o adusese cu el pentru că materialul putea supraviețui în urma împachetării.

Probabil că şarlatanul uzbec îşi împrăştiase povestea în jurul caravanei, pentru că majoritatea călătorilor păstrau distanța față de Ross. Unii erau discreți în a-l evita, pe când alții se fereau de *ferengi* de parcă ar fi fost purtător de ciumă. Dată fiind reputația emirului pentru violența iscată din senin, Ross nu îi învinovățea.

Cu toate acestea, prima parte a călătoriei din acea zi fu liniştită. Până la prânz părăsiră deşertul fără să lase vreo urmă în spate şi continuară să meargă pe un drum umbrit de plopi. Pământul era solid şi complet plat, iar livezi luxuriante irigate şi câmpii se întindeau atât cât ochiul putea cuprinde.

După dezolantul deşert Karakum, ţara părea prosperă şi aglomerată. Pe drum era un trafic constant în ambele direcţii, poneii încărcaţi concurând cu măgarii plictisiţi şi căruţele cu roţi înalte.

Trecură prin satul Shahr Islam şi mai aveau nouă sau zece kilometri până la Buhara, când Ross văzu pe drum, în depărtare, un nor de praf de mari dimensiuni. Cum era un fapt neobişnuit să călătoreşti în viteză în timpul căldurii de la amiază, el îi spuse lui Murad, care avea vederea cea mai bună dintre ei toţi:

– Îţi poţi da seama ce fel de grup se îndreaptă spre noi?

Tânărul persan îşi puse mâna streaşină la ochi şi aruncă o privire spre soarele strălucitor.

– Trei bărbaţi. Sunt îmbrăcaţi în şambelani regali, iar doi dintre ei cară coşuri.

Ross se încordă, amintindu-şi de spusele uzbecului şarlatan cu o noapte în urmă. Călătoria lui din Constantinopol avusese riscurile ei, dar nu fusese mai rea decât orice altă călătorie pe pământuri sălbatice şi neliniştite. Buhara, însă, reprezenta un tip de pericol foarte diferit. Să se lase la mâna unui xenofob nebun era ca şi cum o muscă ar ateriza pe o pânză ţesută de un păianjen şi i-ar cere acestuia milă.

Până acum mai putuse să se întoarcă din drum, dar deja această şansă nu îi mai era la îndemână. Dacă oamenii care se vedeau în depărtare erau într-adevăr şambelani regali şi veneau după el, exista o mică, dar foarte reală, posibilitate ca el să fie ucis în următoarea jumătate de oră. Însă el nu considera acest lucru probabil; chiar dacă demnitarii erau ostili – deşi era posibil să nu fie –, probabil că l-ar fi luat mai degrabă prizonier decât să îl măcelărească.

Ce spusese uzbecul că va fi în coşuri – cârpe, lanţuri şi cuţite? Dacă era să aibă vreodată nevoie de sângele rece tipic englezesc, acum era momentul, pentru că era necesar un curaj special pentru a rămâne stoic în timpul aşteptării propriei omoriri. Ross ar fi preferat să fie atacat de turkmeni, dar vocea lui era calmă când spuse:

– Toţi ştiţi ce aveţi de făcut. Acum, faceţi-o.

Tovarășii săi își încetiniră caii și se amestecară în caravană. Pe măsură ce șambelanii treceau furtunos pe lângă ei, toți călătorii îi priveau îngrijorați. Unii îi aruncară priviri compătimitoare lui Ross, dar nimeni nu vorbi, deși aerul vibra de tensiune.

Călărind singur și îmbrăcat cu hainele sale europene, Ross era ușor de identificat. Călăreții galopară până la el și își opriră caii cu o mișcare spectaculoasă. Liderul, care purta un veșmânt de mătase decorat cu modele bogate, anunță:

– Sunt marele șambelan al emirului. Tu ești lordul englez Khilburn?

Ross își ținu în frâu cămila și își înclină capul cu respect.

– Eu sunt, o, slujitor al marelui și puternicului rege, succesor al profetului.

Șambelanul afișă un zâmbet larg, ce lăsa să se vadă că-i lipseau dinți din față.

– Nasrullah Bahadur, Rege al Regilor și Comandant al celor Credincioși, îți transmite bun venit. Ca simbol al dorinței sale ca pacea să domnească între marile noastre țări, te invită să îi fii oaspete pe timpul ședерii în Buhara.

Omul flutură o mână către servitorii săi, care deschiseră coșurile și scoaseră la iveală o varietate de mâncăruri, ce includea fructe proaspete, carne de cal prăjită și urcioare cu ceai.

Fu cea mai spectaculoasă răsturnare de situație pe care Ross o trăise până atunci. Înfrânându-și ușurarea buimacă, spuse pe un ton formal:

– Emirul îi face o mare onoare acestui călător lipsit de importanță.

Privirea speculativă a șambelanului se mută de la Ross spre caravană, care găsise motiv să se oprească, pentru ca toți cei de față să privească spectacolul.

– Nu ai sclav, Lord Khilburn?

Ross luă o decizie imediată. Deși invitația emirului nu era o garanție a favorurilor regale nelimitate, pentru moment capul lui Ross va rămâne atașat de umerii săi. Era timpul ca grupul lor să se despartă conform planului,

deşi încă ura ideea ca Juliet să rămână cu el şi să fie nevoită să înfrunte aceleaşi pericole.

– Am unul, dar a preferat să rămână deoparte până devenea limpede dacă norocul îmi va surâde sau se va încrunta la mine.

Buzele şambelanului se mişcară:

– Ca un câine ce fuge cu coada între picioare.

De dragul lui Juliet, era important să nu fie percepută ca un servitor loial, aşa că Ross îi făcu un semn din cap şi spuse pe un ton prozaic:

– Viaţa este dulce. De ce ar trebui ca un fiu al profetului, asupra căruia domneşte pacea, să-şi rişte viaţa pentru un *ferengi?*

Juliet se apropie în linişte de el. Ea conducea cămila ce căra bagajele lui Ross, celălalt animal fiind lăsat în grija lui Murad.

După ce îi aruncă o privire curioasă lui Juliet, şambelanul spuse:

– Acum vom mânca. Apoi te vom escorta la palatul regal ca să te închini emirului.

Speriat de schimbarea de plan, Ross spuse:

– Vreţi să spuneţi că îmi voi putea prezenta petiţia astăzi?

– Dacă îi va face plăcere Maiestăţii Sale, da. Şambelanul se întoarse şi strigă: Voi, ceilalţi, vedeţi-vă de treburile voastre.

Membrii caravanei îşi puseră animalele în mişcare şi trecură mai departe. Saleh şi Murad evitară în mod intenţionat să se uite la tovarăşii lor, în timp ce alţii, inclusiv Muhammad şi Hussein Kasem, rostiră un prietenesc rămas-bun şi urări de bine. Cei doi bărbaţi îi dăduseră deja lui Ross indicaţii despre cum să ajungă la casa lor din Buhara, împreună cu asigurări solemne că îl vor ajuta în misiunea sa în orice fel vor putea.

În doar câteva minute, Ross şi Juliet rămaseră singuri cu ofiţerii regali. După ce se aşezară pentru un picnic sub plopi, Ross întrebă:

– Milord şambelan, aş aflat cu siguranţă ce mă aduce la Buhara. Unchiul meu, maiorul britanic Cameron, se mai numără printre cei vii?

Ochii negri ai şambelanului deveniră lipsiţi de orice emoţie.

– Acesta este un subiect pe care ar trebui să-l discuţi cu superiorii. Eu sunt un servitor neştiutor. Deschizând un urcior adăugă: Am adus special pentru tine ceai cu lapte şi zahăr. Aceasta este moda englezească, nu-i aşa?

– Într-adevăr este. Încă o dată sunt flatat de curtoazia voastră.

A fost cea mai bună masă pe care Ross o avusese de săptămâni întregi, şi tocmai pentru că primise o amânare a execuţiei, el o savură cu plăcere. Juliet, de asemenea, mâncă bine, deşi nu scoase un cuvânt. Îşi luă în serios rolul de jefuitor din deşert, întunecat şi enigmatic, ochii ei săgetând împrejurimile cu îngrijorare, de parcă ar fi aşteptat un atac. După ce-şi înşfăcă mâncarea, se aşeză pe vine, puţin mai departe de ceilalţi, pentru a mânca. Oamenii din Buhara priveau cu interes cum îşi ducea mâncarea la gură din spatele vălului. Unul dintre servitorii şambelanului îi spuse celuilalt în uzbecă:

– Acest sclav este un sălbatic. *Ferengi* este norocos că individul nu i-a luat aurul şi poate chiar viaţa.

Ross ignoră comentariul. Decise să-şi folosească persana fluentă pentru a putea comunica nestingherit cu oficialii din Buhara, dar să ascundă cunoaşterea limbii uzbece, pentru eventualitatea în care ar fi putut auzi comentarii utile de la oamenii care credeau că el nu îi putea înţelege. Chiar dacă comentariile nu erau utile, puteau fi amuzante, asemenea celui pe care tocmai îl auzise.

După ce îşi terminară masa, marele şambelan spuse:

– Sclavul tău este un tuareg din Sahara, nu-i aşa? O dată sau de două ori am văzut membri din tribul său în Buhara.

– Da, dar este un servitor, nu un sclav. Printre oamenii săi are un rang înalt. Mă serveşte doar atât cât binevoieşte. Ross muşcă dintr-o curmală zemoasă. Tuaregii sunt mari hoţi. În limba lor cuvintele „a jefui" şi „a fi liber" înseamnă acelaşi lucru. Dar Jalal face de obicei ceea ce îi cer, şi se pricepe la cămile.

– Vorbeşte sau înţelege persana?

– Cred că puţin. Ross ridică din umeri plictisit, indicând cât de supărător considera subiectul legat de servitorul lui. Este greu să spun cât de mult înţelege.

– Flăcăii au de obicei ochii gri asemenea celor din neamul Baloch, spuse şambelanul în urma reflecţiei, cu privirea aţintită în continuare asupra lui Juliet. Se spune că tuaregii sunt o rasă frumoasă.

– Femeile, care nu poartă văluri, sunt foarte frumoase. Despre Jalal nu pot spune nimic, căci nu i-am văzut niciodată faţa.

Curiozitatea fiindu-i satisfăcută, şambelanul se ridică în picioare.

– Acum, Lord Khilburn, vom călări până în Buhara.

Drumul mătăsii transformase Buhara în cea mai bogată oază din Asia Centrală, o citadelă ce se ridica maiestuos, păzită de deşerturile periculoase ce o înconjurau. Văzând că oraşul nu se schimbase între timp, de la prima vizită a lui Ross, bănui că pereţii masivi şi turnurile măreţe de supraveghere nu se schimbaseră de secole.

Când ajunseră la porţile gigantice ce alcătuiau intrarea vestică a oraşului, Ross prinse cămila de căpăstru pregătindu-se de coborâre. Şambelanul se încruntă.

– De ce te opreşti?

Ross ridică din sprâncene.

– Nu este interzis ca necredincioşii să călărească în oraş?

– De obicei, dar se fac excepţii pentru cei pe care emirul îi favorizează, spuse demnitarul. Bineînţeles, va trebui să te dai jos când vom ajunge la palatul regal. Chiar şi eu voi face asta, căci doar emirul şi mai-marii săi pot călări între zidurile palatului.

Ross încuviinţă şi o puse pe Julietta din nou în mişcare. El şi Alex Burnes nu doar că trebuiseră să-şi lase caii deoparte în interiorul oraşului, ci fuseseră nevoiţi şi să îşi schimbe îmbrăcămintea cu ceva mai umil, întrucât erau necredincioşi. Deoarece călătoreau în calitate de persoane private, şi nu ca reprezentanţi ai guvernului britanic, ei respectaseră liniştiţi toate obiceiurile locale pentru a nu atrage atenţia într-un mod nedorit.

Linia orizontului era dominată de minarete şi domuri. Buhara era unul dintre oraşele sfinte ale Islamului, şi se spunea că un bun musulman poate să se roage într-o moschee diferită în fiecare zi a anului. Ross şi Burnes deciseseră că era o exagerare, dar cu siguranţă existau două sute de moschei şi zeci de colegii religioase.

În această călătorie, era imposibil să nu atragă atenţia. Strada largă ce ducea de la porţile de intrare la palat era plină cu oameni care se opriseră pentru a se holba la Ross, iar tot mai mulţi apăreau pe acoperişurile plate pentru a-l vedea. Un zumzet de comentarii în legătură cu hainele sale, culoarea şi generalităţi legate de faptul că este străin se stârni printre privitori. Ca şi în călătoria prin Karakum, tonul general era mai degrabă curios decât ostil. La un moment dat, un tânăr sacagiu, care se lipi de un perete pentru a lăsa călăreţii să treacă, strigă vesel:

– *Salam aleikum!*

Ross zâmbi şi ridică mâna.

– Şi pacea să fie cu tine.

Marea piaţă publică din faţa palatului regal se numea Registan. Ross îşi aminti acest lucru din călătoria precedentă, căci piaţa era inima oraşului şi era plină de agitaţie şi zumzăia în timpul zilei. În centru era un mare târg cu baldachine ce umbreau vânzătorii de fructe, ceai şi bunătăţi din toată Asia, dar majoritatea celor din îmbulzeală erau prezenţi pentru a vorbi, pentru a observa şi a fi văzuţi.

Diversitatea mulţimii era incredibilă. Majoritatea erau fie uzbeci cu ochi alungiţi, aparţinând clasei conducătoare din Buhara, fie oameni cu descendenţă persană, care erau numiţi tadjici când locuiau în Turkistan. Cu toate acestea, toate rasele asiatice erau prezente, de la hinduşi, la uiguri şi chinezi. Puţinele femei prezente călăreau asemeni bărbaţilor, cu trupurile lor invizibile sub vălurile negre din păr de cal, ce le acopereau din cap până în picioare.

Două părţi ale Registanului erau flancate de medrese, colegii religioase, iar o altă parte era delimitată de o fântână umbrită de un copac mare. Dar marele palat

regal vechi de mii de ani domina împrejurimile, numit Ark şi ivindu-se ameninţător deasupra restului pieţei.

La intrarea în zona palatului, întregul grup descălecă, iar Juliet se mişcă înainte pentru a lua frâiele lui Ross. Pentru un moment, privirile li se întâlniră. Încet, acoperit de zumzetul mulţimii, el spuse:

– Acum e acum.

Ea încuviinţă.

– Mâine la ora asta, ne-am putea îndrepta spre casă.

Se îndoia de faptul că ea credea asta mai mult decât o credea el, dar presupunea că teoretic era posibil. Pe când urcau pe rampa care ducea spre poarta de intrare cu foişoare, Ross simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Aceasta era prima vizită la Ark, căci el şi Burnes nu ceruseră audienţă la emir, dar auzise multe poveşti despre palat – despre unii care intraseră şi nu se mai ştia dacă îl şi părăsiseră.

Arhitectura era similară cu cea a unui castel european. Cele mai impunătoare fortăreţe medievale erau proiectate de constructori care studiaseră arhitectura Saracen în timpul cruciadelor. Pereţii înalţi din exterior închideau un mic oraş de clădiri şi o curte largă în care servitorii regali şi sclavii se mişcau înainte şi înapoi pentru a-şi duce la îndeplinire sarcinile. Marele şambelan gesticulă spre un slujitor, care să le ducă la grajd animalele.

– Se obişnuieşte acceptarea sclavilor cuviincioşi în palat, spuse el aruncând o privire suspicioasă spre Juliet, dar trebuie să fie tăcut şi să nu ne facă vreo problemă.

Pe când Ross scoase o casetuţă din piele din desagă, el o întrebă pe Juliet în tamaheq.

– Crezi că poţi să te comporţi cuviincios, sclavule? Ar fi mai bine să rămâi lângă cămile.

– Nu aş rata asta pentru nimic în lume, murmură ea în timp ce luă cutia din piele de la el.

Cea mai impunătoare clădire era palatul, iar un şir lung de trepte îi conduse la intrarea principală. În interiorul palatului, tavanele înalte şi pardoselile din marmură asigurau o răcoare ce contrasta cu fierbinţeala de afară. În tăcere, marele şambelan îi conduse pe oaspeţii

săi printr-o serie de pasaje către o cameră mare, unde alţi oaspeţi aşteptau o audienţă la emir. Aşa cum spusese şambelanul, majoritatea aveau sclavi cu ei, aşadar prezenţa lui Juliet nu era remarcată.

Un bărbat cu veşminte încă şi mai bogat decorate apăru. Avea aproximativ şaizeci de ani şi părea a fi persan.

– Bun venit în Buhara, spuse în mod surprinzător bărbatul, cu un accent englezesc aproape neinteligibil, după care se înclină. Eu sunt *nayeb*-ul Abdul Samut Han, comandantul artileriei emirului. Am avut onoarea să slujesc împreună cu alţii din rasa voastră minunată în Afganistan.

Ross se înclină la rândul său.

– Onoarea este de partea mea. Schimbând limba, el spuse: Deşi stăpâniţi maiestuos limba mea nativă, eu aş prefera să vorbim în persană, pentru ca toţi oamenii să audă şi să înţeleagă că nu am nimic de ascuns.

– Foarte înţelept, Lord Khilburn, spuse comandantul dând din cap. Pentru că sunt mulţi oameni care nu apreciază britanicii aşa cum o fac eu. Trecând la persană, el spuse: Am fost trimis să întreb dacă vă veţi supune salutului *salam* când veţi fi prezentat emirului.

– În ce constă asta?

– Un bărbat care vine în faţa Maiestăţii Sale trebuie să îşi lovească barba şi să se plece de trei ori rostind: „Allah Akbar, Salaamat Padişah".

Ghicind că fuseseră *ferengi* în trecut care se împotriviseră să execute acest ritual, Ross spuse paşnic:

– O voi face bucuros şi de treizeci de ori dacă este necesar, pentru că este potrivit să spui faptul că Dumnezeu este mare şi să urezi pace regelui.

Abdul Samut Han încuviinţă satisfăcut, apoi indică spre caseta pe care o ţinea Juliet.

– Ce este aceea?

– Un dar modest pentru emir, ca simbol al stimei pe care i-o port.

Juliet deschise caseta din piele, iar Ross ridică o cutie plată de lemn, al cărei capac era placat cu alamă. Deschizând capacul, lăsă să se vadă două revolvere superbe în toc, aşezate în cutia căptuşită cu catifea.

Nayeb-ul îşi ţinu respiraţia la vederea revolverelor, pentru că armele străluceau ca nişte bijuterii. Fiecare bucăţică din metal şi lemn era cizelată şi gravată cu modele elaborate, iar lemnul de nuc era incrustat cu fir de aur. Revolverele fuseseră fabricate de unul dintre cei mai rafinaţi armurieri britanici, aşa că ar fi trebuit să fie la fel de precise, pe cât erau de frumoase. Ross le adusese presupunând că ar fi putut fi de folos, poate ca dar pentru o căpetenie arabă din Levant. Intuiţia lui se dovedise excelentă, căci erau un dar potrivit pentru un rege.

Cu mare respect, Abdul Samut Han ridică fiecare pistol în parte şi verifică să nu fie încărcat, după care le lăsă la locul lor.

– Foarte bine, spuse el, înmânându-i cutia înapoi lui Juliet. Acum daţi-mi paşaportul şi orice scrisoare de recomandare aveţi.

Ross prezentă hârtiile de călătorie şi scrisorile pe care le strânsese de când plecase din Constantinopol. Erau o duzină, începând cu aceea a sultanului şi sfârşind cu cea a califului turkmenilor. Toţi autorii scrisorilor ceruseră într-un limbaj extrem de elaborat ca emirul să răspundă favorabil petiţiei lui Ross.

Nayeb-ul acceptă documentele, apoi indică o bancă de piatră de lângă perete.

– Aşteptaţi aici.

Ross se aşeză şi îşi încrucişă picioarele, cu o privire vag plictisită destinată celor care ar fi fost curioşi să-l privească. Câţiva metri mai încolo, Juliet se ghemui lângă perete ca o minge neagră din veşminte curgătoare. Aşteptarea fu neaşteptat de scurtă – mai puţin de jumătate de oră – înainte ca *nayeb*-ul să se întoarcă la el.

Sub privirile indignate ale celor care aşteptau de mai mult timp, Ross îşi urmă ghidul, cu Juliet în spatele său, ducând cutia cu cadoul. Nu după mult timp, ajunseră într-o încăpere de audienţă aglomerată. În partea stângă, câteva arcade se deschideau spre o curte luminată, plină de flori. În interior, curtenii purtând veşminte

ce le oglindeau statutul superior, priveau nerăbdători pentru a vedea ce va face *ferengi*.

Dar Ross nu acordă prea mare atenţie împrejurimilor, căci, în final, după patru luni lungi de călătorie, Ross ajunsese în prezenţa emirului Nasrullah, cunoscut drept cel mai brutal conducător din Asia. Bărbatul, care îşi ucisese propriul tată şi fraţii pentru a-şi asigura tronul, avea aproximativ patruzeci de ani, era masiv, cu o barbă lungă neagră. Deşi încăperea de audienţă era generos decorată, el însuşi purta haine la fel de simple ca orice mullah.

Ross îşi scoase pălăria şi o ţinu în mâna stângă, drept dovadă englezească de respect, apoi făcu plecăciunea. Pentru că nu avea barbă, el trebui să îşi lovească bărbia, dar plecăciunile sale fură adânci şi strigă: „Allah Akbar, Salaamat Padişah", cu o voce răsunătoare. Îndreptându-se după ultima plecăciune, îl privi pe emir drept în faţă. Ochii lui Nasrullah erau mici şi precum nişte mărgele, iar muşchii feţei i se mişcau convulsiv. Totuşi, el avea aura puterii pe care autoritatea absolută o conferă, plus o strălucire specifică. Se spunea că toate cele patru neveste persane ale sale îl dispreţuiau.

Vorbind tare şi iute, emirul spuse:

– Ne onorezi cu prezenţa, Lord Khilburn. Ai venit într-o misiune pentru regina Angliei, sora noastră regală?

Nasrullah ştia foarte bine de ce veniseră vizitatorii săi, dar Ross acceptă prefăcătoria. După ce se închină din nou, el spuse:

– Nu, nu am venit cu treburi oficiale, dar vreau să implor marea voastră milă pentru fratele meu, maiorul britanic Ian Cameron.

Emirul ridică mâna înainte ca Ross să mai poată spune ceva.

– Mi s-a spus că ai adus un dar pentru mine.

– Da. Un simplu fleac. Juliet păşi înainte şi Ross luă cutia cu revolvere ce se afla în ladă, apoi o deschise pentru emir. Vă rog să binevoiţi a accepta acest simbol neînsemnat.

Ochii lui Nasrullah se măriră de reală plăcere şi oftă uşor, ca un copil ce primise o bomboană după care tânjise mult timp.

– Minunat. El ridică unul dintre revolvere şi îl mângâie, trecându-şi degetele peste suprafaţa ce strălucea fin, de parcă ar fi mângâiat o persoană iubită. Vino. Vreau să le încerc.

Ridicându-se în picioare, traversă în grabă încăperea şi ieşi în curte. Ross, Juliet şi curtenii merseră în spatele lui. Curtea era o grădină încântătoare în mijlocul căreia se afla o fântână din marmură roz ce susura, iar palmieri răcoroşi se unduiau deasupra straturilor de garoafe strălucitoare şi trandafiri. Fântâna era parfumată, răspândind un miros puternic de paciuli, sub miresmele florale mai delicate.

Deasupra capetelor, ramurile palmierilor foşneau pe când Nasrullah se opri şi îi ceru oaspetelui să încarce revolverele. Ross venise pregătit, caseta din piele conţinând gloanţe cu praf de puşcă şi bile de plumb. După ce turnă o încărcătură măsurată de praf de puşcă pe fiecare ţeavă, înfipse bilele deasupra, presărând pudră de amorsare în locaşul special, apoi îi înmână arma emirului. Fără a se obosi să ţintească, emirul trase înspre fântână. Glonţul crăpă marmura roz şi ricoşă, iar apa parfumată începu să se prelingă din spaţiosul bazin.

– Splendid, splendid!

În timp ce curtenii tuşeau din cauza fumului înţepător, Nasrullah schimbă revolverul şi trase pentru a doua oară, de această dată într-un snop de garoafe stacojii.

– Magnific!

În timp ce Ross reîncărcă, emirul spuse machiavelic:

– Bineînţeles că testul real al unei arme vine atunci când îşi îndeplineşte sarcina pentru care a fost creată. Ridicând unul dintre revolverele încărcate, continuă: Iar sarcina unei arme este aceea de a ucide.

Alertat de nota de amuzament teribil din vocea conducătorului, Ross se aşteptă la neplăceri. Dar nimic nu îl putu pregăti pentru frica ce îi zdruncină sufletul când emirul se învârti împrejur şi îndreptă arma direct spre capul lui Juliet.

capitolul 16

Pentru un moment îngrozitor şi nesfârşit, Juliet se holbă la gura neagră şi letală a ţevii revolverului. În aproape orice altă circumstanţă, s-ar fi aruncat pentru a se proteja în timp ce ar fi scos cuţitul ascuns. Dar aici, în palatul emirului, înconjurată de gărzile lui, nu îndrăznea să facă asta, căci evadarea era imposibilă şi orice măsură ar fi luat l-ar fi putut pune în pericol pe Ross.

Apoi, vederea pistolului fu blocată de umărul lat, înveşmântat în albastru, al soţului ei, acesta intervenind între ea şi emir. Cu o voce care purta o slabă aluzie de reproş spuse:

– În ţara mea, se consideră o încălcare gravă a etichetei să omori sclavul altui om fără motiv.

Juliet auzi o izbucnire slabă de hohote de râs, întreruptă de bubuitura puternică a altui foc de armă. Pentru un moment agonizant, ea crezu că Nasrullah ţintise spre Ross, dar o clipă mai târziu fură împroşcaţi cu bucăţi de frunze de palmier.

– Ferească Dumnezeu să ofensez obiceiurile oamenilor care-mi sunt oaspeţi, spuse emirul cordial. Ai dreptate. Este mult mai politicos să ucid unul dintre sclavii mei.

Cu inima încă bătându-i să-i spargă pieptul, Juliet se întoarse spre mulţimea agitată de curteni, dându-se în acelaşi timp la o parte pentru a putea vedea mai bine ce se întâmpla. Curtenii care fuseseră suficient de norocoşi încât să nimerească în spatele grupului se furişaseră deja.

Nasrullah cerceta cu atenţie oamenii din curte:

– Cine dintre aceşti şacali are cea mai mică valoare?

Privirea i se opri asupra unui servitor care tocmai intrase în grădină cărând o tavă de alamă cu fructe proaspete. Juliet bănui că băiatul folosea curtea ca scurtătură pentru a ajunge într-o altă parte a palatului.

– Tu, băiete. Conducătorul indică cu arma spre cealaltă parte a curţii. Du-te şi stai acolo.

Copilul nu avea mai mult de zece ani şi era probabil de origine persană. Înţelegând imediat intenţia emirului,

icni şi scăpă tava. Alama lovi pământul cu un sunet gol de gong, iar fructele săriră în toate direcţiile în timp ce băiatul încercă să fugă, dar doi paznici îl opriră de îndată din goana sa.

Pe când unul dintre paznici trăgea victima aleasă în cealaltă parte a curţii, celălalt scoase turbanul copilului şi îl rupse în două fâşii lungi. Apoi bărbaţii utilizară bucăţile de material pentru a lega încheieturile băiatului de doi palmieri, astfel încât să nu mai poată fugi. Sarcinile lor fiind îndeplinite, ambii paznici se dădură repede din cale, înainte ca Nasrullah să decidă că preferă o ţintă mai mare.

Copilul se holbă fără speranţă la stăpânul său, regele. Faţa lui lucea de sudoare şi respira sacadat, cu gâfâieli aspre de frică. În curte era o tăcere absolută cu excepţia clinchetului apei din fântână şi a ciripitului nepotrivit al păsărilor din palmieri.

Emirul îndreptă calm arma spre ţinta vie şi apăsă pe trăgaci. Când explozia armei produse un ecou groaznic reverberând în pereţii de marmură şi se ridică un alt nor de fum, băiatul ţipă, strigătul său de disperare mărturisind teroarea înfiorătoare. Dură câteva secunde până când fumul se dispersă suficient pentru a vedea băiatul care încă stătea drept şi nevătămat între copaci. Suspinând disperat, el se răsuci, trăgând de legături.

Nasrullah se încruntă.

– Am ratat. Dă-mi celălalt pistol. Mai poate dura ceva timp, deoarece nu sunt un ţintaş experimentat.

Gândul de a sta aici şi de a-l privi pe acest maniac trăgând într-un copil îi întoarse lui Juliet stomacul pe dos. Câte focuri va mai trage? Şi va fi satisfăcut doar să-şi rănească ţinta sau va continua să tragă până va ucide băiatul? Pentru un scurt moment ucigător, se gândi să-şi ia cuţitul şi să-l înfigă în gâtul emirului, dar raţiunea primă. Cu greu.

Ross vorbi pe un ton rece, care depinzând de circumstanţe putea fi ori înnebunitor, ori încurajator. Acum era vocea înţelepciunii într-o lume nebună:

– Dacă doriţi dovada faptului că aceste arme sunt letale, asta e uşor de demonstrat.

Ridicând al doilea revolver, Ross ţinti înspre palmier şi trase. Corpul sfârtecat al unei vrăbii mici căzu pe pământ.

– Ar fi păcat să irosiţi un sclav, spuse el cu blândeţe. Iar vrabia este o provocare mult mai mare pentru a testa o armă.

Uluit, emirul se uită de la pasărea moartă la Ross şi înapoi. Apoi zâmbi cu o cruzime rece.

– Eşti un ţintaş extraordinar, Lord Khilburn. De vreme ce eşti preocupat de sclavul meu, îţi poţi dovedi calităţile de ţintaş în favoarea sa.

Făcu un semn unuia dintre paznici să vină la el şi îi dădu un ordin pe care Juliet nu îl putu auzi. Paznicul se opri şi ridică una dintre rodiile care căzuseră mai devreme, apoi merse la copil şi o aşeză pe capul său, murmurând o poruncă tăioasă băiatului să stea nemişcat.

Întorcându-se către oaspeţii săi, Nasrullah continuă:

– Ţinteşte rodia de pe capul băiatului şi ţi-l voi face cadou. Dacă vei rata, îl voi împuşca eu însumi oricât de mult mi-ar lua.

Numai cineva care îl cunoştea pe Ross la fel de bine ca Juliet putea să observe încordarea aproape invizibilă a muşchilor săi faciali.

– Foarte bine, spuse fără nici o emoţie, acceptând termenii acestui joc sinistru de-a Wilhelm Tell.

Pe când îşi încărca arma, Juliet îi simţi atât de acut îngrijorarea interioară, încât parcă ar fi fost a ei. Băiatul stătea la limita de acurateţe a armei, iar Ross se confrunta cu probabilitatea fie de a împuşca băiatul accidental, fie de a rata, şi atunci să îl abandoneze în ghearele ucigătoare ale emirului. Singura speranţă a copilului era ca Ross să tragă perfect – iar dacă avea să rateze, ea ştia că el nu se va ierta niciodată.

Nici una dintre neliniştile sale nu era vizibilă când ridică arma şi ţinti cu atenţie spre mica sferă roşiatică. Pentru Juliet acesta era unul dintre acele momente care rămân pentru totdeauna imprimate în memorie. Arăta chipeş şi calm, profund englez, atât de relaxat de parcă ar fi ţintit într-un pavilion de tir londonez. O rază

luminoasă trecu printre frunzele de palmieri şi îi atinse părul auriu strălucitor.

În partea îndepărtată a grădinii, copilul stătea drept şi nemişcat, cu ochii atât de larg deschişi, încât albul era foarte vizibil în jurul irisului negru. Sunetul respiraţiei lui panicate umplea aerul. Juliet rosti o rugăciune fierbinte în gând pentru binele băiatului şi al lui Ross. Apoi arma bubui. De fiecare dată când era tras un foc, dura mult ca fumul să se disperseze. Emirul păşi nerăbdător în faţă pentru a vedea rezultatul, iar Ross păşi încet în urma sa. Înainte de a ajunge la jumătatea curţii, fumul se risipi suficient pentru a-l dezvălui pe băiat nevătămat, iar fragmentele stacojii din rodia sfâşiată erau împrăştiate pe peretele alb din spatele lui.

Nasrullah izbucni în râs şi îl bătu pe Ross pe spate.

– Splendid, splendid! Eşti un ţintaş extraordinar. Păşi lângă băiatul priponit şi îşi trecu încet palma peste obrazul moale.

– Ţi-ai câştigat un sclav, Lord Khilburn, spuse emirul. Este un copil frumos. Bucură-te de el.

Tremurând din cauza furiei reprimate, Juliet păşi înainte şi dezlegă legăturile de la încheieturile băiatului. Copilul se uită în sus spre ea, şovăitor, alarmat de prezenţa vălului ei. Dintr-o suflare, spuse supărată:

– Nu-ţi fie teamă. Totul va fi bine.

Îl luă de mână şi îl conduse către grupul de spectatori. Când se opriră şi se întoarseră pentru a privi restul scenei, degetele lui rămaseră prinse de ale ei.

Cu o uşoară urmă de ironie în glas, Ross spuse:

– Maiestatea Voastră e miloasă şi generoasă. Vă mulţumesc pentru dar.

În lumina pâlpâitoare emirul spuse:

– Susţii că maiorul Cameron este fratele tău, cu toate că nu semeni cu el, exceptând înălţimea. V-a făcut tatăl vostru cu soţii diferite?

– Nu. Maiorul Cameron nu îmi este frate de sânge, ci mi-e frate prin căsătorie, replică Ross. Sora lui este soţia mea.

– Ah-h-h. Nasrullah îşi mângâie barba. Ai doar o singură soţie! Deşi se spune că aceasta este rânduiala

străină, cu siguranţă un bărbat de rangul tău nu trebuie să respecte un obicei atât de mărunt.

– Unii bărbaţi au concubine, admise Ross, dar legea noastră îi uneşte pe bărbaţi, indiferent de rang, doar de o singură soţie.

Emirul fornăi.

– Cât de plictisitor. Un bărbat are nevoie de diversitate.

– Diversitatea are şarmul ei, dar te poate costa pierderea unei iubiri adevărate, replică Ross. Un bărbat care are doisprezece cai nu-l va preţui pe nici unul dintre ei aşa cum o face omul care are doar unul. În acelaşi fel, un bărbat cu o singură soţie o va cunoaşte mai bine şi o va preţui mai mult decât bărbatul cu un harem plin cu neveste şi concubine.

Deşi nici măcar nu clipi spre ea, Juliet ştiu că acest comentariu o viza şi simţi un amestec ciudat de mândrie şi vină. Ross era mult prea bun pentru ea. Iar ea ştiuse acest lucru întotdeauna.

Nasrullah nu se arătă impresionat.

– Asta îmi sună a ceva ce-şi repetă un bărbat până începe şi el s-o creadă atunci când nu are de ales.

Ross zâmbi.

– Cum doreşte Maiestatea Voastră. Există mai multe adevăruri, iar acesta este al meu.

Cu o mişcare bruscă, emirul spuse:

– Este extraordinar. Am două sute de mii de sclavi persani în Buhara şi nimănui nu-i pasă de ei. Totuşi, iau captiv un singur britanic şi o persoană vine tocmai din Anglia pentru a cere eliberarea sa.

Juliet se încordă şi simţi cum tensiunea ei era comparabilă cu cea a lui Ross. Atinseseră punctul culminat al misiunii. Lăsând orice mândrie deoparte, Ross îngenunche în faţa emirului.

– Eu nu vă cer, vă implor. Dacă îl ţineţi captiv pe fratele meu, vă implor să-l eliberaţi. Ştiind cum sunt cinstite legile ospitalităţii în grandioasa voastră ţară, nu pot da crezare veştii că el a fost ucis în mod brutal.

– Cererea ta este foarte mişcătoare, Lord Khilburn, şi poate dacă ar fi venit cu câteva luni în urmă, ţi-aş fi putut accepta petiţia. Dar, vai, ai venit prea târziu.

În vocea lui Nasrullah se oglindea un fals regret, dar ochii săi negri licăreau cu răutate. Mă întristează că trebuie să te informez că maiorul Cameron a fost executat.

Juliet închise ochii și respiră cutremurată în timp ce abandona cea din urmă speranță. Fratele ei era mort. Băiatul persan îi strânse șovăitor mâna și ea își dădu seama că palma ei se încleștase în jurul degetelor lui. După tot ce îndurase, copilul era sensibil la suferința ei. Forțându-se să își țină ochii deschiși, văzu că soțul ei încremenise la fel ca și ea. După o pauză foarte lungă, Ross spuse:

– Pot să întreb ce a făcut ca să merite așa o pedeapsă?

Urmă o tăcere periculoasă, căci emirului i se puneau arareori întrebări, dar după un moment ridică din umeri:

– Recomandările lui nu au fost în ordine, prin urmare s-au iscat niște întrebări dacă el era cu adevărat un reprezentant al guvernului britanic. Apoi a fost prins spionând. Când a fost confruntat cu această dovadă, s-a convertit la islam și mi-a jurat loialitate, doar pentru a se lepăda câteva zile mai târziu. Ochii lui Nasrullah erau reci precum moartea. Conform legii noastre, dacă un om spune că va deveni musulman, trebuie să facă așa sau să moară.

– Înțeleg. Ross își simți picioarele grele. Acestea sunt într-adevăr păcate grave. Totuși, de vreme ce a plătit pentru nelegiuirea sa, vă implor să-mi îngăduiți să îi iau trupul acasă pentru a-l înmormânta.

– Am pierdut destul timp cu această chestiune astăzi, spuse Nasrullah brusc. O să iau în considerație cererea ta și îți voi răspunde altă dată. Privi în jur până când dădu cu ochii de unul dintre paznicii săi. Ministrul de externe are o întrebare pentru Lord Khilburn. Du-l pe *ferengi* acolo.

Apoi emirul se retrase înapoi în camera de audiențe. Mâna dreaptă a lui Ross se strânse într-un pumn când îl privi pe conducător îndepărtându-se. Nasrullah era la fel de crunt și de tulburător cum îi era reputația, iar Ross și Juliet aveau nevoie de norocul diavolului pentru a putea

pleca din Buhara nevătămaţi. Arborând o expresie impasibilă, porni din loc, Juliet şi băiatul urmându-l.

Abdul Samut Han îi conduse într-un birou mic unde ministrul de externe din Buhara îi dicta unui sclav persan. Ministrul era un uzbec cu sprâncene dese şi o privire mânioasă, iar în ora care urmă îl supuse pe Ross unui interogatoriu dur, în timp ce Juliet şi băiatul se ghemuiră tăcuţi într-un colţ al biroului.

Ministrul începu prin a întreba dacă britanicii vor fi mânioşi când vor afla ştirea legată de moartea maiorului Cameron. Când Ross afirmă că sunt deja supăraţi de faptul că maiorul este captiv şi că vor fi cu siguranţă furioşi la aflarea ştirii că acesta este mort, ministrul se încruntă şi-l întrebă cât de departe este Anglia de Buhara. Se relaxă când află cât de mare era distanţa, apoi puse o serie de întrebări în legătură cu relaţiile diplomatice dintre Marea Britanie şi Rusia. Era bine informat în legătură cu cea din urmă, fapt deloc surprinzător, căci Imperiul Rus se îndrepta asupra Asiei Centrale ca un nor de furtună.

Urmă un moment scurt de nelinişte periculoasă când ministrul întrebă numele celor patru „mari viziri" britanici, apoi îl acuză pe Ross că minte pentru că numele erau diferite de cele pe care Ian Cameron i le spusese cu un an în urmă. Îngrijorat, Ross îi explică faptul că recent avusese loc o schimbare a guvernului, lucru care duse la un proces complex de explicare a modului în care funcţiona monarhia constituţională britanică.

Ministrul se potoli când oaspetele putu să numească numele precedenţilor şefi din minister, deşi Ross se îndoi că anchetatorul său credea că o administraţie putea fi schimbată în mod paşnic. Pentru că instalarea unui nou guvern fără vărsare de sânge era contrar principiilor stăpânirii asiatice.

Interogatoriul continuă la nesfârşit, iar Ross era aşa de obosit, încât nu se mai putea concentra. Caravana se pusese în mişcare înainte de ivirea zorilor, şi avusese o zi plină şi stresantă de atunci. Acum se lăsa întunericul, dar ministrul de externe părea neobosit. În final, Ross întrebă:

– Poate servitorul meu să îl ducă pe noul meu sclav să își adune lucrurile personale?

Ministrul încuviință și trimise un paznic pentru a o însoți pe Juliet și pe băiat în zona destinată sclavilor. Se întoarseră o jumătate de oră mai târziu, Juliet cărând o bocceluță făcută dintr-un pătrat de material din bumbac.

Când apărură, ministrul de externe deveni dintr-odată binevoitor:

– Acceptați scuzele mele, Lord Khilburn, pentru că v-am reținut atât de mult. Doresc să vorbesc din nou cu dumneavoastră, dar este destul pentru astăzi. Trebuie să fiți obosit după lunga călătorie.

Bătu din palme și chemă paznicii pentru a-i conduce pe oaspeți în zona destinată lor.

După ce își recuperară cămilele, părăsiră palatul regal și fură escortați către o construcție masivă cu pereți înalți, aflată la aproape un kilometru de citadelă. Când intrară în casa principală, *nayeb*-ul se ridică agitat, îndreptându-se către ei.

– Salutări, prieteni! Făcu o plecăciune. Fiți bine-veniți în umilul meu cămin.

– Aceasta este casa dumitale? întrebă Ross surprins.

– Într-adevăr. Emirul îmi permite adesea să îndeplinesc rolul de gazdă pentru oaspeții distinși. Dă-mi voie să îți arăt încăperile.

Cele două camere care le fuseseră desemnate se aflau la un nivel superior și împărțeau un balcon cu vedere spre grădina enormă din spatele casei. Apartamentul era simplu, dar confortabil mobilat, cu pereții albi, divane cu perne și covoare elegante de Buhara. Una dintre camere avea un pat cu suport din frânghii, în timp ce în cealaltă se afla o masă care putea fi folosită pentru a mânca și a scrie. Servitorii le aduceau deja înăuntru bagajele și le depozitau în dormitor.

Pe când *nayeb*-ul se ocupa de aprinderea mai multor lămpi cu petrol, spuse:

– Voi da ordin să se servească masa în câteva minute. Dorești ca servitorii să rămână sau să-i trimit în zona sclavilor?

– Jalal poate dormi aici pe podea. Băiatul... Ross îl studie un moment pe băiat. Aş dori să ia cina cu mine în această seară pentru a putea vorbi cu el, dar poate dormi în *selamlik*. Îmi imaginez că mai sunt acolo alţi băieţi de vârsta lui.

Nayeb-ul încuviinţă.

– Îţi pot oferi altceva pentru a te simţi confortabil?

– O baie, spuse prompt Ross.

– Eşti bine-venit să foloseşti baia turcească.

Ross şi-ar fi dat şase luni din viaţă pentru asta, dar din nefericire Juliet nu putea să facă acelaşi lucru, şi cu siguranţă că şi ea se simţea la fel de murdară ca şi el. Invocând tot ceea ce mai rămăsese din caracterul aristocratic al firii sale, spuse grav:

– Este contrar obiceiurilor să folosesc baia turcească. Există o cadă mare care ar putea fi adusă aici şi un paravan care să fie aşezat în faţa ei?

– O cadă? spuse perplex Abdul Samut Han. Maiorul Cameron a fost, de asemenea, oaspetele meu, iar el nu a obiectat în privinţa folosirii băii turceşti.

– Dar el era scoţian, iar eu sunt englez. Ross folosi o voce de martir. Îmi dau seama că este o mare neplăcere, pentru că apa trebuie cărată în cadă şi apoi scoasă din ea. Dacă nu este posibil...

– Nu, nu, aşa voi face, spuse *nayeb*-ul, deşi din expresia lui era clar că rugămintea oaspetelui i se părea o mare excentricitate. Cred că sunt căzi mari la spălătorie. Voi da ordin ca o baie să fie pregătită pentru dumneata după cină.

Abdul Samut Han se întoarse pentru a ieşi când Ross spuse:

– Înţeleg că maiorul Cameron a fost, de asemenea, oaspete aici. Aş dori să discut despre el cu dumneata.

Ochii *nayeb*-ului se rotiră împrejur, de parcă ar fi fost în căutarea unor urechi nedorite. Cu vocea scăzută, spuse:

– Şi eu doresc să vorbim. Mâine-dimineaţă.

Apoi plecă. Un urcior cu apă şi un lighean se aflau în cameră şi toţi trei avură timp suficient pentru a se spăla pe mâini înainte de a servi masa. Băiatul micuţ şi slăbuţ

îmbucă din orez şi miel cu lăcomie. Probabil că avusese porţii mici la palat.

După ce mâncară, Ross începu să-l întrebe câte ceva pe băiat. Juliet îl prezentase deja drept Reza, iar Ross întrebă:

– Ai fost născut aici în Buhara, Reza, sau ai fost adus aici ca sclav?

Copilul îl fixă cu o privire isteaţă. Acum că nu mai era înspăimântat, era clar că avea o minte ageră.

– Sunt născut în Persia, milord. Tatăl meu este un comerciant de grâne în Meshed.

– Spune-mi, cum ai ajuns să fii luat captiv?

– Am vizitat ferma unchiului meu de la ţară. Unchiul meu m-a avertizat să nu mă aventurez departe pe câmpii, dar eram prea mic şi nu i-am dat ascultare. Banditi turkmeni au venit şi m-au furat. Micuţul adăugă grav: fiind *ferengi* nu ştii asta, dar este interzis ca un bun musulman să facă sclav un alt musulman. În orice caz, şiiţii sunt consideraţi eretici, deci noi suntem oi pentru lupii de turkmeni.

Expresia lui Reza deveni dură şi asemănătoare unui adult.

– Într-o zi mă voi întoarce acasă, chiar dacă ar dura douăzeci de ani, şi acolo voi învăţa să folosesc arme. Niciodată nu voi mai fi capturat de unii asemenea lor.

– Cât timp ai fost sclav?

– Două ierni.

– Este împotriva legilor ţării mele să deţii sclavi, deci acum eşti liber, spuse Ross, bucuros că problema copilului a putut fi soluţionată atât de repede. Înainte ca iarna să vină din nou, vei fi cu familia ta în Meshed.

Reza suspină, şocat de ideea că noul său stăpân îl va elibera. Se târî în jurul mesei, căzu în genunchi şi apucă mâna lui Ross. O sărută apăsat şi spuse:

– Binecuvântat să fii, milord. Aceasta este a doua oară când mă salvezi azi – prima oară mi-ai salvat viaţa, acum sufletul. Nu voi uita niciodată ce ai făcut. Nu voi permite nici unui om să blesteme un *ferengi* în faţa mea. Niciodată.

– Pace, spuse Ross râzând.

Îşi eliberă mâna lăsând-o să se odihnească un moment pe părul negru şi mătăsos al copilului. Întotdeauna îi plăcuseră copiii. Dacă ar avea un băiat, ar vrea unul atât de isteţ şi de curajos ca acesta. Privind pe deasupra capului mic şi negru către Juliet, adăugă:

– Jalal, du-l la Saleh mâine. Când Abdul Wahab va conduce o caravană spre vest, putem avea încredere că el îl va duce pe Reza la familia lui.

Reza stătea în picioare. Acum că nu mai era sclav, îşi exercită nou-aflata libertate pentru a-l îmbrăţişa sincer pe Ross. Apoi şi pe Juliet. După alte câteva minute în care discutară, Ross îl lăsă pe băiat să plece pentru a căuta un pat în zona sclavilor *nayeb*-ului. Când plecă, Ross observă că singura uşă a corpului principal era din lemn masiv şi avea o bară grea, metalică, pe interior. Era reconfortant să ştie că puteau să-şi asigure intimitatea când doreau.

Se întoarse pentru a vorbi cu Juliet, fiind întrerupt de o bătaie în uşă. Se dovediră a fi doi dintre sclavii *nayeb*-ului care cărau o cadă imensă pentru spălat rufe, mai mare decât una englezească. Chiar în urma lor, o altă pereche de sclavi cărau un paravan pliant chinezesc, apoi un şir întreg de femei aduceau prosoape, săpunuri şi găleţi cu apă fierbinte.

Uluit, Ross urmări procesiunea care trecea. Cada fu aşezată într-un colţ al dormitorului şi paravanul pus în faţa ei. După ce fu turnată apa fierbinte şi înmiresmată, servitorii se înclinară în drum spre ieşire.

În sfârşit, Ross şi Juliet rămaseră singuri – prea singuri. Natura călătoriei cu caravana îi oferise protecţie împotriva impulsurilor nestăpânite. Puse bara de metal de-a curmezişul uşii şi se întoarse pentru a o privi. Mai mult decât orice pe lume, ar fi vrut să o ia în braţe şi să o ţină câteva minute – pur şi simplu să o ţină, nimic mai mult. Dar bineînţeles că, odată ce ar fi avut-o în braţele sale, dorinţele sale s-ar fi schimbat cu totul, aşadar spuse doar:

– Poţi face baie prima.

Îşi păstră vocea scăzută, deoarece era posibil ca spionii să îi asculte. Din fericire *nayeb*-ul era probabil singura

persoană din întreaga casă care înțelegea limba engleză, și cu siguranță avea lucruri mai bune de făcut decât să asculte pe la uși. Juliet stătea cu picioarele încrucișate pe divan, și cât el vorbi, ea își scoase *tagelmust*-ul. Pentru o clipă, își îngropă fața în palme, extenuată. Apoi privi în sus și spuse cu blândețe:

– Astăzi ai săvârșit trei fapte bune: ai salvat o viață, ai eliberat un sclav și ai cerut o baie în stil european ca să mă pot îmbăia și eu. Și dintre aceste trei fapte, cred că meriți cel mai mult apreciere pentru ultima.

Ross râânji.

– De ce spui asta?

– Nu ai avut altă alternativă decât să îi salvezi viața lui Reza. De asemenea, să eliberezi un sclav de care nu aveai nevoie nu te-a costat nimic, dar să refuzi plăcerea unei băi turcești a fost un adevărat sacrificiu, spuse ea emoționată când se ridică în picioare. Apoi adăugă, cu autoironie: Dacă mi s-ar cere să-mi dau viața pentru a ta, aș face asta, dar nu aș avea noblețea să refuz oferta ta de a face prima o baie fierbinte.

Ross râse, apoi intră în dormitor și scotoci prin bagajul său până găsi un veșmânt simplu și ușor din bumbac.

– Îmi imaginez că nu vei mai dori să te îmbraci cu hainele de pe tine, cel puțin până nu le vei spăla, așadar, poți purta asta.

– Un sfânt, murmură ea când luă îmbrăcămintea de la el, fără să-i atingă degetele. M-am căsătorit cu un sfânt.

– Doar să nu stai mult timp, căci apa se va răci, o preveni. Și poți afla cât de greșită este judecata ta.

– Judecata mea este extraordinară, spuse cu mândrie. De fapt, aproape toate femeile au o judecată mai bună decât a bărbaților.

Pe Ross îl luă gura pe dinainte și murmură:

– Dovada acestui fapt este că te-ai căsătorit cu mine, iar eu cu tine.

Juliet izbucni în râs.

– Adevărat, adevărat, este foarte adevărat, mormăi ea. Judecata mea a fost excelentă, iar a ta a fost groaznică.

De ce trebuia să râdă aşa? Probabil că Ross sperase că se va simţi ofensată de remarca sa şi va ridica mai multe bariere între ei. În schimb, abilitatea ei de a se autoironiza era încântătoare. Cu un surâs strâmb, spuse:

– Nu ştiu care a fost problema cu mine, dar nu cred că era judecata mea.

Dintr-odată lucidă, Juliet spuse blând:

– O, Ross, îmi placi atât de mult. Doar dacă...

Când ea nu mai continuă, el întrebă ferm:

– Doar dacă ce?

Ea se uită la el fără speranţă pentru un moment, apoi se întoarse şi se îndreptă spre dormitor. Ross se răsuci pe călcâie şi trecu pe lângă arcada care ducea spre balcon.

Când ajunse afară lovi cu mâinile balustrada în timp ce respiră încet, încercând să se calmeze. Îl plăcea. Minunat. Ea îi admira judecata. Cât de flatant. În timpul furtunii de nisip admisese şi faptul că îl dorea.

Ce păcat că dragostea nu era pe listă, pentru că prăpastia care îi separa era atât de adâncă, încât numai dragostea avea şansa de a construi un pod. Chiar şi aşa, poate nu era suficient, nu fusese suficient cu doisprezece ani în urmă. Lucrul cu adevărat nebunesc era faptul că el nu înţelesese de ce plecase. Motivul pe care i-l dăduse avea sens, şi totuşi el avea sentimentul că reprezenta o perdea de fum, menită să ascundă înţelegerii un adevăr mai profund.

Expiră încet, ştiind că gândurile îi alergau într-un cerc mult prea familiar. Îndreptându-şi atenţia spre exterior, observă că temperatura scăzuse, devenind plăcută. Chiar dacă sunetele oraşului se auzeau slab, atmosfera din căminul lui Abdul Samut Han îţi dădea un sentiment de pace specific satului. Tăcerea era atât de profundă, încât era imposibil să ignori sunetele vagi ale bălăcelii din dormitor. Era imposibil să nu ţi-o imaginezi intrând în apă, prima oară un frumos picior lung, apoi celălalt. Stând în aşa fel încât apa să îi ajungă până la sâni. Oare îşi va spăla părul prima oară, sau după ce avea să-şi frece restul corpului? Săpunul alunecând peste acea încântătoare piele palidă de roşcată...

Se surprinse respirând mai repede, iar degetele i se albiseră, încleştate pe balustrada balconului. Dacă nu se stăpânea, avea să ia foc spontan, lăsând în urmă un morman de cenuşă mocnind pe pardoseala din cărămidă.

Zâmbi fără tragere de inimă. Ar fi fost un mod simplu de a părăsi Buhara, dar ar fi fost mult mai practic să studieze reşedinţa *nayeb*-ului. Era ca un mic palat, cu ziduri înalte, menite atât să-i ţină pe unii înăuntru, cât şi pe alţii afară. Poate mâine, când se va întâlni cu Abdul Samut Han, ar putea să facă un tur al domeniilor sale.

Mintea îi zbură la întâlnirea cu emirul, analizând fiecare nuanţă şi impresie care putea să-i fie de folos în viitor. Încă făcea acest lucru, când Juliet spuse încet:

– Acum e rândul tău.

– Ai fost rapidă, remarcă el când părăsi balconul şi i se alătură înăuntru. Ea se ţinea la distanţă de arcadă, pentru ca să nu fie zărită de afară.

– M-a îngrozit aluzia ta referitor la ceea ce ai fi putut face dacă apa s-ar fi răcit prea tare, explică ea cu o expresie care nu-i trăda vreun sentiment. Îmi voi spăla veşmintele mai târziu. Când vor fi curate, apa nu va mai fi bună pentru îmbăiere.

Ea îşi trecu degetele prin păr ca un pieptene pentru a-l descâlci. Buclele dese roşcate cădeau până la mijlocul taliei şi, chiar şi ude, străluceau ca un foc negru. Îşi dădu seama că fusese o greşeală să îi dea un veşmânt dintr-un bumbac atât de uşor. Materialul se lipea de pielea ei umedă, devenind evident că nu purta nimic pe dedesubt şi că nu îşi mai ascundea sânii. Care se mai dezvoltaseră în ultimii doisprezece ani.

Pe când traversă camera pentru a se aşeza pe divan, veşmântul ei mătură podeaua, lăsând impresia greşită că era firavă şi delicată. Subţire da, firavă cu siguranţă nu. Nici o femeie nu ar fi putut să-l învingă pe uriaşul conducător de cămile într-o luptă cu cuţitele.

Înainte ca privirea lui fixă să devină prea evidentă, el intră în dormitor, se dezbrăcă de haine cu mişcări precise şi încordate şi intră în cadă. Apa fierbinte era minunată şi ajuta la relaxarea muşchilor săi încordaţi.

Când începu să se spele pe păr, se gândi cu ironie că ar fi fost mai bine dacă apa era rece – deşi nici chiar dacă în cadă ar fi plutit bucăţi de gheaţă nu ar fi fost suficient de reci pentru a-i stinge focul din vene.

După ce Ross îşi termină baia, Juliet îşi spălă hainele, le stoarse cu putere, apoi le atârnă sus. În aerul uscat al deşertului ar fi trebuit să fie uscate până dimineaţa. Apoi i se alătură lui Ross în camera de zi. El se întinsese în întregime pe pernele divanului, cu mâinile îndoite sub cap. Se schimbase de asemenea într-un veşmânt asiatic lejer, albastru-închis cu dungi ce îi accentuau culoarea bălaie a părului cârlionţat.

Când intră în cameră, el îi zâmbi scurt, înainte de a-şi întoarce privirea goală spre tavan. Arăta vlăguit, ceea ce nu era o surpriză. Ea însăşi era epuizată, iar ea nu trebuise să converseze cu emirul sau să îndure întrevederea istovitoare cu ministrul de externe.

Seara avea un aer domestic irezistibil, astfel că ideea de a împărţi patul cel mare cu suport din frânghii părea cel mai firesc lucru din lume. Slavă Domnului că Ross avea o voinţă de fier. Cercetându-l în întregime, Juliet nu ar fi dat nici doi bani pe a ei. Se aşeză pe podea, la câţiva metri de soţul ei, învelindu-şi cu modestie picioarele şi gleznele cu veşmântul de bumbac. Modelul complicat al covorului stacojiu de sub ea era superb. Ghici că fusese executat de către tribul turkmen Tekke. Poate că erau jefuitori, dar făceau covoare uluitoare.

Începu să-şi pieptene absentă părul umed în speranţa slabă că făcând acest lucru şi-ar fi îndreptat unele dintre buclele mai sălbatice.

– Ce crezi despre ceea ce a spus emirul în această după-masă?

Ross se încruntă.

– Motivul invocat de Nasrullah pentru execuţia lui Ian pare inventat. El era cu siguranţă un reprezentant oficial al britanicilor şi doar Dumnezeu ştie pentru ce l-a acuzat emirul că era spion.

– De asemenea, nu mi-l pot imagina pe Ian convertindu-se la islam, spuse tristă Juliet. Presupun că au inventat scuze la întâmplare pentru a justifica faptul că l-au ucis.

– Poate că *nayeb*-ul îmi poate spune mai multe de dimineaţă, dar cred că recentele înfrângeri ale britanicilor în Afganistan sunt adevăratul motiv pentru care a fost executat, spuse Ross încet. Cum forţele britanice erau în retragere, emirul a decis probabil că nu era necesar să facă favoruri unui *ferengi*, aşa că l-a trimis pe Ian la moarte. El oftă. Dacă britanicii ar fi câştigat, probabil că fratele tău ar fi fost încă în viaţă acum.

– Deci Ian a plătit preţul pentru imperiu, spuse Juliet cu amărăciune. Blestematul de Imperiu Britanic.

– Este o mare pierdere, spuse Ross încet, dar Ian ştia ce face. Ţi-am spus că l-am întâlnit cu câţiva ani în urmă când am fost în India? Şi-a luat o permisie de o lună, pe care am petrecut-o hoinărind împreună prin ţara deluroasă. El iubea armata, ştii asta, şi a acceptat riscurile vieţii pe care a ales-o.

– Mai bine ar fi rămas ofiţer decât să se lase trimis în fruntea unei misiuni diplomatice. Făcu o grimasă. Tu l-ai văzut mult mai recent decât mine. Chiar dacă m-am îngropat în Saravan, nu mi-a trecut prin minte că nu o să-l mai văd niciodată pe Ian. Am crezut întotdeauna că ne vom întâlni cu siguranţă într-o bună zi şi ne vom povesti toate trăsnăile pe care l-am făcut, aşa cum făceam altădată...

Pentru o clipă rămase fără voce. Apoi scutură cu putere din cap. Era doar vina ei că trecuseră atâţia ani de când nu-şi mai văzuse fratele, şi nu avea nici un drept să îl împovăreze şi mai mult pe Ross cu durerea ei. Făcu un efort şi întrebă cu o voce calmă:

– Ce se va întâmpla acum?

Ross ridică din umeri, fără să-şi ia privirea din tavan.

– Emirul mă va convoca la o altă audienţă într-o săptămână sau două. Cu noroc, ne va da permisiunea să luăm trupul lui Ian şi să îl ducem înapoi în Anglia, şi vom pleca cât mai repede posibil.

– Şi dacă nu avem noroc?

– Va refuza să ne dea trupul lui Ian, ceea ce va fi regretabil, dar nu un dezastru, spuse cu o voce lipsită de inflexiuni. Va fi un dezastru dacă emirul ne va refuza permisiunea de a pleca.

Juliet încuviinţă tăcută, căci spusele lui confirmau propriile speculaţii.

– Ce vom face atunci?

– Ne vom îngrijora în legătură cu asta la timpul potrivit. Ross se ridică, legănându-şi picioarele deasupra podelelor. Vrei patul? Nu mă deranjează să dorm pe podea.

– Nici pe mine. Ea zâmbi şi gesticulă spre aşternutul pe care îl aranjase lângă perete. În calitate de sclav loial, datoria mea este să mă întind lângă uşă cu pumnalul în mână pentru a-mi apăra stăpânul.

Un pumnal ar fi fost în egală măsură util pentru a-şi apăra virtutea, se gândi cu ironie Ross. Făcu tot posibilul să nu se uite direct la Juliet când îi spuse noapte bună şi se îndreptă spre dormitor. Avea să fie extrem de dificil să doarmă ştiind că ea era în cealaltă cameră. Nu avea sens să toarne mai mult gaz pe foc.

capitolul 17

Odată cu ivirea zorilor, când se auzi chemarea obsedantă a muezinului, Ross se trezi mult mai însufleţit. Fusese destul de plăcut să doarmă în pat din nou, şi faptul că o ştia pe Juliet în apropiere îi dăduse mai degrabă vise plăcute decât să-i strice odihna.

După ce se îmbrăcă, intră căscând în camera de zi, unde îşi găsi soţia trezită şi îmbrăcată din nou cu veşmintele de tuareg anonim, cu toate că nu-şi acoperise încă faţa cu *tagelmust*-ul. Cum stătea pe divan, veşmintele negre şi vălul îi încadrau faţa palidă, conferindu-i o stranie asemănare cu o călugăriţă din Evul Mediu. Un sacrilegiu, căci nici o călugăriţă nu ar trebui să radieze o energie atât de neobosită sau o aşa de mare senzualitate.

Fără să-i cunoască gândurile necuviincioase, ea întrebă:

– Avem nevoie de un plan astăzi?

Ross nu era niciodată în formă când se trezea. Exista un singur lucru la care era bun la prima oră a dimineţii, iar fără cooperarea unei femei îi era imposibil

să demonstreze asta. Întorcându-şi gândurile la întrebarea lui Juliet, el spuse:

– Sper să vorbesc cu Abdul Samut Han cât mai devreme posibil. De altfel, aflând mai multe despre captivitatea lui Ian, voi afla dacă sunt într-adevăr un oaspete de onoare sau un prizonier.

– Probabil puţin din amândouă.

– Asta suspectez, dar tu ar trebui să poţi ieşi afară fără opreliști. Se opri, revăzând mental ceea ce trebuia să fie făcut. Aş vrea să-i vizitezi pe Saleh şi Murad şi să te asiguri că nu au întâmpinat probleme neaşteptate. Ar trebui să aştepţi confirmarea lui Saleh înainte să i-l duci pe Reza, dar cred că, cu cât este mai departe băiatul de prezenţa mea periculoasă, cu atât mai bine.

– Să cumpăr doi cai? sugeră ea. Cămilele nu sunt foarte uşor de călărit în oraş.

– Este o idee bună. Apoi poţi duce cămilele la Hussein Kasem. El a spus că le va ţine în grajdurile sale, şi dacă nu vom mai avea nevoie de ele, îi va oferi Juliettei o casă bună.

Juliet zâmbi.

– Chiar eşti foarte sentimental în legătură cu animalele acelea prostuţe.

El ar fi subliniat că înţelegătoarea lui cămilă aprecia afecţiunea mai mult decât tiza sa, dar era prea devreme pentru a face o declaraţie atât de provocatoare.

– Acesta pare timpul potrivit să-ţi prezint diferitele cadouri, mite şi armele pe care le-am ascuns în bagajul meu.

– Foarte bine. Ea se ridică graţios în picioare. De fiecare dată când răscoleşti în bagajul tău mă întreb cu ce comoară nouă o să mai apari.

– Arta de a explora cu succes are multe de-a face cu un stoc bun de cadouri, explică el când o conduse în dormitor.

– Cred că-l voi dezarma pe Abdul Samut Han când îi voi dărui una dintre busolele mele şi îi voi explica cum funcţionează. În acest mod, când va pune să-mi fie cercetat bagajul, nu va crede că busolele reprezintă dispozitive de spionaj periculoase.

Ross îi arătă lui Juliet orice i-ar fi putut fi de folos dacă lui i s-ar fi întâmplat ceva şi, când tocmai sfârşise dându-i o pungă cu monede de aur, se auzi o bătaie la uşa din cealaltă cameră. După ce îşi trase vălul şi ascunse punga, Juliet deschise uşa, găsind un băiat care îl invita politicos pe onorabilul Lord Khilburn să ia micul dejun împreună cu Abdul Samut Han.

Bucuros că *nayeb*-ul era dornic să discute cu el atât de devreme, Ross îl urmă pe sclav în zona casei stăpânului său, unde gazda sa îl întâmpină cu mare jovialitate. Ross răspunse urărilor, apoi se aşeză la masă şi prezentă cele două cadouri asupra cărora se decisese. Primul era o traducere arabă a cărţii Robinson Crusoe, care se dovedise a fi extrem de populară pretutindeni în lumea arabă. De vreme ce Coranul se studia întotdeauna în araba originară, toţi musulmanii educaţi o puteau citi în mod fluent, iar Abdul Samut Han acceptă cartea cu o plăcere evidentă.

Apoi Ross îi înmână busola, un instrument din alamă strălucitor, de o frumoasă măiestrie.

– Poţi considera aceasta o ciudăţenie interesantă.

Nayeb-ul examină sticla busolei, oglinda şi şuruburile cu ochi iscoditori, în timp ce Ross îi explică întrebuinţarea.

– Spui că întotdeauna arată calea spre nord?

O întoarse înainte şi înapoi, fascinat de mişcarea acului.

– Exact, întări Ross. Deci poate fi folosit pentru a determina direcţia către Mecca.

– Ah! Abdul Samut Han încuviinţă cu entuziasm. Este cu adevărat un instrument sfânt. Pot să-l cumpăr de la tine?

– Nu, pentru că este un cadou, o mică formă de mulţumire pentru ospitalitatea de a mă primi în casă.

După o mică ezitare, Abdul Samut Han acceptă busola cu o vădită satisfacţie. Ross ghici că *nayeb*-ului îi plăcea foarte tare să primească daruri, şi cu cât erau mai valoroase, cu atât mai bine. Binedispuşi, ei îşi îndreptară atenţia spre un mic dejun excelent, format din kebab

de miel, orez, pâine, ceai și luxul special al cafelei. Când terminară de mâncat, Ross spuse:

– Pot afla mai multe despre moartea maiorului Cameron?

Abdul Samut Han oftă.

– Mare păcat. Stăpânul meu regal a fost supărat că maiorul Cameron a mers prima oară la Kokand, dușman al Buharei. Poate s-ar fi putut trece ce vederea acest lucru, dar apoi s-a dovedit că maiorul nu avea autorizații de la regina Angliei. Lipsa acestora a aruncat o îndoială asupra scrisorii de recomandare.

Ross ridică din sprâncene.

– Dar cu siguranță deținea documente de la Lord Auckland, guvernatorul general al Indiei.

– Da, dar nu e același lucru. Pentru că nu i s-au părut suficiente documentele maiorului Cameron, stăpânul meu regele l-a întemnițat și a cerut o scrisoare de la regina voastră care să ateste faptul că maiorul era cine susținea că este. Cu toate că a fost trimis un mesaj în Anglia, nici o astfel de asigurare nu a venit. El a înființat până și un fel de poștă în deșert pentru a facilita primirea unui răspuns, dar degeaba. Dacă ofițerul era cu adevărat un trimis englez, guvernul tău ar fi trebuit să garanteze pentru el.

Ross se simți copleșit de furie. Viața lui Ian ar fi putut fi cruțată dacă ar fi fost trimis în Buhara un răspuns acceptabil, doar că unii oficiali blestemați de la Whitehall deciseseră că un astfel de răspuns nu era „adecvat". Chiar și așa, se simți obligat să apere poziția țării sale.

– De vreme ce maiorul Cameron a fost trimis din India, guvernatorul general era persoana îndreptățită să fie consultată, dacă buna-credință a maiorului era pusă la îndoială. Regina însăși nu ar fi răspuns, mai ales dacă Buhara îl ținea captiv pe unul dintre ofițerii ei.

Nayeb-ul repetă încordat punctul său de vedere:

– Dar Cameron a susținut că o servește pe regină, iar ea nu-l cunoștea. Ce ar fi trebuit să creadă stăpânul meu?

Ross se întreba dacă emirul înțelegea cu adevărat mărimea și complexitatea Imperiului Britanic. Probabil

că nu, în acest caz el ar fi aşteptat cu adevărat un răspuns personal din partea suveranilor britanici.

Dar era în egală măsură probabil ca lipsa răspunsului să fie doar un pretext pentru a comite o crimă. Abandonând această idee, Ross spuse:

– Aşadar, maiorul Cameron a fost prins spionând. Ce a făcut? Să fie lipsit de onoare nu-i stătea în caracter.

– A încercat să scoată pe ascuns scrisori din închisoare.

– Scrisorile conţineau dovezi de trădare? Informaţii care ar fi putut vătăma Buhara?

Gazda sa privi în altă parte.

– Da, indubitabil.

– De vreme ce maiorul Cameron era în închisoare, spuse Ross răbdător, fără nici un dubiu că încerca să-şi înştiinţeze familia şi superiorii din armată în ce condiţii se afla, aşa era normal.

Fără a-şi privi oaspetele, Abdul Samut Han replică:

– Poate că era normal, dar nu era înţelept. Scrisorile unui *ferengi* sunt privite întotdeauna cu mare suspiciune.

Probabil pentru că nimeni nu citea suficient de bine engleza pentru a recunoaşte semne ale trădării când le vedea, se gândi Ross cu amărăciune. Această discuţie nu ducea nicăieri, pentru că Abdul Samut Han era însărcinat să-şi susţină conducătorul. Decizând să pună cea mai importantă întrebare pentru familia sa, el întrebă:

– Cum a murit maiorul Cameron?

Ochii gazdei sale se luminară.

– Cu mare curaj. Luni întregi a fost în Puţul Negru, iar când l-au adus afară pielea sa era albă ca şi zăpada, plină de răni, şi şi-a ferit ochii de soare. Dar a stat drept, făcându-şi semnul crucii şi declarând că moare creştin. Călăul i-a retezat capul dintr-o singură lovitură puternică. A murit repede, fără durere. O privelişte de mare inspiraţie.

Ross încuviinţă, posomorât. Povestirea se potrivea cu ceea ce-i spusese Abdul Wahab în caravanseraiul de la Sarakhs.

Nayeb-ul îşi întinse mâinile.

– Ce se mai poate face? Poate s-a comis o greşeală şi scrisoarea emirului sau răspunsul reginei s-au pierdut,

pentru că drumul până în Anglia este lung şi periculos. Mare păcat, dar maiorul Cameron este mort. Crezi că Buhara va fi pedepsită de concetăţenii tăi pentru o greşeală nevinovată?

Dacă emirul ar fi crezut că nu exista nici o şansă de reconciliere între cele două naţiuni, nu avea nici un motiv să-i cruţe viaţa lui Ross şi avea mai multe motive bune pentru a-l ţine prizonier sau a-l ucide.

– Într-adevăr, este mare păcat, dar naţiunile nu ar trebui să înceapă războaie din cauza unor neînţelegeri, spuse cu grijă. Poate că atunci când mă voi reîntoarce în Anglia, emirul va dori să trimită un ambasador cu mine pentru a transmite cât de mult regretă această greşeală. Aceasta ar putea fi o ocazie pentru a strânge relaţiile între ţările noastre.

Nayeb-ul strălucea de încântare.

– O idee minunată. Îi voi sugera asta stăpânului meu. Se ridică în picioare. Vino să-mi vezi grădina, este mult mai frumoasă dimineaţa.

Ross îl urmă supus. Când se îndepărtară de casă, fură întâmpinaţi de un uzbec uriaş, reprezentant al armatei. Abdul Samut Han spuse:

– Lord Khilburn, aş dori să ţi-l prezint pe yawer Shahid Mahmud. El este căpitanul gărzilor ce păzesc domeniile mele şi va fi responsabil de siguranţa dumitale.

Cu alte cuvinte, acesta era temnicerul-şef al lui Ross. Yawer era un grad militar comparabil cu al unui maior britanic, iar Shahid avea o mină de comandant. Era înalt pentru un uzbec, numai cu câţiva centimetri mai scund decât Ross, şi bine făcut. Judecând după expresia lui rău-voitoare, îi detesta pe *ferengi*, şi totuşi salută scurt când fu prezentat.

Pe măsură ce Ross se îndepărta împreună cu gazda sa, simţi cum privirea lui insistentă îi ardea spatele. Nu era nevoie de o percepţie specială pentru a ghici că bărbatul reprezenta o sursă de potenţial pericol, părea genul care ar accepta mită, apoi l-ar acuza pe mituitor de trădare.

Cum se plimbau pe cărarea dinspre grădină, Abdul Samut Han arătă cu graţie spre flori.

– Există un vechi proverb persan, poate îl cunoşti? Dacă ai două bucăţi de pâine, vinde una şi cumpără o zambilă.

– Am auzit zicala, şi este o mare înţelepciune în ea, replică Ross, gândindu-se la ce avea cu adevărat în minte gazda sa – se îndoia că era vorba de filosofie.

Grădina era mare şi, când fură suficient de departe de urechile ce ar fi putut asculta, aerul detaşat al *nayeb*-ului dispăru subit.

– Nu puteam vorbi liber în casă, pentru că cei din Buhara sunt o naţiune de spioni, spuse el cu vehemenţă. Sclavii îşi urmăresc stăpânii, cei de pe stradă vând informaţii oricui este doritor să plătească, soţii nu pot discuta cu nevestele lor în pat fără a fi ascultaţi. Eu sunt persan, precum ştii, am duşmani, pentru că mulţi sunt geloşi pe influenţa mea asupra emirului. Pentru aceasta trebuie să fiu de două ori mai precaut, dar trebuie să-ţi spun că execuţia fratelui tău a fost o faptă înspăimântătoare. A fost trimis la moarte fără să fi comis nici un păcat sau infracţiune.

Când *nayeb*-ul îşi întoarse ochii negri, serioşi, spre oaspetele său, Ross deveni imediat suspicios. Poate oaspetele credea sincer că execuţia lui Ian fusese o greşeală, dar el îl servea pe emir şi ar fi fost o greşeală să uite asta. Ross spuse prevăzător:

– Moartea lui Ian mă îndurerează foarte tare, dar din ceea ce am aflat, execuţia sa a fost mai degrabă rezultatul unei neînţelegeri decât o intenţie rea.

– Am încercat să-i schimb părerea emirului. Ba chiar i-am oferit şi cincizeci de mii de ducaţi dacă îl va elibera pe Cameron, dar Nasrullah a spus că este spion şi, ca spion, trebuia să moară. Abdul Samut Han îi aruncă lui Ross o privire vicleană. Nu sunt un om bogat, iar plătind o sumă aşa mare m-aş fi ruinat, dar eram sigur că regina m-ar fi despăgubit dacă aurul meu ar fi salvat viaţa unuia dintre ofiţerii săi. Nu crezi că viaţa lui ar fi meritat cincizeci de mii de ducaţi?

– E imposibil să pui preţ pe o viaţă, dar ştiu că guvernul meu nu ar plăti niciodată o sumă atât de mare, spuse ferm Ross. Ar fi văzută ca o răscumpărare, şi plătind-o

ar pune în pericol viaţa şi libertatea oricărui călător britanic de pretutindeni.

În urma acestui raţionament *nayeb*-ul rămase perplex.

– Dacă regina nu ar fi plătit atât de mult, ar fi plătit familia lui Cameron?

Discuţia despre bani trase un semnal de alarmă în mintea lui Ross.

– Familia Cameron este o stirpe de viţă nobilă străveche de ostaşi pricepuţi, dar ei nu sunt bogaţi. Chiar dacă şi-ar fi dorit asta, nu ar fi putut să plătească o sumă atât de mare.

Abdul Samut Han privi plin de regrete.

– Dar dumneata eşti un lord şi el îţi era rudă. Cu siguranţă familia lui l-ar fi putut răscumpăra pentru a-l aduce acasă, cum ar face şi pentru tine dacă ai fi ţinut captiv.

Ross ghici că ajunseseră la miezul problemei, *nayeb*-ul voia să ştie dacă viaţa lui Ross avea valoare, deci era timpul să înceapă să mintă.

– Dacă aş fi încarcerat, familia mea ar jeli, dar nu ar încerca să-mi răscumpere libertatea, întrucât ei ar crede că soarta mea depinde de voinţa lui Dumnezeu. Sunt unul dintre mulţii fii, şi tatăl meu ar considera nedrept să-şi arunce în mizerie ceilalţi copii doar pentru a-mi salva viaţa nedemnă.

Explicaţia lui păru convingătoare, pentru că *nayeb*-ul suspină dezamăgit.

– Ce păcat. Expresia lui deveni vicleană. Se spune că atunci când Nasrullah a devenit emir, a iubit pentru un timp justiţia şi religia, dar foarte repede a revenit la cruzime şi la dansatori copii. El este un neg pe dosul Turkistanului. Lasă guvernul britanic să trimită ofiţeri în Khiva şi Kokand pentru a-i convinge pe hanii lor să pătrundă în Buhara. Apoi las-o pe regină să-mi dea o mică sumă, poate douăzeci de mii sau treizeci de mii de ducaţi, iar eu, comandantul artileriei din Buhara, voi susţine invazia.

Discursul îl făcu pe Ross să fie şi mai îngrijorat. *Nayeb*-ul probabil încerca să-l ademenească pe Ross să comită o indiscreţie sau putea încerca să se vândă celui

mai puternic ofertant, însă în nici unul dintre cazuri nu era demn de încredere.

– Eu nu sunt un reprezentant al guvernului meu, nici nu am venit aici să stârnesc o rebeliune împotriva conducătorului din Buhara. Voiam doar să aflu adevărul în legătură cu soarta fratelui meu. Şi acum ştiu asta.

Abdul Samut Han spuse cu viclenie:

– Nu ai încredere în mine, nu-i aşa? Asta este bine, un bărbat înţelept e precaut. Dar am fost prieten cu maiorul Cameron. Uită-te, a scris cu propriile mâini o mărturie în legătură cu tot ce am făcut pentru el.

Scoase din interiorul hainei sale o foaie pe care i-o înmână.

Ross simţi fiori de-a lungul spinării când desfăcu hârtia. Acolo, cu o caligrafie tremurătoare, dar în mod clar a lui Ian, erau scrise cuvintele:

> *Am scris acest document pentru a atesta faptul că bunii ofiţeri m-au predat lui* nayeb *Abdul Samut Han.*

După ce enumera câteva dovezi de bunătate, încheia:

> *Semnez acesta, Ian Torquil Cameron la Buhara, la paisprezece septembrie în anul Domnului 1840.*

O scrisoare de la un om mort. Cu mâini nu tocmai ferme, Ross împături hârtia şi i-o întinse înapoi.

– În numele familiei maiorului şi a mea, ţin să-mi exprim profunda gratitudine pentru ceea ce ai făcut pentru el, domnule.

Abdul Samut Han încuviinţă grav.

– Aşa cum am fost prietenul lui, voi fi şi prietenul dumitale.

Poate că urma să fie. Dar în ciuda cuvintelor *nayeb*-ului, Ross nu avea încredere în el.

După ce Ross plecă să se întâlnească cu *nayeb*-ul, Juliet merse să-şi caute mâncare. În cele din urmă găsi bucătăria şi o zonă alăturată de luat masa pentru

servitori. După ce vorbi cu Reza, Juliet nu conversă cu nici unul dintre ceilalți servitori, pur și simplu își mâncă pâinea, își bău ceaiul și plecă. Ca de obicei, fusese privită cu o curiozitate considerabilă, dar după ce ignoră una sau două dintre încercările de a face conversație, nimeni nu o deranjă.

Marea provocare apăru când Juliet ieși spre poarta principală a fortăreței și porni pe sub arcadă. Imediat, un om de pază înarmat cu o sabie și o lance se ivi în fața ei și zbieră.

– Stop!

Ea se opri, dar nu se dădu în spate. Lăsând mâna să-i cadă spre mânerul cuțitului, se uită insistent la paznicul care era cu câțiva centimetri mai scund decât ea și spuse cu cea mai guturală voce, în persană:

– Sunt prizonier?

El ezită, neștiind clar care era statutul tuaregului. Decizând că servitorul sălbatic al străinului nu era important, se dădu la o parte.

Fără să privească înapoi, Juliet ieși în stradă de parcă ar fi știut încotro să se îndrepte. Saleh îi desenase o hartă a orașului, marcând străzile și clădirile mari, și acum dorea să se orienteze singură cât de repede posibil. Din fericire, domul strălucitor al marii moschei de culoare turcoaz era un punct de reper vizibil din majoritatea părților orașului, și ea se folosi de acesta pentru a ajunge la Registan.

Era mai interesant să vezi viața din piață de la nivelul străzii decât de pe cămile. Îmbrăcămintea sobră nu era considerată o calitate aici. Oricine își permitea purta veșminte cu modele strălucitoare din mătase ikat. Erau cele mai faimoase produse ale Buharei, pentru că orașul era un mare producător de mătase și, de asemenea, o oază esențială de pe ruta Drumului Mătăsii din Antichitate.

Saleh îi spusese lui Juliet că multe familii creșteau viermi de mătase acasă, crescând ouăle, hrănind cu frunze de dud omizile lacome, apoi recoltând răbdători valorosul cocon. Adăugase sec că viermii de mătase erau

un lucru care nu-i lipsise după ce părăsise casa în care copilărise.

Ajunsă în centrul Registanului, Juliet cumpără un amestec delicios din gheaţă sfărâmată şi sirop de struguri numit *rahat i jan*, deliciul vieţii. Inteligent proiectate, depozitele de gheaţă făceau posibil ca locuitorii din Buhara să se poată bucura de băuturi cu gheaţă pe toată durata verii. Era un lux de care nu se bucurase în Britania, dar, desigur, în Britania nu aveai nevoie de gheaţă. Ba dimpotrivă.

După ce îşi croi drum prin piaţa uriaşă, se strecură pe străzile înguste şi şerpuite pentru a găsi zona Djuibar, unde locuia fratele lui Saleh. Ajutată de hartă şi de excelentul simţ de orientare, Juliet reuşi să ajungă la destinaţie fără să se încurce prea tare.

Fratele lui Saleh, Tura, era maestru ţesător şi casa lui era o dovadă a comerţului prosper cu mătase. Servitorul care-i deschise uşa lui Juliet o aştepta deja şi o conduse repede într-o cameră bine mobilată, în care Saleh şi Murad savurau o ceaşcă de ceai cu aromă de cardamon.

Cei trei schimbară salutări cu atâta efuziune de parcă ar fi trecut luni de când se despărţiră, şi nu douăzeci şi patru de ore. Saleh era binedispus după ce se reîntâlnise cu fratele său, având în vedere că nu se mai văzuseră de aproape treizeci de ani, dar se încruntă cu compasiune când auzi despre întrevederea cu emirul şi confirmarea morţii lui Ian Cameron.

Apoi el povesti ceea ce fratele său îi spusese în legătură cu imprevizibilitatea periculoasă a emirului şi atmosfera otrăvitoare de suspiciune şi intoleranţă pe care conducătorul o cultiva în mod deliberat. Era un mare noroc că Juliet şi Ross fuseseră circumspecţi cu o noapte în urmă, deoarece casa lui Abdul Samut Han sigur era înţesată cu spioni, care probabil lucrau pentru diferiţi stăpâni.

Discuţia o trezi la realitate, iar când Juliet plecă în cele din urmă pentru a se întoarce în căminul *nayeb*-ului, îşi pierduse mult din entuziasmul de a descoperi un oraş exotic nou. Cu cât afla mai multe despre Buhara, cu atât îşi dădea seama cât de periculoasă era situaţia. Ross ştiuse de la început şi avusese curajul să vină în ciuda

acestei certitudini. El avusese întotdeauna răbdarea şi temperamentul statornic care îi lipseau lui Juliet. Se hotărî să facă tot posibilul să se ridice la înălţimea lui.

capitolul 18

Zilele tensionate care urmară testară la maximum hotărârea lui Juliet. Era liberă să vină şi să plece când dorea, dar statutul lui Ross, aşa cum bănuiseră, era undeva între invitat de onoare şi prizonier. Deşi i se permitea să călătorească în oraş, trei şambelani înarmaţi îl însoţeau peste tot, chipurile, pentru protecţia lui.

Lui Ross i se permise să primească vizitatori şi un şuvoi constant trecu prin casa *nayeb*-ului. Unii oaspeţi erau bărbaţi pe care îi întâlnise cu opt ani mai devreme, care veniseră să reînnoiască legătura. Aceştia includeau mullahi musulmani, boiangii evrei şi bancheri hinduşi, toţi fiind încântaţi să vorbească cu *ferengi*. O dată sau de două ori, fanatici islamişti veniră şi încercară să-l ispitească pe Ross să zică vreo necuviinţă, dar era expert în a le evita capcanele.

Alţi vizitatori erau emisari ai emirului, care puneau întrebări nesfârşite despre tehnologia şi agricultura europene („Nu există cămile în Anglia?" întrebă neîncrezător unul dintre aceştia), despre medicină şi arte, comerţ şi istorie, şi dacă regina Victoria putea să execute pe oricine voia. O dată, Ross demonstră chiar şi cum se realizează o oglindă folosind argint şi îi trimise rezultatul lui Nasrullah. *Nayeb*-ul îi transmise că emirul a acceptat darul cu mare plăcere.

Cu toate că îşi petrecea cea mai mare parte a timpului explorând Buhara, Juliet stătea uneori tăcută în colţul principalei camere de primire a *nayeb*-ului, în momentele pe care Ross le numea în mod ironic expunerile sale. Ea era fascinată de multitudinea cunoştinţelor lui, căci niciodată nu rămânea dator cu explicaţiile. Într-o zi, când trecuseră deja trei săptămâni de când se aflau în Buhara, ea se întoarse la începutul unei seri şi-l găsi

acolo pe unul dintre delegaţii emirului care întreba despre vrăjitoria în Anglia.

Fără să clipească, Ross menţionă Legea Vrăjitoriei, apoi se lansă într-o digresiune despre druizi şi procesele medievale prin ordalii, înainte să treacă la evoluţia dreptului comun anglo-saxon. Era în continuare în plină vervă, când Abdul Samut Han apăru şi îl trimise cu bunăvoinţă la cină.

Întrucât Ross era foarte căutat, Juliet lua cele mai multe dintre mese cu sclavii gospodăriei, care o tratau ca pe o piesă de mobilier, care se evită, dar altfel nu se observă. Nedorind să se întoarcă în camerele goale, Juliet rămase într-o seară împreună cu ceilalţi servitori după ce termină de mâncat. Unul dintre grăjdari spunea poveşti, o formă tradiţională şi extrem de satisfăcătoare de distracţie asiatică.

Când poveştile fură înlocuite de o conversaţie generală, ea se întoarse în apartament şi se aşeză pe divan, ca să cârpească câte ceva. Era ironic faptul că, deghizată în bărbat, era mai casnică decât fusese vreodată ca femeie, dar plictiseala reprezenta o motivaţie puternică. Simţea o satisfacţie secretă având cu generozitate grijă de bunurile soţului său, întrucât nu putea face acelaşi lucru cu bărbatul în sine.

Spre regretul ei, camaraderia care existase pentru scurt timp între ei dispăruse, uscată de stâlpul de foc. Soţul său se retrăsese în spatele unei bariere impenetrabile care o rănea pe Juliet, chiar dacă ea ştia că era necesară. Ross spusese în noaptea furtunii de nisip că faptul de a sta împreună ar putea să-i înnebunească pe amândoi şi, ca de obicei, avusese dreptate. Cu toate că Juliet îşi ocupa timpul în speranţa că activitatea o va obosi până în punctul în care dorinţa se va retrage, acest lucru nu se întâmplă niciodată.

Zilele fierbinţi şi nopţile neliniştite făcuseră să crească tensiunea asemenea unor nori de furtună. Într-o oarecare măsură, acest lucru se întâmpla din cauza nesiguranţei în ceea ce privea intenţiile emirului, dar cauza mai profundă era frustrarea sufocantă care venea din faptul că erau aproape din punct de vedere fizic, dar separaţi

din punct de vedere emoţional. Era o vreme a tăcerilor încordate şi a distanţei păstrate intenţionat. Dar ceva trebuia să se schimbe curând, căci era imposibil să continue astfel prea mult timp.

Într-o seară, Ross se întoarse de la cina în compania *nayeb*-ului relativ devreme. Când intră şi închise uşa, Juliet puse deoparte cusutul şi îşi întinse braţele deasupra capului.

– Cantitatea de informaţii pe care o cunoşti nu încetează niciodată să mă uimească, spuse ea cu vocea şoptită care devenise obişnuită pentru ei, ca o apărare împotriva urechilor care ar fi stat la pândă. Nu există niciodată un răspuns pe care să nu-l ştii, indiferent ce te întreabă?

– Educaţia mea de la Cambridge se dovedeşte nepreţuită, dar, chiar şi aşa, uneori trebuie să inventez lucruri, spuse Ross cu un zâmbet ironic. Am descoperit că e mai periculos să-mi recunosc neştiinţa, deoarece interpelatorii emirului vor presupune că ascund intenţionat informaţii. E mai sigur să greşesc decât să tac.

– Poate te prefaci, dar o faci foarte bine. Pe mine cu siguranţă m-ai convins.

Se uită în jos, pentru a face ultimele cusături la cămaşa pe care o cârpea, apoi înnodă aţa şi o rupse.

– Cămaşa ta este gata. Nu mai am ce să fac. Poate ar fi trebuit să o las pe mama să mă înveţe să tricotez, cum a încercat întotdeauna.

Juliet dădu să se ridice, intenţionând să ducă îmbrăcămintea în camera lui Ross, descoperind însă că el se grăbise să o ia din mâinile ei. Există un moment de cioc-nire uşoară care o făcu să-şi piardă echilibrul, iar Ross se întinse automat şi îi prinse braţul ca să o sprijine.

Nu ar fi trebuit să însemne nimic, însă tot ce se întâmpla între ei era încărcat de semnificaţii. În timp ce Juliet îşi recăpătă echilibrul, chipul lui Ross se afla la doar câţiva centimetri de al ei, suficient de aproape încât să vadă pielea obrazului său bronzat, forma precisă a gurii lui. Mai mult decât orice pe lume, ar fi vrut să se aplece în faţă şi să-şi lipească buzele de ale lui. Doar certitudinea consecinţelor intimităţii dintre ei o ţinu în frâu.

Juliet îşi ridică ochii şi, pentru o clipă, privirile lor se întâlniră şi rămaseră neclintite. Iar când făcură acest lucru, ea rămase fără suflare zărind durerea din ochii lui. În ultimele două săptămâni, Ross fusese un maestru al stăpânirii de sine şi, totuşi, ea văzu acum că această stăpânire îl costa scump. Controlul exemplar pe care ea îl admira atât de mult ajunsese aproape de punctul critic, iar ea fu îngrozită când îşi dădu seama cât de aproape se găseau de abis.

Ar fi fost nevoie de atât de puţin, de aproape nimic, pentru ca ei să se abandoneze în braţele pasiunii şi ale împlinirii. Şi ale dezastrului.

Îşi întoarse privirea, urându-se pe sine pentru laşitate. Mâna lui Ross căzu şi el se îndepărtă.

– Am dificultăţi în a mi te imagina făcând ceva atât de paşnic precum tricotatul, spuse el cu o voce care era aproape normală. Poate ar trebui să te apuci de sculptură în lemn. Un cuţit se potriveşte mai degrabă stilului tău decât un ac.

Îi spuse noapte bună şi se retrase în dormitor.

Dorinţa fu îngropată de parcă nu şi-ar fi înălţat niciodată capul ameninţător. Juliet stinse lămpile cu ulei şi se întinse pe patul său. Cu excepţia primei nopţi în Buhara, când folosise veşmântul de bumbac al lui Ross, dormise în hainele sale de tuareg, cu *tagelmust*-ul pregătit în orice clipă să-i acopere faţa. Cu o uşă închisă care să o protejeze, măcar nu era nevoită să doarmă cu vălul pe faţă, aşa cum făcuse când traversaseră deşertul Karakum.

O lampă rămase aprinsă în dormitor şi ea auzi scârţâitul slab al unui stilou. Cărturar şi observator împătimit, Ross continua să ia notiţe în legătură cu ceea ce învăţa în Buhara; Juliet bănuia că aceasta era soluţia sa pentru a face faţă tensiunii. În ceea ce o privea, stătu pur şi simplu nemişcată şi îşi muşcă vălul până când, în cele din urmă, începu să se relaxeze.

Tocmai aţipise uşor, când cineva bătu la uşă. Numaidecât trează, sări în picioare, îşi trase vălul peste faţă şi deschise uşa. Şase soldaţi trecură pe lângă ea, împingând-o

la o parte. În fruntea lor se afla *yawer*-ul Shahid Mahmud, căpitanul gărzii *nayeb*-ului.

În timp ce Ross ieşi din dormitor fără haină pe el, doar în cămaşă, Shahid strigă:

– Vino cu mine, porc *ferengi*. Maiestatea sa regală vrea să te vadă imediat.

Faţa mare a *yawer*-ului purta o expresie triumfătoare care îi îngheţă sângele în vine lui Juliet. Încă de la început îl urâse pe Ross, iar acum se bucura făţiş de căderea duşmanului său.

Ross era foarte liniştit, ştiind ce putea să însemne această convocare.

– Foarte bine, spuse el calm, în timp ce desfăcu mânecile ce fuseseră suflecate până dincolo de cot. Doar un moment, până iau pe mine haina.

La fel de relaxat ca şi cum ar fi fost invitat la ceai, se întoarse şi merse în dormitor.

Într-o clipă de nebunie, Juliet se întrebă dacă el va ieşi cu pistolul şi va încerca să-şi croiască drum prin luptă. Mâna ei se încordă pe mânerul cuţitului, astfel încât să i se poată alătura. Dar Ross avea mai multă minte decât să se lupte cu şase oameni înarmaţi, iar când se întoarse în camera comună, mâinile îi erau goale.

Pentru un moment, privirea lui o căută pe Juliet. Faţa ei era la fel de impasibilă precum marmura sculptată, dar când ochii lor se întâlniră, ai lui transmiteau un mesaj.

Yawer-ul răbufni, spunând că fusese irosit destul timp şi era vremea să plece. Soldaţii îl înconjurară pe Ross şi îl escortară afară. În timp ce uşa se închise în urma lor, Juliet ştia că Ross nu doar că îi reamintise de promisiunea ei de a nu face nimic prostesc. Îi spusese în acelaşi timp şi rămas-bun.

Pentru prima dată în viaţa ei, Juliet era de-a dreptul paralizată de frică. Se prăbuşi în genunchi pe podea, tremurând violent în timp ce-şi dădea seama că era posibil să nu-l mai vadă niciodată pe Ross. Putea fi aruncat în închisoare. Putea fi executat chiar în această noapte.

Nu era posibil. Nu era posibil! Dar era. Emirul putea şi, probabil, avea să ordone moartea lui Ross într-o clipă, fără nici un motiv. Răutatea lui era atât de notorie,

încât locuitorii Buharei doar ridicau din umeri şi spuneau: „Acesta este un act regal", atunci când auzeau poveşti despre bărbaţi care fuseseră ucişi pentru că protestaseră atunci când Nasrullah le luase nevestele. Iar emirul era vinovat de lucruri mult mai grave de-atât.

Îşi muşcă cu sălbăticie buza, folosind durerea ca să combată panica. Se zbătu să se ridice în picioare şi încuie uşa, apoi merse în dormitor. O lampă încă ardea, iar o foaie de hârtie era pe jumătate acoperită cu scrisul elegant al lui Ross. Avea impresia că, dacă şi-ar întoarce capul, îl va vedea. Dar el era dus, posibil pentru totdeauna.

În timpul săptămânilor în care împărţiseră aceste camere, nici măcar nu atinsese patul cu frânghie, pentru că era al lui Ross, dar acum avea nevoie să-i simtă prezenţa. Se întinse pe saltea şi apucă una dintre perne, chircindu-se în jurul ei, într-o nevoie disperată de alinare.

Ce putea fi făcut? Nimic în noaptea aceasta, căci cetăţenii respectabili nu ieşeau pe străzi după ce tobele regelui băteau semnalul de stingere. Abdul Samut Han nu ar fi putut fi de nici un folos; faptul că Shahid îl luase de acolo pe Ross însemna că *nayeb*-ul fie era neajutorat, fie lucra activ împotriva lui Ross.

Cei din familia Kasem reprezentau speranţa ei cea mai puternică, căci aveau mare influenţă în Buhara. Va merge la ei dimineaţă la prima oră şi îi va întreba dacă îşi vor exercita influenţa în numele lui Ross.

Exista, de asemenea, în oraş şi un ambasador persan. Dacă Juliet dezvăluia că era Guli Sarahi, ambasadorul poate ar fi intervenit, căci fortăreaţa ei din Saravan îl ajutase pe şah să-şi menţină intactă graniţa estică.

Se folosise cum se cuvine de ultimele trei săptămâni şi învăţase foarte multe lucruri despre afacerile interne din Buhara. Pe măsură ce orele întunecate trecură, examină toate posibilităţile la care se putea gândi pentru a-l ajuta pe Ross, de la sinceritate la disperare. Refuză să creadă că toate planurile ei vor fi zadarnice, fiindcă Nasrullah poate ordonase deja în mod impulsiv moartea soţului său.

Era trecut bine de miezul nopţii, când se auzi o altă bătaie în uşă. La început nu observă, căci era mult mai slabă decât precedenta. Când, în cele din urmă, auzi, se ridică şi merse hotărâtă să afle cine venise. Dacă soldaţii se întorseseră după ea, aveau de purtat o luptă. Ross mersese liniştit, pentru ca ea să nu fie pusă în pericol, dar ea nu avea nici un motiv să dea dovadă de stăpânire de sine.

Sau mai degrabă decât soldaţii, era *nayeb*-ul, care venise să verse lacrimi de crocodil pentru oaspetele său, în timp ce rechiziţiona bunurile răposatului. Juliet îşi fixă vălul pe faţă şi ridică zăvorul. Apoi se trase îndărăt şi duse o mână la cuţit, în timp ce uşa se deschise şi un bărbat intră în cameră. Lumina dinspre dormitor era slabă şi dură o clipă ca ea să-şi dea seama că părul intrusului strălucea precum aurul şlefuit.

Era Ross. La început, ea se holbă pur şi simplu, nevenindu-i să creadă că era cu adevărat el. Apoi îşi petrecu braţele în jurul lui, inima bătându-i uşurată. El primi cu bucurie îmbrăţişarea ei, un braţ întinzându-se după ea, în timp ce cu celălalt închise uşa. Aproape plângând, Juliet spuse:

– Eram sigură că te-au dus la închisoare, sau mai rău.

Încă o vreme, obrazul lui se odihni lipit de tâmpla ei. Apoi el scoase un hohot răguşit şi îi dădu drumul, ca să poată bloca intrarea.

– Aceasta e impresia pe care Shahid voia să o lase şi lucrurile puteau foarte bine să ia o astfel de turnură.

Îşi dădu jos haina şi merse în dormitor, lăsând îmbrăcămintea să cadă pe divan.

Păşind în urma lui, Juliet întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Am fost dus într-o cameră mică de audienţe, unde Nasrullah se plimba înainte şi înapoi ca un tigru în cuşcă. Dacă ar fi avut coadă, şi-ar fi muşcat-o, spuse Ross obosit, în timp ce se aşeză jos şi îşi scoase cizmele. După ce am salutat, mi-a spus răstit că s-a gândit la cererea mea de a duce trupul lui Ian înapoi în Anglia şi a hotărât s-o refuze, fiindcă „maiorul Cameron a fost un trădător şi un apostat, iar moartea nu este suficientă să cureţe pata ruşinii sale".

– Mare păcat. Cu un suspin, Juliet se aşeză pe divan, la câţiva metri depărtare de Ross şi îşi dădu jos vălul de pe faţă. Dar e mai puţin important decât întrebarea dacă putem pleca.

Ross îşi desfăcu eşarfa şi o aruncă înspre haină. Cămaşa lui albă se desfăcu la gât, dezvăluind părul gălbui creţ. Faptul că dădu pe neaşteptate cu ochii de ceea ce era de obicei acoperit fu tulburător de erotic, iar Juliet cu greu reuşi să-şi întoarcă privirea. Agitaţia sufletească pe care o trăise când soţul ei fusese luat făcuse din sentimentele sale o rană deschisă. Mai era nevoie de foarte puţin pentru a înfrânge ceea ce mai rămăsese din controlul ei. Inconştient de reacţia ei, Ross se lăsă între perne, expresia sculpturală a feţei sale asemănându-se cu cea a unui sfânt suferind dintr-un tablou medieval.

– În schimb, emirul mi-a spus foarte jovial că, deşi nu va elibera trupul lui Ian, era dispus să trimită în schimb oasele mele.

Ea se înfioră.

– Umorul său este la fel de revoltător ca tot ce are legătură cu el.

– Nici eu nu pot spune că am găsit gestul său foarte amuzant. Vizitarea acestui gentleman este extrem de epuizantă, remarcă Ross. Întrucât misiunea mea de a afla care a fost soarta lui Ian a fost îndeplinită, am cerut permisiunea să părăsesc Buhara. Asta l-a făcut pe Nasrullah să se pornească într-o nouă tiradă, esenţa ei fiind dorinţa lui de a şti de ce am desconsiderat ospitalitatea sa, după tot ce a făcut pentru mine. Trei ambasadori veniseră din Herat, spunându-i că ar trebui să mă execute şi, totuşi, el nu-i ascultase. Cum pot să cer să plec când el m-a tratat ca pe un frate?

– Din câte îmi amintesc, spuse Juliet pe un ton ironic, şi-a măcelărit patru dintre fraţi. Sau au fost cinci?

– Numărul variază în funcţie de persoana pe care o întrebi.

Ross îşi sprijini capul de peretele văruit.

– În maniera cea mai plină de tact – mama ar fi fost mândră de mine – am spus că sunt profund recunoscător pentru generozitatea sa, dar tatăl meu este bătrân

şi firav şi, dacă sunt absent prea mult timp, s-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe acest pământ.

– Cel puţin, asta e adevărat.

Ross ridică amuzat o sprânceană spre ea.

– Nu sunt împotriva spunerii adevărului dacă acesta ajută. În orice caz, afirmaţia mea l-a înmuiat puţin pe emir, ceea ce este surprinzător, luând în calcul părerea generală că şi-a otrăvit propriul tată. După ce s-a arătat de acord ca părinţii în vârstă să fie respectaţi, m-a întrebat cu o voce rănită dacă aş prefera să părăsesc Buhara fără onoare şi în dizgraţie, sau cu onoruri şi plin de favoruri. Bineînţeles, mi-am exprimat preferinţa de a pleca cu favorurile maiestăţii sale – părea lucrul politicos de făcut. Nasrullah a adăugat că, dacă sunt răbdător, voi fi în curând liber să plec cu binecuvântarea sa. Apoi s-a întors pe călcâie şi a dispărut dincolo de cortină, iar audienţa mea s-a încheiat. Shahid era foarte dezamăgit că trebui să mă escorteze înapoi aici.

Juliet îşi îngropă faţa în mâini, cu trupul tremurând, deşi noaptea era caldă. Ross avusese noroc în această seară, dar se părea că Nasrullah ar fi putut la fel de uşor să poruncească executarea lui. Norocul nu durează niciodată o eternitate.

– Crezi că emirul îţi va da permisiunea să pleci?

Avu loc o lungă pauză înainte ca Ross să spună cu o voce neutră:

– Nu are nimic de câştigat ţinându-mă prizonier.

Era adevărat. Dar, întrucât britanicii suferiseră înfrângeri în Afganistan, Nasrullah ar fi putut la fel de bine să hotărască că nu ar avea nimic de pierdut dacă l-ar executa pe „oaspetele" său – şi era bine cunoscut faptul că îi disprețuia pe europeni.

Ridicându-şi capul, ea spuse cu o voce înăbuşită:

– Spune-mi adevărul, Ross. Crezi că vom muri aici, nu-i aşa?

El îi întâlni privirea fără să tresară, iar ea văzu în ochii lui neclintiţi că acceptase probabilitatea propriei morţi.

– Eu aproape sigur voi muri, spuse el calm, dar tu şi restul grupului nostru nu veţi fi opriţi dacă veţi încerca

să plecaţi. Cred că ar trebui să plecaţi cu toţii cu următoarea caravană care merge spre vest.

Poate Saleh şi Murad ar fi trebuit, dar Juliet nu-şi putea imagina să-şi abandoneze soţul în timp ce acesta era în viaţă. Se uită la el deznădăjduită, cu gâtul încordat.

Încă de când se întâlniseră în Persia, se silise să rămână deoparte deoarece nu putea suporta gândul să devină intimi în timp ce ştia că el, inevitabil, o va părăsi. Nu putea exista un viitor pentru ei, căci, dacă printr-o întâmplare, Ross ar fi vrut-o înapoi ca soţie, ea ar fi fost forţată să facă o alegere imposibilă între a trăi o minciună sau a dezvălui un adevăr îngrozitor, pentru care Ross nu ar fi iertat-o niciodată.

Dar acum nu aveau cu adevărat nici un viitor. Umbra morţii redusese timpul la această clipă, la această aversă infinit de preţioasă de momente. Ce mai contau consecinţele când viaţa putea fi măsurată în ore sau zile?

– Timpul se scurge, Ross, spuse ea cu o voce plină de suferinţă. Să nu irosim puţinul timp care ne-a rămas.

Atmosfera se schimbă, devenind la fel de încărcată precum vântul înaintea unei furtuni. Ross rămase complet nemişcat, cu ochii săi căprui şocaţi şi precauţi.

Pentru o clipă, Juliet se gândi că el nu înţelesese sensul cuvintelor ei sau, mult mai rău, respingea ceea ce ea îi oferea. Renunţând la toată mândria sa, ea spuse:

– Ai tot dreptul să mă dispreţuieşti. Dar dacă în această seară poţi să te prefaci că uiţi trecutul... dacă încă mă vrei, din pasiune, sau consolare, sau chiar furie... Ştiind că făcea asta nu doar pentru el, ci la fel de mult şi pentru ea, îi întinse o mână rugătoare. Sunt a ta să faci cu mine ce doreşti.

Nu ştia dacă ar fi putut suporta refuzul lui – dar nu era cazul. Cu chipul încordat, se întinse spre ea fără nici un cuvânt şi îi prinse mâna într-a lui. De îndată ce degetele lor se atinseră, toată pasiunea dintre ei explodă. Se apropiară unul de celălalt cu o forţă sălbatică, gură lângă gură şi trup lângă trup, fără ezitările unor noi amanţi.

Fusese o nebunie să vorbească despre uitarea trecutului, căci recunoaşterea atingerii lui Ross era imprimată

în fiecare fibră din ființa lui Juliet. Ar fi recunoscut oriunde sărutul lui, în cea mai întunecată noapte, în cea mai îndepărtată țară. Amețită de această reunire, ea se simți ca și cum ar fi ieșit dintr-o prăpastie și își pierdeau controlul într-un tărâm ciudat, nou.

O clipă mai târziu, își dădu seama că într-adevăr își pierdeau echilibrul, prăbușindu-se în spațiul dintre divan și covorul turkmen, Ross fiind cel care suportă cea mai mare parte din forța impactului. Rămaseră nedezlipiți, în timp ce se răsuceau pe podea, într-un amestec de țesături și membre încolăcite, oprindu-se la piciorul patului.

Nici unul din ei nu voia să întrerupă îmbrățișarea, căci vânătăile nu erau importante în comparație cu nevoia copleșitoare de a se topi într-un singur spațiu, într-o singură carne. Simțirile violente cereau exprimări violente, iar ei se sărutau cu înfrigurare, trupurile lor zdrobindu-se, într-o încercare nebunească de a se uni.

Își sfâșiau unul altuia hainele, când Ross rămase brusc nemișcat, apoi își lipi fața de gâtul lui Juliet, în timp ce inspiră cu înghițituri lacome. Când respirația i se mai domoli, se trase la o parte și se ridică.

– Am așteptat asta vreme de doisprezece ani. O vom face așa cum trebuie.

Aplecându-se, o prinse de mâini și o ridică fără efort în picioare. Tot ce conta pentru Juliet era faptul că erau în sfârșit din nou împreună și detaliile privitoare la tehnică păreau irelevante, dar când deschise gura să protesteze, el o trase în îmbrățișarea sa.

– Liniștește-te, iubita mea vulpoaică.

Ținând-o nemișcată cu un braț, o mângâie ușor pe cap și pe spate cu cealaltă.

– Ești ca un braț de fulgere – captivantă, dar te miști prea repede pentru a fi complet apreciată. Deși poate nu avem mult timp, vom avea cel puțin noaptea aceasta. Așa cum ai spus, să nu o irosim.

Ea se împotrivi vreme de o clipă, căci o durea trupul de dorința de a se uni cu el. Dar Ross avea dreptate: reunirea lor necesita ceva mai atent și mai memorabil decât o împerechere nebună, care se va fi încheiat în câteva minute. Îi plăcuse întotdeauna faptul că el avea

forţa înţelepciunii şi a răbdării, atât de diferită de temperamentul ei nesăbuit.

Forţându-se să se relaxeze, Juliet se topi în îmbrăţişarea lui.

– Dacă eu sunt un fulger, tu eşti paratrăsnetul care mă aduce înapoi pe pământ şi mă salvează de la autodistrugere.

Îşi lipi buzele de gâtul lui, savurând alene aroma de sare a pielii lui, presiunea intimă a pulsului său. Simţi cu limba cum ritmul bătăilor crescu; era satisfăcător să ştie despre controlul lui că nu era nici fără efort, şi nici nelimitat. El scoase un lung oftat de plăcere, înainte să se îndepărteze fără nici o tragere de inimă.

– Primul lucru care trebuie făcut este să îndepărtăm toate aceste haine.

Desfăcu cu dexteritate *tagelmust*-ul ei şi îl lăsă să cadă pe podea, apoi scoase din eşarfă pumnalul ţinut în teacă.

– Nu vei avea nevoie de acesta.

Cuţitul şi eşarfa se alăturară grămezii de pe podea. Ridicându-i cosiţa, el desfăcu panglica de la capăt şi îşi trecu degetele prin buclele strălucitoare, până când acestea se împrăştiară libere de-a lungul umerilor ei.

– Aşa mi te-am imaginat cel mai adesea, spuse el cu blândeţe. Cu părul strălucind pe pernă asemenea focului. Guli Sarahi, Floarea Deşertului.

El îşi îngropă faţa în grămada mătăsoasă şi abundentă, respiraţia lui caldă mângâindu-i gâtul.

– Mi-am urât părul până când te-am întâlnit pe tine, şopti ea.

Şi pentru că lui Ross îi plăcuse culoarea scandaloasă şi buclele rebele, nu şi-l mai tăiase niciodată de când se întâlniseră. El îşi afundă mâinile în cârlionţii ei groşi şi începu să-i maseze cu degetele scalpul. Juliet îşi lăsă capul să-i cadă în faţă, pe umărul lui, în timp ce plăcerea pulsă prin ea. Nu exista o singură parte în corpul ei care să nu iubească atingerea lui Ross, iar el ştia asta. După o pauză delicioasă, ea hotărî că era timpul pentru un alt sărut şi îşi ridică faţa, dar el spuse:

– Nu încă.

Întrucât Juliet nu purta mantia, următorul articol de îmbrăcăminte care trebuia să cadă era lungul ei veşmânt. Îşi ridică braţele, în timp ce Ross i-l trase peste cap, lăsând-o în pantalonii ei largi şi în vesta pe care o purta ca să-şi aplatizeze sânii.

Apoi se opri, privirea lui fixându-se asupra pieptului ei. La început, ea nu-şi dădu seama care era obiectul atenţiei lui, însă pe urmă îşi aminti. Obrajii i se înroşiră şi puse o mână protectoare deasupra inelului suspendat pe un lanţ de aur în jurul gâtului ei.

Fără să se descurajeze, eliberă inelul dintre degetele neputincioase. Nu era nevoie să întrebe ce era cu el, căci Ross fusese cel care pusese acea verighetă aurie pe mâna ei, în ziua nunţii lor. În interior erau gravate numele lor şi data căsătoriei.

Juliet dăduse inelul jos la câteva săptămâni după ce îl părăsise, dar îl purtase pe lănţişor de atunci încolo, cu excepţia câtorva momente rare, precum seara în care luaseră cina în Saravan, iar ea purtase o rochie decoltată.

El îl studie cu atenţie, întorcându-l între degete de parcă s-ar fi aşteptat să dispară din strânsoarea sa. Apoi îşi ridică privirea spre ea. Juliet ştia instinctiv că el nu va spune nimic; ştia la fel de clar că ea trebuie să spună, chiar dacă semnificaţia inelului era mai mult decât evidentă.

Ea şopti:

– Au existat multe lucruri pe care nici eu nu am vrut să le uit.

– Bine.

Cu o expresie ironică, dar şi blajină, Ross dădu drumul inelului şi îşi îndreptă atenţia către vesta din bumbac vătuit care îi acoperea trunchiul. Era prinsă de patru sfori mici înnodate în partea din faţă. El o dezlegă pe prima dintre ele şi desfăcu bucăţile de ţesătură, apoi se aplecă şi îşi lipi buzele de despicătura dezvăluită.

Juliet icni şi începu să simtă c-o lasă genunchii. Fără grabă, Ross desfăcu fiecare nod pe rând, sărutând curbele care se lărgeau pe măsură ce erau eliberate. Când ultima sfoară fu desfăcută, îi dădu jos vesta de pe umeri. Pielea albicioasă era marcată de linii roşii de la strângerea nefirească.

Îi prinse sânii în mâinile lui, începând să-şi mişte degetele lent, sub formă de cerc, murmurând:

– E o crimă să ascunzi o asemenea frumuseţe.

Atingerea lui expertă stimulă curgerea sângelui, aducându-i sânii la viaţă. Juliet îşi ţinu respiraţia, în timp ce sfârcurile ei se întăriră sub atingerea palmelor lui.

– Aproape merită să îi ascund, pentru plăcerea de a fi tu cel care îi descoperă.

Pantalonii erau şi ei legaţi cu o sfoară, iar pasul său următor fu să o dezlege.

Îmbrăcămintea informă se prăbuşi imediat în jurul gleznelor ei. Pentru prima dată, Juliet se simţi timidă. Trecuseră prea mulţi ani de când fusese dezbrăcată în faţa lui şi se îngrijoră că trupul ei poate se schimbase în rău. Ross păru să nu aibă totuşi plângeri.

– Întotdeauna ai fost aşa de încântătoare şi am uitat eu? Privirea lui plină de admiraţie era la fel de seducătoare ca o mângâiere. Sau ai continuat să te faci din ce în ce mai frumoasă cu fiecare an care a trecut?

Juliet roşi, bucuroasă că nu era genul acela de întrebare care necesita un răspuns, dar aprobarea lui era enorm de satisfăcătoare. Nu se simţise niciodată cu adevărat atrăgătoare decât în prezenţa lui Ross şi, încă o dată, el o făcea să se simtă cea mai dorită femeie din lume de la Elena din Troia încoace. Hotărând că acţiunea era cel mai bun leac pentru ruşine, ea se întinse după nasturii de la cămaşa lui.

– Acum e rândul meu.

– Îndată.

Zâmbind, îşi duse degetul arătător spre buzele ei.

– Dar sunt curios în legătură cu ce s-a schimbat şi, întrucât lumina este slabă, va trebui să îmi ajut vederea cu atingerea. De exemplu, acesta pare să fie la fel.

Îşi înclină capul spre sânul ei stâng şi îi gustă sfârcul. Sub presiunea buzelor şi a limbii, se întări şi mai tare. Pe măsură ce căldura izbucni în interiorul ei, el murmură:

– Mmm, exact cum îmi aminteam. Şi nici reacţia ta nu s-a schimbat. După ce îi acordă celuilalt sfârc

o atenţie egală, îi mângâie cu mâini contemplative conturul sânilor.

– Aici pare să fie mai multă plinătate.

– Aceasta este o nemulţumire? întrebă ea, schimbându-şi greutatea, astfel încât părţile sale mai moi să se unduiască provocator.

El răsuflă din greu şi, pentru o clipă, degetele i se încordară.

– Chiar deloc.

După care palmele lui alunecară de-a lungul coastelor şi al mijlocului ei, într-o explorare doar tactilă a contururilor ei.

– Atâtea curbe încântătoare. Se roti în jurul ei fără să întrerupă contactul, apoi îi ridică părul şi îşi apăsă buzele la baza gâtului ei. Toate elegante.

Cu o îndemânare tacticoasă, răspândi săruturi pe spatele ei, înainte să o întoarcă cu faţa la el. Apoi îngenunche, ducându-şi palmele peste şoldurile şi coapsele ei.

– Şi aici puţin mai rotunjită, într-un mod profund ispititor.

Îşi lipi faţa de curba pântecului ei, înţepătura slabă a favoriţilor săi echilibrând căldura umedă a gurii sale. În timp ce buzele îi coborâră, îşi strecură mâna dreaptă între genunchii ei şi începu să traseze modele aţâţătoare pe partea interioară a coapselor ei, atingerea lui alunecând treptat în sus. Ca răspuns, picioarele ei slăbiră strânsoarea, deschizându-se într-o invitaţie instinctivă.

Mâna lui stângă îi prinse fesa dreaptă, imobilizându-i trupul, în timp ce degetele lui trecură prin buclele ei roşcate, printre pliurile mătăsoase, spre carnea sensibilă, dogoritoare de mai jos. Juliet scoase un mic scâncet înăbuşit şi se prinse de umerii lui, pentru sprijin. Uitase, ah, Dumnezeule, uitase, că era posibil să se simtă aşa...

Valuri de căldură pulsau în ea şi era pe punctul să cadă, când el se ridică şi o prinse cu braţul său stâng. Ţesătura cămăşii şi a pantalonilor îi gâdilară trupul când ea rămase fără vlagă la pieptul lui, având încredere în el s-o sprijine. În timp ce degetele ei se încolăciră şovăitoare pe mijlocul lui, mâna lui dreaptă sondă adânc în carnea ei intimă, alimentând un foc care ameninţa să o consume.

Dorise să-l satisfacă. În schimb, el o satisfăcea pe ea şi ea era incapabilă să-i răspundă la fel, prea uluită, prea ameţită să facă altceva decât să-şi înăbuşe plânsul în umărul lui, în timp ce trupul ei se încleşta în jurul mâinii lui cu contracţii lungi, voluptuoase. Forţa lui reprezenta singura constantă într-o lume care se dizolva.

Fu nevoie ca membrele ei tremurătoare să se liniştească, dar când se întâmplă asta, ea ridică o mână şi îşi trecu degetele prin părul lui, sperând că atingerea ei va putea să transmită ceea ce era dincolo de simplele cuvinte. Ross fusese întotdeauna cel mai generos dintre amanţi şi asta nu se schimbase. S-ar fi îndrăgostit din nou de el pentru această generozitate, numai că nu renunţase niciodată la dragostea pentru el, nici măcar pentru o singură clipă în ultimii doisprezece ani. El îi murmură în ureche:

– Îmi pare rău, se pare că m-am lăsat dus de val.

Nu-i părea rău deloc; părea extrem de mulţumit de sine. Ea simţi o dorinţă absurdă să chicotească.

– Mie nu-mi pare rău, şi eu sunt cea care trebuie să fie dusă de val.

El rânji satisfăcut şi dădu să se aplece şi să o ridice.

– O idee excelentă. E timpul să ne mutăm în pat.

– Nu! Acum e rândul meu.

Îi reveniră puterile; poate nu suficient de mult ca să se lupte cu un leu, dar suficient. Se îndreptă de spate şi începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă. Când termină cu aceştia, trase de partea de jos a cămăşii, apoi scoase îmbrăcămintea.

– Motivul real pentru care m-am purtat atât de urât la Saravan, spuse ea cu o urmă de amuzament, a fost că am vrut să văd mai mult din trupul tău.

Mâna lui se curbă în jurul gâtului ei, astfel încât să-i poată mângâia ceafa.

– Femeie nerușinată.

– Categoric.

Ea îşi trecu mâinile peste partea de sus a trupului lui, descoperită, savurând senzaţia pielii fine peste muşchii puternici.

– Totuşi, am plătit pentru păcatele mele, căci faptul că am văzut m-a făcut să vreau să ating, dar nu am îndrăznit. De exemplu, am vrut să fac asta.

Îşi apăsă cu delicateţe buzele de cicatricea pe care rana glonţului o făcuse sub umărul lui.

– Am fost îngrozită când m-am gândit cât de aproape ai fost de moarte.

Pentru scurt timp, acest gând o smulse din clipa prezentă, amintindu-i că Ross era din nou aproape de moarte. Plină de hotărâre, ea clătină din cap, alungând amintirea. Astă-seară, umbrele trecutului nu aveau nici o putere; doar prezentul era real.

Îşi aşeză palma deschisă pe mijlocul pieptului său. Ritmul puternic al inimii lui era acoperit de pielea caldă şi de părul moale care îi gâdila palma, care era mai des decât îşi amintea ea.

– Şi tu te-ai schimbat. Când ne-am căsătorit, credeam că erai cea mai splendidă creatură pe care o văzusem vreodată şi nu puteam să-mi imaginez îmbunătăţiri.

– M-am schimbat în bine sau în rău?

Era surprinsă să audă întrebarea din vocea lui; era încântător într-un mod atât de evident, încât era greu să-ţi dai seama că poate el însuşi nu o ştia. Când se întâlniseră, el avusese graţia şi proporţiile suple ale unui tânăr. Acum maturitatea adăugase greutate şi forţă pieptului şi umerilor săi.

Era remarcabil cât de puternic arăta, mult mai viril.

– Cu siguranţă în bine, îl asigură ea. Nu pare prea corect modul în care timpul îmbunătăţeşte adesea înfăţişarea unui bărbat, dar rareori pe cea a unei femei.

Ea îşi trecu limba peste marginea urechii lui, apoi muşcă din gâtul lui, până când ajunse la scobitura de la baza sa. Acum, că nevoia urgentă fusese înlăturată din dorinţa ei, era liberă să guste din plin semnele subtile ale răspunsului lui, pielea lui încordându-se oriunde o atingea ea, iar respiraţia devenindu-i neregulată.

Parfumul ca de mosc al sexului îi înconjura, în timp ce ea se aplecă, gustându-i sfârcurile şi tachinându-l cu o grijă delicată. Bucata de carne deveni instantaneu rigidă şi Ross scoase un oftat lung, tremurător.

Juliet începu să-şi piardă răbdarea şi îi desfăcu nasturii pantalonilor, dezvăluind mai mult din părul maro-roşcat care i se ridica pe abdomenul musculos. Ademenită, îşi trecu mâna pe abdomenul său, strecurând-o sub materialul slăbit, în căutarea cărnii masculine tari.

Spre deosebire de întâlnirea lor din timpul furtunii de nisip, de data aceasta nu îl luă prin surprindere şi el primi mângâierea, apăsând greu în mâna ei.

– Vorbeam metaforic când m-am referit la stâlpul de foc, dar e adevărat şi la propriu, spuse ea cu o satisfacţie profundă, în timp ce mângâie carnea caldă, mătăsoasă şi catifelată.

Degetele lui se înfipseră în umărul ei cu o forţă dureroasă şi el începu să tremure puternic.

– Stai, icni el.

Ea se opri o clipă şi privi în sus, văzând că avea capul dat pe spate şi trunchiul său strălucea din cauza sudorii.

– Deşi mă simt minunat, reuşi el să spună, aş prefera să fiu în interiorul tău.

Încă o dată, avea dreptate. Eliberarea sexuală nu era suficientă; pentru împlinirea emoţională, trebuiau să fie la fel de uniţi pe cât puteau o femeie şi un bărbat să fie. Ea se lăsă în genunchi şi îi dădu jos pantalonii strânşi pe corp.

Admirându-i picioarele lungi, cu muşchi puternici, îşi lăsă în jos mâinile de pe şolduri pe gambe, simţind sub palmele ei contracţiile tendoanelor şi ale muşchilor, înnebunită la vederea unui mascul atât de atrăgător.

– Întotdeauna am fost bun la a avea răbdare, dar cred că tocmai s-a terminat.

Ross se aplecă şi o luă în braţe pe Juliet, apoi făcu cei trei paşi care îi despărţeau de pat. Ridică cu abilitate cearşaful de deasupra şi o puse în mijlocul saltelei umplute cu bumbac.

Râzând, Juliet se întinse şi îl prinse de mână.

– Aminteşte-mi ce se întâmplă mai departe.

Pentru o clipă, ochii lui se întunecară şi ea ştiu, la fel de clar ca şi cum ar fi fost rostite cuvinte, că el se gândea la anii pierduţi, când zvonurile legate de comportamentul ei depravat ajunseseră în Anglia. Încetaseră să-şi mai

aparţină unul altuia. Acesta era un lucru care se schimbase, şi în rău.

În ultimii doisprezece ani, existaseră alte femei, alte paturi în viaţa lui şi pentru asta era vina ei. Cu toate că era sigură că Ross nu fusese virgin când se căsătoriseră, nu se îndoise niciodată că va rămâne credincios jurămintelor de căsătorie, căci fidelitatea reprezenta temelia naturii sale. Era, de asemenea, şi natura ei, dar, în mod tragic, nu înţelesese asta decât prea târziu.

Momentul era ca o ruptură în ţesătura jocului dragostei lor; dedesubt, apele întunecate ale trecutului şi ale viitorului transformau în amărăciune tot ceea ce spuseseră şi făcuseră. Doar pasiunea putea să vindece rana primejdioasă care ameninţa să se deschidă între ei.

Dorind să îndepărteze întunericul din ochii lui, îl trase cu o disperare bruscă pe pat.

– Acum, Ross, şopti ea cu o voce sugrumată. Te rog.

Cuvintele ei zdruncinară zăgazul pe care el reuşise să-l menţină până atunci.

Nevoia lui primară era o inundaţie care o înghiţea pe ea, gura lui deschisă întâlnind-o pe a ei, în timp ce coapsa lui tare îi desfăcu picioarele. Când el se mută deasupra ei, se întinse ca să-l ghideze. Trupurile lor se uniră cu o hotărâre absolută, al ei ridicându-se nerăbdător ca să-l întâlnească, al lui mişcându-se încet, până când găsi locul potrivit, unghiul precis.

El gemu în timp ce pătrunse în carnea ei lucioasă, înfierbântată, cu o împingere puternică.

– A trecut atât de mult timp, Juliet, murmură el, lipit de gura ei. O viaţă întreagă.

Ea se deschise bucuroasă, respiraţia ei amestecându-se cu a lui, şoldurile ei ridicându-se ca să-l primească mai adânc. Anii pustii duraseră o veşnicie, cu toate acestea, atingerea lui era imprimată în trupul şi în sufletul ei.

Ea se desfăţă cu ritmul străvechi al împingerii şi al răspunsului, iubind modul în care el o umplea, senzaţia greutăţii lui care o strivea de saltea, uşurătatea splendidă a unirii lor. Cum se putuse gândi că un alt bărbat ar putea fi egalul lui, chiar şi pentru o clipă, atunci când se înecase în disperarea iadului?

Ea ştiuse că va găsi satisfacţie emoţională şi plăcere fizică în împerecherea lor, dar nu se aşteptase să găsească o dorinţă incontrolabilă înălţându-se în interiorul ei, nu din nou, nu atât de curând. Dar foamea ei era la fel de netăgăduit pe cât era de improbabilă, iar pasiunea crescu în spirale din ce în ce mai sus – un vârtej puternic care se întinse în jurul unirii lor până când ea strigă, un sunet lung, exigent, în timp ce muşchii ei se încleştau în jurul lui.

Trupul lui devenit incontrolabil se opri, suspendat în cea mai adâncă penetrare a sa. Apoi se dezlănţui asupra ei în nesfârşite pulsaţii sălbatice.

După finalul epuizant, ea îl ţinu aproape, mângâindu-i linia lungă a spatelui şi fesele cu o mână moale. Nici unul din ei nu vorbi, căci cuvintele nu puteau adăuga nimic în plus satisfacţiei lor. Când muşchii lui se încordară anunţând intenţia separării, ea îl prinse cu braţele în jurul mijlocului, astfel încât să nu o poată părăsi.

El se aşeză înapoi cu un oftat satisfăcut, apoi îşi frecă obrazul de al ei şi îi dădu la o parte de pe frunte părul umed, aburii respiraţiei sale liniştite fiind ca o mângâiere pe tâmpla ei.

Acum că Juliet se liniştise, ea ştia cu o umilinţă profundă că îi oferise un dar diferit, şi mult mai valoros, decât simpla plăcere. Pentru un bărbat, plecarea soţiei sale reprezenta probabil o lovitură teribilă pentru orgoliul masculin, indiferent cât de puternică era încrederea lui în sine însuşi şi indiferent care erau motivele femeii. Iar ea îi dăduse lui Ross câteva motive preţioase; cu siguranţă nu cele mai convingătoare. Dar dacă el se îndoise vreodată de capacitatea lui de a o satisface, acum nu mai putea face asta.

Ea îşi contractă muşchii în locul în care ei încă mai erau uniţi şi simţi cu încântare că el începea să se întărească în interiorul ei. Cu voia lui Dumnezeu, aceasta nu va fi singura noapte pe care o vor avea, dar dacă va fi, nu vor irosi nici o clipă din timpul care le rămăsese.

În timp ce îşi apăsă buzele de obrazul lui, rosti o mică rugăciune de mulţumire. Dar făcându-şi curaj să se redescopere unul pe altul, ei aprinseseră nu o mică lumânare,

care va fi repede stinsă și uitată, ci un foc care va lumina suficient de puternic ca să se opună inevitabilei nopți.

capitolul 19

Ross se trezi încet, alunecând în cea mai profundă liniște pe care o simțise în viața lui. Când se căsătorise cu Juliet, nu apreciase cum ar fi trebuit liniștea, căci la douăzeci și unu de ani nu cunoscuse devastarea spirituală pe care o descoperise după ce ea îl părăsise. Durerea care survenise în anii următori îl făcuse să prețuiască această liniște atât de mult.

Lampa se stinsese, iar întunericul micșorat indica ivirea zorilor. El și Juliet erau întinși pe o parte, spatele ei se curba de-a lungul pântecului său, brațele lui erau în jurul mijlocului ei, iar picioarele lor erau împletite. Era fericit că noaptea fusese destul de rece pentru a face această apropiere confortabilă, de fapt, el trăsese un cearșaf deasupra trupurilor lor ude înainte să adoarmă.

Pasiunea uimitoare de noaptea trecută era profund satisfăcătoare, era tot ce-și amintise și chiar mai mult. Totuși, dacă ar putea opri timpul și ar putea să trăiască pentru totdeauna într-o clipă, el ar alege un moment ca acesta, când se relaxau împreună, într-o stare de armonie absolută.

Se întrebă câte momente ca acesta ar mai putea avea. Deși descrisese cu calm întrevederea cu emirul, la timpul respectiv nu credea că va mai pleca în viață de la palatul său, poate cu excepția unei scurte călătorii la Puțul Negru, unde Ian Cameron îndurase un supliciu lent, înainte de a i se pune capăt suferinței. Ross nu era sigur de ce temnicerul său îl lăsa să se întoarcă la casa *nayeb*-ului, dar suspecta că lui Nasrullah îi plăcea să se joace cu el, oferindu-i speranța doar pentru a i-o smulge apoi brusc.

El presupunea că, într-un fel, după noaptea trecută ar putea muri fericit, pentru că el și Juliet găsiseră în sfârșit calea de a se întoarce unul la celălalt. Dar nu-și dorea să moară, voia să trăiască, să se întoarcă în Anglia cu soția

lui ca să-şi poată crește copiii şi să deschidă un institut unde studenţi şi aventurieri din multe ţări să se poată întâlni ca să înveţe unul de la celălalt. Dar cel mai mult, unde el şi Juliet ar putea pur şi simplu fi, bucurându-se de fiecare zi preţioasă petrecută împreună.

În curând trebuiau să se concentreze asupra unui plan de evadare, dar pentru moment era mulţumit să savureze faptul că Juliet era din nou în braţele sale, soţia lui în realitate, precum şi prin lege. Era nevoie de mai mult de o noapte pentru a potoli dorinţa pentru ea; se îndoia că o viaţă întreagă ar fi fost suficientă. Dacă în cei doisprezece ani de separare învăţase ceva important, asta era să aprecieze pasiunea rară dintre ei doi.

Ea expiră, mai mult adormită decât trează, şi se cuibări mai aproape de el. Corpul lui reacţionă imediat. Să facă dragoste alene, dimineaţa, era singura activitate pentru care manifesta entuziasm înainte de micul dejun.

Nici o cămaşă de noapte nu ar fi putut fi la fel de seducătoare precum pielea goală, fină ca satinul a lui Juliet. El îi cuprinse sânii cu mâinile şi îi mângâie sfârcul cu degetul, bucurându-se de felul în care se schimba textura pielii sub atingerea tandră.

Aproape torcând, Juliet îşi frecă cu nerușinare fundul tare de pântecele lui. Luând asta ca pe o încurajare, îşi vârî nasul în părul ei des şi îi sărută pielea fină din spatele urechilor în timp ce îi mângâie toate curbele şi adâncăturile încântătoare la care putea ajunge, coborând chiar mai jos. Când degetele îi alunecară prin părul moale şi ondulat către pielea sensibilă ascunsă mai jos, ea inspiră brusc, înfierbântată, răspunsul lichid făcând evident faptul că era acum suficient de stârnită.

De vreme ce se simţea leneş, decise că poziţia în care se aflau era chiar plăcută. Ghicindu-i intenţiile, Juliet ridică uşor coapsa, iar el alunecă în trupul ei primitor. Noaptea precedentă, fusese surprinzător de încordată, aproape ca o virgină, dar se adaptase repede. Acum scoase un suspin încântător şi îşi roti şoldurile în jurul lui într-un fel complet aţâţător.

Avantajul de a sta îmbrăţişaţi în acest fel era că el putea să continue să o atingă intim, asigurându-se

că răspunsul ei va ține ritmul cu al său. Și, îndată ce se întâmplă, ea începu să se răsucească convulsiv, el o ținu strâns pentru a nu se separa când el însuși atinse punctul culminant.

Toată tensiunea ei dispăru și se lipi din nou de el, moale ca o pernă, dar mult mai plăcut de îmbrățișat. El îi șopti la ureche:

– Aceasta a fost cea mai plăcută cale imaginabilă de a mă pregăti pentru a întâmpina ziua.

Ochii ei cenușii se deschiseră tulburați și întrebă cu inocență simulată:

– S-a întâmplat ceva și n-am fost atentă?

Ei erau încă uniți, iar el își arcui pelvisul împingând în ea.

– Asta îți împrospătează memoria?

Ochii ei se măriră.

– Da, într-adevăr. Chicotind se învârti pe spate și îi trase capul să se odihnească pe sânul lui. În anumite privințe, asta îmi amintește de noaptea căsătoriei noastre.

– Mai degrabă de dimineața de după, exclamă el pe măsură ce se relaxa.

Ea era o pernă fără pereche.

– E adevărat, dimineața de după a fost mai degrabă așa. Nu știam că e posibil să faci dragoste într-o astfel de poziție. Bineînțeles, adăugă zâmbind, la vremea aceea eram complet nelămurită chiar și în privința chestiunilor de bază.

– Ai învățat repede.

– Asemănarea cu noaptea nunții noastre vine de la sentimentul de surprindere și descoperire, dar de data aceasta a fost mult mai bine pentru că nu au existat incertitudini, spuse ea timid. Atunci nu eram deloc sigură la ce să mă aștept, pentru că a fost prima dată. Slavă Domnului că ai știut ce să faci.

Ross zâmbi pieziș și răsuci o buclă din părul ei ondulat în jurul arătătorului său.

– Probabil că eu am fost mult mai agitat decât tine. Era prima oară și pentru mine.

– Serios? spuse ea, dintr-odată atentă. Întotdeauna am presupus că aveai experiență.

– Experienţa, aşa cum formulezi tu delicat, este întotdeauna disponibilă pentru un tânăr cu avere, dar am găsit ideea de a cumpăra favorurile unei femei groaznică, replică el. Nici seducţia nu era o alternativă acceptabilă – nu aveam nici o dorinţă să fiu tatăl unui bastard sau să distrug viaţa unei fete. Era mai simplu să-mi canalizez energia spre lucruri ca învăţatul limbii arabe.

– Nu e de mirare că ai devenit atât de expert în limbile străine, spuse ea cu un hohot de râs. Dar cum ştiai ce...? ruşinată îşi întrerupse întrebarea.

– Sunt timpuri când o minte de savant este utilă, explică el. Cu două săptămâni înaintea nunţii noastre, am închiriat serviciile unei foarte scumpe curtezane şi am rugat-o să-mi arate ce le place femeilor. Ea a fost amuzată de această idee şi mi-a demonstrat totul cu mare atenţie, deşi repeta mereu că ar fi mai bine dacă aş participa şi eu.

Juliet rânji.

– Cât de minunat. Chiar ai putut să rezişti dezmierdărilor ei?

– Da, spuse el simplu. După ce te-am cunoscut pe tine nu am vrut nici o altă femeie.

Ea îi atinse tandru obrajii cu dosul palmei.

– Proiectul tău de cercetare a funcţionat. Nu am bănuit niciodată că eşti la fel de novice ca şi mine.

– Mă bucur că am reuşit să te conving. Din perspectiva vârstei mele avansate, nu este semnificativ, dar la timpul respectiv părea teribil de important să nu-mi trădez ignoranţa.

O notă de fragilitate i se simţi în voce.

– Cu siguranţă că acum ai experienţă. Se vede.

El simţi cum se înfurie.

– Reproşuri, Juliet? Sigur nu te aşteptai ca eu să devin abstinent după ce ai plecat.

– Nu, spuse ea tristă, bineînţeles că nu. Doar mă surprind simţind un acces nedemn de gelozie.

Dacă subiectul ar fi fost mai puţin încărcat emoţional, el ar fi găsit sinceritatea ei fermecătoare sau flatantă. În schimb, cuvintele ei îi aţâţară iritarea.

Acceptase în mod raţional că nu erau motive să rămână fidel unei căsnicii care era în mod esenţial terminată, dar Ross nu se simţise niciodată confortabil cu faptul că de fapt comitea un adulter de fiecare dată când căuta mângâierea unui corp femeiesc. Balanţa instabilă pe care o pusese între conştiinţă şi nevoie fusese mai mult decât nesatisfăcătoare atât psihic, cât şi emoţional. Se întoarse pe spate, astfel încât ei să nu se mai atingă.

– Nu cred că ai nici un drept să fii geloasă, deşi, dacă asta te linişteşte, sunt sigur că, de-a lungul anilor, infidelităţile mele au fost considerabil mai puţine decât ale tale.

– Relatările despre desfrâurile mele au fost mult exagerate, spuse Juliet cu o voce şocată.

– Exagerate poate, dar nu inventate în întregime, spuse el ferm.

Ceva întunecat şi periculos se mişca în străfundurile negre ale minţii lui, o scenă pe care o îngropase, cu toate că nu fusese capabil niciodată să o uite. Amintirea îşi forţă ieşirea la suprafaţă, care se întâmplă însoţită de furie.

– Nu ştiu câte dintre poveşti au fost adevărate, dar a trebuit să văd dovezile cu propriii ochi.

Ea se ridică şi se depărtă de el, la marginea patului. În lumina zorilor, faţa ei era palidă şi lipsită de expresie.

– Ce... ce vrei să spui?

Mâinile i se încleştară pe măsură ce încerca să-şi ţină furia sub control, dar nu mai putu să nege.

– Îţi aminteşti când ai stat la Hotel Bianca în Malta? Eu da.

Juliet suspină şi îşi ridică picioarele, cuprinzându-le cu braţele.

– Ce căutai în Malta?

El se ridică într-un cot şi o fixă cu privirea, mijindu-şi ochii.

– Ce naiba crezi că făceam? Venisem după tine. Credeai că poţi încheia căsnicia noastră cu un bilet criptic?

Pulsul începu să-i crească, pe măsură ce trecutul i se desfăşura în minte, în toată agonia sa sfâşietoare. Era târziu când debarcase în portul Valleta. Mersese direct

la Hotel Bianca, despre care se spunea că ar avea cel mai bun han din Malta. Aflase că Juliet luase un vapor spre insulă, dar se aştepta să n-o găsească prea uşor.

Cu toate acestea, când se înregistră, întrebă, fără prea mari speranţe, dacă soţia sa, Lady Ross Carlisle, ajunsese, pentru că trebuia să se întâlnească cu ea în curând.

Când o descrise, faţa portarului se lumină.

– Ah, da, frumoasa doamnă englezoaică cu părul de foc, într-adevăr, a fost aici.

Bagajele lui Ross fuseseră deja duse sus în camera sa, dar portarul romantic îi zâmbi cunoscător şi îi dădu o altă cheie împreună cu indicaţii spre camera lui Juliet.

– În cazul în care milord nu doreşte să-şi amâne reuniunea până dimineaţă.

Era foarte târziu şi Ross ştia că ar trebui să aştepte, dar era incapabil să nu profite de indiscreţia utilă a portarului. Camera era foarte uşor de găsit, la finalul coridorului sudic al etajului doi.

Inima-i bătea mai tare ştiind că Juliet era la doar câţiva metri distanţă de el, dar se opri înainte de a bate la uşă. Cu toate că emoţional era convins că dacă ei s-ar revedea totul ar fi în ordine, din punct de vedere logic ştia că ea putea avea îndoieli în legătură cu sosirea neaşteptată a soţului ei. Totuşi, nu se îndoia în mod serios că n-ar fi putut rezolva problema, oricare ar fi fost ea. Era mult prea multă iubire între ei pentru ca mariajul lor să se fi sfârşit.

În timp ce stătea nehotărât, uşa se deschise pe neaşteptate şi în prag apăru un bărbat. În timp ce uşa era închisă şi încuiată pe dinăuntru, Ross îngheţă, simţindu-se de parcă ar fi fost lovit în pântece. Hainele bărbatului erau răvăşite, de parcă ar fi fost îmbrăcate în grabă, iar el avea pe faţa chipeşă zâmbetul unui motan satisfăcut. Litere de foc pe pereţi nu ar fi putut spune mai clar că tocmai avusese o întâlnire sexuală cu femeia care se afla de cealaltă parte a uşii.

Ross îl recunoscu, ceea ce făcea cumva coşmarul şi mai urât. Era contele d'Auxerre, un diplomat francez care îi fusese arătat la un moment dat lui Ross, la un bal în Londra. Un bărbat înalt, atrăgător, care se apropia

de patruzeci de ani, fusese popular printre matroanele din înalta societate.

Contele nu știa cine era Ross, pentru că nu fuseseră niciodată prezentați, iar Ross nu era suficient de important pentru a fi remarcat de un distins oaspete străin. După un moment de surprindere, francezul văzu cheia veche în mâinile nou-venitului și chicoti tolerant.

– Ah, deci tânăra doamnă este la fel de focoasă ca și părul ei. Distrează-te, prietene. Merită să pierzi somnul unei nopți.

Apoi contele trecu politicos pe lângă tânăr, fără să-și dea seama cât de aproape fusese de moarte.

Rămas din nou singur, Ross încremeni, corpul său rece fiind inundat de sudoare, strângând și deschizând pumnii, pe măsură ce înțelese că lumea lui tocmai fusese irevocabil sfărâmată. Durerea unghiilor care pătrundeau în palmele sale îl aduse în prezent, un prezent care era la fel de dureros ca și trecutul. Spuse cu cruzime:

– Când am ajuns la Hotel Bianca, mi s-a spus că ești oaspete acolo, așa că am venit sus la camera ta. Tocmai mă pregăteam să ciocăn, când unul dintre amanții tăi a ieșit afară, părând foarte mulțumit de el însuși. Contele d'Auxerre. Îți amintești de el sau a fost doar un capriciu trecător, uitat a doua zi dimineața?

Chipul lui Juliet fu străbătut de un spasm, iar ea își plecă ușor capul, retrăgându-se într-o poziție încovrigată, dar nu spuse nimic. O timpurie rază de soare rătăcită scânteie batjocoritor pe lănțișorul de aur din jurul gâtului ei.

Tăcerea ei făcu să crească furia lui Ross. Nu vorbise niciodată despre ceea ce văzuse în Malta, dar acum chinul nu mai putea fi negat.

– Niciodată nu mi-a trecut prin minte că te voi găsi în pat cu alt bărbat, spuse el sarcastic. Trecuseră doar trei săptămâni, Juliet. Trei săptămâni blestemate! El a fost primul, sau ai găsit un bărbat diferit în fiecare hotel dintre Chapelgate și Malta?

Ea clătină din cap, părul ei lung acoperindu-i chipul, dar nu făcu nici o încercare să se apere.

Ross se ridică din pat şi păşi către fereastră, care era acoperită cu storuri făcute din şipci ce permiteau ca aerul şi lumina să intre. Privind printre şipcile subţiri la curtea goală, el răbufni:

– Nu ai nimic de spus în apărarea ta? Sigur poţi găsi o confesiune, sau o negare, sau un motiv de laudă. Spune ceva, la naiba. Cu puţin efort poate mă convingi că am mers la camera greşită.

– Nu pot să neg. Ce crezi că s-a întâmplat în acea noapte s-a întâmplat, spuse Juliet cu o voce aproape de neauzit. Ai dreptate să mă disprețuiești. Dar dacă veniseşi din Anglia, de ce nu ai încercat să intri să mă vezi, măcar să-mi spui ce credeai despre mine?

Ross se îndepărtă de fereastră şi îşi lipi corpul tremurător lângă perete, unghiile săpând în tencuială pe măsură ce se lupta zadarnic să se stăpânească. Răspunsul la întrebarea ei era cea mai neagră parte din el pe care o înfruntase vreodată, şi îi era ruşine. Totuşi, el răspunse, pentru că, în furia sa, voia ca Juliet să ştie ce făcuse.

– Am plecat pentru că îmi era teamă că, dacă te-aş fi văzut, era posibil să te ucid.

Pentru un moment nesfârşit, doar sunetul respiraţiei sacadate a lui Juliet tulbură tăcerea. După o vreme, ea spuse tristă:

– De aceea am încercat să păstrez distanţa faţă de tine la Saravan. Mă temeam că, dacă vom deveni intimi din nou, toate barierele şi negările care făceau posibilă conviețuirea vor fi distruse. Şi asta s-a şi întâmplat.

Ea alunecă de pe pat şi îngenunche pe podea, ridicându-şi veşmântul şifonat şi ţinându-l în faţa ei, în timp ce îşi aduna orbeşte hainele cu cealaltă mână. În depărtare, muezinii puteau fi auziţi, chemând credincioşii la rugăciune dintr-o duzină de minarete diferite. Era suficientă lumină pentru a vedea detaliile, totuşi obiectele erau încă plate şi fără culoare.

Mohorât, Ross se întrebă cum era posibil să ajungi de la bucurie la dezastru în câteva clipe. Juliet avea dreptate că intimitatea distrusese barierele; timp de ani întregi, îşi suprimase cu succes furia, chiar şi în ultimele săptămâni dificile, când fusese constant alături de nesupusa

sa nevastă. Dar, într-un fel misterios, faptul că deveniseră amanți din nou îi slăbise controlul, și o dată dezlănțuită, mânia lui devenise de neoprit.

Pe când încerca să înțeleagă de ce, văzu că Juliet plângea, lacrimi imense brăzdându-i chipul în tăcere, în timp ce scotocea după veșmintele ei împrăștiate. Durerea ei era mult mai devastatoare, căci era exprimată într-o tăcere totală. Suferința din interiorul lui nu se diminuă, dar natura ei se schimbă, la fel ca și mânia lui. Își adresă o înjurătură fără cuvinte. Simțea cum ea se îndepărta emoțional de el și știa că o poate pierde pentru totdeauna. Iar gândul era de nesuportat. Pentru un scurt moment groaznic, își dorise să o rănească pe soția sa, să o facă să sufere la fel cum suferise și el. Totuși, făcând asta nu o rănea doar pe ea, ci și pe sine însuși, pentru că nu putea îndura să vadă durerea ei, oricât de meritată era mânia lui. Cu o voce sinceră, el spuse:

– Juliet, îmi pare rău că ți-am vorbit urât. Nu ar fi trebuit să fac asta.

– Și mie îmi pare rău pentru tot. Am fost nebună să cred că putem lăsa trecutul în urmă. Îți amintești de poezia lui Omar Khayyam? Se uită în sus spre el, cu ochii mari și triști, cu genele lungi pline de lacrimi. „Degetul mișcător scrie și scriind trece mai departe. Și toată pietatea și spiritul tău nu au să-l cheme înapoi să anuleze jumătate de rând. Nici lacrimile tale nu vor șterge un cuvânt din ea." Își închise ochii, cu o grimasă de nefericire. Noaptea trecută am vrut să-ți dăruiesc singurul cadou care-mi era cu putință. În schimb, te-am rănit de neiertat, și nu e pentru prima oară.

El traversă repede încăperea și îngenunche lângă ea. Rana de cuțit pe care o cauterizase cu oțelul fierbinte nu era închisă, linia aproape vindecată curbându-se în jurul antebrațului ei. Era o reamintire a faptului că nu mai exista nimeni asemenea lui Juliet, iar unicitatea ei era ceea ce iubise cel mai mult la ea.

Alegându-și cuvintele cu grijă, spuse:

– Nu pot spune că trecutul nu contează, pentru că are o însemnătate enormă, dar ce-a fost a fost. Ceea ce se întâmplă acum contează.

– Trecutul e acum, pentru că suntem ceea ce faptele ne-au făcut a fi. Noaptea trecută a fost o greşeală. Am deschis cutia Pandorei, şi nu cred că e posibil să simţim plăcerea fără durere.

Răvăşită de vina ei, Juliet era incapabilă să-l privească în ochi pe Ross. Era o ironie de nesuportat în gândul că venise pe urmele ei traversând o jumătate de Mediterana şi ajunsese în Malta chiar în aceea noapte fatidică. Dacă ar fi ajuns cu câteva ore mai devreme, ea l-ar fi întâmpinat cu braţele deschise, mariajul lor ar fi supravieţuit şi poate ar fi devenit mai puternic. Dar în momentul în care el sosise la Hotel Bianca, era deja prea târziu.

Ross îi prinse bărbia cu mâinile şi îi întoarse faţa înspre el.

– Nu! Noaptea trecută nu a fost o greşeală. Ai avut dreptate: ar fi un păcat să irosim timpul pe care îl mai avem.

Cu un zâmbet strâmb, ea cită încet un alt vers dintr-un poem persan:

– „Să profităm din plin de ceea ce urmează să trăim, înainte să coborâm şi noi în ţărână."

– Nu te îndepărta din nou de mine, Juliet. Am prea multă nevoie de tine.

Era imposibil să-i ignore cererea, mai ales că însăşi dorinţa ei era atât de disperată. Ea se aplecă înainte pentru a-l săruta, cu gura ei sălbatică şi irezistibilă. Cu o singură mişcare puternică, o trase spre el. Amândoi erau îngenuncheaţi şi veşmântul pe care ea încă îl ţinea în mâini rămăsese prins între ei, dar mâinile lui se desfătau cu spatele şi fesele ei goale, apăsând şi stârnind dorinţa indiferent unde îşi aşeza palmele.

Veşmântul ei căzu şi el îi întinse trupul jos pe covor, corpurile lor goale împletindu-se, fiecare din ei căutând împlinirea. Durerea şi furia se transformară în pasiune, şi se uniră ca şi cum mai devreme nu ar fi făcut dragoste atât de blând, utilizând dorinţa ca pe un drog într-o încercare zadarnică să nege ceea ce se dovedise de necontestat.

Ross făcu dragoste cu Juliet cu aceeaşi sălbăticie periculoasă pe care ea o întrevăzuse în el după meciul

de *bozkashi*. Era un act pur masculin de posedare, dar şi amor cu rădăcini în emoţii dureroase.

Răspunsul ei veni direct din inimă şi încercă să spună cu corpul ei ceea ce ar fi sunat fals exprimat în cuvinte: că îl iubea, mereu îl iubise, deşi el nu avea nici un motiv să o creadă.

Poate că fusese o greşeală să devină din nou amanţi, pentru că durerea se furişă periculos de aproape de suprafaţă. Dar acum, că ajunseseră unul lângă celălalt, era imposibil să se despartă. La bine şi la rău, erau uniţi sub umbra morţii.

capitolul 20

După dimineaţa lor sălbatică, stăteau întinşi, istoviţi în tăcere, temându-se de ce ar putea aduce cuvintele. Capul lui Juliet se odihnea pe umărul lui Ross, părul ei strălucitor fiind ca o mantie peste pieptul lui, iar degetele ei împletite cu ale lui.

Cu cealaltă mână, el o mângâia uşor pe ceafă şi se întreba cum vor continua lucrurile. În ultimele şase ore experimentaseră pasiunea declanşată de redescoperire, suavitate şi, în final, disperare – dacă nu ar fi fost atât de obosit, ar fi fost impresionat de vigoarea sa.

Acum părea că fusese încheiat un armistiţiu fragil, dar nimic stabil, nu cu adevărat. În schimb, ghicise că, dacă vor continua aşa, împreună, dar îngrădiţi, nici unul din ei nu va fi dornic să rezolve problemele dureroase, care pentru scurt timp scăpaseră de sub control şi aproape îi despărţiseră din nou.

Se auzi o bătaie hotărâtă în uşă şi amândoi se încordară când un servitor anunţă că Abdul Samut Han dorea compania lui Lord Khilburn la micul dejun. Amândoi săriră în picioare şi începură să-şi tragă hainele pe ei, în timp ce Ross strigă că ar fi onorat să se alăture *nayeb*-ului.

Ross invidia simplitatea veşmintelor tuarege ale lui Juliet, căci ea era complet îmbrăcată, arătând exact cum arăta Jalal mereu, în timp ce el încă se mai lupta cu eşarfa.

Înainte ca ea să meargă să-i deschidă servitorului, Ross spuse cu o voce joasă:

– Voi fi probabil plecat toată ziua. Vei fi aici la noapte?

– Desigur, răspunse ea arcuindu-şi sprâncenele.

El era bucuros să-i audă cuvintele, căci nu fusese în întregime sigur. După ce îşi îmbrăcă haina, Ross îşi trecu un pieptene prin păr, îşi luă o expresie calmă şi plecă să-şi întâlnească gazda. *Nayeb*-ul îl întâmpină volubil:

– Dragul meu Lord Khilburn! Întrunirea cu emirul a fost dificilă? Dacă aş fi ştiut că vei fi convocat seara trecută te-aş fi însoţit.

El îi luă mâna lui Ross şi-l ghidă către un loc la masă, ochii lui reci contrastând cu manierele exuberante.

– Din nefericire, problemele importante legate de artileria regală mi-au solicitat atenţia şi nu am ştiut ce s-a întâmplat până în această dimineaţă. Ce a spus Maiestatea Sa?

– Nu a fost un subiect prea important, spuse Ross calm şi se aşeză pe scaun. El suspecta că *nayeb*-ul ştia deja ce se întâmplase în noaptea precedentă în camera de audienţe, cuvânt cu cuvânt şi intonaţie cu intonaţie. Emirul mi-a spus doar că a decis că nu-mi va permite să duc corpul maiorului Cameron acasă pentru înmormântare. Firește că am regretat asta, dar este dreptul Maiestăţii Sale să refuze. Când i-am cerut permisiunea să plec, a spus că îmi va fi aprobată în curând.

Abdul Samut Han privi împrejur, îngrijorat. Un gardian stătea lângă uşă, în capătul camerei, cu o expresie plictisită, şi nimeni altcineva nu era prezent.

– Dacă ar fi adevărat, spuse *nayeb*-ul cu o voce scăzută. Dar inconsecvenţa emirului este celebră. El îţi va acorda permisiunea doar pentru a o retrage din nou şi din nou, aşa cum a făcut şi cu fratele dumitale. Aşa va continua până va fi ofensat de ceva ce vei face – sau poate fără nici un motiv.

Ross îşi privi gazda direct.

– Apoi ce se va întâmpla? Puţul Negru, sau mă va executa pe neaşteptate?

– Nu pot spune, se încruntă *nayeb*-ul. Situaţia este dificilă şi va deveni şi mai dificilă. Probabil ai auzit

că au existat probleme între Buhara şi Kokand. Ieri, emirul a decis să conducă personal o armată împotriva inamicilor. Ca şef al artileriei, îl voi însoţi. De aceea am fost ocupat seara trecută – am făcut pregătiri pentru a pleca la război, deoarece Nasrullah doreşte să plece în zece zile şi sunt multe de făcut.

– Înţeleg. Ross chibzui la implicaţii şi mâncă o bucăţică de pepene galben. Cei din Buhara susţineau că pepenii lor erau cei mai buni din lume şi probabil că aveau dreptate. Cum mă va afecta asta pe mine?

– De vreme ce emirul nu te-a executat noaptea trecută, cred că vei fi în siguranţă până va pleca, pentru că el va fi prea ocupat pentru a se gândi din nou la tine. *Nayeb*-ul se opri pentru a sorbi din ceai. În cazul în care campania împotriva oraşului Kokand va fi un succes, Nasrullah se va întoarce binedispus, dornic să facă favoruri tuturor. Dar dacă lucrurile vor decurge prost, cum mi-e teamă că se va întâmpla, dispoziţia lui va fi... periculoasă. Foarte periculoasă, într-adevăr.

– Ce-mi sugerezi să fac?

Abdul Samut Han privi în jur din nou, apoi se înclină mai aproape. Ar trebui să fugi din Buhara cât timp emirul va fi plecat. Du-te la Khiva – emirul de acolo e prieten cu europenii.

Asta era foarte interesant, dar Ross simţi că mai urma ceva.

– Drumul spre Khiva este lung şi periculos. Ar fi periculos pentru un *ferengi* singur să evadeze.

– Firește că voi face orice stă în puterea mea să te ajut, onorat prieten, chiar cu riscul pierderii propriei vieţi. *Nayeb*-ul îşi mângâie barba, reflectând. Cu toate că evadarea nu este imposibilă, va fi scumpă, foarte scumpă. Dacă ai suficient aur, pot aranja totul înainte să plec. Emirul nu va afla despre fuga ta decât la întoarcere, şi până atunci vei fi în siguranţă în Khiva. El îşi întinse mâinile pentru a se scuza. Dacă aş fi fost un om bogat, aş fi acoperit eu însumi toate cheltuielile, dar, vai, nu am resurse.

Cu alte cuvinte, *ferengi* trebuia să-şi plaseze toţi banii în mâinile gazdei sale nestatornice şi să spere

că totul va fi bine. Ross nu fu impresionat de mărturia *nayeb*-ului că ar fi dispus să-şi rişte viaţa, pentru că ar fi fost improbabil ca persanul să fie învinuit pentru ceea ce oaspetele său nerecunoscător făcuse în absenţa sa. Poate că dacă Abdul Samut Han ar fi fost bine plătit, chiar l-ar fi ajutat pe Ross să evadeze; sau poate că nu. Singurul mod de a afla era să-şi pună viaţa în mâinile *nayeb*-ului, ceea ce Ross era reticent să facă. Ascunzându-şi gândurile cinice, Ross spuse:

– Eşti foarte curajos să faci aşa o ofertă, dar ar fi lipsit de onoare să fug când emirul mi-a arătat o atât de mare generozitate.

Gazda sa îi aruncă o privire exasperată.

– Onoarea este foarte bună, Lord Khilburn, dar aceasta este o chestiune de supravieţuire. De mânia emirului nu te poate salva decât fuga.

– O să mă gândesc la asta.

Expresia lui Abdul Samut Han se schimbă.

– Mai este o altă alternativă. Devin-o unul dintre noi. Dacă te vei converti la islam, emirul te va primi ca pe un consultant de încredere şi-ţi va oferi neveste frumoase şi multe bogăţii. Rămâi, Lord Khilburn.

Ross avu sentimentul ciudat că, pentru prima dată, *nayeb*-ul era sincer, dar să devină unul dintre consultanţii lui Nasrullah nu era o perspectivă ademenitoare şi ar fi fost probabil la fel de riscant ca şi situaţia prezentă a lui Ross.

– Mă onorezi, Abdul Samut Han, spuse el cu solemnitate, dar nu este posibil. Am o soţie, o familie şi o responsabilitate faţă de ţara mea.

Nayeb-ul oftă.

– Nu cred că îţi dai pe deplin seama de gravitatea situaţiei. Mort nu vei mai fi de folos nimănui, nici ţie, nici familiei tale. Viu şi trăind în Buhara, cel puţin îţi vei fi folositor ţie însuţi.

Încă o dată Ross spuse:

– O să mă gândesc la tot ce mi-ai spus. Dar acum o să te rog să mă scuzi. Imamul din Tekkie, Khalfa Husein, m-a invitat cu amabilitate să vizitez mănăstirea Tekkie în această dimineaţă, şi nu vreau să-l fac să mă aştepte.

Abdul Samut Han scutură din cap trist.

– Asta nu este posibil, onorat Khilburn. Emirul a ordonat că nu mai poţi pleca departe de oraş de-acum.

– Înţeleg. Ross nu-şi schimbă expresia feţei, abţinându-se să dezvăluie ce lovitură puternică îi dăduse această ştire. Pot trimite mesaje şi pot primi vizitatori, sau voi fi ţinut în captivitate?

– Poţi scrie scrisori şi poţi primi vizitatori, şi ai libertatea de a te mişca în aceste clădiri, dar, cu excepţia momentelor în care vei fi în propria cameră, vei fi păzit tot timpul. Vocea lui scăzu din nou. După cum vezi, situaţia ta este gravă. Din nou îţi spun că trebuie să fugi. Doar să-mi dai aur şi eu voi face aranjamentele.

– De cât aur va fi nevoie?

O privire calculată se ivi în ochii gazdei sale.

– Poate... zece mii de ducaţi?

Ross scutură din cap.

– Nu am aşa o avere. Se pare că soarta mea va rămâne în mâinile lui Dumnezeu.

Nayeb-ul spuse repede:

– Dă-mi ce ai şi, de asemenea, un bilet scris cu mâna ta care să ateste că ambasadorul britanic din Teheran va plăti diferenţa. Iată cât de multă încredere am în tine.

– Dar ambasadorul britanic nu va onora aşa un bilet, pentru că sunt aici în calitate de persoană privată, şi nu ca reprezentant al ţării mele. Nu pot permite să rişti să te ruinezi din cauza mea. Decizând că este momentul să plece, Ross se ridică. Îţi mulţumesc pentru grijă, Abdul Samut Han. Mi-ai dat multe la care să chibzuiesc.

– Chibzuieşte bine, *ferengi*, spuse *nayeb*-ul cu exasperare. Ridicând vocea, el se adresă gărzii de la uşă: Zadeh, tu trebuie să stai cu Lord Khilburn tot timpul, cu excepţia momentelor când este în camerele sale. Nu-l scăpa din ochi.

Gardianul deschise uşa pentru Ross, apoi îl urmă afară. Pentru că îi era interzis să iasă dintre ziduri, Ross decise să se întoarcă în camerele sale şi să scrie un bilet către imamul din Tekkie pentru a-i explica absenţa sa. Le va scrie, de asemenea, şi celorlalţi cunoscuţi ai săi. Cineva poate va dori să-l viziteze în casa *nayeb*-ului.

În timp ce traversau coridoarele, o şoaptă uşoară se auzi din spatele său:

– Să nu ai încredere în Abdul Samut Han, Lord Khilburn. El a pretins şi faţă de *yawer*-ul Cameron că îi este prieten, apoi l-a trădat. Îţi va face acelaşi lucru.

Surprins, Ross îşi dădu seama că avertismentul trebuia să fi venit de la paznicul său Zadeh, care era unul dintre cei mai tineri soldaţi din suita *nayeb*-ului. Fără să se întoarcă, spuse:

– Ce crezi despre oferta lui de a mă ajuta să evadez?

– O va folosi ca pe o scuză să-ţi ia aurul, apoi va aştepta să te vadă acuzat de spionaj şi executat, veni prompt răspunsul.

– Asta este în mare măsură ceea ce suspectez şi eu, murmură Ross. Spune-mi, dacă aş încerca să evadez într-o noapte, există cineva printre gărzi care ar putea... să privească în altă parte?

– Sunt mulţi care ar dori să te ajute, spuse Zadeh cu precauţie, totuşi de vreme ce acest lucru implică riscuri, un mic dar ar fi potrivit.

Ross încuviinţă, apoi intră în camerele sale. Bănuia că ar fi fost atât ieftin, cât şi sigur să-şi mituiască paznicii direct, mai degrabă decât să se bazeze pe ajutorul incert al *nayeb*-ului. Dar să evadeze de acolo ar fi doar primul pas şi cel mai uşor.

Juliet îşi petrecu dimineaţa cu Saleh şi Murad, discutând despre posibilele căi de acţiune, pentru că instinctul îi spunea că timpul era pe terminate. Conversaţia pragmatică fu o uşurare, pentru că o împiedica să se gândească la noaptea de pasiune fierbinte pe care o petrecuse împreună cu Ross.

Mai târziu vizită câteva convoaie pentru a afla când se aştepta plecarea caravanelor şi care era destinaţia lor. Apoi, către sfârşitul amiezii, când căldura era cel mai greu de suportat şi oraşul se cocea sub lumina puternică a Asiei Centrale, ea se întoarse la casa *nayeb*-ului.

Intrase şi mergea de-a lungul unui coridor slab luminat când îl întâlni pe *yawer*-ul Shahid Mahmud. El nu catadicsise niciodată să remarce existenţa ei, dar atunci

îi aruncă o privire scrutătoare. Nu era nimeni împrejur, şi Juliet avu o senzaţie înfiorată de avertizare. Îşi îndreptă privirea înainte, încercând să treacă de uzbec, dar el se întinse şi îi prinse braţul înainte ca ea să se poată trage într-o parte.

– Nu atât de repede, targui. Nu am fost destul de ospitalier cu tine până acum. Numele tău e Jalal, nu-i aşa?

Ea nu răspunse, doar privindu-l cu ochii îngustaţi. El era doar cu câţiva centimetri mai înalt decât ea, şi mult mai greu, şi nu-i plăcea felul în care se uita la ea.

Shahid continuă:

– M-am întrebat de ce stăpânul tău tolerează aşa un sclav ursuz, dar acum ştiu că ai farmece ascunse. El zâmbi alene, într-un mod neplăcut. Ar fi trebuit să fii mai tăcut noaptea trecută.

Juliet se blestemă singură. În ciuda eforturilor lor de a păstra tăcerea, fuseseră auziţi, şi era fără îndoială vina ei. Când Ross se întorsese de la întâlnirea cu emirul, ea se aruncase în braţele lui chiar înainte să se închidă uşa. *Yawer*-ul, care tocmai îşi lăsase prada, probabil decisese să mai zăbovească afară pentru a vedea ce mai putea afla. Acum el ştia că Juliet era femeie, iar ea avea o bănuială îngrozitoare în legătură cu ce intenţiona el să facă în privinţa asta. Încercă să se dea într-o parte, dar uzbecul îi răsuci braţul, împingând-o aproape de perete.

– Există un faimos cântec paştun de dragoste, numit *Zakmi Dil*, ceea ce înseamnă „Inimă rănită", spuse el încet. Poate l-ai auzit. Sună aşa: „E un băiat pe malul opus al râului cu un dos ca o piersicuţă. Dar – vai! – eu nu ştiu să înot". El zâmbi din nou şi-şi trecu limba peste buze. În Buhara suntem norocoşi, pentru că marele râu Amudaria este la mulţi kilometri depărtare şi nu este nevoie să înoţi.

Cu o violenţă neaşteptată, el o răsuci şi îi trânti faţa de perete, trăgându-i braţul drept în spate.

– Te mişti ca un tânăr, la fel de zvelt şi de graţios ca o femeie.

O prinse de fese cu mâinile libere şi o strânse tare, degetele lui pătrunzând adânc în carnea ei.

– Ah, da, băiete, spuse cu glas răguşit. Fundul tău este tocmai ca o piersicuţă. Nu ar trebui să-l laşi să se risipească pe un necredincios.

Mai târziu va avea timp să fie recunoscătoare că nu ghicise secretul ascuns legat de identitatea ei, pe moment însă, Juliet era mai îngrijorată de cum să scape fără a fi necinstită. Mai degrabă decât să lovească imediat, ea se forţă să rămână nemişcată în timp ce Shahid o mângâia, respiraţia lui fierbinte accelerându-se.

– Îţi place asta, băiete? El chicoti grosolan. Acum îţi voi arăta cum e un bărbat adevărat. Nu-l vei mai lăsa pe *ferengi* cu faţa palidă să te atingă din nou. Pentru o clipă o lipi de perete cu corpul lui masiv, pelvisul lui împingând-o atât de tare încât aproape ştergea tencuiala de pe zid. Juliet îndură cu îndârjire, ştiind că va avea o singură şansă să depăşească avantajul greutăţii şi al poziţiei lui, aşadar trebuia să-şi aleagă foarte bine momentul.

Momentul ei veni când el se aplecă spre tivul veşmântului, excitarea crescândă şi neputinţa de a-i rezista făcându-l imprudent. De îndată ce strânsoarea slăbi, Juliet îşi ridică piciorul şi lovi cu tocul ghetei în rotula lui cu forţa unui catâr. Shahid ţipă de durere, surprins, clătinându-se într-o parte când genunchiul îi cedă. Îşi încleştă degetele pe braţul ei în cădere, dar Juliet era pregătită. Ea îşi smuci mâna într-un unghi în care era posibil să-i frângă cotul dacă el şi-ar fi păstrat strânsoarea. Dar în acelaşi timp, îşi scoase pumnalul din teacă.

Până când *yawer*-ul îşi dădu seama că această luptă nu va fi una uşoară, ea era deja în spate şi ţinea cuţitul la gâtul lui. Pe cel mai gutural ton posibil şi rostind cele mai mari obscenităţi persane pe care le ştia, mârâi:

– Porc murdar! Dacă vrei să păcătuieşti, găseşte-ţi o scroafă ca mama care te-a născut.

Când el începu să se zbată pentru a se elibera, ea împinse tăişul cuţitului la gâtul lui cu o presiune suficientă încât să curgă sânge.

– Dacă îţi mai prind vreodată mădularul mititel aproape de mine, o să ţi-l tai şi o să ţi-l vâr pe gât. Ea se îndepărtă şi îi dădu o lovitură în rinichi pentru a se asigura că el nu va fi capabil să o urmărească prea curând.

Pe când cădea, gemând, ea se întoarse şi îşi continuă drumul de-a lungul coridorului, forţându-se să menţină un ritm firesc, de parcă ar fi fost complet neinteresată de ce ar fi putut face pentru a se răzbuna. Dar ea ţinea în mână cuţitul pregătit şi asculta concentrată sunetele de paşi, pentru cazul în care el şi-ar fi revenit mai repede decât se aştepta ea. Forţa privirii lui mânioase parcă îi ardea spinarea. Până ajunse după colţ.

Când Juliet fu la adăpost de privirea lui, îşi trecu tremurând încheietura de-a lungul frunţii, înainte de a curăţa cuţitul şi a-l pune în toc. Fusese norocoasă. Dacă Shahid nu ar fi subestimat-o, ar fi fost într-un grav pericol. Atâta vreme cât se afla în această casă, trebuia să fie atentă, pentru că el era genul care considera o provocare de moarte faptul că îndrăzneai să-i ţii piept.

Păcat că uciderea şefului gărzilor nu putea trece neremarcată. Ea zâmbi clătinându-se şi îşi continuă drumul. Nu avea atâta sânge rece încât să poată tăia gâtul unui bărbat în orice fel de situaţie, ci numai într-una de viaţă şi de moarte, şi nu fusese vorba de asta. Nu chiar. Dar nu dorea să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Shahid ar fi descoperit că ea era femeie. După ce ar fi violat-o, ar fi susţinut că deghizarea ei era o dovadă prima facie că ea şi Ross erau amândoi spioni, şi atunci nimic nu mai putea să-i salveze.

Când Juliet ajunse la camerele lor, se întâlni cu un servitor care tocmai pleca, şi trecu în tăcere pe lângă el, închizând uşa în urma ei. După ce puse bara la locul ei, îşi scoase *tagelmust*-ul şi îşi îngropă faţa asudată în material.

Ross stătea pe divan cu un caiet de notiţe, dar se uită repede în sus, cu îngrijorare.

– Este ceva în neregulă?

– Nu chiar.

Ea reuşi să-i arunce un zâmbet pieziş când ridică privirea dintre cutele vălului.

– Shahid Muhmud a făcut o presupunere anapoda, judecând greşit abilitatea şi hotărârea mea de a mă apăra. Din fericire, am purtat ghete în loc de sandale.

– Pe toţi dracii! înjură Ross furios, în timp ce se ridică în picioare şi o trase în îmbrăţişarea lui protectoare.

– Cum a descoperit nemernicul că eşti femeie?

– Nu a făcut-o.

În ciuda căldurii din după-amiaza târzie, Juliet se pomeni tremurând de uşurare atunci când braţele lui Ross o cuprinseră. Nimic nu se putea compara cu o mică criză pentru a readuce o relaţie la esenţa de protecţie şi confort reciproc.

– A auzit suficient noaptea trecută, încât să ghicească că relaţia noastră nu este strict una între stăpân şi servitor, dar nu i-a trecut prin minte că aş putea fi femeie.

Ross o îmbrăţişă mai strâns.

– Înţeleg. Păcat că nu putem să-l omorâm. Măcar nu se poate plânge *nayeb*-ului că servitorul meu nu îi dă voie să-l violeze. Cred că tot ce poţi face este să fii foarte precaută şi să nu-l mai laşi să te surprindă singură, dar ar fi mai inteligent să porţi pistol.

– Să-l evit este mai bine. Să-l omorâm sau să-l rănim pe Shahid ar implica să fim investigaţi şi nu ne putem permite asta. Îngrijorată, Juliet se îndepărtă de Ross şi se aşeză pe divan.

Pe masa joasă se afla un urcior cu amestecul delicios de sirop de struguri cu gheaţă care fusese adus de un servitor pentru amândoi. Ea turnă câte o cupă amândurora.

– Este timpul să discutăm despre cum vom pleca din Buhara.

– Situaţia s-a înrăutăţit. Ross se aşeză şi îi făcu un rezumat al întâlnirii cu Abdul Samut Han.

Juliet se încruntă când el termină.

– Deci acum suntem arestaţi la domiciliu. Sper că *nayeb*-ul are dreptate şi că emirul nu se va mai gândi la tine de-acum până va pleca în război. Ar trebui să evadăm imediat ce Nasrullah părăseşte oraşul.

Terminaseră amândoi băutura, iar Ross ridică urciorul şi umplu din nou cupele cu *rahat i jan*.

– Ai explorat tot felul de posibilităţi de când am ajuns aici. Ce propui să facem?

Juliet îi zâmbi cu afecţiune. Întotdeauna îi plăcuse faptul că Ross era deschis sugestiilor cum doar un bărbat cu adevărat puternic poate fi.

– Mai întâi cred că ar trebui să-i trimitem pe Saleh şi pe Reza înapoi în Persia. O caravană mare pleacă din Teheran peste două zile. Vom rămâne doar tu, Murad şi eu.

Ross încuviinţă, urmărindu-i logica.

– Iar noi trei suntem cei mai puternici. Crezi că ar trebui să cumpărăm nişte cai turkmeni buni şi să călătorim înspre vest cât de repede putem? M-am gândit la asta şi am înţeles că este cea mai bună şansă a noastră, dar va fi periculoasă. Să traversăm Karakum a fost destul de rău pe timpul primăverii. În acest anotimp, căldura este ucigătoare şi vom fi probabil urmăriţi cel puţin jumătate din drum.

– Da, dar călăreţii turkmeni au jefuit călătorii prin deşert cu mult înainte de Ginghis Han. Şi noi putem supravieţui, atâta vreme cât călătorim repede şi uşor. Ea se aplecă înainte, mişcându-şi mâinile cu emfază. Noi am venit aici pe drumul principal folosit de caravane, dar există o rută secundară care pleacă de la sud de Merv şi Rafitak. Dacă vom merge pe acolo, este mai puţin probabil să fim urmăriţi şi, de asemenea, mai puţin probabil să întâlnim jefuitori turkmeni.

– Este un drum secundar pentru că procurarea apei este mai puţin sigură, sublinie Ross. Fără un ghid informat, vom avea probleme să găsim apă. Caii pot călători mult mai repede decât cămilele, dar au nevoie de apă mai des, şi nu vom fi capabili să continuăm destul de mult pentru ca noi şi caii să traversăm sute de mile ale deşertului fierbinte.

– Murad nu a călătorit pe această rută, dar în timpul ultimelor săptămâni a vorbit cu diverşi bărbaţi care au făcut-o, adunând informaţii detaliate în legătură cu locul unde se află sursele de apă.

Ross făcu o grimasă şi se sprijini de perete.

– Murad este bine intenţionat, dar ne-am rătăcit chiar şi în Persia, pe care susţinea că o cunoaşte. Doreşti să-ţi pui viaţa în mâinile lui?

– Da. Cred că asta e cea mai bună şansă a noastră, replică Juliet. Deşertul se întinde în toate direcţiile, dar ar fi periculos să ne îndreptăm spre est sau spre sud din cauza luptelor de lângă Kokand şi Herat. La nord spre Khiva ar fi mai bine, dar până la urmă ar trebui să mergem oricum înapoi de-a lungul deşertului Karakum. Dacă ne îndreptăm spre vest, tot ce trebuie să facem este să ajungem la Saravan şi, cu noroc, am putea să facem asta în cinci sau şase zile de galop întins.

– Am putea avea noroc, totuşi n-aş paria prea mulţi bani pe asta. Ross îşi trecu mâna prin părul auriu, cu o expresie îngrijorată. Sunt dispus să-mi asum această şansă, dar urăsc ideea ca tu şi Murad să vă riscaţi inutil vieţile. Poate că Murad ar trebui să-mi deseneze o hartă şi să merg singur.

– Trei oameni au o şansă mai bună decât unul. Juliet se aplecă înainte cu o expresie aspră pe faţă. Am mai discutat asta. Murad ştie care sunt riscurile şi este pregătit să le accepte. Şi să nu-ţi faci iluzii Ross, nici în ruptul capului nu te voi lăsa să traversezi acel deşert fără mine.

El păru surprins pentru un moment, apoi zâmbi uşor şi îi mângâie obrajii cu încheieturile degetelor.

– Ce femeie înspăimântătoare eşti. Sună de parcă nu aş avea altă alternativă decât să fiu de acord cu planul tău.

Juliet simulă o încruntare.

– Ai dreptate, *ferengi*.

Devenind brusc serios, Ross căută în haina lui şi scoase o bucată de hârtie împăturită, apoi i-o înmână lui Juliet.

– Am scris asta astăzi. Probabil nu va fi niciodată necesară, dar m-am gândit că ar trebui să o ai.

Ea examină biletul, neîncrezătoare. Fusese sigilat cu ceară şi marcat cu pecetea lui Ross.

– Ce este asta, testamentul cu ultimele tale dorinţe?

– Nu, acela se află în Anglia. Întotdeauna îmi pun afacerile în ordine înainte de a părăsi ţara. Totuşi, dacă tot a venit vorba despre asta, venitul îţi este garantat pentru tot restul vieţii, spuse el cu o voce lipsită de inflexiuni. Ceea ce ţi-am dat spre păstrare este un afidavit

care să ateste că, dacă vei avea un copil anul viitor şi vei spune că eu sunt tatăl lui, spui adevărul.

Juliet se holba la afidavit de parcă ar fi fost o viperă. Ea era conştientă de consecinţele pasiunii din noaptea precedentă, dar problema era atât de profundă şi de supărătoare, încât refuzase să se gândească la asta.

– Acesta va fi relevant doar dacă tu vei fi mort, iar eu voi supravieţui şi voi purta un copil, spuse ea cu asprime. Acest lucru nu este foarte probabil.

– Adevărat, fu de acord Ross, dar ar fi o neglijenţă din partea mea să nu prevăd această posibilitate. Sunt multe proprietăţi în joc – dacă voi avea un fiu, el va fi următorul duce de Windermere. O fiică va fi considerată moştenitoare. De vreme ce am fost separaţi de ani buni, dacă vei trimite o scrisoare în Anglia în care vei spune că am un moştenitor legitim, te vei confrunta sigur cu îndoieli şi poate cu procese intentate de către oricare dintre verişorii care îmi sunt moştenitori. Şi nu aş dori să te confrunţi cu asta.

Degetele tremurătoare ale lui Juliet se îndoiră spasmodic în jurul declaraţiei. „Fiul nostru. Fiica noastră."

– Te gândeşti la toate, spuse ea pe un ton dur. Dar dacă am un băiat şi nu vreau să renunţ la el?

– Nu am sugerat să renunţi la el. Am vrut doar să mă asigur că moştenitorul meu va primi ceea ce i se cuvine de drept. Vocea lui se înăspri. Aceasta este probabil ultima mea speranţă de a avea un copil. Dacă emirul decide să-mi taie capul în următoarele zile, aş dori să mor ştiind că poate am lăsat ceva semnificativ în urmă.

Juliet nu ştiuse că el îşi dorise atât de mult să aibă un copil. Nu îndrăznise să-şi permită să ştie.

Cu o voce şoptită, ea spuse:

– Nu-ţi fie teamă. Dacă... dacă ceea ce vorbim se va întâmpla, poţi avea încredere în mine că voi face tot ce-mi stă în putinţă să-i ofer copilului tău un viitor cum ţi-ai fi dorit tu.

– Am încredere în tine. El îi luă mâna, degetele lui înconjurându-le pe ale ei. Încerc să rezolv problema cât mai simplu cu putinţă.

Dacă Ross murea, nimic nu avea să mai fie simplu din nou. Juliet îşi închise ochii pentru a pune stavilă lacrimilor. Ea plânsese deja o dată astăzi, şi acum gestul devenea prea frecvent. Se bucură când fură întreruptă de o bătaie în uşă.

De data aceasta, servitorul aflat de partea cealaltă dădu glas unei invitaţii la cină pentru Lord Khilburn din partea lui Abdul Samut Han. Ross murmură ceva insultător în barbă.

– Sunt puţin obosit de compania lui, dar presupun că nu am de ales.

Ridicând vocea, constată că este timpul pentru a face o baie şi porunci ca apa să fie adusă sus.

După ce Ross se îmbăie şi se duse să-şi întâlnească gazda, Juliet profită de apă, bălăcindu-se timp îndelungat, ca antidot împotriva stresului din ultimele douăzeci şi patru de ore. Apoi, curată şi uscată, se aşeză şi revizui ideea de evadare pas cu pas, scriind note cu întrebările care ar fi trebuit puse.

În final, Ross se întoarse de la cină. Juliet nu fusese tocmai sigură de modul în care se va termina seara, pentru că de-a lungul ultimelor zile existase atât bucurie, cât şi conflict între ei. Dar Ross simplifică foarte mult lucrurile, căscând şi întinzând mâna spre ea.

– Este târziu, Juliet. Să mergem în pat.

Să-l ia de mână şi să meargă cu el era cel mai firesc lucru din lume.

capitolul 21

La cinci zile după întrevederea fatidică a lui Ross cu emirul, Juliet avu o întâlnire privată cu Muhammad şi Hussein Kasem. Ştiind că dacă va merge la ei acasă îmbrăcată cu veşmintele sale de tuareg va fi remarcată de către spionii omniprezenţi în Buhara, trimisese un mesaj, spunându-le că va veni la fabrica lor aglomerată, unde se va amesteca printre numeroşii clienţi.

Când intră în atelierul întunecos, Hussein o abordă de parcă ar fi fost un client oarecare, dar nu după

mult timp o conduse în spatele clădirii, sub pretextul căutării unor materiale noi. Atelierul era format dintr-un labirint de camere, toate pline cu role de pânză care străluceau asemenea culorilor din peştera lui Aladin. Trăgând într-o parte ultima draperie brodată, Hussein îi făcu semn lui Juliet spre o cameră mică cu covoare groase, unde tatăl lui stătea cu picioarele încrucişate lângă samovar.

Cei doi Kasem îşi serviră oaspetele cu ceai şi prăjituri cu mirodenii, punând întrebări despre sănătatea tuturor, cum cerea obiceiul. Apoi, Muhammad spuse:

– Am auzit că Khilburn este închis în casa lui Abdul Samut Han. Găsesc asta tulburător, pentru că şi ofiţerul britanic Cameron a fost tratat în acelaşi fel cu scurt timp înainte de a fi trimis la Puţul Negru.

– Ce-ai auzit este adevărat. Juliet puse jos cu atenţie ceaşca de ceai din porţelan fin. Khilburn a înţeles că emirul nu-i va acorda permisiunea de a pleca, prin urmare va trebui să evadeze. El m-a trimis să vă implor să-l ajutaţi.

– Nu e nevoie să ne implore, căci va fi privilegiul nostru să-l ajutăm, spuse Muhammad binevoitor. Ce putem face?

– Evadarea din casa emirului ar trebui să fie uşoară, dar cea mai grea parte va fi să părăsim oraşul, pentru că porţile sunt întotdeauna păzite. De asemenea, vom avea nevoie de cai turkmeni pentru deşert, genul de cai care nu se găsesc de cumpărat în oraş.

Juliet scoase o punguţă din piele care zăngăni plină de monede din aur şi o puse lângă samovar. Vom avea nevoie de trei cai. Bineînţeles că Lord Khilburn va plăti pentru ei, pentru că asemenea animale sunt foarte scumpe.

– Ar fi dezonorant să accept bani de la omul care i-a salvat viaţa tatălui meu, spuse Hussein în timp ce împinse deoparte banii. El îşi mângâie barba neagră, reflectând. Nu va fi dificil să treceţi de porţile oraşului dacă veţi pleca cu o caravană, pentru că într-o mulţime de asemenea proporţii, gardienii vor fi mai preocupaţi să verifice bunurile decât oamenii. Dacă veţi evada din casa emirului într-o noapte în care vom avea de trimis

un transport, puteţi să vă alăturaţi grupului nostru până ce veţi ieşi în siguranţă din oraş. Cel mai bine ar fi să alegeţi o caravană care să plece pe poarta de est, pentru că asta vă va aduce mult mai aproape de graniţele statului, unde o să găsiţi cai şi alimente aşteptându-vă.

Juliet sperase că el o să sugereze exact asta. Înclinându-şi capul, ea spuse:

– Excelent. Ştiţi exact când veţi trimite primul transport cu bunuri din oraş?

După ce se consultară, bărbaţii oferiră câteva date posibile. Apoi discuţia se mută spre alte aspecte ale planului de evadare. Când toţi trei acoperiră toate punctele la care Juliet se gândise, aceasta se ridică pentru a pleca.

Cu o privire isteaţă, Hussein remarcă:

– Persana ta este mult mai fluentă decât ai lăsat să se vadă în călătoria de-a lungul deşertului Karakum, Jalal. Eşti cu adevărat un tuareg?

Ea ezită pentru un moment pentru a alege o explicaţie care să conţină o urmă de adevăr.

– Nu, domnule, aceasta este doar o deghizare. Şi eu sunt *ferengi*. Timp de mulţi ani am fost... numit în serviciul lui Khilburn. Nu puteam să-i îngădui să întreprindă aşa o călătorie periculoasă fără mine.

– Înţeleg, murmură Hussein. Khilburn este norocos cu aşa un servitor. Dar, de fapt, el este un om care inspiră loialitate. Dumnezeu să vă protejeze pe amândoi în călătoria pe care o veţi face spre casă.

În timp ce făcu o plecăciune şi se depărtă, Juliet repetă cu râvnă urările bărbatului din Buhara.

Aşteptarea era grea. Ross era iritat de inactivitatea lui şi de faptul că nu putea să facă altceva decât să se poarte într-o manieră care să nu stârnească suspiciuni.

Juliet era mult mai ocupată, pentru că nu încercase nimeni s-o reţină între zidurile fortăreţei. După ce se asigurase că familia Kasem avea să-i ajute, se folosi de veşmântul voluminos pentru a aduce obiecte de care aveau nevoie şi pentru a scoate în afara zidurilor ce voiau să ia cu ei în călătorie.

Cu excepția aurului, a armelor și a căciulii de maestru de *bozkashi* pe care Dil Assa i-o dăduse, Ross dorise să păstreze doar jurnalul său, unde își notase observațiile în legătură cu locuitorii Turkistanului. Cu toate acestea, scrierile erau discret de tăcute în legătură cu subiectul mult mai interesant al vieții lui personale.

Două lucruri făceau captivitatea lui Ross suportabilă. Cel mai important dintre acestea erau nopțile petrecute împreună cu Juliet, care erau pasionale și desăvârșite, depășind tot ceea ce visase vreodată, oferindu-i în același timp dăinuitoarea răsplată a tovărășiei.

Deși moartea era o amenințare mereu prezentă, Ross nu fusese niciodată mai fericit. Presupunea că moartea însăși era cea care făcea fiecare moment alături de soția lui infinit mai prețios, de parcă o viață întreagă plină de fericire ar fi fost comprimată într-o mână de ore fermecate.

Dar oaza lor de bucurie era înconjurată de bariere invizibile, mai greu de trecut decât zidurile din cărămizi din lut ale fortăreței *nayeb*-ului. Subiectele care nu trebuiau menționate includeau aproape tot trecutul, tot viitorul – și nici unul din ei nu vorbea vreodată despre dragoste.

Cealaltă distracție a lui Ross erau prietenii care încă îl vizitau în casa *nayeb*-ului. El era recunoscător, căci într-un oraș plin cu spioni, era nevoie de mult curaj să vizitezi un om care nu era în grațiile emirului.

Două din trei gărzi erau întotdeauna prezente în încăperea în care Ross primea oaspeții, lucru care avea tendința să inhibe discuțiile. Toate conversațiile trebuiau să fie purtate în persană, astfel încât gărzile să poată înțelege ceea ce se spunea.

Ross descoperi că abilitatea lui de a înțelege uzbeca era foarte folositoare pentru a trage cu urechea. Gărzile puseseră un fel de pariu dacă Lord Khilburn va fi executat imediat sau va fi trimis în Puțul Negru și, în cazul celei de-a doua variante, cât de mult avea să supraviețuiască. Nimeni nu se oferi să parieze pe posibilitatea ca *ferengi* să părăsească Buhara sănătos.

Trecuseră trei zile de când Juliet se întâlnise cu cei din familia Kasem. Ca de obicei, ea era plecată. Ross îşi petrecu după-amiaza jucând şah cu un negustor armean, a cărui conduită demnă masca un instinct formidabil pentru „jocul regilor".

Prima vizită a armeanului fusese o vizită de curtoazie la un semen creştin. Apoi, pentru că el şi Ross se bucuraseră de compania celuilalt, negustorul venise mai des. Ross tocmai îşi lua rămas-bun de la el când sosiră încă trei prieteni.

Nou-veniţii erau figuri importante în comunitatea locală evreiască şi îi includeau pe Ephraim ben Abraham, pe care Ross îl întâlnise în vizita anterioară din Buhara. La momentul respectiv, Ephraim îl rugase pe Ross să ducă o scrisoare în Anglia, pe care să i-o înmâneze lui Moses Montefiore, un om de afaceri şi filantrop a cărui faimă ajunsese chiar şi în Turkistan. Montefiore le trimisese un răspuns şi, opt ani mai târziu, grupurile continuau să comunice ocazional unul cu celălalt.

Când Ross sosise în Buhara pentru a doua oară, fusese invitat acasă la Ephraim ben Abraham. După ce îi mulţumi lui Ross pentru contribuţia lui în stabilirea corespondenţei cu Londra, Ephraim întrebase care sunt ultimele noutăţi legate de britanicul filantrop. Ross îi prezentase povestea modului în care Montefiore fusese ridicat la rangul de cavaler de către regina Victoria, în ciuda opoziţiei unora dintre miniştrii săi. Tânăra regină declarase că un britanic rămâne britanic indiferent de religia sa, o atitudine care fusese primită cu entuziasm în Buhara.

Chiar şi mai populară fusese povestea noului cavaler Sir Moses, purtând veşmântul de ceremonie ca trimis oficial al reginei în Londra şi al Middlesex, ducând personal un pui cuşer în Guildhall, pentru a putea lua cina împreună cu ceilalţi demnitari fără a încălca legile alimentare specifice religiei sale.

Ascultătorii izbucniseră în hohote de râs şi, de atunci încolo, Ross fusese rugat să repete povestea şi în casele altor oameni. Acum că devenise prizonier, prietenii lui erau cei care veneau în vizită. După salutările elaborate

obişnuite şi ceremonialul ceştilor de ceai cu aromă de apă de trandafir, Ephraim ben Abraham spuse:

– Onorate Khilburn, te rugăm să ne faci plăcerea de a cânta un cântec evreiesc, deoarece vocea ta este puternică şi plăcută.

Ross îl privi pe Ephraim încurcat, pentru că i se părea o cerere ciudată. Pe când era copil, îl convinsese pe vicarul local să-l înveţe ebraica, pentru că era singura limbă din Orientul Mijlociu folosită în sălbaticul Norfolk. Cunoaşterea ei îl făcuse să fie îndrăgit de către evreii din Buhara, dar niciodată nu cântase pentru ei. Totuşi, fusese în corul şcolii pe când era copil, aşa că începu să cânte unul dintre psalmii săi favoriţi.

În calitate de cel mai înalt în rang ofiţer al aşezării, *yawer*-ul Shahid Mahmud se afla deasupra îndatoririlor banale precum serviciul de pază, dar în fiecare zi trecea timp de o oră sau două pentru a se putea încrunta la *ferengi*. Era prezent şi acum, vorbind cu subordonaţii săi în cealaltă parte a sălii de primiri. După ce auzi câteva măsuri din psalm, el îşi întrerupse conversaţia şi ridică o mână pentru a-l opri pe Ross. Suspicios, el întrebă:

– Ce spui?

Ross traduse amabil cuvintele, începând cu:

– „Pe malurile râurilor Babilonului am şezut şi am plâns, pentru că ne aduceam aminte de Sion."

Pe când ajunsese la „Cum putem cânta cântecul lui Dumnezeu într-o ţară străină?", Shahid îşi pierduse interesul. Fornăind, se întoarse cu spatele şi-şi reluă conversaţia.

Ross începu să cânte din nou. Până ajunse la jumătate, gâtul îi era încordat, căci sentimentul exilului pe care îl transmiteau cuvintele vechi îi dădeau un junghi în inimă. Poate un psalm diferit ar fi fost mai potrivit. Când termină, se lăsă o tăcere adâncă plină de respect. Apoi Ephraim spuse:

– Multe mulţumiri, onorate Khilburn. Acum eu te voi învăţa un imn al evreilor din Turkistan. Voi cânta un vers, apoi prietenii mei vor cânta refrenul. Este simplu şi tu vei fi capabil să-l înveţi cu uşurinţă.

După primele câteva fraze, Ross reuşi să se alăture celorlalţi. Aşa cum spusese Ephraim, cântecul era simplu, o rugăciune de sărbătoare. După o privire plictisită, nici unul dintre gardienii uzbeci nu le mai acordă atenţie. Când imnul se termină, Ephraim îl privi radios pe Ross.

– Excelent. Acum vom cânta altul, un cântec mult mai complicat. Dacă nu înţelegi cuvintele, doar spune-mi să le repet. Expresia lui deveni serioasă. Înţelegi?

Curios, Ross dădu aprobator din cap. Ephraim cântă cu jale în ebraică:

– „Tocmai am aflat că nu doar unul, ci doi europeni au fost condamnaţi să fie închişi în Puţul Negru, deşi nu au comis nici o crimă."

Cei doi prieteni ai săi intonară:

– „Cel mai Măreţ dintre cei Măreţi este El."

– „Unul era fratele tău", cântă Ephraim, „altul un ofiţer din marea Rusie."

Uluit, Ross se holbă la musafirii săi, prea surprins să se mai alăture la refrenul următor.

Privindu-l în ochi, Ephraim continuă:

– „Unul dintre prizonieri a fost dus la locul execuţiei, unde a murit proclamându-şi credinţa, pacea să fie cu el."

Corul format din ceilalţi bărbaţi intonă:

– „Cel mai Binecuvântat dintre cei Binecuvântaţi este El".

Inima lui Ross începu să bată cu putere în timp ce îşi dădu seama că acesta nu era un cântec, ci o încercare curajoasă de a-i transmite informaţii chiar sub nasul gărzilor, folosind pretextul cântecelor religioase. Iar mesajul era unul uluitor.

– „Celălalt bărbat îndură în continuare moartea vie din Puţul Negru", cântă Ephraim, „dar nimeni nu ştie numele său".

Incapabil să mai asculte în tăcere, Ross îi întrerupse tensionat:

– Mă scuzaţi, nu am înţeles cuvintele ultimului vers. Sună cam aşa?

Cu un uşor tremur în glas, el întrebă:

– „Știți care din cei doi bărbați este viu și care este mort?"

Musafirii săi răspunseră triști:

– „Vai, nu știm. Martorii care îi știau pe ambii bărbați erau acolo la ora fatidică, dar nu se pot pune de acord care dintre ei a fost ucis."

Ceilalți acompaniară:

– „Mai-Marele dintre cei mai Mari este El."

Încă o dată, Ross puse o întrebare:

– „Și supraviețuitorul încă sălășluiește la Puțul Negru?"

– „Da, trăiește, mai mult decât atât nu știm."

Ross înghiți în sec. Când refrenul se sfârși, el spuse:

– „Deci, fratele meu poate să mai fie printre cei vii."

– „Da, dar poate, de asemenea, să fie mort. Știu doar că un european încă lâncezește în Puțul Negru", răspunse Ephraim.

Prietenii săi adăugară:

– „Regele Regilor este El."

Cu ochii plini de compasiune, Ephraim încheie:

– „Sigur această informație este un fruct amar pe limbă, dar un frate are dreptul să cunoască soarta fratelui său."

Ross avea o mulțime de întrebări, deși știa că sunt inutile, de vreme ce Ephraim spusese că nu știa mai multe. Înainte ca Ross să se hotărască ce să spună, Abdul Samut Han intră în sala de primiri. Imediat, Ephraim zâmbi amabil.

– Te rog, onorate Khilburn, spune-ne povestea puiului lui Sir Moses Montefiore.

Înainte ca Ross să poată începe, *nayeb*-ul spuse:

– Lord Khilburn aș dori să mă însoțești la o cină timpurie.

Întorcându-se spre musafirii evrei, spuse:

– Bineînțeles, și voi sunteți bine-veniți.

Era o invitație formală, și toți cei prezenți știau asta. Ridicându-se în picioare, Ephraim ben Abraham spuse:

– Ne faceți o mare onoare, Abdul Samut Han, dar, vai, regulile dietei specifice credinței noastre ne interzic să acceptăm. Este timpul să plecăm.

Ross se ridică şi îşi luă rămas-bun de la musafirii săi. Pe când îi scutură mâna lui Ephraim, spuse încet:

– Îţi mulţumesc pentru cântece. Le voi purta în inima mea mereu.

– Aşa cum şi cântecele tale vor fi în inimile noastre, replică Ephraim. Shalom, fratele meu Khilburn.

După ce aceştia plecară, Ross ştia că era puţin probabil să îi mai revadă pe cei trei, pentru că în câteva zile avea să fie ori plecat, ori mort. Apoi, *nayeb*-ul făcu un gest de nerăbdare şi Ross reveni din gândurile sale haotice înapoi în prezent. Va fi nevoie de timp ca să înţeleagă implicaţiile veştilor, dar pentru moment era necesar să joace rolul oaspetelui amabil.

În ciuda grabei iniţiale a gazdei sale, masa se desfăşură în tihnă. După ce terminară de mâncat, Abdul Samut Han comandă o narghilea. Fumatul în public era considerat infracţiune, dar obiceiul era comun acasă şi *nayeb*-ul se răsfăţa de multe ori. Această narghilea era un exemplar frumos, cu un bol de cristal minuţios lucrat. Apa bolborosea încet pe măsură ce *nayeb*-ul trăgea din tubul flexibil. El suspină satisfăcut, apoi scoase muştiucul şi îi oferi tubul lui Ross, alături de un muştiuc nou, din fildeş, pe care să-l folosească oaspetele său.

– Te rog să mi te alături.

Ross nu dezvoltase niciodată înclinaţia de a fuma, dar măcar pipa cu apă răcea fumul, făcându-l mai puţin neplăcut. Pe când el îşi fixă muştiucul în gură şi inhală, gazda sa spuse:

– Ai avut timp să te gândeşti la subiectul despre care am discutat cu câteva zile în urmă?

Aşadar, Abdul Samut Han încă spera să profite de pe urma lui Ross.

– M-am gândit din nou şi răspunsul meu este acelaşi, replică el şi îi întinse tubul fumegând. Eu nu deţin aurul necesar, nici dorinţa de a contrazice hotărârea emirului. Ce va fi va fi.

Expresia *nayeb*-ului se înăspri şi el introduse brusc muştiucul în tub.

– *Yawer*-ul Shahid Mahmud va rămâne aici pentru a te supraveghea pe perioada arestului. Firește că este

dezamăgit că nu va merge la război cu noi, dar prestigiul tău impune să fii păzit de un ofițer cu rang înalt. Vocea lui Abdul Samut Han se auzi ca o șoaptă: Cu toate că se găsește în casa mea, el îi este loial emirului, și nu pot prezice ce ar putea face dacă mersul războiului nu ne va fi favorabil.

Cu alte cuvinte, Shahid putea decide să-și asasineze prizonierul dacă emirul era înfrânt. Ross acceptă tubul narghilelei și trase o gură din fumul amețitor, apoi îl expiră încet. Suna ca o încercare nu prea subtilă de a-l speria pe Ross și a-l determina să cedeze. Era o amenințare bună; dacă singura opțiune a lui Ross ar fi fost să aleagă între Shahid și Abdul Samut Han, el l-ar fi ales pe *nayeb*, care ar fi putut realiza ceea ce ar fi fost mituit să facă. Din fericire, exista și o altă opțiune.

– Apreciez grija pentru mine, dar cu abilitățile dumitale în domeniul artileriei, cu siguranță armata din Buhara va triumfa.

– Ești foarte măgulitor, Lord Khilburn. *Nayeb*-ul zâmbi șovăitor. Nu mă pot decide dacă ești inocent sau viclean. Dar suficient cu subiectele întunecate. Într-o notă mai plăcută, am decis să organizez o mică petrecere pentru câțiva dintre prietenii mei în seara dinaintea plecării armatei. Va avea loc în grădinile mele și vor fi muzică și dansatori – dansatori persani, care sunt mult mai talentați decât cei din Turkistan. Vei găsi că este foarte plăcut. Mersul la război este un risc de moarte, deci trebuie să celebrăm viața. „Să profităm din plin de ceea ce urmează să trăim, înainte să coborâm și noi în țărână." Nu este așa?

Ross zâmbi auzind aceleași versuri pe care Juliet le citase. În această privință, el și gazda sa erau complet de acord.

Când Ross se întoarse de la cina cu Abdul Samut Han, Juliet așteptă până când el zăvorî ușa, apoi își scoase vălul și îl îmbrățișă.

– A fost o zi plină de succes, murmură ea, în timp ce își petrecu brațele în jurul trunchiului său lat – nu se mai sătura să-l atingă.

– Nu am avut probleme să ies din oraş, iar puştile şi muniţia noastră sunt chiar acolo unde le-am lăsat. Acum totul este ascuns pe proprietatea lui Kasem, aşteptându-ne. În două zile, Saleh şi Reza se vor îndrepta spre Persia. Trei zile după asta, ne vom îndrepta şi noi spre casă.

Ross nu răspunse la acest comentariu, doar o ţinu strâns şi îşi îngropă faţa în părul ei. Juliet se încruntă brusc.

– S-a întâmplat ceva?

– Mi-e teamă că da. Îi dădu drumul şi îşi scoase haina. Şi, sincer, nu ştiu dacă este o veste bună sau rea.

Curioasă, dar fără să fie alarmată, Juliet îl urmă pe Ross pe când acesta intră în dormitor. Luându-şi pieptenele, ea se trânti pe o pernă de mătase.

– Deci nu poate fi chiar atât de rău. Spune-mi despre ce este vorba.

Ross îşi scoase eşarfa, apoi îşi frecă obosit ceafa cu o mână.

– Am fost vizitat astăzi de către Ephraim ben Abraham şi de doi dintre prietenii lui. Ei mi-au spus că nu doar unul, ci doi europeni au fost întemniţaţi în Puţul Negru. Unul era Ian, celălalt, un ofiţer rus, şi unul din ei a fost executat, în timp ce celălalt a fost cruţat. Partea oribilă este că nu ştiu care din ei.

Juliet se opri din pieptănat şi deveni palidă ca un mort.

– Deci Ian poate fi în viaţă.

Îşi jelise fratele timp de mai multe săptămâni; să afle acum că ar putea fi în viaţă era un şoc la fel de mare ca atunci când auzise că era mort. Ba era mai rău, din cauza incertitudinii. Vru să blesteme sau să plângă, dar nu se hotăra ce anume. Încercând să se convingă pe ea însăşi că Ian era bărbatul care rămăsese în viaţă, spuse:

– Întotdeauna am crezut că străinul care îşi făcuse cruce nu părea să fie Ian. Sigur ar fi mult mai probabil ca bărbatul executat să fi aparţinut bisericii ortodoxe.

Privirea lui Ross era înţelegătoare, dar nu dorea să-i dea speranţe false.

– Poate, dar în ultima vreme emirul a avut relaţii mai bune cu Rusia decât cu Marea Britanie. Este mai probabil ca el să fi executat un britanic.

Juliet puse întrebarea fundamentală:

– De ce a susţinut emirul că l-a executat pe Ian, dacă nu a făcut-o?

Ross clătină din cap.

– Nu am nici o idee. Poate fi o decizie politică sau o intenţie pur sângeroasă. E posibil ca Nasrullah să fi hotărât că, spunând că executase un spion, i-ar putea intimida pe alţi potenţiali spioni, dar era o risipă să ucidă un britanic care, într-o bună zi, s-ar fi putut dovedi util ca ostatic. Sau ar putea fi alte motive. Probabil nu vom şti niciodată.

Juliet îşi duse pumnul la gură şi îşi muşcă încheieturile degetelor. Apoi îşi închise ochii pentru un moment îndelungat. Când îi deschise din nou, privirea ei era dură.

– Acum, că ştim că Ian ar putea fi în viaţă, ce vom face în legătură cu asta?

Ross făcu o grimasă şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo. Cu părul său auriu şi paşii mari, sprinteni, era ca un leu în cuşcă.

– Mă îndoiesc că putem face ceva.

– Trebuie să-l salvăm, spuse Juliet, ştiind că era imposibil să-şi abandoneze fratele dacă acesta era în viaţă, la fel cum nu şi-ar fi putut părăsi soţul.

Privirea lui Ross era ironică.

– Cu alte cuvinte, după ce evadăm din clădirile *nayeb*-ului, pătrundem într-o închisoare păzită bine, luăm un bărbat, care probabil că se află într-o condiţie fizică îngrozitoare ca urmare a tratamentelor din gaura de câţiva metri în care se află, îl scoatem afară din oraş, apoi îl trecem în siguranţă deşertul Karakum în cel mai riscant anotimp al anului. Şi s-ar putea ca el să nu fie Ian.

– Am venit aici ca să încercăm să îl salvăm, spuse ea cu încăpăţânare. Ştiind că ar putea fi în viaţă, nu putem pleca.

Ross oftă.

– Încă o dată, deşi cred că este a suta oară, ne întoarcem la întrebarea dacă are vreun sens ca o persoană să se sinucidă pentru o cauză bună. Ştii ce simt în legătură cu asta.

Furia lui Juliet izbucni:

– Cu alte cuvinte, eşti mult prea laş ca să încerci să îl salvezi.

– Bineînţeles că sunt un laş, spuse el prompt. Sunt într-o panică continuă de când am plecat din Constantinopol, iar ultimele săptămâni m-au lăsat tremurând ca un castron de aspic. Dar problema nu este frica. Ci dacă putem face ceva.

Cuvintele lui Ross o dezarmară pe Juliet până în punctul în care ar fi zâmbit dacă nu ar fi fost atât de supărată. Ea îl văzuse suficient de mult pe soţul ei în acţiune ca să ştie că acuzaţia de laşitate era în mod evident o absurditate.

– Îmi pare rău, spuse ea plină de căinţă. Nu trebuia să spun asta. Dar nu pot suporta ideea că Ian se află la un kilometru de noi şi suferă groaznic. Trebuie să facem ceva. Tulburată, îşi trecu degetele prin păr. Crezi că Abdul Samut Han ştie dacă Ian se află în Puţul Negru? Dacă da, poate poţi să-l mituieşti pentru a afla adevărul.

– Dacă ştie, nu cred că ne va spune, sau ar fi sugerat deja că are informaţii preţioase. Ross se încruntă. Într-un fel, să ştim dacă prizonierul este Ian sau rusul nu este o problemă crucială. Va fi probabil imposibil să aflăm care bărbat este în Puţul Negru şi, oricum, nu-mi place ideea de a lăsa un european la mila emirului. El se opri din plimbare şi se întoarse cu faţa spre Juliet. Vreau să-ţi propun un târg.

Ea îl privi îngrijorată.

– Ce fel de târg?

– Trebuie să hotărâm dacă avem vreo şansă de a salva prizonierul. Dacă este posibil – nu garantat, dar posibil –, eu îţi promit din toată inima că voi participa la operaţiunea de salvare. Vocea lui deveni de oţel, fixând-o cu privirea. În schimb, vreau să fii de acord că, dacă închisoarea este atât de bine păzită, încât nu există nici o speranţă realistă de a avea succes, nu vom

face o încercare sinucigașă. Și atunci, vom pleca din Buhara așa cum am plănuit. Când și dacă vom ajunge la Teheran, vom lua legătura cu autoritățile britanice și ruse. Presiunea diplomatică ar putea fi mai eficientă decât actele de eroism din partea noastră.

Dacă nu cumva omul din Puțul Negru n-avea să moară între timp. Dar Ross avea dreptate; trebuia să ai încredere în el că va depăși încurcăturile emoționale țintind către adevărul fundamental. Era o diferență între a risca cu o oarecare speranță de succes și a se îndrepta spre o moarte sigură. Ei trebuiau să decidă în ce categorie se situa încercarea de salvare. Și totuși...

– Cine decide ce este posibil?

– Îmi era teamă că vei întreba asta, spuse el cu tristețe. De vreme ce vom depinde de informații incerte, va trebui să ne descurcăm, iar eu voi spera că tu vei fi rezonabilă. Altminteri, ne aflăm într-un impas – mă îndoiesc că tu poți salva cu succes un prizonier fără nici un ajutor, în timp ce eu nu voi părăsi Buhara fără tine.

Juliet își arcui sprâncenele.

– Ar trebui să știi că e prea riscant să te aștepți ca eu să fiu rezonabilă.

– Am spus că sper, nu că mă aștept. El îi zâmbi fugar. Doar ține minte că, cu cât stăm mai mult, cu atât este mai periculos. În această seară, Abdul Samut Han a sugerat că Shahid Mahmud poate decide să aibă grijă de noi după bunul plac dacă armata va fi plecată pentru mult timp, iar el este un om care ar vrea să te distrugă, ca și pe mine de altfel.

Juliet tresări. Ea și-ar încerca norocul de a-l înfrunta pe Shahid dacă ar fi înarmată, dar nu și-ar fi dorit să o mai încolțească din nou pe coridor.

– Atunci nu mai trebuie să pierdem timpul. Trebuie să găsim un om care cunoaște închisoarea. Fratele lui Saleh sau Hussein Kasem poate cunosc pe cineva care ne-ar putea răspunde la întrebări. Și ar merita să discut cu Ephraim ben Abraham mai în profunzime.

– Dacă îl vei vizita, să îl iei cu tine și pe Saleh, sugeră Ross. El are un chip onest și Ephraim ar putea să discute cu el.

– Vrei să spui că eu nu am o faţă onestă?

– Întruchipându-l pe Jalal, nu ai nici un fel de faţă.

El începu să îşi descheie cămaşa.

– Îţi dai seama că şansele noastre de a ajunge vii în Persia au devenit în mod considerabil mai mici? Până astăzi, am crezut că cel mai periculos lucru ar fi traversarea deşertului Karakum... Dacă vom merge după prizonierul străin, vom fi norocoşi dacă vom putea ieşi din oraş.

Juliet ridică din umeri cu fatalism.

– Poate că prietenii noştri musulmani au dreptate şi ceea ce se va întâmpla este scris deja. Sau poate că greşesc şi nu este scris, dar în oricare dintre cazuri, nu are nici un rost să ne facem griji.

Ea se ridică şi se duse în faţa lui pentru a-l ajuta să-şi descheie cămaşa.

– Servitorul tău loial este cel care ar trebui să-ţi dea jos hainele, o, stăpâne, murmură ea pe măsură ce degetele ei se îndreptau spre carnea caldă de sub material.

El îi zâmbi uşor şi îi prinse mâna timp de o clipă, ţinând-o în dreptul inimii.

– Nu eşti un servitor supus atât de des, dar îmi plac momentele când pretinzi că eşti.

Juliet simţi cum e invadată de o tandreţe atât de profundă, că sfida vorbirea, aşa că se aplecă înainte şi îi sărută gâtul, simţind pulsul vieţii sub buzele ei. Nu putea să existe nici un bărbat în altă parte care să o înţeleagă şi să o accepte aşa cum o făcea Ross. În curând, avea să-l piardă, fie din cauza morţii, fie a Angliei.

Ea îşi promise ca, înainte ca asta să se întâmple, să găsească cumva curajul să îi spună cât de mult îl iubeşte.

Informaţiile legate de închisoare veniră cu o uşurinţă neaşteptată. În ziua următoare, Juliet îi vizită pe Saleh şi Murad devreme. Micul Reza se juca afară cu nepotul lui Saleh, astfel că ea putea să vorbească liber. Fără a menţiona sursa, povesti ceea ce i se spusese lui Ross şi speranţa pe care o aveau de a-l salva pe prizonierul din Puţul Negru.

Când sfârşi, Saleh se încruntă.

– Va fi dificil, dar aveţi avantajul faptului că emirul tocmai părăseşte oraşul. Cu atât de mulţi soldaţi plecând, se va crea o confuzie la palat, şi la închisoare poate vor fi mai puţini gardieni. Aţi putea reuşi ceva ce în alt moment ar fi imposibil, dar este esenţial să aflaţi mai multe despre închisoare.

– Speram că poate fratele tău cunoaşte vreun bărbat care lucrează acolo, sau poate cunoaşte un bărbat care cunoaşte un alt bărbat...

Înainte ca Saleh să poată răspunde, Murad spuse:

– Nu trebuie să căutaţi mai departe, pentru că eu cunosc persoana potrivită.

Când cei doi se uitară spre el, Murad rânji.

– Numele lui este Hafiz şi tatăl său are un magazin cu mătase pe cealaltă stradă. Ne-am întâlnit la ceainărie şi am devenit prieteni. Hafiz lucrează ziua pentru tatăl său şi noaptea la închisoare, deşi nu îi place prea mult acolo. Vrea să câştige suficienţi bani pentru a-şi permite să deschidă o ceainărie proprie.

Saleh îşi mângâie barba.

– Cu adevărat voia Domnului v-a făcut să vă întâlniţi.

Juliet se aplecă în faţă, încântată.

– Dacă Hafiz ne va ajuta, el va putea să-şi deschidă ceainăria mult mai devreme. Putem avea încredere că el nu ne va trăda emirului?

Murad se gândi cu grijă. Ultimele săptămâni îl maturizaseră. În timp ce afişa în continuare un zâmbet băieţesc atrăgător, acum era mult mai profund, mult mai înclinat să gândească înainte de a vorbi. Juliet ghici că încerca să-i semene lui Ross. În final, Murad spuse:

– Da, cred că este un bărbat onest şi ştiu că doreşte să câştige bani.

Saleh încuviinţă.

– O combinaţie de bun augur.

– Pot să mă întâlnesc cu Hafiz acum? întrebă Juliet.

– Ar trebui să fie la magazinul tatălui său. Murad privi spre Juliet. Doreşti să cumperi nişte mătase de la tatăl lui Hafiz, Lady Khilburn? Cred că acolo este locul potrivit de a începe.

Astfel, plecară împreună pentru a cumpăra mătase.

*

Era aproape ora de culcare când Juliet se întoarse în acea noapte, iar Ross începea să devină îngrijorat de lunga ei absenţă. Totuşi, când intră în camerele lor şi îşi scoase vălul, faţa ei strălucea.

– Cunoşti termenul arab *baraka?* Înseamnă harul sau puterea lui Dumnezeu.

– Conceptul îmi este familiar. Ross o sărută de bun venit, în semn de uşurare braţele lui îmbrăţişând-o cu putere. Aşa m-am simţit la finalul meciului de *bozkashi*, de parcă aş fi fost plin de o putere transcendentă şi nu aş fi putut să dau greş.

Juliet aruncă pe divan un pachet moale, învelit în bumbac ieftin.

– Ei bine, *baraka* este cu noi.

– Asta înseamnă că ai descoperit ceva folositor? El privi spre pachetul pe care ea îl adusese. Sau doar că ai avut o zi reuşită de cumpărături în bazar?

Ea râni, fără să se lase afectată de tachinările lui.

– Am cumpărat destul de multă mătase scumpă. Nu din cea locală, ci importată din China. Splendid de fină, aproape transparentă. O mare risipă de bani, dar gestul a fost un pas vital pentru a aduna informaţii. Se pare că un prieten de-al lui Murad lucrează la închisoare şi, din câte mi-a spus, procedurile sunt surprinzător de neglijente. Cred că vom putea reuşi să intrăm prin îndrăzneală pură. Le-am solicitat, de asemenea, ajutorul şi lui Ephraim ben Abraham şi familiei Kasem.

Ross o aşeză pe divan, apoi îi trase jos cizmele şi începu să-i maseze picioarele. Erau lungi, zvelte şi bine conturate, ca de altfel întreg corpul ei.

– Ai avut o zi plină.

– Ce sentiment minunat! În timp ce se bucura de masaj, Juliet scoase un oftat extaziat şi îşi mişcă degetele de la picioare de plăcere. După ce vei auzi ce am aflat, chiar şi tu vei admite că avem o şansă mare să îl scoatem pe Ian din închisoare.

– E posibil să nu fie Ian acolo, spuse el uşor.

Ea clătină din cap, refuzând să se gândească la asta.

– Fiecare căsnicie are nevoie de o persoană cu sarcina de a se îngrijora şi, în cazul nostru, tu eşti acela.

Luat uşor prin surprindere, Ross se opri din activitatea atât de plăcută.

– Întotdeauna m-am gândit că asta înseamnă a avea bun-simţ.

Juliet se aplecă înainte şi îi dădu un sărut blând, fierbinte.

– Te ocupi, de asemenea, şi de asta.

Se aşeză înapoi şi începu să îi povestească tot ce aflase. Când ea termină de povestit, Ross fu dispus să admită că exista o posibilitate reală ca ei să poată intra în închisoare şi, mai important, să iasă din nou la lumină – dacă nici unul dintre cele o mie de lucruri diferite implicate nu ar fi mers prost. Trebuiau plătite mite generoase, ceea ce nu era o problemă. Pericolul consta în faptul că erau implicaţi mulţi oameni. Fiecare persoană în plus creştea riscul probabilităţii de eroare şi trădare.

Poate că *baraka* era într-adevăr cu ei dar, pe măsură ce înaintă cu masajul de la picioarele subţiri ale lui Juliet către locurile mai interesante, fraza care îi veni în minte nu era arabă, ci un motto al gladiatorilor romani: „Morituri te salutant". Cei care urmează să moară te salută.

capitolul 22

În timp ce o ploaie de lumini argintii şi de culoarea ambrei se revărsa pe cer, Abdul Samut Han îl bătu cu o mână prietenească pe umăr pe oaspetele său.

– Splendide artificii, nu eşti de acord? Inginerul chinez care le face pentru mine este un maestru al meşteşugului său.

– Este, într-adevăr, spuse Ross. Festivalul tău va rămâne mult timp în memoria participanţilor.

Când ultimele lumini extraordinare dispărură, sclavii reaprinseră torţele şi lămpile. Descrierea *nayeb*-ului, care prezentase totul ca pe un mic ospăţ pentru câţiva prieteni, fusese o litotă de mari proporţii, căci mai multe sute

de invitaţi, mulţi dintre ei ofiţeri, se bucurau de ospitalitatea sa. A doua zi, armata avea să plece, în sunetul tobelor şi al salvelor de tun, în marş spre Kokand, dar acum un aer de căutare febrilă a plăcerii umplea grădinile.

Fuseseră serviţi munţi de mâncare şi Ross observase vreo două pufăituri de haşiş, dar absenţa alcoolului însemna că mulţimea era disciplinată în comparaţie cu una europeană. Într-un colţ, un povestitor relua poveştile faimosului Nastratin Hogea în faţa unei audienţe vrăjite, în timp ce mimii interpretau pe o scenă improvizată, la capătul estic al domeniului.

Bineînţeles că nu erau femei, cu excepţia lui Juliet, care se strecura în întuneric, examinând totul cu discreţie. Ross bănuia că femeile din haremul *nayeb*-ului priveau toate visătoare la festivităţi, din spatele ferestrelor lor cu zăbrele.

– Acum este timpul pentru dans, spuse Abdul Samut Han cu nerăbdare. Vei sta cu mine în faţă.

Îl ţinuse pe Ross aproape de el toată noaptea. Era o onoare, bineînţeles, dar totodată şi o modalitate eficientă de a se asigura că *ferengi* nu va profita de confuzie şi nu va încerca să evadeze. Ca să sublinieze acest aspect, *yawer*-ul Shahid Mahmud nu era niciodată prea departe.

În timp ce *nayeb*-ul îl călăuzi pe Ross prin mulţimea veselă, murmură:

– Cu toate că plec mâine-dimineaţă, nu este prea târziu pentru tine să te răzgândeşti în legătură cu evadarea. Te implor, Lord Khilburn, ascultă-mi sfatul, căci nu pot să-ţi garantez siguranţa în timp ce sunt plecat. Astă-seară, când este o confuzie totală, ar fi un moment perfect să pleci pe furiş.

Gazda sa era mai mult decât stăruitoare. Ross zâmbi cu blândeţe.

– E foarte frumos din partea dumitale că-ţi faci griji pentru mine, dar pleci la război. Voi fi cu siguranţă mai puţin expus unui pericol decât dumneata.

Abdul Samut Han se încruntă.

– Când l-am văzut astăzi pe emir, a spus că nu ţi se va mai permite să ai vizitatori. Nu doreşte să devii implicat în vreo trădare, în timp ce el este plecat.

– Înţeleg.

Ross aproape se împiedică de o broască ce avea prinsă pe spinare o mică lampă cu ulei.

Câteva dintre acestea se târau în părţile mai liniştite ale grădinii, luminând straturile de flori. Se aplecă şi mută cu atenţie creatura într-un loc mai sigur.

– Voi fi închis în camerele mele?

Urmă o mică pauză, timp în care *nayeb*-ul calculă dacă exista vreun avantaj în păstrarea prizonierului într-o captivitate şi mai restrictivă.

– Emirul dorise asta, dar am vorbit în numele tău şi l-am convins să-ţi permită să te plimbi liber prin cetate. Bineînţeles că vei fi păzit tot timpul.

– Bineînţeles.

Ajunseră în pătratul mărginit de frânghii unde urma să aibă loc dansul. Un cort situat la un capăt găzduia dansatorii, şi din interior se auzeau chicote ascuţite. Muzicienii cântau deja şi aerul nopţii vibra de flaute şi tobe, de instrumente cu coarde pe care Ross nu le putea identifica. Muzica era pătimaşă, cu melodii tânguitoare, grave, care se ţeseau prin acorduri adânci, pământeşti.

Abdul Samut Han îşi escortă oaspetele pe partea ringului de dans unde covoarele şi pernele fuseseră întinse pe un podium, pentru cei mai importanţi oaspeţi. Celelalte trei laturi ale pătratului erau înţesate de spectatori. Ross o văzu pe Juliet alegând un loc exact în direcţia opusă lui. În tăcerea ei şi cu vălul negru, părea un spectru la ospăţ, un semn de aducere-aminte că această veselie se va încheia în curând.

Spera ca ea, sub paravanul reprezentat de *tagelmust*, să se simtă bine. Era o petrecere foarte reuşită, dacă puteau să nu ia în seamă faptul că aceasta era probabil ultima lor noapte împreună. În ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore urmau să încerce o evadare riscantă. Dacă avea să meargă prost, era posibil să nu mai trăiască să vadă următorul răsărit. Ross îşi îndepărtă privirea de la Juliet, brusc nerăbdător să fie singur cu ea. Va privi dansul suficient cât să-şi mulţumească gazda, apoi se va scuza şi se va retrage.

Un strigăt se ridică dinspre spectatori în timp ce şase dansatori intrară, învârtindu-se pe podea cu pocnete din degete şi clinchet de chimvale. În mod normal era vorba despre dansatori-băieţi, dar de data aceasta, în faţa lor erau femei – femei suple, voluptuoase, ale căror trupuri se mişcau în moduri menite să atragă atenţia oricărui bărbat normal.

Costumele lor colorate dezvăluiau întinderi vaste de piele aurie, dar feţele lor erau acoperite cu văluri transparente, prin care abia dacă li se zăreau trăsăturile. Pentru un public oriental, expunerea era la fel de provocatoare ca afişarea unor sâni uşor acoperiţi pentru un public european.

Primul dans era lent, fiecare dintre următoarele fiind puţin mai rapid. Fustele învolburate şi şoldurile care se roteau ale dansatoarelor reprezentau o invitaţie la fel de veche precum timpul. Mulţimea începu să aplaude o dată cu muzica, zgomotul adăugând o nuanţă fierbinte şi sălbatică nopţii. Începând cu al patrulea dans, muzica se schimbă şi dansatoarea principală căzu în genunchi. Mişcându-şi pelvisul în mod sugestiv, îşi îndoi pe spate trupul vibrant, până când capul ei atinse podeaua.

Privirea şi auzul aveau o putere primitivă, care ocolea mintea şi mergea direct în sânge. Cu respiraţia înteţită, Ross se uită peste ringul de dans şi privirea lui o întâlni timp de o secundă pe cea a lui Juliet, înainte ca două dansatoare să se interpună între ei. El voia să îndeplinească promisiunea păgână a dansului, dar numai Juliet putea să potolească focul din venele lui.

Când dansatoarea principală sări înapoi în picioare, Abdul Samut Han îi făcu semn cu mâna să vină la el. Femeia îşi croi drum printre celelalte, apoi căzu la pământ în faţa *nayeb*-ului, într-o postură de adâncă supunere. Era la doar un metru de Ross, atât de aproape încât i-ar fi putut atinge trupul sclipind de sudoare, cu rotunjimi excitante.

– Da, stăpâne? spuse ea cu o voce îngroşată de emoţie.

Nayeb-ul îi făcu semn spre Ross.

– Acesta e bărbatul despre care ţi-am vorbit mai devreme.

Mlădioasă, dansatoarea se răsuci spre Ross. Respira în continuare cu greutate din cauza efortului și sânii săi plini amenințau să iasă de sub sutienul foarte mic. Cu brățările aurii zornăind, ea murmură:

– Spune-mi ce dorești, o, stăpâne al *ferengi*-lor.

Un val de căldură străbătu trupul lui Ross, căci dansatoarea era întruchiparea senzualității și reprezenta cea mai profundă fantezie a unui bărbat. Era imposibil să nu fie afectat și fu nevoit să înghită cu greutate înainte să reușească să spună:

– Dansezi foarte bine.

– Zahra este cadoul meu pentru tine în această noapte, Lord Khilburn.

Abdul Samut Han își însoți comentariul cu un cot cu subînțeles împins în coastele lui Ross.

– Mi-am dat seama că ai fost privat de ceea ce are nevoie un bărbat pentru a fi sănătos și fericit, așa că ia-o în camera ta și dansează cu ea după cum îți poftește inima.

Zahra șerpui în față și își ridică vălul, astfel încât Ross să-i poată vedea chipul. Cu toate că mișcarea era sfioasă, invitația era la fel de ostentativă ca și cum o femeie occidentală și-ar fi desfăcut sutienul. Genele ei negre fluturară deasupra ochilor de catifea neagră, în timp ce ridică o mână plăpândă ca să-și treacă degetele prin părul lui Ross, șoptind:

– Precum aurul delicat.

Era un cadou pe care puțini bărbați l-ar fi refuzat – sau ar fi putut să-l refuze. Dacă Ross ar fi fost bărbatul care pretindea că este, cu o soție cumpătată înapoi în Anglia, ar fi fost aproape imposibil să reziste tentației – unei tentații care era pe jumătate dezbrăcată și în poala sa. Dar nu era acel bărbat, iar soția sa era la zece metri depărtare. Uitându-se în sus, găsi privirea lui Juliet ațintită asupra sa și, chiar și peste lățimea ringului de dans, furia ei era palpabilă. Ross aproape râse cu glas tare. Hotărând că era timpul ca spectacolul adevărat al nopții să înceapă, el îndepărtă mâna caldă care urca încet pe piciorul său.

– O mie de mulțumiri pentru atenția ta, Abdul Samut Han. Zahra este magnifică, un cadou potrivit pentru

un împărat, dar, întrucât sunt un bărbat căsătorit, trebuie să-ţi refuz generozitatea.

Nayeb-ul îi aruncă o privire uimită.

– Soţia ta este în cealaltă parte a lumii, iar Zahra este chiar aici.

– Adevărat, dar legile religiei mele interzic adulterul şi nu există nici o excepţie pentru perioadele când eşti departe de casă.

Sprâncenele groase ale gazdei sale se strânseră laolaltă.

– Va urma o trupă de dansatori-băieţi. Ai prefera un băiat? Acela nu va fi adulter.

După ce desprinse degetele moi care se aşezaseră din nou pe genunchiul său, Ross se ridică în picioare. Văzu că locul aflat de cealaltă parte a ringului, unde se aflase Juliet, era acum gol şi spera că ea nu făcuse un înconjur ca să-l înjunghie în spate.

– Dar ar fi în aceeaşi măsură un păcat în ochii poporului meu.

Nayeb-ul îl privi cu neîncredere şi cu o urmă de respect.

– Eşti cu adevărat un bărbat evlavios.

– Poate, dar sunt totuşi un bărbat şi sunt supus ispitelor, aşa că e mai bine să mă retrag în camera mea, înainte să cedez.

Ross o mângâie pe Zahra pe cap.

– Păcatul nu a fost niciodată atât de dulce.

Neconsolată, ea îşi trase din nou vălul pe faţă şi se năpusti înapoi, să se alăture celorlalte dansatoare, cu ochii scânteind de furie. Felul în care privirea lui Abdul Samut Han o urmă îi oferi lui Ross o idee destul de bună despre locul în care îşi va petrece noaptea Zahra.

După ce îşi luă rămas-bun de la gazda sa, Ross îşi croi drum prin mulţimea entuziastă, năduşită, cu *yawer*-ul Shahid Mahmud şi încă un soldat în urma sa. Aerul era mai proaspăt în interiorul casei, dar nu mult mai liniştit, căci bubuiturile vibrante ale muzicii de dans se infiltrau în pereţii din lut. Când ajunseră la uşa camerelor sale, Ross se întoarse ca să le ureze noapte bună escortelor sale.

Tânărul soldat dădu din cap cu amabilitate, dar Shahid răspunse cu o privire încruntată.

– Din cauza ta, *ferengi*, am fost privat de plăcerea de a merge la război.

– Îmi pare rău pentru asta, spuse Ross, o afirmație care era adevărată din mai multe puncte de vedere. E o crimă să iroseşti iscusința unui războinic, dar decizia de a te păstra în Buhara nu a fost a mea.

Yawer-ul făcu un semn cu capul către paznic, care se retrase prudent la o distanță de la care să nu poată auzi. Apoi, cu ochii îngustați, Shahid spuse:

– Cu toate acestea, tu eşti responsabil şi vei plăti pentru asta.

Ross îşi înăbuşi un oftat.

– Sunt sigur că ai o sugestie despre cum aş putea să mă revanşez față de tine.

– În aur sau în sânge. Alegerea este a ta.

Fața lui Shahid se strâmbă amenințător.

– Dă-mi două mii de ducați de aur şi te voi păzi la fel de tandru ca o mamă pe primul ei născut. Dacă refuzi...

El ridică în mod elocvent din umerii largi.

– Nimeni din Buhara nu pare să creadă asta, dar englezii nu sunt făcuți din aur, spuse Ross cu blândețe. Noapte bună, *yawer* Mahmud.

Când dădu să deschidă uşa, Shahid răbufni:

– Aşadar, necredinciosul evlavios se retrage în patul său, să călărească băiatul tuareg.

Mâna lui Ross se încordă pe mâner şi se întoarse pe jumătate către uzbec.

– Nu călăresc băieți, tuaregi sau de altă natie. Ochii lui se îngustară. Cred că acesta e un obicei al militarilor.

– Porc mincinos. Shahid scuipă pe podea. De îndată ce Abdul Samut Han va fi plecat, vei fi prada mea. Îi făcu semn tânărului soldat să se apropie. Să nu crezi că vei fugi în noaptea asta, căci uşa ta va fi păzită.

Impasibil, Ross intră în apartamentul său, apoi închise şi zăvorî uşa, gândindu-se că începea să fie puțin sătul de jecmăniri şi amenințări melodramatice.

O singură lampă ardea în încăperea pentru primiri, iar uşa către balcon era deschisă, lăsând să intre sunetele sărbătorii de afară. Se uită în jur după Juliet, surprins că nu o vede, căci presupusese că intrase înaintea lui

în casă. Nu, trebuia să se fi întors, căci altfel lămpile nu ar fi fost aprinse. Dornic să o aibă în braţele sale, traversă încăperea, intrând în dormitor.

O altă lampă cu flacără tremurătoare dezvălui forma întunecată a lui Juliet, ghemuită la un capăt al divanului. Când el intră în dormitor, vocea ei sarcastică spuse:

– Ce, nici o vrăjitoare durdulie?

Ross rânji şi începu să-şi dea jos haina şi cizmele.

– Am fost ispitit, firește, dar faptul că ştiam că mă vei tăia şi îmi vei scoate ficatul a avut un efect descurajator.

– Înţelept bărbat.

Privirea lui Juliet îl urmărea, dar ea nu se ridică. Ross crezuse că gelozia simulată era doar unul dintre jocurile ei menite să-l tachineze, dar răceala ei îl făcu să se întrebe dacă nu cumva era cu adevărat supărată. Cu cea mai mare parte din faţă acoperită de *tagelmust*, era greu să judece în ce dispoziție era. El spuse cu blândeţe:

– Doar nu crezi că am fost interesat de acea dansatoare.

Ea pufni neîncrezătoare.

– Bineînţeles că ai fost interesat. Ce bărbat nu ar fi?

– Nu interesat în mod serios, corectă el. Chiar şi înfăşurată într-un veşmânt negru şi uitându-te urât la mine, eşti mai seducătoare decât ea.

– Mă bucur că ai o asemenea judecată sănătoasă.

Cu un gest dramatic, Juliet sări în picioare şi îşi dădu deoparte mantia şi *tagelmust*-ul, scoţând la iveală un costum de dansatoare din mătase neagră, atât de transparent, încât fiecare detaliu al trupului ei era vizibil.

Subliniaţi de *surma* neagră, ochii ei străluceau asemenea argintului în momentul în care îi oferi un uşor zâmbet provocator.

– Am improvizat asta din mătasea pe care am cumpărat-o de la tatăl lui Hafiz. Acum îţi voi demonstra că nu există nici un lucru pe care obrăznicătura aia dolofană să îl facă, şi pe care eu să nu îl fac mai bine.

Ross rămase fără suflare. Un şnur prins în jurul şoldurilor lui Juliet susţinea vălurile eterice şi mai multe şnururi cădeau dinspre umeri ca să-i acopere, dar nu să-i ascundă, trunchiul. Deşi acoperită în întregime, chiar şi părul ei în cascadă fiind cumințit în spatele unui văl,

transparența materialului oferea un efect de goliciune totală, seducătoare.

Se învârti cu grație până în mijlocul camerei, vălurile rotindu-se în jurul ei asemenea unui fum. Irezistibilă precum Dalila, spuse cu o voce îngroșată de emoție:

– Vrei să dansez pentru tine?

– O, da... șopti Ross, în timp ce se prăbuși pe divan, incapabil să-și ia ochii de la ea.

Te rog.

Pentru o clipă, Juliet închise ochii, cufundându-se în valurile puternice de sunet care străbăteau aerul nopții. Apoi începu să se unduiască. Mai întâi brațele, apoi trunchiul suplu, apoi șoldurile și picioarele, până când întregul ei corp deveni o expresie fizică a muzicii.

Juliet era o dansatoare înnăscută. Ross știa că ea învățase dansuri specifice în timpul copilăriei petrecute în Scoția și, mai târziu, stăpânise fără nici un efort mișcările formale ale dansurilor europene de salon. Și numai Dumnezeu știa la ce spectacole exotice participase sau văzuse de-a lungul anilor. Acum se inspira din tot ceea ce învățase pentru a crea un dans senzual care era numai al ei.

El privi fermecat cum ea depăși simpla îndemânare și ajunse la nivelul artei adevărate, unde spiritul, mișcarea și muzica erau toate într-o asemenea armonie, încât era imposibil să separi dansatorul de dans. Juliet era foc și grație, și libertate, tot ceea ce iubise și fusese disperat când pierduse în viață.

Dar cel mai mult, ea era întruchiparea dorinței și, fără să-l atingă, îl aduse pe Ross în culmea agitației. Alunecarea straturilor de mătase mai întâi îi dezvăluiau, apoi îi ascundeau trupul minunat.

O scurtă întrezărire a picioarelor ei lungi și subțiri putea fi urmată de ochirea chinuitoare a sfârcurilor închise la culoare, apoi a triunghiului întunecat dintre coapsele ei. Părul roșu, membrele albe, mătasea fumurie; nu mai era nevoie de nimic altceva pentru a aprinde flacăra dorinței.

Dar privitul nu era suficient. În momentul în care ea se învârti suficient de aproape de el, purtat de ritmul

pasionant al muzicii, Ross prinse o margine a vălului care îi acoperea capul. Materialul fin îi rămase în mână, dezvăluind splendoarea înflăcărată a părului ei.

Ea râse şi prinse celălalt capăt al vălului.

– Dansează cu mine, o, stăpânul meu.

Ross înţelese invitaţia ei. În multe societăţi din Orientul Mijlociu, bărbaţii şi femeile nu se puteau atinge în public, chiar dacă le era permis să danseze împreună, aşa că foloseau o eşarfă care să-i lege, fără să existe contact fizic.

Ridicându-se în picioare, Ross începu să se mişte pe ritmul muzicii, unit cu Juliet doar prin vălul de mătase prins de degetele lor. Cu privirile aţintite asupra partenerului, se înconjurară încet unul pe celălalt, atât de concentraţi încât părea că rămăseseră nemişcaţi, în timp ce lumea se învârtea în jurul lor.

O întâlnise pe Juliet la un vals, un dans formal însoţit de conversaţie în exterior şi dorinţă arzătoare în interior, şi chiar şi atunci avuseseră o înţelegere instinctivă a ritmului celuilalt. Acum ajunseseră în aceeaşi situaţie şi, în căldura întunecată a unei nopţi din Asia Centrală, se reflectau unul pe celălalt într-un *pas de deux* al dorinţei.

Pe măsură ce Ross fu inundat de muzică, se trezi executând paşi pe care nu îi învăţase niciodată în mod conştient. Curând, improvizau secvenţe de o complexitate crescândă, mişcările lor fiind atât de perfect puse în acord, încât păreau a fi controlate de o singură minte.

Paşii se înteţiră şi gesturile deveniră mai dramatice, pe măsură ce puseră între ei întreaga lungime a legăturii de mătase care îi unea, apoi se învârtiră din nou împreună, suficient de aproape să-şi simtă căldura, dar niciodată atingându-se cu adevărat.

Purtaţi de vârtejul pasiunii, se avântară din ce în ce mai sus, ştiind că în curând îşi vor lua zborul, căci erau legaţi printr-o ţesătură complicată de pasiune, conflicte şi afecţiune, la fel de tangibile precum materialul întins între ei. Privirea lui Ross o fixă pe a lui Juliet, într-o invitaţie fără cuvinte de a veni mai aproape, dar ea se învârti

din nou, depărtându-se. El trase de văl ca să o aducă înapoi.

– Nu atât de departe, nimfa mea.

El ridică brațul și ea făcu o piruetă pe dedesubt, părul ei căzând ca o ploaie topită de roșu, auriu și chihlimbariu.

– O nimfă nu este atât de ușor de capturat, o, stăpâne, spuse ea cu o voce guturală.

Ritmul muzicii crescu, pulsând și bubuind în jurul lor și prin ei, într-un ritual păgân al fertilității, care nu putea avea decât un singur final posibil. Brusc nerăbdător, Ross smuci puternic mătasea, ca să o aducă în brațele sale.

– Dar pe tine te voi captura.

Juliet se roti într-un cerc strâmt, părul ei lovindu-i fața înainte ca spatele ei să se lipească confortabil de partea din față a trupului lui, încălzindu-l de la piept și până la coapse. Ea mirosea a trandafiri și a mirodenii, și a femeie.

Respirația lui se înteți din cauza nerăbdării. Ross aruncă materialul răsucit care îi unise. Apoi își strecură mâna sub mătasea ușoară ca o șoaptă care plutea deasupra trunchiului ei, astfel încât să poată savura pielea feminină, lucioasă și catifelată de dedesubt.

Odată ce o atinse, îi fu imposibil să se mai oprească, iar mâinile sale porniră să cerceteze, alunecând de la mijlocul îngust spre abdomenul încordat, flămând după erotismul irezistibil al pielii ei mlădioase.

După ce își plimbă degetul mijlociu în jurul buricului ei, îi mângâie partea de jos a sânilor cu degetele mari, apoi îi sărută urechea printre șuvițele delicate ale părului. Când ea tremură drept răspuns, el ridică mâinile și prinse curbele moi, catifelate ale sânilor ei.

Sfârcurile se întăriră sub palmele lui și ea gemu prelung, rămasă fără suflare. Se lăsă pe spate, în îmbrățișarea lui și își frecă fesele de prohabul lui, găsind și tachinându-i în mod intenționat bărbăția.

El icni și își coborî o mână până la coapsa ei, furișându-se sub vălurile de mătase, atingându-i ușor pântecele, prin părul moale, până când degetele lui găsiră pliurile fine, umflate de dedesubt. Ea se înfioră și scoase un mic

sunet delicios din adâncul gâtului, în timp ce capul îi căzu pe obrazul lui. Pentru un moment lung, suspendat în timp, rămaseră blocaţi într-un abandon senzual.

Apoi, Juliet se răsuci brusc, ca o eternă seducătoare. În timp ce alunecă din îmbrăţişarea lui, Ross îşi încleştă degetele, prinzând vălurile în pumn. Şi toate alunecară la pământ la fel de tăcute precum puful, dezvăluind cea mai mare parte din trupul ei înalt, încântător.

Ea râse şi prinse marginile cămăşii lui de bumbac.

–Şi eu pot face jocul ăsta.

Ea o sfâşie, dezvelindu-i pielea, apoi o trase de pe el, muşcând cu dinţii din antebraţul lui, în timp ce cămaşa cădea de pe el.

Muşcătura fu scânteia finală, care transformă în flăcări pasiunea care crescuse între ei. Ross o luă pe Juliet în braţe şi o aşeză pe pat, urmând-o şi făcându-i prizonier trupul care se zvârcolea, folosindu-se de greutatea propriului trup. Când gura lui îi găsi sânul, ea se luptă cu el precum o creatură sălbatică, care putea fi stăpânită doar prin cucerire.

Se împerecheau precum panterele, zgâriindu-se cu dinţii şi unghiile şi lovindu-şi membrele. Era ultima şi cea mai feroce fază a dansului lor primar, posibilă doar pentru că, sub aparenţa sălbăticiei lor, exista o încredere absolută în celălalt. Când Juliet reuşi să-şi elibereze braţele şi dădu să-şi înfigă ghearele în pieptul său, Ross o prinse de încheieturi şi i le ţintui de pat cu mâna sa stângă, în timp ce îi întinse picioarele cu coapsele sale şi îşi desfăcu pantalonii strâmţi cu mâna dreaptă.

Pentru Juliet, jocul se termină când Ross intră în ea cu o împingere puternică, alunecând fierbinte şi tare în trupul ei nerăbdător. Aceasta nu era o joacă simplă, ci cea mai profundă realitate pe care o cunoscuse vreodată, expresia fizică a tuturor sentimentelor chinuitoare care îi uneau. Ea îl muşcă de umăr, gustând sarea cu limba ei, dorind să se unească cu el atât de complet, încât să devină cu adevărat o singură fiinţă.

Explozia s-ar fi putut petrece aproape instantaneu, dar Ross nu-i îngădui. În schimb, cu o abilitate diabolică,

o aduse la un grad de nevoie atât de insuportabil, încât întregul ei trup ardea cu o căldură albă. Cuvintele de care ea se temuse ieşiră fără voia ei, în timp ce strigă:

–Ah, Dumnezeule, Ross, te iubesc atât de mult!

Mai mult decât orice pe lume, ea îşi dorea ca el să-i răspundă la fel, să-i spună că o iubea, chiar dacă era o minciună sau doar o mică parte dintr-un adevăr complicat. Dar el nu o făcu. În schimb, o reduse la tăcere cu gura lui, umplând-o atât de complet, încât nu mai era loc decât pentru pasiune şi împlinire. Ea se dizolvă în contracţii tremurătoare, care păreau fără sfârşit.

Apoi, el puse capăt sărutului, scoţând un sunet răguşit, în timp ce puterea sa de control cedă în cele din urmă. Ea simţi convulsiile lui ritmice în adâncul său, răsunând până când nu mai putu deosebi carnea lui de a ei. Îşi dorise ca ei să fie unul şi, pentru câteva clipe scurte, erau.

În timp ce membrele lor tremurătoare îşi încetiniră mişcările şi se înmuiară, lacrimi tăcute curgeau pe chipul lui Juliet. Atinseseră împreună cea mai îndepărtată limită a pasiunii, un loc al bucuriei devastatoare, care întrecea orice fantezie amoroasă pe care o trăise în timpul lungilor ani singuratici. Ar fi schimbat bucuroasă toate acestea pentru iubire.

Ross abia mai avusese puterea să-şi dea pantalonii jos şi vălurile care mai rămăseseră pe trupul lui Juliet, pentru ca amândoi să poată dormi confortabil. În timp ce se întinse în pat şi o trase pe Juliet în braţele sale, el murmură că dacă Zahra ar fi intrat în cameră, ar fi fost incapabil să-şi ridice capul, darămite să mai facă şi altceva.

Juliet scoase un chicot scurt, satisfăcut şi stinse lampa. Apoi se aşezară unul lângă altul şi dormiră somnul epuizării.

În timp ce zorii ridicau panglici trandafirii pe cer, făcură dragoste încă o dată. De data aceasta, dorinţa era moale şi dulce, cu Juliet întinsă deasupra lui Ross, părul ei încâlcit gâdilându-i obrazul şi gâtul, în timp ce se mişcau într-un tandem blând. Era greu de crezut

că această doamnă tandră, curtenitoare, era aceeaşi fiinţă sălbatică, pasională, care lăsase urme pe spatele şi pe pieptul lui. Dar asta făcea parte din misterul şi din minunea reprezentată de ea.

Privind în urmă, lui Ross i se părea că mariajul lor fusese o piesă de teatru cu acte distincte, începând cu magia descoperirii şi evoluând cu împlinirea, înstrăinarea, pierderea şi suferinţa. Cel mai recent şi, posibil, ultim act era reprezentat de fragila lor împăcare în faţa primejdiei. Acum, şi acesta se apropia de final. Dintre toate etapele, aceasta fusese cea mai scurtă şi cea mai intensă.

Juliet spusese că îl iubeşte. Ross era conştient că nu trebuia să ia în serios o declaraţie făcută în momentele plăcerii depline, căci pasiunea era o mincinoasă notorie. Nu era nici măcar sigur că voia să o creadă, căci asta ar fi deschis uşa unor temeri şi confuzii prea adânci şi prea dureroase ca să se poată confrunta cu ele.

Slavă Domnului că, peste câteva ore, va veni în sfârşit timpul acţiunii. Viaţa şi moartea erau atât de simple, atât de clar conturate, în comparaţie cu dragostea.

capitolul 23

În cele din urmă, sosi momentul plecării. Era târziu şi cei mai mulţi dintre cei aflaţi în fortăreaţă ar fi trebuit să doarmă, obosiţi după festivităţile din noaptea precedentă şi agitaţia care se stârnise în jurul plecării lui Abdul Samut Han. După ce legă funia de piciorul patului, Ross se opri pentru a studia faţa lui Juliet pentru un moment.

– Chiar nu pot spune că o mustaţă te prinde bine.

Ea zâmbi.

– Dar tu arăţi ceva mai bine cu barba neagră.

– Să mă anunţi dacă începe să se desprindă.

Deveni serios şi îi dădu un sărut intens, care însemna mai mult decât puteau spune cuvintele. Amândoi ştiau că în momentul în care vor părăsi această încăpere se vor pune în mâinile destinului, dar să zăbovească asupra acestui fapt îi putea face mai slabi.

Ross legă funia dublă în jurul său, se căţără peste pervazul ferestrei şi dispăru. Juliet îşi ajustă vălul *tagelmust*-ului peste faţă, gândindu-se că dacă l-ar fi întâlnit pe soţul ei pe stradă probabil nu l-ar fi recunoscut. El renunţase la hainele europene şi îşi pusese veşmintele şi turbanul unui şambelan regal, dar aceasta era cea mai simplă dintre deghizările sale.

După o cină timpurie, petrecuseră câteva ore agitate creându-şi deghizări, cu ajutorul materialelor pe care Saleh şi Julia şi le procuraseră din bazar. Mai întâi, folosiseră amândoi o soluţie slabă din esenţă de nuc pentru a-şi întuneca pielea feţei şi a mâinilor. Apoi Ross îşi vopsise sprâncenele şi genele cu negru-închis. O barbă falsă şi o mustaţă, cumpărate de la un negustor cu ochi şireţi care nu pusese nici o întrebare, îi schimbaseră cel mai mult înfăţişarea.

În afară de faptul că-i ascundeau trăsăturile, acestea erau necesare deoarece părul facial era o caracteristică a bărbaţilor din Asia Centrală. Barba neagră fusese modelată pentru a se potrivi în jurul bărbiei şi al fălcilor lui Ross, fiind prinsă cu un lipici din răşină. Apoi, Juliet aplică răbdătoare fire de păr separate în jurul marginilor bărbii şi ale mustăţii, pentru a crea o înfăţişare cât mai naturală, aproape de linia părului, pentru că deghizarea trebuia să fie eficientă la o privire atentă. Rezultatul nu ar fi rezistat la o smucire hotărâtă, dar acum Ross arăta ca un locuitor din Buhara venit din Afganistan sau din Persia.

Juliet era mult mai puţin convingătoare, deoarece mustaţa nu ascundea faptul că trăsăturile ei erau mai mult feminine decât masculine. Totuşi, de vreme ce purta veşminte specifice locului, de la distanţă sau într-o lumină difuză, putea trece drept un servitor tânăr, şi asta era suficient de bine pentru ceea ce urma să facă.

Aplecându-se peste fereastră, ea urmări cu mare interes coborârea lui Ross pe latura clădirii. Mai devreme îi explicase cum cei care se căţărau pe munţi foloseau frânghiile pentru a se lăsa în jos rapid de pe o stâncă, dar aceasta fusese prima oară când ea văzuse folosindu-se această tehnică. Când ajunse pe pământ, fu rândul lui

Juliet. Ea se mai uită pentru ultima dată în jur, verificând să nu fi uitat ceva, zâmbind puţin gândindu-se la concesia sentimentală pe care o făcuse. Fără să-i spună nimic lui Ross, ea decisese să ia costumul de dans. Uşor ca o pană, fusese simplu de împăturit şi de ascuns în buzunar, sub veşminte. Cu ajutorul lui Dumnezeu, poate avea să danseze din nou la Saravan.

Apoi, Juliet lăsă sentimentalismul deoparte şi coborî pe fereastră. După ce păşi pe pământ, ea trase de un capăt al frânghiei, astfel încât să alunece în întregime în jurul piciorului patului de sus, apoi să cadă lângă ea.

Prompt, Ross făcu frânghia colac şi o azvârli pe umăr, astfel încât să nu mai existe dovada fugii lor. De vreme ce încăperile lor fuseseră zăvorâte din interior, cu ceva noroc, servitorii *nayeb*-ului aveau să descopere abia a doua zi la prânz că prizonierii evadaseră.

Cu Juliet în faţă şi Ross la zece paşi în urma ei, cei doi începură să ocolească încet marginile grădinii, rămânând în umbră, chiar dacă pe cer se vedea doar o felie subţire de lună. Fiind vară, majoritatea gardienilor dormeau pe acoperişurile plate pentru a se răcori, şi zgomotele neaşteptate puteau trezi un paznic cu somnul mai neliniştit.

Pentru o mită rezonabilă, Zadeh, gardianul cel folositor, promisese că va descuia o uşă din spate rar folosită, aflată aproape de capătul construcţiei, deci să plece de pe proprietatea *nayeb*-ului ar fi trebuit să fie cea mai uşoară parte din eforturile acestei nopţi. Chiar dacă Zadeh nu-şi ţinea cuvântul, ori nu putea obţine cheia, ei aveau frânghia, prin urmare nu avea să fie prea greu să escaladeze zidul.

Planul însă eşuă, când Juliet se strecură cu grijă după colţul grajdurilor şi se lovi chiar de *yawer*-ul Shahid Mahmud, care se clătina pe picioare. Mirosea a cai şi a alcool. Probabil că fusese plecat şi băuse într-o tavernă ilegală şi, dintr-un ghinion total, tocmai ajunsese acasă. Când Juliet se retrase în grabă înapoi, Shahid spuse morocănos, utilizând un epitet uşor ofensator:

– Ai grijă pe unde mergi, daous.

Juliet murmură răguşit o scuză şi încercă să îl ocolească, dar era prea târziu. *Tagelmust*-ul negru pe care

îl purtase pentru a se pierde în umbră era acum detaliul care o dădea de gol. Dându-şi seama brusc pe cine avea în faţă, Shahid o prinse de încheieturi.

– Ia te uită, dacă nu este chiar băiatul de vis al lui *ferengi*. Vocea lui deveni înspăimântătoare în timp ce-i răsucea mâinile la spate. Ce lovitură norocoasă, pentru că am dispoziţia de a termina ce am început înainte, şi nu mă vei mai surprinde de data aceasta.

Juliet rămase nemişcată, fără să încerce să scape. Cu Ross chiar în spatele ei, nu îi era teamă de ce putea să îi facă Shahid, dar vocea ofiţerului era atât de răsunătoare, încât se temea că ar putea trezi servitorii care dormeau deasupra grajdurilor.

– Este timpul să-ţi văd faţa.

Cu o repeziciune surprinzătoare, reuşi să-i prindă amândouă mâinile într-un singur pumn vânjos, apoi îşi ridică cealaltă mână aproape de vălul ei. Fără să se mai mulţumească să aştepte pasivă salvarea, Juliet se smuci înapoi şi lovi cu piciorul în glezna atacatorului său. Unde naiba era Ross? Primi răspunsul o clipă mai târziu, când văzu o licărire de mişcare în spatele uzbecului, dar înainte ca Ross să lovească, Shahid îi simţi prezenţa. Cu un urlet, *yawer*-ul o eliberă pe Juliet şi dădu să se răsucească. Strigătul lui fu întrerupt de sunetul surd al unui pat de pistol care lovea în craniu. Shahid se înclină într-o parte, lovind pământul dur asemenea unui stejar tăiat. Juliet se uită la silueta masivă întinsă pe jos, apoi întrebă în şoaptă:

– Crezi că este mort?

– Din nefericire nu, dar va avea o durere de cap serioasă atunci când se va trezi. Ross îşi ascunse pistolul în haină. Gata cu planurile bine elaborate! Să ieşim de aici şi să sperăm că nu se va trezi nimeni şi nu va ieşi să cerceteze.

În timp ce alergau pe ultima sută de metri spre uşa din spate, Juliet îşi dădu seama că fuseseră norocoşi că Shahid nu avusese ocazia să vadă deghizarea lui Ross. Uşa din spate, slavă Domnului, era descuiată, aşa cum trebuia să fie.

Dar până aici le fusese norocul. Chiar pe când Ross închidea uşa în urma lor, auziră voci tulburate în grădină. Ofiţerul inconştient fusese găsit.

Juliet blestemă în barbă. Când Shahid avea să se trezească, nu îi va lua mult să îşi dea seama că *ferengi* evadase, şi vânătoarea urma să înceapă. Totuşi, alarma nu va fi dată până dimineaţa, şi asta nu ar fi trebuit să afecteze încercarea din această noapte de a-l scoate pe prizonier din Puţul Negru.

Străzile din afara zidurilor erau tăcute, pentru că toboşarii regelui dăduseră deja ora stingerii. Oricine era pe drum la această oră trebuia să aibă un felinar. În timp ce patrulele verificau respectarea legii, Juliet şi Ross rămaseră în umbră, sperând că nimeni nu va remarca şi nu-şi va aminti de trecerea lor. Ea mergea în faţă, croindu-şi fără greş drum pe străduţele sinuoase pe care le studiase săptămâni întregi.

Un sfert de oră de mers rapid îi aduse la arcadele unui mic bazar acoperit, care era pustiu pe timpul nopţii. Murad aştepta acolo cu patru cai. El tresări când Juliet se materializă din umbră lângă el, apoi îi cercetă pe nou-veniţi cu o expresie aprobatoare.

– Foarte bine, Lord Khilburn. Arăţi exact ca un şambelan oficial din Buhara.

– Să sperăm că şi gărzile închisorii vor crede acelaşi lucru. Ross îşi puse o mână pe umărul tânărului persan. Eşti pregătit să intri în cuşca leului? Poate fi foarte periculos.

Murad reuşi să zâmbească rapid, deşi tensiunea din vocea sa era evidentă.

– E mult mai periculos pentru tine decât pentru mine.

– Dar eu o fac de dragul fratelui meu. Este nevoie de mult curaj ca să-ţi rişti viaţa pentru un străin. Ross îi strânse umărul tânărului, apoi spuse pe alt ton: Acum este timpul ca demnitarul regelui să facă o plimbare.

Dură doar câteva momente să facă pregătirile finale. În timp ce Murad dezveli o lampă şi aprinse o a doua, Ross îşi dădu jos eşarfa neagră pe care o purtase deasupra turbanului în călătoria clandestină prin oraş

şi Juliet îşi dădu jos tagelmust-ul. Pe dedesubt, şi ea avea un turban alb.

După ce puseră veşmintele în plus şi eşarfele în desagi, toţi se urcară pe cai şi călăriră ultima sută de metri către închisoare, care era o clădire masivă cu ziduri înalte, situată în spatele palatului regal. Pentru moment, partea în care trebuiau să stea nevăzuţi se încheiase şi doar ieşirea la lumină putea transforma nebuneasca misiune într-un succes.

Intrarea în închisoare era zăvorâtă – o poartă grea, cu o mică uşă în mijlocul ei. Când grupul lor ajunse la poartă, Ross îşi scoase pistolul şi, fără a descăleca, lovi în mânerul micii uşi.

Vocea unui gardian se auzi deasupra capului său.

– Cine este acolo?

Ross inspiră adânc. De-acum nu se mai puteau întoarce din drum. Vorbi în uzbecă:

– Sunt Saadi Han cu ordine din partea emirului.

– Saadi Han? spuse paznicul suspicios.

– Sunt makhram, un şambelan regal, nechibzuitule. Lasă-mă să intru!

Răspunzând poruncii, gardianul îi făcu semn unui tovarăş să deschidă uşa. Era suficient de mare încât să încapă un bărbat călare. Ross merse la pas în curte, urmat de Murad şi Juliet, care ducea cel de-al patrulea cal.

În momentul în care pătrunseră în interior, Ross ordonă.

– Du-mă la ofiţerul responsabil.

– Da, domnule, spuse soldatul cu cel mai mare rang, echivalent cu al unui caporal. El îi escortă pe nou-sosiţi la treptele din faţa clădirii principale.

Acolo, Ross şi Murad descălecară, lăsând-o pe Juliet cu caii. Turbanul şi mustăţile îi permiteau să treacă drept un bărbat tânăr doar în curtea întunecată.

Cu o aroganţă copiată după cea a lui Shahid Mahmud, Ross urcă scările, Murad urmându-l. Caporalul îi îndreptă spre un alt paznic, care îi escortă pe vizitatori în încăperea ocupată de ofiţerul care era şef de gardă în această noapte.

Locotenentul responsabil se uită în sus cu o privire dispreţuitoare. Dacă prietenul lui Murad, Hafiz, avea dreptate, bărbatul era nou în post şi era improbabil să îşi dea seama că Ross nu era un şambelan oficial al palatului. Era, de asemenea, genul care îşi teroriza subalternii şi îşi linguşea superiorii, lucru care îl făcea candidatul ideal pentru a fi intimidat. Locotenentul îşi mângâie barba, privindu-l încruntat pe Ross.

– De vreme ce emirul nu e în oraş, ce probleme regale ai putea avea, care să nu poată aştepta până dimineaţă?

– Aceste probleme.

Ross scoase un document din interiorul hainei sale, apoi încercă să pară nonşalant când ofiţerul îl examină.

Ordinul era un fals, scris într-un stil oficial şi marcat cu sigiliul regal care fusese scos cu grijă de pe un document real. Falsul provenea de la Ephraim ben Abraham. Ross şi Juliet îşi puseseră probleme de genul când şi de ce fuseseră învăţate astfel de îndemânări, dar ştiau că era mai bine să nu întrebe.

Ross îşi ţinu răsuflarea când locotenentul se încruntă deasupra ordinului.

– Nu înţeleg.

Uşurat că era o problemă de conţinut, nu de formă, Ross spuse cu o expresie studiată.

– Nici nu ar trebui să înţelegi. Treaba ta este să mi-l încredinţezi pe prizonierul *ferengi*, nu să-mi iroseşti timpul cu întrebări stupide.

– Dar de ce acum, când Maiestatea Sa este plecat?

– Tocmai pentru că este plecat, imbecilule! Un spion străin este o ruşine diplomatică, periculos de păstrat şi periculos de ucis. Problemele de acest fel sunt cel mai bine de rezolvat când se ştie că emirul este ocupat cu alte chestiuni mult mai importante. Acum, vei respecta ordinul, sau vei deveni o parte a problemei?

– Superiorii nu mi-au conferit autoritatea de a elibera un prizonier, spuse locotenentul stăruitor, dar încrederea lui începuse să dispară în faţa caracterului autoritar al vizitatorului.

– Documentul din mâinile tale reprezintă toată autoritatea de care ai nevoie. Nu degeaba era Ross fiul unui

duce. Când ţinea neapărat, putea să se impună fără cel mai mic efort. Se înfoie cu aroganţă, subliniindu-şi înălţimea superioară. Vocea lui coborî, devenind mai adâncă şi ameninţătoare. Am avut parte de destulă nerozie din partea ta. Saadi Han nu este obişnuit să fie lăsat să aştepte. Du-mă la prizonier acum.

Nici nu termină Ross bine de vorbit, că expresia locotenentului se transformă într-una de obedienţă servilă. Ridicându-se grăbit în picioare, el spuse:

– Mii de scuze, domnule. Nu am vrut să vă ofensez. Doar că o astfel de procedură nu este uzuală.

– Nici să ai un *ferengi* captiv, spuse concis Ross.

– Vă rog să mă urmaţi, domnule.

Locotenentul ridică o lampă, apoi îi conduse pe un coridor îngust, coborând scările spiralate care duceau la cel mai de jos nivel al clădirii vechi.

La capătul scării, începură să meargă de-a lungul unui coridor mărginit de uşi grele, înaintarea lor fiind hăituită de sunetele nefericirii. Într-una dintre celule o voce se ruga în araba clasică, în timp ce dintr-alta răsunau suspine lipsite de speranţă. Până şi pereţii erau îmbibaţi cu suferinţă şi putreziciune.

Cu o grimasă rigidă, Ross nu se uita nici la stânga, nici la dreapta. Doi temniceri din subteran păzeau camera din spate, cu torţe în mâini, dar flăcările aveau o strălucire slabă în bezna sufocantă. Cea mai mică suspiciune că el şi Murad ar fi fost impostori ar fi însemnat că n-aveau să mai vadă lumina zilei vreodată.

În final, ajunseră la o încăpere grosolan construită, la capătul pasajului. Gaura din podea era acoperită cu o trapă din lemn, iar o frânghie şi scripeţi erau suspendaţi de tavanul de deasupra. Ross se uită la trapă. În cele din urmă, ajunsese la Siah Cha, Puţul Negru, versiunea din Asia Centrală a carcerei.

Unul dintre temniceri se aplecă şi ridică trapa, eliberând un miros care îi făcu pe toţi să se dea înapoi. Stomacul lui Ross se strânse, dar acesta nu era momentul pentru a arăta slăbiciune.

– Pe barba Profetului! mârâi el. Prizonierul chiar este în viaţă?

Unul dintre temniceri, un bărbat scund cu o faţă mare, dovedind lipsa de inteligenţă, încercă o remarcă utilă:

– Eu cred că mănâncă alimentele pe care i le aruncăm acolo...

Celălalt temnicer, care avea o faţă ascuţită de dihor, ridică din umeri.

– Asta nu înseamnă nimic. Putea să fie mâncat de şobolani sau de căpuşele de oaie. Căpuşele sunt crescute special pentru Puţ.

Ross era recunoscător că barba falsă îi ascundea expresia feţei. Spuse, încordat:

– Aduceţi prizonierul aici.

Temnicerul cu faţă de dihor desfăcu capătul frânghiei care trecea prin scripete, apoi coborî funia în gaură. Când ajunse jos, el strigă în persană:

– Leagă-te împrejur şi noi te vom ridica. E un domn aici care vrea să te vadă. El zâmbi cu cruzime. Spune că emirul îţi va da drumul.

Probabil că era o ironie veche, pentru că unicul răspuns care se auzi fu o frază rostită încet, pe un ton guturai, din fundul găurii.

Locotenentul îşi ridică iute capul, apoi spuse cu regret:

– Eu nu înţeleg rusa şi nu ştiu ce spune, dar măcar este în viaţă.

Ross făcu o grimasă. Şi el recunoscuse limba, însă nu cunoştea mai multe despre ea. Deci era celălalt ofiţer, nu Ian. Însă nu-şi putea permite să fie dezamăgit, căci acum trebuia să se concentreze ca să îl scoată pe amărâtul de jos şi să-l ducă departe de iadul acesta.

– Îmi imaginez că spune versiunea rusă a înjurăturii care te trimite să păcătuieşti cu tine însuţi.

Locotenentul zâmbi apreciativ, iar temnicerul se încruntă.

– Probabil că refuză să ia frânghia ca să-l ridicăm.

– Atunci du-te jos după el, ordonă Ross.

Cei doi temniceri se uitară unul la celălalt cu dezgust evident.

– Este un mare nenorocit, spuse cel îndesat. Poate ataca pe oricine vine după el.

– Şi îţi este teamă de un prizonier care a făcut foamea acolo jos de luni bune? întrebă Ross, nevenindu-i să creadă.

Nerăbdător să îşi exercite autoritatea, locotenentul spuse către cel cu faţa de dihor:

– Trage frânghia sus ca să o folosim pentru a te coborî.

Dihorul clătină din cap cu încăpăţânare şi se trase spre uşă.

– Este timpul să mă întorc la postul meu. Sunt responsabil de păzirea celulelor din cealaltă parte a aripii.

Locotenentul se umplu de furie în timp ce gardianul cel scund încercă să se confunde cu decorul pentru a nu fi strigat. Văzând că o confruntare menită să-i răpească timp preţios era iminentă, Ross izbucni:

– Imbecililor! Chiar trebuie să fac eu totul?!

Luă frânghia şi se aplecă pentru a lega capătul superior. Apoi, nerăbdător, smulse torţa de la dihor, îşi legă funia în jurul său şi coborî în carceră cu o mişcare controlată. Pereţii erau umezi, iar mirosul care se simţea era de nedescris.

Şase metri erau cale lungă, care în aceste condiţii părea şi mai lungă, dar în final ajunse jos, aproape căzând când picioarele îi alunecară pe piatra slinoasă. Cămăruţa avea în jur de trei metri pătraţi, în nici un caz nu puteai pierde un om în ea, dar era plină cu atâtea deşeuri, că îi trebui puţin timp să identifice o figură umană în forma zdrenţuită care zăcea lângă zid.

Ross aduse torţa mai aproape. Bărbatul avea părul negru şi barba încâlcite într-un mod sălbatic şi îşi ridicase o mână, probabil pentru a-şi proteja ochii de lumina neobişnuită. Singurul său veşmânt erau nişte pantaloni zdrenţuiţi, europeni.

Sub mizerie, pielea lui era extrem de albă, iar trupul său era atât de slab, că fiecare coastă era vizibilă. Erau, de asemenea, vizibile şi răni deschise, poate ca urmare a muşcăturilor de căpuşe de oi crescute în mod special pentru asta. Dacă nu ar fi auzit blestemul de mai devreme, Ross ar fi crezut că a găsit un cadavru.

El îngenunche lângă prizonier, vorbind încet în franceză, limbă pe care un rus educat ar fi trebuit să o înţeleagă.

– Sunt un prieten, am venit să te ajut să evadezi. Crezi că poţi merge? Ar fi mult mai uşor să te ajut.

Bărbatul se întoarse brusc şi se năpusti spre vizitatorul său cu o forţă surprinzătoare. Speriat, Ross sări în picioare şi se dădu în spate, pentru a evita atacul. Apoi icni, şocat.

Faţa prizonierului era sfrijită şi murdară, şi îşi pierduse un ochi, pentru că pleoapa dreaptă atârna inertă deasupra unei mici găuri, dar nu înfăţişarea lui era cea care îi îngheţase sângele în vine lui Ross. Pentru că mai uluitor fu faptul că bărbatul prăbuşit la pământ spuse în engleză, cu un vag accent scoţian familiar:

– N-o să mă păcăleşti din nou, nemernic sângeros.

Prizonierul întins pe podeaua carcerei era Ian Cameron.

Yawer-ului Shahid Mahmud i se spusese de mai multe ori că avea capul tare ca o piatră, iar el o dovedi din nou, prin faptul că îşi reveni în mai puţin de o oră după ce fusese atacat. Grăjdarii îl duseseră înăuntru, aşa că se trezi în propria cameră. După ce deschise ochii, Shahid încercă să-şi pună în ordine amintirile. Taverna, un dansator tadjic cu un fund minunat, întoarcerea spre casă. Îşi ridică mâna la cap, ameţit, gândindu-se că durerea era mult prea puternică pentru a fi doar efectul consumării unei cantităţi prea mari de vin.

Grajdurile... ce se întâmplase lângă grajduri? Apoi îşi aminti şi se ridică ţipând, ignorând durerea care îi străpunse craniul.

– La naiba, nenorociţii au evadat!

Se stârni o agitaţie bruscă în timp ce doi soldaţi fură trimişi sus, să cerceteze camerele străinului. Ei trebuiră să dărâme uşa pentru a confirma ceea ce Shahid ghicise deja: Lord Khilburn şi sclavul lui tuareg fugiseră.

Era de necrezut că *ferengi* îşi permisese să plece cu insolenţă. Onoarea lui Shahid era în joc şi furia îi răvăşi mintea aşa cum nimic n-ar fi putut s-o facă. Dacă Khilburn mersese pe jos în oraş, mai devreme sau mai târziu

avea să fie descoperit. Reţeaua de informatori va garanta asta, pentru că înfăţişarea sa era prea deosebită ca să-i permită să se ascundă pentru mult timp. Iar el ştia acest lucru, pentru că bărbatul nu era prost, aşa că ar încerca să părăsească oraşul cât de repede posibil. De fapt, poate o făcuse deja, deoarece caravanele plecau întotdeauna noaptea în timpul verii, când era mai răcoare.

Urmărirea ar fi îngreunată de faptul că mare parte din armată plecase din oraş împreună cu emirul. De unde putea să ia Shahid mai multe trupe? Probabil de la palatul regal, decise el, şi poate de la închisoare de asemenea, de vreme ce temniţa era atât de sigură, că nu era nevoie de atâţia gardieni. Se ridică hotărât în picioare. Va merge la palat chiar acum; căpitanul gărzii regale era un prieten de-al lui Shahid şi îi putea încredinţa supravegherea cercetărilor în interiorul oraşului. Căpitanul ar şti, de asemenea, ce porţi vor fi folosite în această noapte de caravane. Shahid va împrumuta câţiva bărbaţi de la palat şi poate va merge la închisoare pentru alţii. Apoi va verifica porţile oraşului. Dacă va fi necesar, va urmări caravanele care plecaseră deja.

În timp ce Shahid îşi legă un turban în jurul capului care pulsa de durere, zâmbi cu o nerăbdare plină de răutate. Când îl va trânti pe Khilburn la pământ, îi va aplica pedepsele cuvenite pentru umilinţa la care *ferengi* îl supusese. Era un lucru obişnuit ca răufăcătorii să fie adesea ucişi în timp ce se opuneau întemniţării. Această soartă îl aştepta şi pe Khilburn.

Dar băiatul tuareg... Shahid devenise extrem de curios în legătură cu farmecele ascunse sub veşmintele negre. Şi intenţiona să-şi satisfacă iute curiozitatea, înainte ca Jalal să aibă aceeaşi soartă.

Înainte ca Ian să se pregătească pentru un alt asalt, Ross şopti repede:

– Ian, sunt Ross Carlisle. Nu pierde timpul întrebându-te cum de poate fi adevărat, doar acceptă faptul că sunt aici.

Cumnatul său se ridică în fund, cu respiraţia accelerată, şi se holbă la intrus.

– Nu... nu este posibil. Eşti încă un vis blestemat. Un coşmar. Nici nu arăţi ca Ross.

– Greşit. Sub barba aceasta falsă sunt la fel de adevărat ca şi tine. Ross făcu o pauză şi se gândi la ceva care să demonstreze repede cine este. Aminteşte-ţi ziua când m-ai dus să vânăm în India – cât de furios ai fost când puteam să trag în tigru, dar nu am vrut şi animalul a fugit?

– Dumnezeule!

Ochiul încă intact al celuilalt bărbat se închise pentru un moment, apoi se deschise din nou. Era de un cenuşiu mai albastru decât al lui Juliet, o culoare care era fără posibilitate de confuzie a lui Ian. Acesta spuse cu glas răguşit:

– Ross?

Speranţa şi disperarea din vocea tremurătoare aproape că îi sfâşiară inima lui Ross. Însă îşi suprimă reacţia cu îndârjire, pentru că nu era timp pentru emoţii. Nici nu era momentul de a o menţiona pe Juliet, a cărei prezenţă ar fi putut să-l ameţească prea tare pe extenuatul Ian.

Spuse încet:

– Nimeni altul. Laudele le merită mama ta, care nu a vrut să accepte că eşti mort. Dar, acum trebuie să ieşim de aici înainte ca ei să se întrebe de ce durează atât de mult. Îşi vârî mâna liberă la subsuoara lui Ian şi îl ridică în picioare. Pretind că sunt un şambelan regal – tot ce trebuie să faci este să taci şi să te prefaci că nu mă cunoşti.

– Aşteaptă. Trebuie să iau asta, spuse Ian. Se aplecă şi ridică un obiect dreptunghiular înfăşurat într-o cârpă murdară, apoi îl dezveli şi se văzu o carte cu coperte de piele şi litere chirilice. Când o vârî în buzunarul pantalonilor zdrenţuiţi, explică: Este Biblia lui Piotr Andreevici. I-am promis că i-o voi trimite familiei dacă... dacă voi reuşi vreodată să plec de aici.

Făcu o grimasă şi începu să tremure. Fără să ia în seamă mizeria ce acoperea trupul lui Ian, Ross îşi petrecu un braţ în jurul lui, sperând că alinarea atingerii o să îl scoată pe celălalt bărbat din starea de deprimare cutremurătoare.

– Vei ieşi de-aici, îţi jur, spuse încet. Vino cu mine şi în câteva minute vei fi liber. Nu suntem încă în afara pericolului, dar vom fi liberi.

După ce Ian se mai potoli din tremurat, Ross îşi învârti frânghia în jurul mâinii, apoi strigă în uzbecă:

– Trageţi-l sus! Şi nu vă fie teamă, fii de câini! N-o să vă mai facă nici un rău acum.

Ross strânse funia peste pieptul lui Ian, apoi îl ridică în aer. Un minut mai târziu, el era tras pe podeaua de deasupra. Ross rămase singur în Puţul Negru. Deşi ştia că este o iluzie, pereţii negri de piatră păreau să se mişte spre interior. Îşi spuse cu îndârjire să nu fie prost, dar când un foşnet vag se auzi în spatele lui, se răsuci instantaneu, trunchiul său creând umbre groteşti care pâlpâiau cu sălbăticie.

Dacă locotenentul descoperise că este un impostor şi îl lăsase aici? Cât timp va trece până ce torţa se va stinge, lăsându-l pe el şi demonii lui în întuneric? Inima lui începu să bată mai puternic. Dacă Murad şi Juliet erau capturaţi de asemenea, cine va mai afla sau cui îi va mai păsa de ce i s-a întâmplat lui Ross Carlisle?

Îşi muşcă buzele cu sălbăticie, folosindu-se de durerea bruscă pentru a lupta cu frica ce începea să crească în el. După încă o bătaie de inimă deveni el însuşi din nou, dar scurtul moment de panică fu suficient să îi dea o idee despre cum ar fi fost să fie prizonier aici. Era un tribut adus forţei interioare a lui Ian, care mai avusese suficient spirit rămas în el, încât să-l atace pe cel despre care crezuse că era un alt schingiuitor.

Funia căzu jos pe podea lângă Ross, una dintre cele mai frumoase privelişti pe care le văzuse în viaţa lui. În loc să o pună în jurul pieptului, el puse piciorul în buclă şi îşi încleştă degetele pe frânghie mai sus, în aşa fel încât să poată fi ridicat într-o poziţie verticală şi să iasă din acea celulă îngrozitoare cu câteva secunde mai repede.

Fusese nevoie de puterea ambilor temniceri şi a lui Murad pentru a-l trage afară. După ce se clătină pe podea şi îşi scoase frânghia, se întoarse şi aruncă torţa în fundătura urât mirositoare a Puţului, sperând că va incinera câteva căpuşe.

Murad se holba îngrijorat la Ian, care stătea sprijinit de perete, cu ochii închişi şi încheieturile legate strâns cu cruzime de către oamenii emirului. În lumina puternică arăta mai rău decât în carceră. Ross ştia exact ce gândea tânărul persan: cum Dumnezeu aveau să transporte un om în starea lui Ian de-a lungul deşertului Karakum?

Acesta era un alt lucru la care Ross refuzase să se gândească până acum. Brusc, spuse:

– Vino. Am irosit suficient timp aici.

Servil, locotenentul se întoarse şi îi conduse spre ieşire, Ross urmându-l îndeaproape, în timp ce Murad şi temnicerul scund îl ajutară pe Ian să urce scările în spirală.

În cămăruţa ofiţerului de serviciu, locotenentul ceru o chitanţă pentru prizonier. Ross scrise una precipitat, căci ardea de nerăbdare să părăsească locul cât mai repede cu putinţă, înainte să meargă ceva rău. Părea că stătuse acolo o veşnicie, şi mai erau de făcut multe până la ivirea zorilor.

Dar curtea era încă întunecată şi tăcută când ieşiră afară, unde Juliet aştepta cu caii lor. Murad îl ajută pe Ian să urce pe cal şi să se aşeze în şa, apoi îi eliberă încheieturile pentru a putea ţine frâul. Juliet cercetase prizonierul cu privirea de îndată ce coborâse scările, dar chiar şi după ce Ian fu urcat pe cal ea nu putu să îşi recunoască fratele. Încruntându-se, ea îi aruncă o întrebare tacită lui Ross. El încuviinţă uşor din cap şi se urcă pe calul său.

Ieşiră pe poartă fără a întâmpina probleme. Acum mai trebuiau să traverseze oraşul spre o casă pustie, unde vor mai avea aproximativ o oră până se vor putea alătura unei caravane care se constituia acum. În primul rând, trebuiau să ajungă la acea casă fără să atragă periculos atenţia asupra lor. Merse călare în linişte până la bazarul din deşert unde se întâlniseră cu Murad, apoi îşi întoarseră caii către arcadele ce se deschideau spre interiorul ferit.

În vreme ce Murad se postase la intrare pentru a supraveghea drumul, Juliet îşi mână calul lângă Ross.

– Este cu adevărat Ian? întrebă ea cu o voce joasă, încordată.

– Fără îndoială, o asigură Ross. El încă nu ştie că eşti aici. M-am gândit că ar fi prea mult dintr-odată.

Juliet nu aşteptă să asculte mai departe. Îşi întoarse calul spre fratele ei, spunând încet:

– Ian, sunt Juliet.

Deşi el era prăbuşit în faţă peste şa, îşi ridică uşor capul la auzul cuvintelor ei. Lampa îi lumina cu cruzime chipul istovit şi ochiul distrus, dar după un moment de şoc, faptul că o recunoscu îi înveseli expresia.

– Dumnezeule, Juliet. Trebuia să ştiu că incorigibila mea soră mai mică era implicată. În mod surprinzător, o vagă şi familiară urmă de umor putea fi sesizată în vocea sa ruginită. Mustaţa nu te avantajează.

Râzând şi plângând, ea îşi îmbrăţişă fratele, aproape trăgându-l jos de pe calul său. Părea aproape imposibil ca acesta să fie chiar Ian, după atâtea lacrimi şi speranţe spulberate.

El o îmbrăţişă la rândul său, dar nu aveau mult timp pentru o reuniune. Ross spuse încet:

– Trebuie să plecăm acum. Juliet, adu *chapan*-ul pentru Ian.

Venindu-şi în fire, ea îi dădu drumul fratelui ei şi scoase o haină neagră din desagi, după care îl ajută să o îmbrace. După ce legă cureaua largă la mijloc, Ross făcu o legătură din muselină albă şi o puse pe capul lui Ian sub formă de turban, apoi examină rezultatele.

– Îmi imaginez că încă arăt înspăimântător.

– E adevărat, fu Ross de acord, dar mult mai puţin suspect decât un bărbat fără cămaşă, cu părul şi barba asemenea unui pustnic din deşert. Asta va fi suficient până vom traversa oraşul.

Ross merse la Murad şi vru să vorbească când tânărul persan îi făcu un semn frenetic să păstreze tăcerea. După ce descăleca de pe calul lui, Ross merse încet spre arcadă pentru a vedea care era problema.

Spre ei galopau o jumătate de duzină de soldaţi, iar felinarul liderului lumina faţa sumbră a *yawer*-ului Shahid Mahmud.

Pentru un moment, Ross rămase nemişcat în stare de şoc, pentru că, din câte se părea, călăreţii veneau direct

spre ei. Tocmai îşi îndrepta mâna spre *chapan* pentru a-şi lua pistolul, când grupul trecu în sunet de copite, îndreptându-se spre închisoare.

Drace! Cum de Shahid îi descoperise atât de repede? Ross sări în şa şi îi îndemnă pe ceilalţi să pornească la drum. Depărtându-se de închisoare, traversară străzile întunecate, căci cu cât părăseau mai repede oraşul, cu atât mai bine.

Locotenentul închisorii fusese terorizat suficient pentru o noapte şi nu era prea entuziast să-i împrumute din oamenii săi lui Shahid Mahmud. Cu toate acestea, el îi era superior şi arăta fioros, aşa că îi permise fără tragere de inimă să ia trei soldaţi.

Îndeplinindu-şi misiunea, Shahid se întoarse pentru a pleca. În timpul acesta, îşi spuse mai mult sieşi decât ofiţerului:

– Acel *ferengi* nu va părăsi niciodată Buhara viu.

Locotenentul spuse:

– Saadi Han probabil l-a executat deja pe *ferengi*. Părea nerăbdător să facă asta.

Shahid se întoarse, brusc foarte atent.

– Ce vrei să spui?

Trecură câteva minute bune până se stabili clar că era vorba despre doi *ferengi* diferiţi. Auzind că un şambelan regal îl luase pe străinul din Puţul Negru, Shahid spuse suspicios:

– Descrie-mi-l pe şambelan.

Locotenentul ridică din umeri.

– Saadi Han era mai înalt decât tine, dar în afară de înălţimea lui, nu era nimic special la el. Cu barbă şi ochi negri, avea în jur de treizeci de ani. Apoi, el se gândi un moment. Născut în străinătate, cred. A vorbit în uzbecă cu puţin accent. Poate era persan sau afgan.

– A vorbit uzbeca? Shahid se încruntă, gândindu-se că transferarea prizonierului chiar în această seară era probabil o coincidenţă.

Apoi un gând îngrozitor îi trecu prin minte: dacă Khilburn ştia uzbeca? Ar fi putut asculta tot ce se spunea în jurul lui şi să râdă de ei toţi în acest timp. Bărbile

puteau fi false, cu certitudine destul de bune pentru a păcăli un locotenent atât de imbecil ca acesta. Iar Shahid nu cunoştea nici un şambelan cu numele Saadi Han.

– Nu avea omul cu el un tânăr, care purta un văl negru ce-i acoperea faţa?

– Era un tânăr cu el, dar nu avea vreun văl.

Shahid începu să blesteme în barbă, murmurând o serie de înjurături. Chiar şi fără dovezi, era sigur că Khilburn şi blestematul său de tuareg veniseră aici şi îl luaseră pe spionul *ferengi* chiar din umbra palatului regal.

Rotindu-se pe călcâie, el strigă la noii săi recruţi:

– Veniţi, trebuie să mergem la porţile oraşului. Îi voi prinde pe acei nemernici chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care îl voi face.

capitolul 24

Ross nu ştia sigur cine era proprietarul casei pustii, dar lui Hussein Kasem îi datorau posibilitatea de a o folosi. Salvarea lui Muhammad din *wadi*-ul inundat se dovedise cu siguranţă unul dintre cele mai bune lucruri pe care Ross le făcuse vreodată.

Chiar şi atunci când veştile despre Ian îi forţaseră pe el şi pe Juliet să-şi modifice planurile, Hussein răspunsese cu amabilitate şi eficienţă, oferindu-le armăsari în plus, şi le pusese la dispoziţie această casă, astfel încât să-l poată spăla şi îngriji pe prizonier, dacă misiunea lor de salvare avea succes.

Când ajunseră la refugiu, caii de-abia se opriseră suficient de mult cât să le permită lui Ross şi lui Ian să descalece, că Juliet şi Murad porniră din nou către un grajd din apropiere, deţinut de familia Kasem. Ca parte din planul revizuit, aveau să schimbe caii pe o cămilă şi doi măgari, pe care îi vor călări când se vor alătura caravanei şi vor trece prin poarta oraşului.

Ross alese să devină valetul şi îngrijitorul lui Ian, bănuind că acesta va prefera ajutorul său. Ian de-abia dacă părea conştient în timp ce era transportat de-a

lungul curţii şi în clădirea mică, dar de îndată ce ajunseră înăuntru, el spuse cu o oarecare vigoare:

– Mi-aş da sufletul nemuritor pentru a fi curat. E posibil acest lucru?

– Ar trebui să fie. Am încercat să procurăm toate lucrurile de care ar avea nevoie un prizonier proaspăt eliberat.

Ross aprinse lampa şi verifică cele două camere din spate ale casei. Spuse peste umăr:

– Există aici o cadă de baie, cu găleţi de apă, săpun şi prosoape. Îmi pare rău că nu e posibil să încălzim apa.

– Prea mult lux ar putea să-mi fie fatal în condiţiile actuale, spuse Ian în timp ce se îndreptă spre camera din spate. Cred că aspectul cel mai rău al acelei găuri împuţite era mizeria.

Cada era suficient de mare încât Ian să stea jos în apă, deşi spaţiul era strâmt. După ce îşi dădu jos haina, Ross îl ajută fără cuvinte pe prietenul său să scape de murdăria acumulată. Părul lui Ian trebui săpunit şi clătit de trei ori înainte ca nuanţa roşcată specifică, uşor mai închisă decât cea a lui Juliet, să poată fi recunoscută.

Când Ian se căţără ca să iasă din cadă, Ross observă:

– Arăţi mult mai bine decât arătai acum o oră.

Ian afişă un zâmbet slab, ca de fantomă.

– Mă simt mult mai bine, deşi există destul loc pentru îmbunătăţiri. Înghiţi, mărul lui Adam văzându-se proeminent pe gâtul său subţire. Mă tot gândesc că acesta este un vis şi că mă voi trezi în curând.

Presupunând că starea mentală a lui Ian era la fel de fragilă ca şi cea fizică, Ross optă încă o dată pentru o remarcă frivolă:

– Nu pot să-mi imaginez că visele tale ar fi atât de lipsite de respect faţă de solemnul meu rang, încât ai alege un marchiz ca valet pentru baie.

Privirea lui Ian deveni mai atentă.

– Fratele tău a murit fără un moştenitor masculin?

– Din păcate, da.

Ross ridică un prosop şi începu să-l şteargă energic.

– Crezi că poţi sta în şa? Odată ieşiţi din oraş, vom face rost de câţiva cai turkmeni, apoi vom călări către Persia ca vântul.

– Frumos din partea ta să întrebi dacă sunt în stare, dar să stăm şi să aşteptăm să mă refac nu sună ca o alegere acceptabilă. Nu-ţi face griji, sunt mai puternic decât par. În cel mai rău caz, leagă-mă de cal. Şi dacă ţi se pare că e posibil să fim capturaţi... Respiraţia lui Ian se înteţi şi muşchii i se încordară. Promite-mi că mă vei omorî dacă se întâmplă asta.

Îngrozit, Ross deschise gura să protesteze, dar Ian îl prinse de braţ, degetele scheletice strângându-se ca o menghină.

– Promite-mi!

Ca un vânt rece şi umed venit din mormânt, Ross îşi aminti de clipele în care fusese singur în Puţul Negru; nu putea să-l învinovăţească pe Ian că prefera moartea. Cu efort, îşi păstră vocea fermă când zise:

– Îţi promit, dar nu cred că se va ajunge la asta. Terminând de şters, continuă: Stai jos. Ai nevoie de mâncare şi de nişte alifie pentru acele răni.

Ian se aşeză pe divanul fără perne.

– V-aţi gândit la toate.

– Dacă lipseşte ceva, nu e din cauză că nu am încercat să facem tot posibilul.

Ştiind că un bărbat care avusese raţii mici şi rare de mâncare timp de luni întregi ar avea probleme să digere carnea, Ross ceruse ca o mâncare pe bază de orez să fie lăsată în casă. De cealaltă parte a camerei, într-un coş de paie, se găseau două oale de ceramică, una dintre ele conţinând un pilaf amestecat cu bucăţi de pui, legume şi iaurt.

Exista, de asemenea, şi un urcior cu ceai, căptuşit cu paie ca să fie păstrat cald. Ross îi înmână ceaiul şi oala cu orez lui Ian.

– Nu înfuleca până ţi se face rău, dar încearcă să mănânci o parte. Vei avea nevoie de putere.

– Sunt luni întregi de când mă simt flămând. Cred că stomacul meu s-a lipit de şira spinării din cauza lipsei acute de întrebuinţare.

Ian rulă o minge de orez de mărimea unei îmbucături, apoi o introduse în gură şi o înghiţi cu o sorbitură de ceai.

– Cum naiba m-aţi găsit tu şi Juliet?

În timp ce Ian mânca, Ross începu să întindă alifie pe rănile cumnatului său. Erau urâte, şi unele puteau să lase cicatrice, dar erau superficiale. În timp ce îl doftoricea, îi făcu un scurt rezumat al vieţii lui Juliet în ultimii doisprezece ani, apoi continuă să descrie cum ajunseseră ei doi în Buhara.

Când fu menţionat numele lui Abdul Samut Han, Ian se strâmbă.

– Deci şi voi aţi avut de-a face cu ticălosul ăla trădător. Poate să fie fermecător când vrea, dar este atât de lacom, încât şi-ar vinde şi propria bunică pentru carne de câine dacă preţul ar fi bun.

Ross se uită în sus.

– Mi-a arătat o scrisoare scrisă de tine, în care spuneai cât de mult te ajutase.

– Asta a fost înainte să-mi ceară să-i dau o notă de mână pentru zece mii de ducaţi, care să fie plătiţi de ambasadorul britanic la Teheran, spuse sec Ian. Când am refuzat să fac asta, m-a denunţat drept spion. Emirul era deja suspicios, iar când *nayeb*-ul a vorbit împotriva mea, a fost picătura care a umplut paharul. A doua zi am fost arestat şi dus în Puţul Negru.

– A încercat să mă stoarcă şi pe mine de bani. Noroc că a fost chemat la război înainte să ajungă să mă acuze de spionaj. Reuşim să scăpăm exact la timp.

Terminând cu alifia, Ross se ridică în picioare şi începu să-l tundă pe Ian şi să-i aranjeze barba, astfel încât să arate precum un locuitor din Buhara, şi nu ca un pustnic al deşertului.

– De îndată ce am aflat că ai putea fi în continuare în viaţă în Puţul Negru, nu puteam pleca fără să încercăm să te salvăm. Dar de ce a pretins emirul că ai fost executat?

– Pentru că aşa a crezut. Dar Piotr Andreevici a fost cel decapitat. Ian scoase un oftat dureros şi îşi sprijini capul de perete. Colonelul Piotr Andreevici Kuşutkin,

din armata rusă. A fost prins spionând cu câteva luni înainte să ajung în Buhara.

– O acuzaţie inventată, precum cea împotriva ta?

– Nu, a fost chiar autentică în cazul lui. Era un participant entuziast la Marele Joc.

Singurul lui regret era acela că fusese prins. Piotr Andreevici era cu câţiva ani mai mare decât mine şi a stat în Puţ mai mult timp. A căpătat cea mai îngrozitoare tuse – uneori nu se mai oprea ore întregi, şi mai scuipa şi sânge... Ian închise ochii pentru scurt timp, un spasm traversându-i chipul ca urmare a acestei amintiri. Când au venit să mă execute, el a spus că, din moment ce oricum murea, ar putea la fel de bine să-l ia pe el în locul meu. Nimeni nu a observat diferenţa? întrebă surprins Ross.

Ian îi aruncă o privire sardonică.

– Eu şi Piotr Andreevici aveam aproximativ aceeaşi înălţime şi părul aproape de aceeaşi nuanţă, cu toate că al lui era mai mult maro decât roşu. Costelivi şi murdari cum eram amândoi, şi mai păroşi decât babuinii, ar fi fost nevoie de cineva care ne ştia foarte bine ca să-şi dea seama de deosebire. Înghiţi cu greutate. Aşa că a murit în locul meu. Eram febril pe-atunci, altfel aş fi protestat mai mult. Apoi, nu a părut să conteze foarte mult, exceptând faptul că i-a fost curmată suferinţa. Dar acum...

Vocea sa se stinse.

– Oriunde este acum colonelul Kuşutkin, trebuie să fie mulţumit de decizia lui, spuse liniştit Ross. Din ce spui tu, probabil că el nu ar fi supravieţuit până acum, dar tu ai făcut-o. Acum poţi trimite Biblia familiei sale, aşa cum şi-a dorit.

Expresia lui Ian se mai îndulci la auzul cuvintelor.

– A ţinut un jurnal în paginile albe de la începutul şi sfârşitul Testamentului, folosind un creion pe care îl avea asupra sa când a fost întemniţat. M-a învăţat ruseşte şi eu l-am ajutat cu engleza. Spion sau nu, nu aş fi putut cere un coleg de celulă mai bun. Bineînţeles, exceptând oamenii de faţă. Ian începu să îmbrace veşmintele asiatice pe care Ross i le înmână. Întrucât temnicerii mei au crezut că sunt el, îi înjuram în rusă de fiecare dată când

vorbeau cu mine. Nimeni nu a bănuit vreodată că nu sunt Piotr Andreevici.

După ce se îmbrăcă, Ian răsuci un turban, înfăşurând una dintre bucăţile de material peste ochiul său orb. Când termină, spuse:

– Tu şi Juliet... v-aţi împăcat?

Ross ezită, gândindu-se că era o întrebare complicată, pentru care nu avea un răspuns clar. În cele din urmă, spuse:

– Da. Pentru moment.

– Bine.

Ian se aşeză jos şi încălţă cea mai bună pereche de cizme din piele a lui Ross, pe care o donase prizonierului necunoscut.

– Atunci, poate a ieşit ceva care merită osteneala, din toată această încurcătură.

Auzind un sunet în camera de la intrare, Ross se întoarse repede, dar era doar Juliet, care se întorcea după ce schimbase armăsarii. Făcu ochii mari când îşi văzu fratele.

– Uimitor. E greu de crezut că eşti acelaşi bărbat care a ieşit din Puţul Negru acum mai puţin de două ore.

Ian spuse cu umor sec:

– Colegiul Eton şi armata britanică au fost pregătiri minunate pentru un an sau doi într-o temniţă.

Faţa lui Juliet se lumină şi merse la fratele său să-i ofere o îmbrăţişare mai lungă, mai tihnită decât fusese posibil anterior.

Dar în timp ce ea luă de bune cuvintele lui Ian, Ross văzu cât de mult efort îi era lui necesar ca să creeze iluzia voioşiei. O atitudine plină de hotărâre avea preţul său.

Dându-se puţin înapoi, Juliet îi spuse lui Ross:

– I-ai spus lui Ian modul în care noi doi vom părăsi Buhara?

– Încă nu. Ross ridică două veşminte împăturite şi le întinse lui Juliet şi lui Ian. Mergând în coşuri de cămile şi purtând aceste veşminte femeieşti, veţi arăta precum o frumoasă pereche de neveste.

– Foarte ingenios. Vom fi complet acoperiţi şi coşurile ne vor ascunde înălţimea.

Ian ridică mantia din păr de cal și și-o trase peste cap. Numită *chador*, era un sac negru uriaș, fără formă, cu un mic spațiu pentru ochi, astfel încât nefericita deținătoare să poată vedea afară.

După ce își scoase mustața, Juliet îmbrăcă și ea *chador*-ul ei. Cele mai lungi haine disponibile erau prea scurte pentru ea și Ian, dar odată ce aveau să se cațere în coșuri, diferența nu mai era observată.

– E timpul să mergem. Cu cât suntem mai repede afară din oraș, cu atât mai repede vom putea scăpa de aceste haine blestemate.

Ea și Ian părăsiră camera, mâna ei pe cotul lui oferindu-i acestuia un sprijin discret. Ross aruncă repede o privire în jur, ca să se asigure că nu uitaseră nimic. Ian avea Biblia; pantalonii săi zdrențuroși erau lăsați în urmă. Mâine, un servitor al familiei Kasem urma să vină și să curețe toate urmele lăsate de musafirii nopții târzii.

Când Ross ieși în curte, putu auzi sunetele cămilelor și înjurăturile conducătorilor de cămile, zgomotele inconfundabile ale caravanei care se aduna la câteva sute de metri depărtare. Spre încântarea lui, cămila se dovedi a fi Julietta, trimisă cu mare grijă de către Hussein.

În timp ce Juliet și Ian își strecurară trupurile înalte în coșuri, Ross o salută pe Julietta și îi oferi un măr, pe care ea îl înfulecă fericită. Apoi încălecă unul dintre măgarii pașnici, în timp ce Murad se urcă pe celălalt.

O călătorie de câteva minute îi aduse în piața de unde caravana se pregătea să plece. Era ușor să te amesteci în grupul dezordonat de animale și oameni. Dacă norocul va ține în continuare cu ei, peste o oră vor fi în afara orașului.

Shahid Mahmud descoperi că două caravane plecaseră din Buhara în noaptea aceea, una mică, ce o luase spre sud prin poarta Namazgah, și una mai mare, care o luase spre est, către Samarkand. După ce trimise o patrulă după grupul ce o luase spre sud, merse personal să cerceteze lucrurile la poarta Samarkand.

Porțile principale nu erau deschise noaptea, astfel că traficul era direcționat printr-o mică ușă laterală, care

permitea ieşirea unui singur animal o dată. Din acest motiv, Shahid sperase că o parte din caravana mare va fi în continuare în interiorul zidurilor oraşului, dar era prea târziu; când ajunse el la poartă, ultimii membri ai caravanei care se îndrepta spre est plecaseră deja.

Cu toate acestea, funcţionarii de la vamă, care verificaseră încărcăturile şi paşapoartele, erau în continuare la datorie. Interogatoriul furios smulse de la ei informaţia că mai mulţi bărbaţi care se potriveau descrierii lui Khilburn erau în caravană.

Shahid fusese un vânător încă de când învăţase să călărească, în copilărie, şi flerul său de animal de pradă îi spuse că Lord Khilburn plecase pe aici. Luând cel mai bine antrenaţi şi cel mai bine înarmaţi doisprezece soldaţi ca să-l întovărăşească, porni în noapte.

Era puţin probabil ca nenorocitul de *ferengi* să stea mult cu caravana, dar nu putea fi cu mai mult de o oră înainte. Şi, indiferent cât de departe şi cât de repede alerga, Shahid va fi exact în spatele lui.

Ultima parte a planului detaliat se desfăşura aşa cum trebuia. Patru cai turkmeni ai deşertului, cu o pregătire fizică minunată, aşteptau la hambarul izolat, aşa cum se înţeleseseră în prealabil. Tot acolo se găseau puştile şi muniţia, pe care Juliet le recuperase din ascunzătoarea lor în săptămâna precedentă.

O surpriză plăcută fu însă prezenţa lui Hussein Kasem. În timp ce Juliet supraveghea schimbarea cailor, Ross îşi dădu jos barba incomodă, care îi provoca mâncărimi, şi îşi luă rămas-bun de la Julietta, care zbieră cu tristeţe, de parcă ar fi bănuit că nu-l va mai revedea. După ce îi mototoli pentru ultima dată, plin de afecţiune, urechile lungi, Ross se întoarse şi aproape căzu peste Hussein, care aşteptase cu un zâmbet amuzat.

După ce îşi salută prietenul, Ross spuse:

–Sunt recunoscător pentru şansa de a-ţi mulţumi şi de a-mi lua rămas-bun, Hussein. Ceea ce ai făcut pentru noi este de nepreţuit.

Celălalt bărbat făcu un gest de negare.

– Tu mi l-ai dat înapoi pe tatăl meu. Este corect să te ajut să-ţi recapeţi fratele.

– M-ai ajutat cu mult mai mult de-atât.

Să-i ofere o sumă de bani ar fi fost o insultă, dar, mânat de impuls, Ross scoase vechea monedă grecească pe care o primise ca urmare a victoriei în meciul de *bozkashi*.

– Acceptaţi această monedă ca pe un simbol al unei călătorii pe care nu o voi uita niciodată?

Hussein zâmbi, cu dinţii săi albi şi uniformi.

– O voi accepta ca pe un simbol al unui bărbat pe care nu îl voi uita niciodată.

– Dacă şi când mă voi întoarce în Anglia, intenţionez să întemeiez un institut unde oameni de bună-credinţă din toată lumea să se poată aduna şi să înveţe să se înţeleagă mai bine şi să se respecte unul pe altul, spuse Ross şovăielnic. Poate într-o zi mă vei vizita acolo.

Hussein clătină din cap.

– Nu este o călătorie pe care o voi face vreodată, dar cine ştie? Poate când fiul meu va creşte, o va face el.

Dădură mâna pentru ceea ce ambii bărbaţi ştiau că este ultima dată. Apoi Ross se săltă pe murgul focos. Zorii începeau să se vadă în est. În momentul în care soarele va fi răsărit complet, ei vor fi ocolit Buhara şi vor fi pe drumul ce duce spre vest, către Persia. La amiază ar trebui să traverseze râul Amudaria.

Pentru prima dată, Ross îşi permise să creadă că poate această încercare nebunească de evadare va avea cu adevărat succes.

Urlând şi trăgând cu puştile, Shahid Mahmud şi oamenii săi opriră caravana ce se îndrepta spre Samarkand, apoi cercetară toate cele cinci sute de animale şi mai bine de cinci sute de oameni. Un afgan înalt şi cu barbă petrecu câteva minute înspăimântătoare în mâinile soldaţilor din Buhara, înainte ca *yawer*-ul să descopere că suspectul nu era Khilburn.

În timp ce soarele se ridică deasupra liniei orizontului, Shahid îi adună pe călători şi ameninţă că îi va trata pe toţi drept complici dacă nu îi va oferi cineva informaţii

în legătură cu spionul *ferengi* şi banda sa. Cu inima îndoită, un tânăr kazah spuse că văzuse o cămilă şi doi măgari îndepărtându-se de grupul principal.

Era suficient pentru a confirma presupunerea lui Shahid. Asemenea unui porumbel în jurul porumbarului, *ferengi* avea de gând să ocolească Buhara şi să se îndrepte mai degrabă spre vest, spre propria casă, decât să pătrundă mai adânc în Turkistan.

Adunându-şi soldaţii, Shahid plecă în galop. Ar fi trebuit să fie capabil să-şi prindă prada înainte să ajungă la Amudaria, dar, chiar dacă nu reuşea, nu conta. Dacă era necesar, el şi patrula sa de soldaţi atent aleşi aveau să-şi urmeze prada în deşertul Karakum.

Ca un câine de vânătoare ce îşi adulmecă vânatul, nimic în afară de moarte nu l-ar mai fi putut opri pe Shahid.

capitolul 25

Nici măcar doisprezece ani dificili petrecuţi în Persia nu o pregătiseră pe Juliet pentru asprimea traversării deşertului Karakum. Nisipurile pârjolitoare erau ca o nicovală pentru soare, iar razele neîndurătoare – un ciocan care lovea în fragilele trupuri umane. Fără efectul răcoritor al „vântului celor o sută de zile", deşertul ar fi fost imposibil de străbătut.

Dar vântul putea să fie şi un duşman, căci vara era anotimpul furtunilor de nisip. De şase ori pe zi, rafale de nisip muşcător le încetiniră mersul şi le astupară plămânii, deşi nu fură loviţi de vreo furtună la fel de violentă ca aceea care îi prinsese între dune pe Ross şi pe Juliet.

După ce traversară Amudaria pe un pod plutitor, merseră douăzeci şi patru de ore încontinuu, până când epuizarea îi forţă să se odihnească sub corturi improvizate, făcute din pături întinse. Chiar şi atunci, căldura toridă făcea imposibilă odihna adevărată.

Când soarele se apropie de linia orizontului, încălecară din nou şi continuară, călărind prin noapte şi a doua

zi dimineaţa, pentru a ajunge la un puţ plăpând în jurul amiezii. Cantitatea mică de apă disponibilă nu era suficientă să-şi umple burdufurile, aşa că se mai opriră timp de câteva ore, până când se scurse mai multă apă în puţ din nisipurile adânci. Apoi o luară iar din loc.

Alegerea rutei secundare pentru străbaterea deşertului fusese o idee bună, căci, după traversarea Amudariei, nu mai văzură alţi călători. Călăuziţi de busolă şi stele, şi de cunoştinţele atent studiate ale lui Murad, îşi croiră drum prin pustiurile fără urme. Cu toate că evitară nisipul cel mai moale, care le-ar fi încetinit armăsarii, în curând atât oamenii, cât şi caii erau vopsiţi în galben-maroniul prăfuit care era culoarea Asiei Centrale vara.

După a treia zi, Juliet era sigură că scăpaseră de urmăritori. Cu toate acestea, când opriră pentru odihna de la miezul zilei, Ross se căţără pe vârful unui deal din apropiere cu micul său ochean, pentru a cerceta dacă se afla cineva în vecinătate. Prea epuizată să doarmă, Juliet hotărî să i se alăture, ştiind că va fi odihnitor să petreacă măcar câteva minute singură cu soţul său.

Ross se aşezase la umbra unui afloriment stâncos, cu ocheanul în poală şi privind la dealurile care păreau să pâlpâie în depărtare, îmbibate de căldură. Juliet ştia că el dormise mai puţin decât oricare dintre ei, căci, şi în timpul opririlor, rămăsese treaz pentru a întâmpina pericolele. Cu toate acestea, reuşi să-i ofere un zâmbet obosit atunci când Juliet se aşeză lângă el.

– Cum faci faţă?

– Destul de bine.

Ea oftă şi slăbi strânsoarea *tagelmust*-ului, astfel încât să poată simţi vântul pe faţă. Dar, când ajung acasă, îmi voi petrece prima săptămână făcând cu schimbul între patul meu şi baia turcească.

Nu exista apă pentru bărbierit şi o barbă aurie ţepoasă, de câteva zile, strălucea pe chipul lui Ross, dar era în continuare cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată. Simţind nevoia să-l atingă, Juliet îşi puse mâna peste a lui, care se odihnea pe coapsa sa. El îşi întoarse mâna cu palma în sus şi îşi împleti degetele cu ale ei.

Pacea şi confortul păreau să radieze din mâinile lor unite. Mintea ei obosită descoperi cu mirare că o atingere atât de simplă putea să fie atât de îndestulătoare pentru suflet, la fel de răcoritoare precum apa în deşert.

– Nu mai este mult, spuse Ross. Suntem la mijlocul drumului.

Şezură în tăcere, bucurându-se de momentele de apropiere, până când Juliet spuse:

– Dintre noi, Ian este singurul care devine mai puternic. În prima noapte, când a trebuit să-l legi de şa şi să-i conduci calul, mă temeam că nu va supravieţui călătoriei.

– În schimb, a mâncat cât a putut de mult, a dormit ca un prunc când ne-am oprit şi s-a trezit capabil să-şi mânuiască singur calul. E incredibil de puternic, altfel nu ar fi supravieţuit niciodată în Puţul Negru. Ochii lui Ross scânteiară. Fără îndoială că Ian ar zice că temniţa este o pregătire bună pentru o călătorie dificilă.

Juliet îşi încleştă degetele cu cele ale lui Ross.

– Aproape mi-e teamă să spun cu voce tare, dar se pare că e posibil să fi realizat imposibilul. Brusc, zâmbi satisfăcută. Şi, oricât de mult nu mi-aş dori să recunosc, intuiţia mamei mele a fost corectă.

– Ce se întâmplă când ajungem în Saravan? întrebă Ross cu blândeţe.

Sentimentul de mulţumire al lui Juliet dispăru.

– Nu ştiu, spuse ea, cuvintele ei fiind puţin mai mult decât o şoaptă.

– Mai mult nu ştiu nici eu.

Ross îi dădu drumul mâinii şi ridică ocheanul pentru a scruta orizontul. Apoi se opri şi se încruntă.

– Vezi ceva? întrebă Juliet.

– Un nor de praf care seamănă mai degrabă cu nişte călăreţi decât cu o furtună de nisip. Îi întinse ocheanul. Tu ce crezi?

Ea nu se grăbi, încercând să distingă detaliile pe fundalul cerului albit.

– E cu siguranţă un grup de călăreţi, poate zece sau doisprezece bărbaţi, spuse ea aproximativ, şi vin din direcţia Buharei. Crezi că suntem urmăriţi?

– E posibil. Dacă cineva ne-a dat de urmă suficient de departe ca să afle că mergem către Persia, dar nu pe principala rută a caravanelor, aceasta este singura alternativă.

Juliet se ridică în picioare.

– Poate ar trebui să plecăm.

Fără să se mişte, Ross clătină din cap.

– Nu încă – chiar şi caii turkmeni au nevoie de odihnă pe această căldură şi, cu toate că Ian se descurcă uimitor de bine, nu este făcut din fier. Eu voi sta aici şi voi privi călăreţii. Când vor fi mai aproape, vom putea hotărî dacă arată ameninţător. Du-te şi odihneşte-te. Nici tu nu eşti din fier.

– Pot să mă aşez aici, lângă tine? întrebă ea timid, ştiind că apropierea de Ross ar întări-o mai mult decât orice. Promit că voi încerca să dorm.

Drept răspuns, o prinse de mână şi o trase în jos, până când capul ei ajunse în poala lui. Coapsa lui tare era o pernă destul de bună. Spre surprinderea ei, adormi uşor.

Umbrele se lungiseră în momentul în care Ross îi scutură umărul.

– E timpul să pornim din nou. Călăreţii din urma noastră sunt îmbrăcaţi precum soldaţii din Buhara şi nu găsesc un alt motiv pentru ca ei să se afle aici în afară de faptul că ne urmăresc.

– La naiba!

Juliet se uită înspăimântată la norul de praf, care se găsea acum suficient de aproape pentru a fi văzut fără ochean.

– Nu am crezut cu adevărat că cineva poate fi atât de stăruitor.

– Shahid Mahmud ar fi.

Ross se ridică cu greu în picioare.

– A dobândit o aversiune personală faţă de noi amândoi şi e genul care nu renunţă niciodată.

Se grăbiră să coboare dealul ca să-i scoale pe ceilalţi şi plecară în mai puţin de cinci minute. În timpul nopţii merseră constant mai repede, dar a doua zi dimineaţa, când Ross se opri într-un punct mai înalt ca să verifice

ce se întâmpla în spatele lor, reuşiseră să obţină doar un mic avantaj faţă de urmăritorii lor.

Încruntându-se, Ross puse deoparte ocheanul. Bărbaţii îi reperaseră cu siguranţă, căci ambele grupuri se deplasau cât de repede puteau în aceste circumstanţe şi intervalul dintre ele era aproape constant.

Dacă Ross şi tovarăşii săi ar fi putut menţine viteza actuală, ar fi fost în siguranţă. Dar aproape orice fel de problemă i-ar fi încetinit, cu consecinţe dezastruoase.

În timp ce Ross se alătură celorlalţi şi dădu semnalul de pornire, rosti o rugăciune tăcută de mulţumire că Ian putea face faţă ritmului pe care îl stabiliseră ei. După ce supravieţuise întemniţării în Puţul Negru, Ian nu avea de gând să moară acum, când era liber. Forja deşertului îl şlefuise până ajunse la o putere a voinţei şi la o tenacitate dure ca piatra. Nu ar fi permis ca starea lui să le facă probleme.

Dar necazurile apărură mai târziu în acea zi, când următoarea sursă de apă se dovedi a fi secată. Trecuseră două zile de la ultimul puţ, şi mai aveau doar puţină apă rămasă în burdufuri. Împărţită cu atenţie, le-ar mai fi ajuns oamenilor pentru probabil încă două zile, dar caii vor avea nevoie de apă cu mult înainte de asta.

Cu chipurile îndârjite, porniră spre următoarea sursă de apă.

Neîndurător, Shahid îşi conduse soldaţii printre dunele mişcătoare, de culoare maro-roşcat. În depărtare, la linia orizontului, se găsea un alt grup care se deplasa cu viteză mare, iar el ştia, dincolo de orice îndoială, că era prada sa.

Instinctul îl condusese pe Shahid atât de departe, această capacitate aproape nefirească de a gândi precum prada sa. Funcţionase cu gazele şi lei, iar acum se dovedea nu mai puţin eficientă cu *ferengi*. La râu, un podar îi oferise o descriere, care confirma că Khilburn călătorea spre vest împreună cu trei bărbaţi, inclusiv tuaregul, dar instinctul îi spuse lui Shahid că aceştia o vor lua pe drumul sudic, mai rar folosit, din pricina rezervelor neconstante de apă.

Când ajunseră la puțul secat, Shahid știu că va învinge, căci, spre deosebire de *ferengi*, el și oamenii săi aveau doi cai de povară, care cărau burdufuri suplimentare, încă pline. În curând, Khilburn și prietenii săi aveau să încetinească și vor fi gata de a fi culeși. Cu o lumină feroce în ochi, Shahid își forță soldații nemulțumiți să înainteze mai repede.

O altă zi nesfârșită, epuizantă, trecu. Lui Juliet i se păru sinistru să descopere că urmăritorii se apropiau din ce în ce mai mult. Când privi în spate peste umăr, văzu că inamicii erau încă dincolo de bătaia puștii, dar acest lucru nu avea să mai dureze mult timp. Îngăduindu-i calului său istovit să rămână în urmă, alături de cel al lui Ross, spuse:

– Cred că e timpul să găsim o poziție de ambuscadă și să-i așteptăm.

Ross făcu o grimasă.

– S-ar putea să se ajungă la asta foarte curând. Puștile sunt singurul nostru mare avantaj, mai ales că cei mai mulți dintre uzbeci nu sunt la fel de buni țintași precum paștunii sau afganii. Dar ei sunt totuși doisprezece, iar noi avem doar două arme.

Juliet privi îngrijorată spre cer.

– Dacă avem de gând să facem ceva, ar trebui să ne hotărâm curând, înainte ca soarele să apună.

El studie împrejurimile, care constau în dealurile de nisip joase și unduitoare.

– Aș da cu bucurie tot acest nisip pentru un frumos defileu stâncos, cu noi aflându-ne pe înălțimi.

Juliet zâmbi slab.

– Aș da tot acest nisip pentru aproape orice altceva ai putea menționa.

Conversația lor fu întreruptă de strigătul lui Murad, care tocmai ocolise următoarea dună. Alarmați de tonul vocii lui, Juliet și Ross își îmboldiră caii înainte, până când îi prinseră din urmă pe ceilalți doi bărbați.

La mai puțin de o jumătate de kilometru în față se găsea un detașament de turkmeni cu pălării negre. Erau

cel puţin douăzeci de bărbaţi tineri, fără femei şi copii, era aşadar un grup de jefuitori – iar turkmenii îi văzuseră pe nou-veniţi şi veneau în galop să cerceteze.

Juliet mormăi un blestem.

– Ce înseamnă să fii prins între ciocan şi nicovală!

– Ca să fiu sincer, aş prefera ultima variantă, spuse tăios Ian.

Juliet încercă să decidă care ar fi cea mai bună hotărâre, dar mintea ei obosită era goală. Poate ar fi reuşit să-i împuşte pe bărbaţii care îi urmăreau, dar erau prea mulţi turkmeni ca să se lupte cu ei, iar încercarea de a întrece ambele grupuri ostile ar fi fost fără speranţă, dată fiind starea de epuizare a cailor.

Ross expiră aerul cu un oftat uşor, plin de regrete.

– Există o singură soluţie. Să ne aruncăm în mâinile turkmenilor şi să apelăm la mila lor, sperând că legile ospitalităţii ne vor proteja.

Apoi, spre groaza lui Juliet, soţul său îmboldi calul direct spre grupul turkmen, cu mâna dreaptă ridicată în semn de pace.

– Are dreptate, spuse succint Ian.

Lovind armăsarul cu călcâiele, îl urmă pe Ross. Juliet şi Murad priviră îngroziţi unul spre celălalt.

– Sunt nebuni să se încreadă în jefuitorii turkmeni! exclamă Murad.

Juliet nu ar fi putut să-l contrazică, dar nu avea o sugestie mai bună.

– Nebunii nu sunt sfinţi în Islam? spuse ea sec, în timp ce îşi aranjă *tagelmust*-ul. Iar ospitalitatea nu este sacră? Să ne rugăm ca turkmenii să aibă aceste credinţe.

Cu un soi de bravadă ameţitoare, alergă după Ross şi Ian, care erau acum faţă în faţă cu turkmenii. În spatele său, se părea că şi Murad făcea la fel. Se alăturară grupului exact în momentul în care Ross spuse:

– Vă cerem ospitalitate, căci ultimul puţ pe care l-am întâlnit era secat şi caii noştri sunt extenuaţi.

– Cereţi ospitalitate?

Tânărului îmbrăcat pretenţios, care părea să fie liderul, nu-i venea să creadă; fără îndoială că era mai obişnuit cu călători fugind în direcţie opusă. Timp de o clipă,

soarta lor oscilă între obligaţia socială şi lăcomia prădătorilor. Apoi, un alt turkmen spuse agitat:

– E Khilburn, *ferengi* care l-a învins pe Dil Assa şi a câştigat meciul de *bozkashi*.

Îşi aduse armăsarul în faţă, pentru a privi mai bine.

– L-am văzut făcând asta cu propriii ochi. Niciodată nu aş fi crezut că un necredincios poate să joace *bozkashi* atât de bine.

Doi alţi bărbaţi care fuseseră la meciul de *bozkashi* intrară în vorbă. Unul era un văr al lui Dil Assa şi descrise cum Dil Assa îi dăduse adversarului după meci căciula cu margini din blană de lup.

Mulţimea neîncrezătoare de turkmeni se risipi într-un grup vesel, zgomotos. Tânărul care îl recunoscuse primul întrebă curios:

– Am auzit că mergeai la Buhara ca să ceri eliberarea fratelui tău, Khilburn. Ţi-a acceptat emirul cererea?

– Nu, a refuzat. Ross se opri intenţionat, pentru a obţine efectul dramatic scontat. Atunci, fiindcă Nasrullah nu ne-a dat de ales, eu şi prietenii mei, Jalal şi Murad – făcu semn cu capul spre cei doi – am fost obligaţi să-l furăm pe fratele meu din Puţul Negru.

În timp ce ascultătorii încremeniră uluiţi, Ross făcu semn spre Ian.

– Şi aici e fratele meu, recuperat din temniţa emirului.

Cu ochiul său bandajat, barba complet roşie şi trupul înalt şi slab, Ian reprezenta o figură impresionantă chiar şi pentru jefuitorii turkmeni.

Când fu întrebat cum fusese realizată eliberarea, Ross descrise pe scurt deghizarea lui, documentele falsificate şi modul în care făcuse pe grozavul, o poveste pe care audienţa sa o găsi amuzantă. Când râsetele se potoliră, Ross spuse:

– Câţiva dintre soldaţii emirului ne urmăresc şi sunt nu mai departe de un foc de armă în urma noastră, având o duzină de puşti, faţă de cele două ale noastre. Acesta este un alt motiv pentru care vă cerem ajutorul.

Liderul, care se prezentase drept Subhan, rânji satisfăcut.

– Va fi plăcerea noastră să-l ajutăm pe legendarul Khilburn.

Întorcându-se spre tovarăşii săi, spuse:

– Noi venim de la o oază şi suntem bine aprovizionaţi cu apă. Patru dintre voi vor schimba burdufurile cu prietenii noştri?

În două minute, schimbul fusese făcut. Apoi Subhan spuse:

– Destinaţia noastră se găseşte în direcţie opusă. Când îi vom întâlni pe urmăritorii voştri, îi vom pedepsi aspru pentru neobrăzarea de a vă urmări în Karakum. Deşertul este al nostru şi nimeni nu poate să treacă în siguranţă decât după bunul nostru plac.

Un cor de aprobări se înălţă în jurul lui.

– O mie de mulţumiri. Ross îşi înclină capul cu solemnitate. Un curaj precum cel al vostru vine din inimă şi este dincolo de orice preţ, dar, cu toate acestea, aş dori să vă ofer un mic simbol al recunoştinţei noastre. În timp ce primeau apa, căută în coburii de la şa şi aruncă o punguţă din piele liderului turkmen.

– Deşi nu pot găzdui în persoană un ospăţ, vă rog să-i folosiţi pe aceştia ca să sărbătoriţi şi să onoraţi curajul vostru generos.

Subhan vârî punga sub *chapan*-ul său, în ovaţiile celorlalţi.

– Vom cânta cântece şi vom dansa toată noaptea în onoarea ta, promise el, şi, într-o bună zi, le voi spune fiilor mei, când voi avea, despre ziua în care l-am întâlnit pe legendarul Khilburn.

După un schimb final de curtoazii, grupurile se despărţiră, cel al lui *ferengi* luând-o spre vest şi turkmenii spre est. În mai puţin de un sfert de oră, când Juliet şi ceilalţi se opriseră să adape caii, bubuitul puştilor răsună peste pustiul nisipos. Toţi se opriră să asculte. Murad rânji.

– Nu am crezut niciodată că va veni o zi în care voi fi recunoscător pentru faptul că turkmenii sunt nişte barbari însetaţi de sânge.

– Atâta timp cât sunt de partea noastră, pot să fie cât vor de însetaţi de sânge.

Juliet termină să-şi adape calul, apoi sorbi şi ea din burduf, umezindu-şi buzele crăpate şi ţinând în gură preţiosul lichid înainte de a-l înghite. În timp ce încăleca din nou, se gândi că era caracteristic pentru Ross să găsească o modalitate de a exploata acea sete de sânge în folosul lor. Era un bărbat unic. Ce păcat că ea nu era femeia care să-l merite.

În timp ce îşi bandajă glezna zdrelită, Shahid blestemă cu o uşurinţă plină de răutate. Blestemaţii de turkmeni aproape că distruseseră totul cu atacul lor neaşteptat. După ce pornise cu un start zgomotos, hărţuiala se redusese la împuşcături ocazionale şi strigarea unor insulte colorate, continuând într-o manieră dezordonată până la căderea întunericului.

Armata lui Shahid se împrăştiase şi opt dintre soldaţii săi dispăruseră fără a mai putea fi aduşi înapoi, pierduţi nu în faţa morţii, ci a laşităţii, căci folosiseră lupta ca pe o scuză să se retragă. În momentul acesta, porcii probabil că erau deja la jumătatea drumului înapoi spre Buhara.

Dar el reuşise să-şi păstreze alături trei dintre oameni, iar aceştia erau cei mai rezistenţi, cei mai periculoşi şi cei mai motivaţi din patrula sa. Aveau să fie suficienţi pentru a duce misiunea la bun sfârşit. Uzbecul calculă că va fi nevoie de încă două zile pentru a recâştiga orele care fuseseră pierdute din cauza turkmenilor; ar trebui să-l ajungă din urmă pe Khilburn în zona în care deşertul întâlnea dealurile.

Shahid încăleca din nou şi porunci celor trei oameni să facă la fel. Apoi porniră în noapte după *ferengi*. Următoarele două zile fură dificile, căci trebuiră să se autodepăşească pentru a se apropia de prada lor. Dar patru bărbaţi ridicau mai puţin praf decât doisprezece, iar Khilburn părea să nu aibă habar că era în continuare urmărit.

Necredinciosul fu ajuns din urmă pe dealurile colţuroase care marcau marginea platoului Persiei. Terenul dificil îi avantaja pe urmăritori şi, fără să fie văzut, Shahid reuşi să şi conducă oamenii de-a lungul potecii pietroase, până când îşi văzu inamicul. Ca semn clar

că norocul era de partea sa, poteca din faţă se cufunda într-o ravenă largă, înainte să urce din nou. Khilburn şi oamenii săi erau pe partea cealaltă a ravenei şi mai jos de ei, şi încercau să urce cărarea abruptă. Era locul perfect pentru o ambuscadă.

Shahid porunci oamenilor săi să descalece şi să se pună la adăpost. Când toate armele lor fură încărcate, puştile aţintite şi mai multă muniţie la îndemână, dădu semnalul să tragă.

Ţinta pe care o alese pentru sine fu Khilburn.

În ciuda constantei călduri dogoritoare, Juliet era de părere că ultimele două zile ale călătoriei păruseră mai uşoare, căci ce era mai rău se găsea în urma lor. Următorul puţ la care ajunseseră, după întâlnirea cu turkmenii, fusese îmbelşugat şi obţinuseră suficientă apă ca să le ajungă până acasă.

Când dealurile colţuroase apărură în faţa lor, Juliet recunoscu peisajul şi conduse grupul pe drumul cel mai scurt către Saravan. Acum, în timp ce se căţărau pe malul ravenei, vântul înviorător aducea cu sine parfumul şi aerul răcoros al regiunilor muntoase, iar călătorii erau binedispuşi.

– Suntem la mai puţin de zece kilometri de fortăreaţă, anunţă Juliet cu profundă satisfacţie. Vom avea timp şi pentru o vizită tihnită la baia turcească înainte de cină.

Ross chicoti.

– Eşti asemenea unui cal care are în nări mirosul propriilor grajduri.

Juliet zâmbi cu mândrie. Mergeau călare ca un grup unit, Ian imediat după ea, iar Ross şi Murad înainte.

– Ai reuşit, Murad, spuse cu voioşie Ross. Ajunseră la o porţiune mai largă a potecii şi el îşi aduse calul alături de cel al tânărului persan. Ne-ai dus în siguranţă de-a lungul deşertului Karakum, pe un drum pe care nu ai călătorit niciodată tu însuţi. Cred că asta îţi dă calitatea de maestru al ghizilor.

Murad izbucni în râs.

– Cuvintele sunt toate foarte frumoase, Khilburn – se aplecă în faţă ca să scoată în evidenţă ideea – atâta timp

cât nu uiţi de bonusul pe care mi l-ai promis dacă îmi fac bine treaba!

Atmosfera veselă dispăru în momentul în care se auzi o salvă de focuri de armă. Unul dintre bărbaţii dinaintea lui Juliet zbieră, dar ea nu pierdu vremea să vadă care dintre ei. În timp ce gloanţele ricoşară din pietrele goale, sări de pe cal şi se târî în spatele unor bolovani, apoi îşi coborî cu forţa armăsarul, ca şi acesta să fie protejat.

La patru metri în faţă, Ross, care se adăpostise deja, îşi scoase puşca şi începu să tragă de-a lungul ravenei, chipul său fiind calm şi mâinile ferme. Ian era la doar câţiva paşi de Juliet, în spatele aceleiaşi grămezi de bolovani. În timp ce-şi scoase puşca din coburul şeii, ea spuse sec:

– Slavă Domnului că sunt ţintaşi slabi, oricine ar fi ei.

Juliet bănui că probabil vântul puternic care bătea în ravenă îi salvase, căci era suficient de puternic pentru a influenţa traiectoria unui proiectil la o asemenea distanţă. Chiar şi aşa, atacatorii lor nu fuseseră complet lipsiţi de eficienţă, căci unul dintre ei îl lovise pe Murad.

Tânărul persan zbieră înainte să se prăbuşească de pe cal şi să se rostogolească câţiva metri de-a lungul povârnişului. Acum rămase nemişcat, cu mâneca stângă plină de sânge, într-o poziţie prea expusă ca să permită tovarăşilor să meargă să-l ajute.

Blestemând, Juliet se iţi cu prudenţă între doi bolovani şi cercetă coasta opusă de deal.

Căldura lucea pe malurile sterpe, dogorite de soare ale văii, deformând aerul şi îngreunând calcularea distanţelor.

Unul dintre atacatori trase din nou, norul de praf negru dezvăluindu-i poziţia, înainte ca pocnetul ascuţit al armei să răsune prin ravenă. Ross şi Juliet traseră amândoi înapoi, apoi trebuiră să se arunce iute la adăpost, când gloanţele lor atraseră o salvă de răspuns.

Cu mirosul puternic de praf de puşcă înţepându-i nările, Juliet se gândi din nou la salva iniţială şi hotărî că erau probabil între trei şi cinci atacatori. Reîncărcă şi căută alte ţinte, dar nici una nu era vizibilă.

– Unul se găseşte lângă acel pin strâmb. I-ai reperat pe ceilalţi, Ross?

– Doi în spatele grămezii aceleia de pietriş negru şi unul mai jos, la stânga. El îşi punctă cuvintele cu o împuşcătură, apoi se feri din nou. Cred că Shahid Mahmud şi oamenii săi ne-au ajuns din urmă.

Ross avea dreptate, căci doar cineva care îi ura şi avea instinctele unui câine de pradă ar fi venit atât de departe după ei, fără să se lase intimidat nici măcar de turkmenii prădători. Văzând o bucăţică de material alb ridicându-se deasupra pietrişului negru, ea trase şi încărcă, apoi trase din nou, în speranţa că un ricoşeu ar putea atinge pe cineva din spatele movilei de pietre.

În liniştea care urmă, ea îşi scoase pistolul şi i-l dădu lui Ian, alături de muniţie din coburul de la şa.

– Păcat că nu avem o altă puşcă, dar acesta ar putea fi folositor dacă încearcă cineva să se furişeze asupra noastră.

– O puşcă ar fi irosită în mâinile mele, căci pierderea unui ochi mi-a distrus probabil capacitatea de a ţinti. Verifică încărcătura, apoi trase piedica. Dar, dat fiind faptul că aceasta este o zonă perfectă pentru furişat, mă voi simţi mai bine cu un pistol în mână.

Avea dreptate în legătură cu terenul, căci ravena era atât de plină de stânci sfărâmate, încât o persoană atentă putea să se mişte aproape oriunde fără să fie expusă focului mai mult de o clipă. Juliet spuse cu mâhnire:

– Deocamdată, suntem într-un punct mort.

– Dacă nu schimbăm sorţii, Murad ar putea muri din cauza sângerării, spuse Ross cu o voce puternică. El trase din nou, încărcând fără grabă. Şi nu vreau să las iniţiativa în mâinile lor. Voi încerca să mă caţăr până la acea bordură, de unde ar trebui să am o rază bună de acţiune asupra întregii ravene.

Juliet scrută coasta de deal din spate, care creştea într-o serie de trepte abrupte.

– Mă voi asigura că sunt prea ocupaţi ca să tragă în tine.

Ross îi zâmbi scurt, blând, de parcă ar fi fost în dormitorul lor din Buhara, şi nu luptând pentru viețile lor într-o ravenă aflată între dealuri şi inundată de soare.

– Abilitățile tale sunt mult mai folositoare decât cele comune, precum muzica şi broderia.

Ea aproape râse.

– Nu uita să ții capul şi alte părți valoroase ale anatomiei la cutie.

Privi o clipă cum el începea să se cațere pe povârniş, cu puşca în mână. *Chapan*-ul său cu dungi verzi şi gri şi turbanul alb erau atât de pline de praful galben, încât el se pierdea în peisajul terenului accidentat şi ştia cum să se mişte iute şi în tăcere, profitând de fiecare mic ascunziş. Deloc deprinderile obişnuite ale unui marchiz englez. Cel puțin sub acest aspect, se potriveau foarte bine.

Juliet se întoarse şi-şi concentră întreaga atenție asupra celeilalte părți a văii, recunoscătoare că închizătorul de la arma sa putea fi încărcat şi folosit atât de uşor. Inamicii lor nici nu-şi vor da seama că o singură persoană trăgea spre ei.

Dar, pe măsură ce trăgea la cea mai mică mişcare, se ruga ca Ross să aibă succes, căci nu-i plăcea situația în care se aflau nici cât negru sub unghie.

Înjurătura lui Shahid Mahmud se transformă într-un torent neîntrerupt de obscenități, căci locul său perfect pentru o ambuscadă prezenta defectul unui vânt puternic şi al unui teren stâncos, care oferea inamicului prea multe locuri în care să se ascundă. Calculând greşit forța vântului, pierduseră avantajul inițial al surprizei; acum, că ambele grupări se aruncaseră la pământ, ar fi putut petrece restul zilei trăgând unii spre alții, fără să provoace alte pagube decât micşorarea stocului de muniție.

Blestemat să fie vântul, blestemați să fie oamenii săi pentru că nu sunt nişte țintaşi mai buni! Dar mai ales, blestemat să fie el pentru că trăsese în ghid, în loc să tragă în *ferengi*.

Apoi ochii săi se îngustară când văzu un lucru verde prăfuit mişcându-se pe celălalt mal al ravenei. Khilburn era singurul din grupul său care purta acea culoare.

Uzbecul pândi cu atenţie şi fu în curând recompensat, observând o altă sclipire verde mai sus, pe povârniş.

Yawer-ul înjură chiar şi mai mult când îşi dădu seama că necredinciosul se urca pentru a obţine o poziţie mai bună. Pentru că partea cealaltă a văii se ridica spre platou, ticălosul ar fi putut ajunge mai sus decât ei; dacă nu ar fi fost oprit, şi-ar fi asigurat o poziţie excelentă. Prin urmare, Shahid trebuia să-l oprească, dar era nevoie să ajungă în cealaltă parte a ravenei pentru a avea şansa celei mai bune lovituri.

Shahid se ghemui şi ţâşni spre un alt bolovan, în dreapta lui şi mai jos. Imediat, un proiectil vâjâi lângă el, atât de aproape încât bâzâi precum o viespe letală. Câteva secunde mai târziu, un alt glonţ tras lângă unul dintre tovarăşii săi lovi piatra. La naiba, oamenii lui *ferengi* erau buni ţintaşi. Dar trebuiau mai întâi să vadă o ţintă înainte de a o putea lovi şi, pe măsură ce Shahid începu să se strecoare din bolovan în bolovan, se asigură că nimeni nu-l vedea.

Urcarea coastei fierbinţi a dealului fusese un efort lent, dar Juliet făcuse o treabă excelentă acoperindu-l, iar Ross reuşi să-şi atingă obiectivul fără a atrage atenţia. Tăpşanul se dovedi a fi un strat înclinat de pietre, care cobora mult mai abrupt decât îşi dăduse seama de jos. Întinzându-se pe burtă, se târî pe suprafaţa piezişă, piatra simţindu-se aspră sub degetele sale.

Când ajunse la margine, îşi ridică prudent capul şi privi peste ravenă. Aşa cum sperase, avea o imagine clară asupra a trei adversari care nu bănuiau nimic. Făcu o grimasă în momentul în care văzu că nici unul dintre bărbaţi nu avea constituţia solidă specifică lui Shahid Mahmud. Păcat. Dacă Ross ar fi putut să-l împuşte pe ofiţer, poate ar fi oprit lupta fără ca altcineva să mai moară.

Foarte bine, aşa să fie. Lui Ross nu-i făcea plăcere să omoare, dar dacă era obligat să aleagă între vieţile prietenilor săi şi cele ale străinilor necunoscuţi, avea să facă ceea ce era necesar.

Petrecu o clipă, îşi planifică împuşcăturile, forţându-se să se gândească la oamenii din faţa lui mai degrabă

ca la niște ținte. Apoi își aranjă pușca pe umăr, ochi cu atenție, ținând cont de direcția vântului, și trase.

Primul proiectil se opri direct în pieptul țintei. Fără să ia pauză pentru a-l privi pe omul căzut la pământ, Ross încărcă și trase din nou. A doua țintă se mișca, încercând să scape de această nouă primejdie, iar Ross îi lovi doar umărul, dar era suficient ca să-l facă pe bărbat să țipe și să-și arunce arma, în timp ce se răsuci și-și duse mâna la rană. Nu avea să mai împuște pe nimeni astăzi.

Până atunci, cel de-al treilea soldat ieși din câmpul vizual al lui Ross, dar eliminarea a doi dintre inamici îmbunătăți considerabil șansele pentru *ferengi*. După ce încărcă din nou, Ross mai coborî puțin pe stâncă, gândindu-se mulțumit că un alt tăpșan se vedea la aproximativ șase metri sub el; chiar dacă ar cădea, probabil că nu și-ar rupe gâtul. Ridicându-și capul, încercă să-l localizeze pe Shahid Mahmud, care trebuia să fie undeva pe partea cealaltă a văii.

Ross nu-și dădu seama de unde veni glonțul care îl atinse.

Juliet ar fi vrut să aplaude când loviturile lui Ross răsunară de-a lungul ravenei. Când cel de-al doilea glonț provocă un țipăt, Ian dădu din cap.

– Se pare că Ross a nimerit unul.

– Doi, spuse Juliet cu înverșunare. Cu ochirea sa sigură, prima lui salvă sigur a ucis pe loc pe cineva.

Se uită în sus și văzu un nor de fum negru ridicându-se dinspre stânca lui, risipindu-se repede în vântul puternic. Zărind capul înfășurat în turbanul alb, ea tresări când înțelese cât de nesigură îi era poziția. Bine că rezista la înălțimi mai bine decât ea.

O altă împușcătură explodă, răsunând puternic în pereții sterpi ai văii. Juliet știu imediat că se întâmplase ceva, căci pușca sunase ca o armă din Buhara, dar împușcătura venise din partea lor de ravenă.

În clipa următoare, chiar în fața ochilor ei îngroziți, soțul ei alunecă dincolo de marginea stâncii. În același timp, un sunet răgușit de victorie răsună obscen în vale.

Ross căzu cu o încetineală sinistră, coborârea lui fiind întreruptă de tufişurile încăpăţânate care se agăţau de costişa stâncoasă. Una dintre crengi îi prinse turbanul şi îl sfâşie, lăsându-l să fluture în vânt ca un stindard şi dezvelind auriul prăfuit al părului său.

Puşca lui căzu separat, învârtindu-se în lumina soarelui înainte să se oprească undeva jos, cu zăngănit metalic dur. Apoi el dispăru din vedere, aterizând pe o lespede aflată sub cea de pe care trăsese.

– Ross! zbieră Juliet.

Părea că nu mai vede, şi groaza iraţională puse stăpânire pe ea, astfel că nici măcar nu-şi dădu seama că începuse să alerge spre el până când Ian nu o prinse de mână şi o trase la pământ.

– Dumnezeule, Juliet! blestemă Ian. Dacă mergi după Ross, stai jos... nu poţi să-l ajuţi dacă te laşi şi tu ucisă. Dă-mi puşca – voi încerca să te acopăr.

Smulse arma dintre degetele ei fără astâmpăr, apoi lăsă în jos piedica pistolului şi i-l apăsă în mână.

– Ia-l. Poate vei avea nevoie de el.

Ameţită, acceptă arma, capabilă să facă orice pentru ca Ian să-i dea drumul să meargă la soţul ei. Apoi alergă nebuneşte spre pantă, ferindu-se, dar fără să se gândească prea mult la asta.

Ian se întoarse şi îndreptă puşca spre ravenă, trăgând o dată doar ca să le arate inamicilor că *ferengi* erau încă în acţiune. Spre surpriza lui, glonţul ajunse exact unde voise. Cu un amuzament amar, începu să tragă serios. Era mulţumit să afle că pierderea unui ochi nu părea să-i afecteze deloc precizia la trasul cu arma.

Cu sângele clocotindu-i în vene şi un sentiment de triumf, Shahid începu să se deplaseze spre victima sa. Exista o şansă ca Khilburn să fie în continuare în viaţă, căci Shahid trăsese dintr-un unghi ciudat, iar căderea de pe tăpşan, deşi spectaculoasă, nu era îndeajuns pentru a-l omorî decât dacă ateriza rău. Mai întâi, Shahid se va asigura că *ferengi* este mort; apoi se va urca pe cea mai înaltă stâncă şi se va folosi de poziţia dominantă să-i împuşte pe ceilalţi după placul său. Deşi, poate că tuaregul,

dacă el era grijuliu, avea să supravieţuiască suficient de mult, încât să sufere ofense suplimentare. Cu puşca pregătită în mână, uzbecul se furişă asemenea unui şarpe pe terenul accidentat.

Când Juliet fugi spre tăpşanul unde Ross căzuse, descoperi că era un amestec neaşteptat de nisip şi pietriş, ţinut laolaltă de ierburi rezistente. Se rugă intens ca nisipul să fi diminuat efectul căderii.

Ross era întins pe o parte, cu chipul arătos şi relaxat, de parcă ar fi dormit, dar sângele care îi păta părul blond spunea o poveste mult mai înspăimântătoare. Cu respiraţia întretăiată de teamă şi efort, Juliet îngenunche şi îi atinse gâtul, căutându-i pulsul.

La început, nu simţi nimic şi o disperare sufocantă o inundă. Apoi, în mod miraculos, simţi o bătaie puternică sub degete, una care nu reprezenta doar viaţa lui, ci şi a ei, căci, dacă Ross ar fi fost mort, cea mai bună parte din Juliet ar fi murit şi ea.

Cu sufletul plin de un amalgam de rugăciuni, recunoştinţă şi ameninţări cu ceea ce va face dacă Dumnezeu nu îi salva soţul, lăsă pistolul pe pământ şi făcu o examinare rapidă. După câte se părea, glonţul îi atinsese uşor craniul, dar nu păreau să existe alte răni majore.

Având nevoie de un bandaj, Juliet îşi dădu jos *tagelmust*-ul. Părul îi ieşi din cosiţa slab strânsă şi i se revărsă peste umeri, dar ea şi-l dădu nervoasă pe spate, apoi rupse fâşii de pânză. Tocmai terminase de legat un tampon peste rana lui Ross, când auzi zgomot de pietricele, semn că cineva se apropia.

Îşi întoarse capul tocmai la timp ca să-l vadă pe Shahid ridicându-se pe tăpşan, cu puşca pregătită. Era la mai puţin de zece paşi şi există un moment paralizant de şoc pentru amândoi, în timp ce se uitau ţintă unul la celălalt.

– O femeie! icni uzbecul, ochii săi mărindu-se de uimire când văzu chipul lui Juliet şi buclele groase de păr strălucitor care fluturau în vânt. Deci, băiatul tuareg al lui Khilburn este de fapt o curvă *ferengi* slăbănoagă.

Coranul porunceşte milă faţă de femei şi copii, dar aceasta era o lege pe care Shahid nu o respectase niciodată. Cu o expresie de încântare diabolică pe chip, el ridică puşca să tragă.

– Acum te vei alătura amantului tău în moarte.

Însă fu prea încet. În timpul momentului de uluială, când Shahid se minuna de faptul că ea era femeie, Juliet ridică pistolul şi trase piedica.

Ţinând arma cu ambele mâini, astfel încât să nu existe nici o greşeală, îl împuşcă pe Shahid Mahmud direct în inimă.

capitolul 26

Pocnetul pătrunzător al pistolului lui Juliet îl readuse pe Ross în simţiri. Deşi corpul refuza să se mişte, el reuşi să deschidă puţin ochii, suficient de mult încât să vadă impactul proiectilului în trupul lui Shahid, care apoi îl aruncă în gol. Pe când corpul uzbecului căzu cu zgomot în râpă, Juliet lăsă jos pistolul cu mâini tremurătoare.

Întorcându-se spre râpă, ea strigă, cu un tremur slab în glas:

– Bărbaţi din Buhara! Misiunea voastră s-a sfârşit, pentru că ofiţerul vostru, *yawer* Shahid Mahmud, este mort şi *ferengi* este rănit mortal. Dacă vă retrageţi acum, vă vom permite să vă luaţi armele şi să plecaţi cu pace şi onoare. Dar, dacă veţi continua lupta, veţi fi vânaţi şi ucişi ca nişte câini.

Când ea se opri pentru a respira, Ross avu un sentiment obscur de satisfacţie auzind că a fost rănit mortal, pentru că asta explica de ce se simţea atât de ciudat, cumva înstrăinat de corpul său. Nu simţea nici o durere, doar amorţeală, o oboseală nesfârşită, de parcă ar fi fost o epavă plutind pe torentul morţii.

Juliet continuă, cuvintele ei reverberând din râpa pietroasă.

– Sunt Guli Sarahi şi cetatea mea, Saravan, este la mai puţin de un farsakh[1] depărtare. Deja oamenii mei se vor îndrepta încoace, atraşi de sunetul focurilor de armă. Nu veţi avea nici o şansă împotriva lor.

La început nu se auzi nici un răspuns. Apoi, o voce urlă din cealaltă parte a râpei:

– Dar morţii noştri?

– Shahid era o brută şi un ticălos, dar a avut virtutea curajului şi a murit în timp ce îşi făcea datoria. Juliet strigă din nou. Dacă plecaţi în mod paşnic, jur că el şi oricare dintre cei care au murit vor fi înmormântaţi cu onoare şi în conformitate cu obiceiurile sunnite.

Avu loc o altă pauză, de parcă supravieţuitorii s-ar fi sfătuit între ei. Apoi, purtătorul de cuvânt strigă:

– Cum putem avea încredere în tine? Dacă te vei arăta, noi vom face la fel.

Ross vru să strige la ea: „Pentru numele lui Dumnezeu, Juliet, să nu ai încredere în ei!"

Dar nu putu nici să vorbească, nici să se mişte, doar să urmărească neputincios cum ea se ridică şi urcă la marginea râpei. Înaltă şi mândră, Juliet Cameron Carlisle, Floarea Deşertului şi marchiza de Khilburn, ridică mâinile deschise deasupra capului ei pentru a arăta că era neînarmată.

Pentru o clipă lungă, suspendată, păru că râpa îşi ţinu respiraţia. Cu părul ei strălucitor şi veşmintele negre bătute de vânt, ea era ca o zeiţă războinică din Antichitate, aducând pacea, dar fiind la fel de capabilă de a semăna moartea atunci când îi era trădată încrederea. Ross o văzu din profil şi imaginea ei îl lovi ca un trăsnet. Era o privelişte pe care n-avea s-o uite cât timp va trăi – ceea ce nu mai părea să dureze prea mult.

Gândul îl mobiliză, pentru că, dacă era pe moarte, trebuia să-i spună că a iubit-o. Ce ciudat cum, la sfârşitul vieţii, doar câteva lucruri contau; cu siguranţă, nu bunurile sau cunoştinţele, sau mândria. Numai iubirea.

---

[1] Veche unitate de lungime specifică ţărilor arabe, egală cu 5,76 km (n.tr.)

Cu o voce care nu putu ascunde şocul la aflarea identităţii adversarului său, purtătorul de cuvânt al soldaţilor strigă:

– Suntem de acord cu termenii tăi. Un alt bărbat a murit. Numele său era Meshedee Rajib. Vom lăsa corpul său pe potecă, astfel încât să îl puteţi găsi şi să-l îngropaţi.

– Aşa vom face.

Juliet îşi coborî o mână, lăsând-o pe cealaltă ridicată, parcă în semn de binecuvântare. Voi sunteţi nişte războinici curajoşi, şi vă doresc să vă întoarceţi cu bine în Buhara. Mergeţi în pace!

– Şi pacea să fie cu tine, doamnă!

În câteva momente, tropotul cailor răsună din partea îndepărtată a râpei.

Ross vru să profite de moment pentru a-i spune lui Juliet tot ce dorise să-i spună: că el nu putea regreta că o iubise, în ciuda durerii pricinuite amândurora de căsătoria lor – şi chiar dacă îi adusese pe acest deal sumbru.

Cu un efort imens, el întinse mâna, încercând să-i atragă atenţia lui Juliet, dar mişcarea trimise valuri de durere către capul său şi încă o dată căzu în întuneric.

El îşi reveni din nou atunci când nişte mâini dibace îi cercetară corpul plin de vânătăi. Recunoscând atingerea ei, deschise ochii şi şopti:

– Juliet.

Nu fu sigur că scosese vreun sunet până când ea nu se întoarse spre el, cu o bucurie vioaie întipărită pe chip.

Încercă să vorbească din nou, dar ea îi puse un deget pe buze.

– Taci, dragul meu, păstrează-ţi puterea.

El ar fi râs dacă nu ar fi fost atât de ameţit.

– Pentru ce... ar trebui un om care e pe moarte să-şi păstreze puterea ?

– O, Doamne, ai auzit ce le-am spus soldaţilor, spuse ea cu tristeţe. Am spus doar că ai fost rănit mortal pentru a-i convinge să plece. Se aplecă şi-i atinse fruntea cu un sărut uşor ca o pană. Nu eşti pe moarte, dragul meu. De fapt, ai avut un noroc uimitor. Glonţul lui Shahid doar ţi-a zgâriat capul şi te-a izbit de margine, dar tufele de pe creastă ţi-au încetinit căderea şi ai aterizat într-o

parte destul de moale. Vei avea o colecţie frumoasă de vânătăi, dar nimic nu pare a fi rupt.

Fu nevoie de o clipă să-şi reorienteze gândurile învălmăşite către existenţa care continua. Când o făcu, Ross întrebă:

– Murad?

– Ian spune că glonţul i-a trecut prin braţ, dar rana este curată. S-a lovit la cap când a căzut de pe cal, dar ar trebui să fie bine.

Ross oftă uşurat.

– Suntem atât de norocoşi.

– Foarte, dar acum este timpul să ducem răniţii înapoi la Saravan. Crezi că dacă te ajut poţi să ajungi la cai?

– Vom vedea.

Cu ajutorul considerabil al lui Juliet, Ross reuşi să se ridice. După aceea, totul deveni o ceaţă haotică de durere, confuzie şi stare de conştienţă trecătoare. Cea mai clară amintire fu aceea când era zgâlţâit pe spinarea unui cal, lucru care îi dădu un puternic sentiment de déjà-vu. Da, acest lucru se întâmplase şi înainte, pe când fusese rănit în timp ce călărea cu Mikahl. Începea să se sature să tot fie împuşcat, apoi târât ca un sac de cartofi. Era mai bine să se lase pradă întunericului. Şi o făcu.

Când Ross îşi recăpătă iarăşi cunoştinţa, mintea lui era foarte limpede şi se simţea profund odihnit. În afară de faptul că-l sâcâia o durere în partea laterală a capului, se simţea bine. Îşi contractă şi îşi relaxă muşchii din diferite părţi ale corpului, descoperind că majoritatea erau inflamaţi din cauza căderii, dar nu era nimic grav.

Deschizând ochii, constată că odaia era invadată de lumina moale, curată a zorilor. Ghici că se află la Saravan şi, după aspectul carpetelor vechi cu modele superbe ce atârnau de pereţii văruiţi în alb, părea să se afle în dormitorul lui Juliet. Astfel că nu fu surprins când îşi dădu seama într-un târziu că nu era singur în pat. Întoarse capul şi constată că Juliet dormise lângă el, cu o mână strecurată sub braţul lui.

Era o privelişte admirabilă, tocmai bună ca să-şi înceapă ziua bine, pentru că purta doar lanţul de aur

pe care era atârnată verigheta. În lumina palidă a zorilor, pielea frumoasă strălucea asemenea unei perle, iar părul părea negru, doar cu mici luciri castanii.

Cu atenţie, el trase cearşaful în jos către talia ei, pentru a putea vedea cât mai mult din curbele graţioase. Cu siguranţă nu era pe moarte, nu dacă lua în consideraţie modul în care corpul lui reacţiona la apropierea ei.

Dar ceea ce fusese atât de clar când crezuse că era la un pas de moarte nu mai era deloc limpede. Nu se îndoia că o iubea pe Juliet. Acesta era un adevăr atât de mare, încât nu putea fi negat. Problema nu era dragostea, ci viaţa. Pericolul îi adusese din nou împreună, dar fără acea legătură, aveau oare o căsnicie? În Buhara ignoraseră neînţelegerile printr-un acord tacit pentru că aveau nevoie unul de celălalt atât de mult. Dar în ciuda dificultăţilor, supravieţuiseră, iar acum trebuiau să se confrunte cu întrebările grele din trecut.

Cu o dorinţă atât de mare încât ajunsese durere, Ross ar fi vrut ca Juliet să se întoarcă în Anglia cu el, să fie soţia lui şi în fapt. Dacă ar fi fost vorba de orice altă femeie, el s-ar fi gândit că bucuria, pasiunea şi prietenia ar fi suficiente pentru a menţine flacăra unei căsnicii. Dar se temea cu profundă disperare şi furie că aceste lucruri nu ar fi suficiente pentru a o ţine pe Juliet lângă el.

Cu o mână tremurătoare, el îi mângâie părul. Probabil vizitase *hammam*-ul, aşa cum plănuise, pentru că pletele strălucitoare cădeau pe umărul ei ca un torent luminos de mătase pură.

La atingerea lui, ochii lui Juliet se deschiseră şi îi zâmbi dulce, simplu. Apoi, ea îşi ridică mâna spre faţa lui, vârfurile degetelor alunecându-i pe buze şi pe obraji, de parcă voia să-şi întipărească în memorie trăsăturile.

Ea deschise gura pentru a vorbi, dar el nu putea să îngăduie asta – cuvintele i-ar fi pus faţă în faţă cu abisul viitorului. Disperat să amâne acel moment, Ross îi acoperi gura cu a lui, sărutând-o cu toată puterea izvorâtă din temerile şi speranţele sale.

Ea scoase un sunet gutural de parcă s-ar fi înecat şi îi răspunse cu intensitate, de parcă şi ea s-ar fi temut de sfârşitul care se apropia. Limbile lor se întâlniră şi dansară,

respirația li se amestecă, brațele lor se împletiră. Prezența ei era atât de vie, era atâta ușurință în dorința înflăcărată dintre ei, încât era imposibil să crezi că erau condamnați să se despartă. Că era posibil să nu mai cunoască niciodată presiunea caldă și moale a pielii pe piele, ca acum. Sau să simtă cu limba textura de catifea a sfârcurilor ei, ca acum. Sau să citească nevoia nerăbdătoare în ritmul respirației ei atunci când îi atingea centrul umed al pasiunii, mângâind și tachinând, ca acum, până când ea vibra nerăbdătoare. N-ar fi putut suporta să nu-i mai audă vreodată geamătul ascuțit și plin de dorință când intra în corpul ei fierbinte, ca acum.

El încercă să se piardă pe el însuși și temerile sale în interiorul ei, dorind ca pasiunea atât de arzătoare să o lege de el pentru totdeauna. El gustă chinul din sărutul ei, văzând vulnerabilitatea care îi lumină fața în timp ce se cutremura neputincioasă lângă el. Era posibil să nu mai cunoască niciodată o astfel de uniune, bucuria terifiantă de a-ți pierde controlul, ca acum, oh, Doamne, ca acum...

După pasiune urmase liniștea și o pace fragilă, când trupurile se lipiseră satisfăcute, alunecând în somn, dar când se treziră din nou, parcă se crease o vagă distanță, plină de neliniște, între ei. Dorind să umple tăcerea, Juliet murmură:

– Dacă *hakim*-ul, medicul, ar ști că am permis unui om rănit să facă un efort atât de mare, nu m-ar ierta niciodată.

– Nu puteam fi prea grav rănit, căci altfel un asemenea efort nu ar fi fost posibil. Ross exploră cu prudență bandajul de pe cap, tresărind puțin. Durerea nu va dispărea pentru o vreme, și se pare că am folosit cea mai mare parte a rației de energie pe ziua de azi, dar voi fi fericit să-i spun *hakim*-ului că tratamentul tău a fost miraculos de eficient.

Expresia îi deveni sobră și se întinse să atingă inelul suspendat în jurul gâtului ei. Sigură că el era pe punctul de a spune ceva despre viitor, Juliet pretinse că nu văzu

gestul. Dorind să amâne inevitabilul cu laşitate, alunecă din pat şi zise cu bucurie forţată:

– Trebuie să-ţi fie foame. Vrei să ţi se aducă aici micul dejun? Pepenii galbeni sunt minunaţi acum, în special după o săptămână de alimente uscate. Sau îţi doreşti altceva în mod special? Avem orice, cu excepţia scrumbiei afumate, desigur. Sau a terciului de ovăz, dar cine ar vrea terci de ovăz?

– Juliet, spuse el blând, nu te mai opreşti din vorbit.

– Ştiu. Ea îşi trecu mână nervoasă prin păr şi îşi impuse să se calmeze. După ce am fost plecată atât de mult timp, nu pot face prea multe azi, mai ales că Saleh este plecat, de asemenea, şi nu se va întoarce decât peste aproximativ zece zile. Trebuie să vorbesc cu administratorul fermei şi cu şefii servitorilor, şi zeci de alte lucruri.

Toate acestea erau adevărate, dar cu siguranţă nu erau motivul principal din cauza căruia era atât de agitată. El îi zâmbi ironic, lucru care spunea că ştia exact ce o deranja.

– Atunci poate ar fi mai bine să mergi la treabă. Pentru moment, eu sunt înclinat să profit de starea mea de invaliditate pentru a petrece o zi de leneveală. Câteva ore de somn în plus ar trebui să-mi dea energia pentru a putea merge la *hammam*, după care pot să mă întorc să mai dorm puţin.

– Pare un plan excelent. Ea se aplecă şi îi dădu un sărut rapid, apoi evadă, deşi ştia că ceasul socotelilor fusese doar amânat.

Ross îşi petrecu ziua lenevind aşa cum ameninţase. În afară de vizita la baia turcească, cel mai activ lucru pe care îl făcuse era să-şi caute cei doi tovarăşi de călătorie. Ian încă dormea, căci trupul său chinuit încerca să se refacă după toate pedepsele pe care le suferise în ultimul an.

Murad, în schimb, era în vervă. Ross îl găsi stând la umbra unui copac în grădină, savurând sorbet rece din pepene galben şi încercând să flirteze cu o servitoare tânără care chicotea.

La vederea angajatorului său, Murad privi în sus, rânjind.

– Şi prin urmare marea noastră aventură s-a terminat. Poate că voi renunţa la munca de ghid şi voi deveni în schimb un povestitor, câştigându-mi existenţa depănând poveştile despre legendarul Khilburn.

Ross nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Cel puţin aceasta ar fi o slujbă mai sigură decât să-i înfruntţi pe turkmeni. Se aşează şi acceptă o cupă de sorbet. Eu mă voi îndrepta spre Teheran în curând, probabil chiar mâine devreme. Aş fi fericit să fii ghidul meu acolo, dar ar fi mai bine dacă ai rămâne până când braţul tău se va vindeca.

– Te voi însoţi, decise Murad. Braţul meu nu este atât de grav rănit, şi voi fi bucuros să-mi revăd casa din nou. Dar va fi gata de plecare Lady Khilburn atât de repede? Cu siguranţă ea va avea multe de împachetat. Mama mea sigur ar fi avut dacă s-ar fi mutat în altă ţară.

Ross bău din sorbet şi privi fără ţintă spre grădină.

– Mă îndoiesc că va veni cu mine. Trebuie să... discutăm despre acest lucru, dar eu cred că ea va alege să rămână în Saravan, care a fost casa ei de atât de mulţi ani.

După o tăcere plină de uimire, Murad spuse:

– Dar păreţi atât de... împreună. Am crezut că ai vrea să rămână cu tine.

– Vreau, dar nu cred că sentimentul este reciproc.

– Dar ea este soţia ta! spuse Murad scandalizat. Locul unei soţii este lângă soţul ei. Trebuie să-i porunceşti să te însoţească.

– Poruncile nu vor funcţiona, pentru că Lady Khilburn are dreptul la o părere proprie, spuse Ross sec. Cu siguranţă ai observat. Iar obiceiurile noastre acordă femeilor posibilitatea de a alege.

După o altă tăcere chiar mai lungă, tânărul persan adăugă pe un ton categoric:

– Nu înţeleg.

– Nici eu, Murad. Nici eu.

Poate că ar conta dacă ar înţelege-o pe Juliet, se gândi Ross, obosit. Dar probabil că nu.

Ora socotelilor veni în acea noapte, după cină. Juliet reuşise să-şi facă de lucru şi să stea departe de el toată ziua. De câteva ori, ea veni să verifice starea lui Ian, dar el încă mai dormea şi ea nu avu inima să-l trezească.

În seara aceea, ea şi Ross luaseră cina cu familia plină de viaţă a lui Saleh, ceea ce însemnase că nu găsiseră prilejul pentru o discuţie privată, dar apoi, mult prea repede, veni timpul să meargă la culcare. Şi cu greu ar fi putut să-şi trimită soţul într-un alt dormitor, când ea îşi dorea compania lui mai presus de orice. Chiar mai mult de atât, voia simplitatea pe care o cunoscuseră în Buhara, când exista doar prezentul, fără trecut sau viitor.

Fără să se uite la Ross, Juliet se schimbă într-un caftan brodat din mătase verde. Apoi, se urcă pe divan şi începu să îşi pieptene părul, în timp ce încercă să se gândească la un subiect de conversaţie neutru. Poate că, la fel ca Şeherezada, ar putea amâna dezastrul pe termen nedefinit, vorbind pe alte subiecte care ar apăra-o de discuţia pe care voia să o evite.

Din păcate, Ross era caracterizat printr-o prea mare onestitate tipic vestică. În loc să se schimbe de *chapan*-ul simplu, maro pe care îl purta, se aşeză lângă ea şi spuse simplu:

– Juliet, vino înapoi în Anglia cu mine. Suntem cu doisprezece ani mai în vârstă şi mai înţelepţi acum, iar ţie nu pare să îţi displacă compania mea. Desigur, putem rezolva orice probleme crezi că ar exista în căsnicia noastră.

Ea înţepeni, mâna în care ţinea peria căzându-i în poală. Repetase mental ce i-ar fi putut spune, ca să-l convingă pe Ross că era imposibil să rămână împreună, în speranţa că, dacă ar fi fost suficient de convingătoare cu adevărurile superficiale, el nu va mai examina adevărurile mult mai profunde pe care ea nu le-ar putea admite niciodată.

– Din păcate, compatibilitatea geografică e o problemă fără rezolvare, spuse ea cu umor. Dacă nu ai fi fost moştenitorul tatălui tău, ai putea sta aici, în Persia. Dar cunosc prea bine sentimentul tău de responsabilitate,

ca să cred că vei întoarce spatele obligaţiilor pe care le ai în Anglia.

Ross se rezemă de perne şi o privi cu ochi reci şi periculoşi. Aceasta nu era o bătălie în care să cedeze uşor.

– Ai dreptate. Viitorul meu se află în Marea Britanie acum. Dar de ce este atât de neconceput ideea de a trăi din nou acolo? Păreai mulţumită cândva.

Mâinile ei dădură să se încleştеze, iar ea le forţă să se relaxeze.

– Mă tem că m-aş sufoca în Anglia. Au fost atât de multe reguli sociale, atât de multe moduri de a face greşeli.

– Te vei descurca stăpânind regulile care te privesc şi ignorându-le fără grijă pe cele care nu te privesc, remarcă el. Eşti marchiză şi, în timp, vei deveni ducesă. Ca să o spun pe şleau, vei fi capabilă să faci orice afurisit de lucru vei dori să faci. Ţi-am cenzurat comportamentul atât de mult? Ai spus că criticile mele te-au rănit, şi am fost cu siguranţă mai puţin sensibil decât ar fi trebuit să fiu, dar eu chiar nu cred că am fost un tiran.

Nu, nu fusese. Era timpul pentru un alt strat mai dureros al adevărului.

– Problema nu a fost ceea ce mi-ai făcut, ci ce mi-am făcut eu însămi. Se uită la perie fără s-o vadă, frământându-i neliniştită coada în mâini. Te-am iubit atât de mult, încât m-am mutilat încercând să te mulţumesc. Sentimentul a cine eram eu, independenţa mea, toate lucrurile pe care le-ai plăcut la mine am simţit cum se erodează. Nu am vrut să mai trăiesc în acel mod şi nu am vrut să devin una dintre femeile plictisitoare şi maleabile pe care ai spus că nu le-ai putea iubi niciodată.

El îşi încrucişă braţele pe piept şi, pur şi simplu, se uită la ea. După un timp, spuse:

– Este extrem de flatant să cred că ai fost îndrăgostită atât de nebuneşte de mine. Dar chiar dacă ai fost preocupată de independenţă atunci, eu nu pot să cred că va fi o problemă acum. Eşti o femeie puternică, nu o fată nesigură. Nu are să te afecteze cu nimic dacă unele văduve arogante din înalta societate se uită la tine cu superioritate.

Se ridică şi se plimbă prin cameră, mătasea verde foşnind în jurul ei.

– Încerci să reduci temerile mele la nişte probleme simple care pot fi rezolvate, dar e mult mai complicat de-atât. Ea se întoarse pentru a-l înfrunta. Întrebarea nu este dacă pot tolera Anglia – pentru că pot –, dar îmi place Saravanul mai mult. Am construit ceva de valoare aici, am ajutat oameni care au trăit în sărăcie şi frică să-şi facă o viaţă prosperă, fericită. Cum i-aş putea abandona?

El oftă.

– Simt umbra lui Lady Hester Stanhope plutind deasupra noastră. Nu vreau să spun că trebuie să înceteze să-ţi mai pese de supuşii tăi, dar ai construit o comunitate puternică, sănătoasă aici – şi nu se va prăbuşi dacă vei pleca. Dă-i lui Saleh Saravanul când se va întoarce de la Buhara. E la fel de capabil să-l conducă.

Faptul că Ross avea dreptate nu făcu poziţia lui Juliet mai uşoară. Ea spuse defensiv:

– Dar eu nu vreau să plec din Saravan. Am atât de multă libertate aici.

– Este o libertate iluzorie, dată de faptul că eşti o intrusă, izolată de realităţile societăţii persane, prin intermediul banilor şi al statutului de străin, spuse el exasperat. Este acesta modul în care vrei să trăieşti tot restul vieţii, ca o femeie care poate face ceea ce doreşte pentru că este atât de excentrică, încât este respinsă de parcă ar fi o forţă a naturii, şi nu o persoană reală?

Ea ridică din umeri.

– Lady Hester pare să fi reuşit bine.

– Este timpul să distrugem o parte din iluziile tale romantice. El se ridică de pe divan şi păşi spre ea. Da, Lady Hester Stanhope era o femeie remarcabilă, dar ea era, de asemenea, un monstru de vanitate şi se autopersecuta. Ea s-a stabilit în Siria nu pentru libertate, ci pentru că a iubit puterea şi aceasta i-a satisfăcut într-atât vanitatea, încât a devenit un tiran meschin. Ai auzit poveşti despre ea, ai auzit despre momentul în care eroina ta a decis că era datoria ei să răzbune moartea unui explorator francez nesăbuit? Ea l-a intimidat pe paşa local să radă de pe faţa pământului zeci de sate, iar pentru tot

restul vieții ei, ea s-a lăudat că este un lider puternic. Era mândră că fusese responsabilă pentru masacrul a sute de oameni nevinovați!

Șocată, Juliet se uită la el cu ochii larg deschiși.

– Lady Hester nu a fost așa! Ea a fost o femeie plină de compasiune, care a adăpostit refugiații loviți de injustiție.

Ross făcu o grimasă.

– Recunosc că uneori a simțit compasiune pentru cei persecutați, dar era complet lipsită de respect față de cei care i-au fost cei mai apropiați și cei mai loiali. Cu cât era mai mare loialitatea lor, cu atât îi răsplătea cu o cruzime mai mare. Ea a preferat admirația unor săteni ignoranți în locul respectului și al prieteniei cu egalii ei. A fost incapabilă de a trăi dintr-un venit mult mai mare decât al tău, așa că împrumuta sume imense pe care nu le mai restituia, apoi se plângea cu amărăciune că nimeni nu o sprijinea așa cum credea că merită. La final, îndepărtându-i pe toți cei care țineau la ea, a murit singură, presată de creditori și jefuită de slujitori.

Juliet ar fi vrut să creadă că Ross mințea, dar dezvăluirile lui păreau a fi incredibil de adevărate. Ea întoarse capul, nedorind să audă mai multe, dar nu-i putu opri vocea puternică.

– Asta e ceea ce vrei pentru tine, Juliet? Să mori singură și lipsită de iubire, o străină într-o altă țară, înconjurată de capcana vanitoasă a puterii? Dacă da, îți doresc să te bucuri de asta.

– Dacă Lady Hester a fost cum spui tu, eu nu sunt la fel ca ea, și nici nu voi ajunge ca ea. Juliet făcu un gest confuz cu mâna. De ce ne certăm din cauza unei femei pe care nici măcar nu am cunoscut-o vreodată?

Pieptul lui Ross se umflă când el respiră adânc. Apoi, el continuă cu o voce șoptită:

– Ai dreptate, am bătut câmpii. Este timpul să ne întoarcem la ceea ce este important, cum ar fi faptul că te iubesc, iar în Buhara ai spus că mă iubești. E adevărat, sau ai fost, pur și simplu, exuberantă într-un moment de pasiune?

Juliet simţi un val de ameţeală în timp ce tărâmul emoţiilor începu să se dezintegreze sub picioarele sale. Îşi dorise ca el să o iubească. Acum, că avea confirmarea, totul era infinit mai greu.

– Am spus adevărul, şopti ea. Te iubesc. Nu am încetat niciodată, nici pentru o clipă.

El închise ochii şi se simţi cuprins de un fior. Apoi deschise ochii din nou, hotărârea fiindu-i sculptată în fiecare trăsătură. Ea îşi dădu seama prea târziu că pusese o armă periculoasă în mâinile lui: acum că recunoscuse cât de mult îl iubea, el avea să lupte mai mult, chiar fără îndurare, pentru a o face să-şi schimbe părerea, iar ea nu ştia dacă avea forţa să i se împotrivească.

Primul său atac fu pe cât de simplu, pe atât de greu de parat.

– Dacă mă iubeai, atunci de ce m-ai părăsit?

– Ţi-am spus de ce! Ea începu să se plimbe din nou. De mai multe ori, în mai multe feluri. Dragostea este nepreţuită, dar nu este singurul lucru care contează. Dacă ai crede că iubirea este cel mai important lucru de pe pământ, ai rămâne cu mine în Saravan, mai degrabă decât să mergi înapoi în Anglia.

– De fapt, eu chiar cred că dragostea este cel mai important lucru de pe pământ, chiar dacă vine în multe forme în afară de cea romantică. Ochii lui se micşorară. Mi se pare suspectă invitaţia ta de a rămâne aici. Făcând aşa o ofertă îţi dai şansa de a părea rezonabilă şi dispusă să faci compromisuri, dar, în acelaşi timp, eşti în siguranţă pentru că ştii că nu voi accepta. Nu pot scăpa de sentimentul că există alte motive, mai profunde, din cauza cărora ai plecat.

Juliet îl privi pe soţul ei cu groază. Ar fi trebuit să ştie că nu putea să-l păcălească, nu Ross, care o înţelesese mai bine decât oricine altcineva vreodată. Nesigură, ea spuse:

– Cauţi mistere care nu există. Să ştii că ţi-am spus adevărul.

– Ah, dar e tot adevărul? Într-un fel, eu nu cred. Vocea i se înăspri. Dumnezeu ştie că am încercat să fiu corect.

Nu te-am amenințat fizic sau financiar. În schimb, îmi datorezi măcar adevărul.

Asaltul lui îi spulberă stăpânirea de sine și, înainte de a se putea cenzura, ea strigă:

– Dacă ți-aș spune tot adevărul, m-ai urî, și nu aș putea suporta asta!

El rămase țintuit locului, chipul încremenindu-i ca marmura, singurul lucru viu fiind durerea din ochii lui.

– Deci, mai este și altceva. Spune-mi ce este, Juliet, pentru că eu nu pot găsi un singur lucru blestemat pe care ai putea să mi-l spui și m-ar face să mă simt mai rău decât mă simt acum.

Așezându-se pe divan, ea își îngropă fața în mâini.

– De ce nu poți să accepți că mariajul nostru s-a încheiat? spuse ea, cu vocea sfâșiată de suferință. Am spus-o înainte și acum o voi spune din nou: divorțează de mine. Apoi căsătorește-te cu o femeie care te va iubi așa cum meriți. Uită că m-ai cunoscut vreodată.

– Chiar crezi că e atât de simplu? spuse el cu amărăciune. Nici o curte nu poate dizolva legăturile care ne țin împreună. Anii și distanța nu au făcut-o înainte și nu o vor face nici de-acum.

– Ai putea crede asta astăzi, spuse ea obosită, dar atunci când vei fi înapoi în Anglia, tot acest interludiu ciudat îți va părea doar un vis urât. Și pentru că nu vei mai fi bântuit de întrebări despre locul și modul în care trăiesc, vei putea, în cele din urmă, să te eliberezi de mine.

El traversă încăperea spre ea și îi prinse bărbia cu mâna, forțând-o să se uite la el.

– Foarte bine, putem termina asta chiar acum. Înțeleg că divorțul este ușor de obținut conform legilor islamice – un bărbat îi spune pur și simplu soției sale: „Divorțez de tine", de trei ori. Desigur, nu va fi o procedură legală, dar acum este șansa ta. Dă-i drumul, divorțează de mine dacă crezi că este atât de ușor.

Atunci când ea îl privi nedumerită, Ross spuse cu sălbăticie:

– Spune-o, Juliet! Repetă „Divorțez de tine" de trei ori și mă voi întoarce în Anglia, găsind o cale de a legaliza despărțirea.

Când îşi dădu seama că era serios, ea înghiţi în sec, apoi murmură:

– Divorţez de tine.

Simţi că nu mai poate vorbi.

– Din nou, Juliet, spuse el prompt, cu ochii negri de furie. Spune-o încă de două ori şi voi accepta că mariajul nostru s-a încheiat.

După ce îşi linse buzele uscate, ea încercă pentru a doua oară. Încă şase cuvinte şi ea ar face ceea ce trebuia: l-ar elibera pe Ross.

– D-divor... Amuţi şi începu să tremure violent. Nu pot, suspină. Nu pot spune aşa ceva.

– Nici nu credeam că poţi. El îi eliberă bărbia şi se îndepărtă, spunând cu o violenţă abia reprimată: Dacă tu nu poţi pune capăt căsătoriei noastre, nu te aştepta să o fac eu pentru tine.

Ea crezuse întotdeauna că puterea lui interioară era nelimitată, dar slăbiciunile ei îl împinseseră dincolo de limitele sale. Cu o claritate chinuitoare, văzu cât de mult îl rănise.

– Foarte bine, ai demonstrat cât de mult am greşit crezând că divorţul este o soluţie realistă, spuse ea furioasă. Dar dacă nu putem pune capăt căsătoriei noastre, atunci măcar îngăduie să ne despărţim paşnic.

– Eu, unul, mă simt neobişnuit de neliniştit. Se întoarse pentru a o înfrunta din nou. Vorbeşti de parcă căsătoria noastră ne-ar privi doar pe noi, dar ai luat în consideraţie posibilitatea că ai putea fi însărcinată? Este cu siguranţă posibil, având în vedere că ne-am purtat ca iepurii în călduri. Subiectul a fost atins pe scurt în Buhara, când mă gândeam că era foarte probabil să fiu ucis, dar acum că am supravieţuit, sunt interesat personal de ce va urma. Dacă vom avea un copil, îl vei creşte aici, la mii de kilometri depărtare de moştenirea sa? Voi avea vreun cuvânt de spus în educaţia lui?

Ea nu se aşteptase la asta şi începu să clatine din cap, nu ca răspuns la întrebările lui, ci ca un semn involuntar al incapacităţii de a înfrunta aceste subiecte.

Se lăsă o tăcere sfâşietoare. Apoi Ross explodă, mai furios decât îl văzuse vreodată:

– Înţeleg. Presupun că eşti de părere că asta nu va fi o problemă. Cât de naiv sunt! Chiar dacă ai fost suficient de ghinionistă pentru a deveni o victimă a biologiei, există modalităţi de a avea grijă de asta, şi eu sunt sigur că ştii care sunt. El se răsuci şi porni mânios spre uşă. Dacă vei descoperi o sarcină inoportună şi vei decide să îi pui sfârşit, nu-mi spune. Nu vreau să ştiu.

În final, Juliet renunţă. Pentru că se părea că toată această luptă chinuitoare fusese menită pentru a se ajunge la acest moment, când ea ştiu, dincolo de orice umbră de îndoială, că avusese dreptate să creadă că nu mai exista cale de salvare pentru căsnicia lor.

– Nu te comporta aşa, Ross, îl imploră ea, cu vorbe smulse din inima ei. Faci ca totul să fie de o mie de ori mai rău. Apoi, se prăbuşi. Rămasă fără cuvinte, ea căzu în genunchi şi îşi îngropă capul între braţe pe divan, izbucnind într-un hohot incontrolabil.

– La dracu'! înjură Ross, cu vocea răguşită.

Apoi se duse lângă ea, strivind-o în braţele lui şi legănând-o înainte şi înapoi de parcă ar fi fost un copil.

– Îmi pare rău, Juliet, spuse el şoptind îndurerat. Atât de rău. Nu vreau să te rănesc, dar toată această situaţie afurisită mi se pare de neînţeles şi îmi vine să distrug lumea cu mâinile goale. Din moment ce eu te iubesc şi tu mă iubeşti, chiar nu înţeleg de ce nu putem fi împreună.

Într-o parte întunecată a minţii ei, îndepărtându-se de femeia distrusă din braţele lui Ross, Juliet îşi dădu seama că exista un avantaj în acest lucru, pentru că se putea folosi de vina lui pentru a opri căutarea adevărului care avea să ducă la dezastru. Nu era mândră de ea însăşi, dar imediat ce fu în măsură să vorbească într-o manieră coerentă zise:

– Trebuie să încetăm să ne mai distrugem unul pe celălalt, Ross. Se aşeză pe călcâie ca să-i poată vedea faţa. Acceptă că aşa trebuie să se întâmple ca să ne putem despărţi în pace, mai degrabă decât cu amărăciune. Întinse mâna şi o luă pe a lui. Vino în pat, unde ne putem vindeca unele dintre rănile pe care ni le-am făcut unul celuilalt în seara asta. Stai aici la Saravan

un pic mai mult, până când intensitatea din ultimele luni va avea şansa să pălească. Apoi, poţi pleca fără a suferi atât.

– Nu ceri prea mult, nu-i aşa? Obosit, el îşi atinse bandajul de la cap, de parcă l-ar fi durut. Nu mă aştept ca dragostea pentru tine să pălească – nu s-a întâmplat în doisprezece ani, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Şi în timp ce sunt de acord că ar fi mai înţelept să negociem un acord, mai degrabă decât să ne sfâşiem reciproc, sunt de-a dreptul incapabil să fac dragoste cu tine ştiind că aceasta ar fi ultima oară. A fost destul de greu în această dimineaţă, când am avut încă un pic de speranţă, dar acum ar fi imposibil. Zâmbi amar. Se pare că instinctul meu de autoconservare încă funcţionează. Deşi am făcut destule lucruri dificile şi periculoase la viaţa mea, nu sunt destul de nesăbuit încât să-ţi îngădui să-mi sfâşii inima în bucăţi, apoi să le calci în picioare.

Un fior rece o străbătu pe Juliet şi începu tremure. Deci, în cele din urmă, sfârşitul sosise.

Ross se ridică, apoi o ridică în picioare trăgând de mâna pe care încă o ţinea într-a sa. Ridicându-i degetele către buzele lui, el le sărută o dată, foarte tandru, apoi le dădu drumul.

– Voi dormi în camera în care am stat la prima mea vizită. Mâine, dacă-mi vei da o escortă, voi pleca spre Teheran. Cu cât se sfârşeşte mai repede, cu atât mai bine pentru amândoi.

Ea îşi muşcă buzele pentru a nu izbucni în lacrimi, dar încuviinţă absent. Ross se întoarse şi traversă camera, fără ca paşii săi să se audă pe covorul gros. Ea îl privi plecând, memorând fiecare detaliu. Înălţimea lui şi rafinamentul, paşii mari, felul în care *chapan*-ul maro flutura pe umerii lui largi, valurile de cârlionţi aurii ai părului, care aproape că îi atingea vârful umerilor şi ar fi trebuit tuns.

El deschise uşa, păşi fără să se uite înapoi, apoi o închise în urma sa. Se sfârşise.

capitolul 27

Juliet nu era sigură cât de mult timp stătuse pe divan, privind în gol spre peretele opus. Știa că merita tot ceea ce el spusese și încă și mai mult de-atât, însă asta nu făcea agonia mai ușor de îndurat. Era ciudat cum puteau exista laolaltă mai multe feluri de suferințe, fiecare separată și distinctă. Și mai ciudat era că, în mijlocul atâtor dureri adânci, mai exista încă loc pentru a simți un anumit gen, foarte personal, de umilință, provocată de refuzul lui de a petrece noaptea cu ea.

Chiar și pereții păreau să emane suferința celor întâmplate în ultima oră. Brusc, Juliet simți că s-ar sufoca dacă ar mai sta o clipă în plus în acea încăpere.

După ce își strecură o pereche de sandale în picioare, merse afară și străbătu curtea largă, apoi se urcă în vârful zidului masiv care înconjura fortăreața. Precum un castel european medieval, zidul era suficient de lat pentru ca mai mulți oameni să poată merge pe el alături, în același timp, existând de asemenea și un parapet pentru a-i proteja pe apărători.

Era târziu și cea mai mare pare din Saravan dormea, cu excepția câtorva gărzi, aflate în turnurile de pază. Juliet începu să se plimbe de-a lungul zidului, vag recunoscătoare pentru adierea răcoroasă și pentru sentimentul plăcut de spațiu deschis. Noaptea era frumoasă, lumina unei luni de ceară aruncând sclipiri de argint peste dealurile colțuroase, dar un peisaj spectaculos nu reprezenta un antidot pentru noaptea întunecată a sufletului.

Din partea vestică a fortăreței putea vedea dealurile coborând până spre Karakum, ale cărui dune se întindeau până spre Buhara. Se întoarse, nemaivrând să se gândească la tot ce se întâmplase de când umblase ultima dată pe aceste ziduri.

Pornind din nou, văzu că mai era cineva care rătăcea în noapte. Când văzu prima dată silueta înaltă, cu capul descoperit, sprijinindu-se de parapet, inima ei tresări de teamă că ar putea fi Ross. Apoi bărbatul îi auzi pașii și privi în direcția ei. Ian.

În săptămâna ce urmase salvării lui din Puţul Negru, de-abia vorbiseră, şi nu doar din cauză că traversarea dificilă a deşertului nu era favorabilă simplelor conversaţii. Perioada de prizonierat a fratelui său părea să-l fi schimbat într-un mod fundamental. Se închisese în sine atât de mult, încât era dificil să-ţi aminteşti exuberanţa care fusese odinioară trăsătura lui caracteristică.

Ţinând seama de ceea ce îndurase, o asemenea schimbare nu era surprinzătoare. Totuşi, acum era aproape un străin şi ea nu ştia cum să-i vorbească. Cu toate că ultimul lucru pe care îl dorea era tovărăşia, el o văzuse şi acum nu se mai putea întoarce.

Şovăind, i se alătură, sperând că întunericul îi va ascunde semnele nefericirii de pe chip. Lumina lunii era suficient de strălucitoare încât să arate că fratele ei arăta mult mai bine: relaxat, bărbierit şi cu părul tuns conform modelului european.

– Ce îmbunătăţire impresionantă! remarcă ea.

– Uimitor ce pot să facă somnul profund, o masă bună şi o vizită la baie pentru mintea şi trupul omului, spuse el, în timp ce se întoarse cu faţa către ea.

Ea arătă cu mâna spre ochiul lui drept, care era acum acoperit cu un petic negru.

– Foarte elegant.

– Nu ştiu dacă e aşa, dar cel puţin nu voi speria copiii mici. Dus pe gânduri, atinse cu degetele peticul. Asta s-a întâmplat când oamenii emirului au încercat să scoată de la mine mărturisirea că sunt spion. Celălalt ochi a fost rănit în acelaşi timp, dar s-a vindecat fără a suferi stricăciuni permanente.

– Slavă Domnului pentru asta, spuse ea cu râvnă. Ai avut noroc.

– Aşa este. Pierderea vederii la un ochi este o pacoste, dar pierderea amândurora ar fi fost un dezastru.

El se întoarse spre zid şi privi în exterior, spre deşert.

– Peste aproximativ două săptămâni, ar trebui să fiu pregătit să cobor către Golful Persic şi să iau o navă înapoi spre India.

Juliet se încruntă. Nu voia ca el să plece înainte să aibă șansa de a recupera o parte din anii pierduți.

– Nu e nici o nevoie să te grăbești – poți să stai aici cât de mult dorești.

Îl lovi încet peste coaste cu arătătorul.

– Aș vrea să te pun la îngrășat. De asemenea, mama așteaptă la Constantinopol ca Ross să se întoarcă. A jurat că nu va merge acasă până când el nu se va întoarce în siguranță. În anotimpul acesta, ar dura numai câteva săptămâni să mergi acolo, iar ea ar fi încântată să te vadă. Supraviețuirea ta va confirma faptul că intuiția maternă funcționează.

– O dată, instinctul ei a avut dreptate.

Ian zâmbi vag, razele palide ale lunii luminându-i fața slabă.

– Aș vrea să o văd, dar nu pot să pierd atâta timp. Amintește-ți, sunt un ofițer de armată și trebuie să mă întorc la datorie, să raportez ce s-a întâmplat. În plus, am... alte obligații în India.

– Îmi pare rău, am uitat că Ross a spus că erai logodit. Spune-mi, cum este logodnica ta?

– Georgina? Șovăi. Frumoasă și fermecătoare. Păr blond și ochi albaștri. Tatăl ei este colonel, deci va fi o soție minunată de militar. Știe întotdeauna exact ce să spună și ce să facă. După o altă pauză, adăugă: Era cea mai petită fată din nordul Indiei.

În mod deprimant, viitoarea ei cumnată părea să fie genul de femeie care nu s-ar fi înțeles cu Juliet.

– Crezi că ne-am plăcea una pe cealaltă?

– Ei bine, nu cred că v-ați displăcea.

Ian scutură din cap, apoi își puse mâinile încordate pe zidul de piatră, în timp ce spuse cu o frustrare neașteptată:

– În fiecare zi petrecută în acea blestemată de gaură împuțită m-am gândit la Georgina.

Ea a devenit un simbol a tot ceea ce este curat, sănătos și întreg – a tot ceea ce mă temeam că nu voi mai simți vreodată. Și, totuși, în mintea mea, chipul ei este încețoșat. Nici măcar nu pot să-mi amintesc cum arată.

– Nu este deloc surprinzător, ţinând cont că au trecut aproape doi ani de când ai văzut-o ultima dată, spuse mângâietor Juliet. India trebuie să ţi se pară acum îndepărtată şi iluzorie, dar atunci când te vei întoarce la vechea ta viaţă, totul va fi ca înainte.

– Nu ştiu dacă pot să mă întorc la vechea mea viaţă, spuse el cu o voce scăzută şi tristă.

Toate credinţele mele s-au sfărâmat şi nu ştiu dacă bucăţile se vor mai potrivi la loc.

Cuvintele deznădăjduite ale fratelui său o făcură pe Juliet să se simtă mai apropiată de el decât în orice alt moment de când se întâlniseră în Buhara, căci, în amărăciunea lor, erau cu adevărat rude. Ea îşi puse mâna deasupra mâinii lui, aflate pe piatra rece.

– Acordă-ţi timp, Ian, spuse ea cu blândeţe. Eşti liber doar de o săptămână. Şi, după tot ce-ai pătimit, nu ar fi surprinzător ca rănile morale să necesite mai mult timp pentru a se vindeca decât cele fizice.

Voise să-l consoleze, dar, spre groaza ei, propriile cuvinte subminară propria stăpânire de sine fragilă. Pe măsură ce tristeţea o copleşi, îşi plecă privirea, într-o încercare zadarnică de a-şi ascunde lacrimile. Distras de la propria suferinţă, Ian spuse cu îngrijorare:

– Ce s-a întâmplat, Juliet? E ceva legat de Ross?

– Pleacă mâine spre Anglia. Nu cred că ne vom mai vedea vreodată. Îşi şterse lacrimile cu mâneca de la caftanul de mătase, apoi spuse neputincioasă: Of, Ian, am stricat atât de tare lucrurile! Acum doisprezece ani, l-am părăsit pe Ross într-un acces de nebunie temporară, apoi am continuat să greşesc până când greşelile au devenit de neiertat. Iar acum e prea târziu.

– Ross nu vrea să te primească înapoi? spuse Ian, surprins. Am crezut întotdeauna că era unul dintre cei mai înţelegători bărbaţi pe care i-am întâlnit vreodată. Cu siguranţă pare să te iubească în continuare.

Ea clătină din cap.

– Vrea să merg cu el, dar eu nu pot. El nu ştie ce s-a întâmplat cu adevărat, iar eu nu sunt în stare să-i spun. Glasul i se frânse. Îl rănesc îngrozitor, dar dacă i-aş spune adevărul l-aş răni şi mai tare.

Pentru o clipă, îi veniră în minte cuvintele lui Ross: „Nu pot găsi un singur lucru blestemat pe care ai putea să mi-l spui și m-ar face să mă simt mai rău decât mă simt acum."

Problema era că Juliet știa mai bine decât el cum stăteau lucrurile.

– Ce s-a întâmplat? întrebă delicat Ian. Este ceva ce măcar i-ai putea spune unui frate, dacă unui soț nu?

Juliet se gândi să spună dintr-o suflare toată povestea sordidă, dar i se întoarse stomacul pe dos doar la simplul gând.

– Nu, șopti ea. Nu pot să spun nimănui. Pur și simplu nu pot.

– Încearcă, spuse Ian cu hotărâre. Dacă ai un secret care îl afectează pe Ross, este un lucru egoist să-l păstrezi pentru tine. Lasă-l să hotărască singur.

Vocea lui se înmuie.

– Fericirea este un bun fragil, care se pierde ușor și se recâștigă și mai greu. Nu renunța la ea pentru că ai făcut ceva prostesc acum doisprezece ani. Brațele lui o apucară pe după umeri. Când mi-ai scris și mi-ai spus că te măriți atât de tânără, am crezut că ești nebună, spuse el amintindu-și. Apoi am venit pentru nuntă și l-am cunoscut pe Ross și am decis că el era cel nebun, pentru că voia să se căsătorească cu o femeie țâfnoasă precum sora mea cea mică.

Rănită, Juliet încercă să se tragă din îmbrățișare, dar brațele fratelui său o strânseră și mai tare.

– Arată capului familiei tale puțin respect, vulpe, ordonă el, cu o urmă de umor în glas. Adevărul este că voi doi vă potriviți, în mod straniu, unul cu celălalt. Lucrul acesta era adevărat când te-ai căsătorit și este și mai adevărat acum. Nu lăsa ceva atât de prețios să fie distrus fără să încerci să faci tot ce-ți stă în putință ca să-l salvezi.

Incapabilă să se mai controleze, Juliet începu să plângă cu suspine adânci, dureroase, care îi chinuiau întregul trup. Brațul fratelui său rămase s-o protejeze, călduros și reconfortant. În ciuda faptului că era slab,

avea puterea tenace a sârmei de oţel. Ian o ţinu în braţe până când lacrimile ei încetară.

– Când eram copii, credeam că erai cea mai curajoasă persoană din lume, murmură el. Am fost împins până la limitele curajului ca să ţin pasul cu tine. Foloseşte-te acum de acea vitejie. Nu lăsa frica să te oprească să-i spui lui Ross adevărul. E foarte posibil ca el să te surprindă.

Juliet scoase un sunet care era ceva între râset şi sughiţ.

– Credeai că sunt curajoasă? Când te urmam în ştrengăriile tale, eram de obicei îngrozită, dar nu îndrăzneam să recunosc, de teamă că vei fi dezgustat şi nu mă vei mai lăsa să merg din nou cu tine.

– Serios? Atunci este un miracol că nu am fost omorâţi amândoi în timp ce încercam să ne dovedim temeritatea unul altuia.

Îi şterse cu mâna sa o lacrimă de pe obraz.

– Du-te şi fii curajoasă, Juliet. Laşitatea costă mai mult şi doare mai tare.

Ea închise ochii şi îşi sprijini capul de umărul lui Ian, sperând că o parte din forţa lui oţelită se va scurge în ea. Să-i spună lui Ross ce s-a întâmplat nu era ceva ce ar fi solicitat cel mai tare curajul, deşi Dumnezeu ştia că mărturisirea ar fi fost chinuitor de dureroasă.

Şi totuşi, trebuia să-i spună. Pentru că adevărul era atât de dificil de recunoscut, nu-şi dăduse seama niciodată, până când Ian nu-i sublinie acest lucru, cât de egoistă era reticenţa sa. Nu voise ca Ross să o urască, dar ura era singurul lucru care ar fi putut să-l convingă să pună capăt căsătoriei lor.

Aşa cum spusese el, îi datora adevărul şi, în sensul cel mai profund al cuvântului, adevărul avea să-l elibereze. Nu şi pe ea; ea era întemniţată într-o cuşcă făurită de sine însăşi, dar de dragul lui Ross trebuia să găsească puterea să-i dezvăluie tot ce se întâmplase în Malta. Nu numai că avea să-l elibereze, dar de asemenea avea să-i scurteze suferinţa, căci nu avea să-şi mai facă iluzii în legătură cu ceea ce ar fi putut fi.

Ar fi fost o dovadă ciudată de iubire, dar era cea mai mare de care era capabilă Juliet. Era, de asemenea, testul final al curajului său. Deschizând ochii, ea spuse:

– Foarte bine, Ian, încă o dată mi-ai dovedit că mă pretind a fi mai curajoasă decât sunt în realitate. Voi face ceea ce trebuia să fac cu mult timp în urmă.

– Bravo. Întotdeauna am știut că poți să faci orice.

– Te-am păcălit din nou, spuse ea, chicotind. Sunt atât de bucuroasă că ești în viață, Ian!

– Și eu. El îi îmbrățișă umerii. În mijlocul întregii drame a evadării din Buhara, nu am spus niciodată propriu-zis mulțumesc, dar crede-mă, vă sunt profund recunoscător pentru ceea ce tu și Ross ați făcut, și mamei la fel. Sunt norocos să am o asemenea familie.

Nu fură necesare mai multe cuvinte, căci tăcerea era plină de apropierea despre care Juliet crezuse cu teamă că era pierdută pentru totdeauna. Pentru aceasta măcar, dacă nu pentru altceva din cele întâmplate în această noapte cumplită, era profund bucuroasă.

Știind că hotărârea ei nu va ține mult timp, Juliet merse în dormitorul ei doar atât cât să-și pieptene părul, să-și dea cu apă rece pe față și să se înarmeze cu mai multe batiste – mari, de genul celor care puteau fi folosite serios, nu din cele decorative. Apoi luă o lampă cu ulei și își făcu drum pe coridoarele întunecate spre camera lui Ross.

Ușa era descuiată, așa că intră și atârnă lampa de un cârlig, apoi merse lângă pat și îl privi pe soțul său. Chiar și în somn fața sa arăta încordată. Când îi atinse umărul, ochii lui se deschiseră instantaneu și întregul trup îi tresări, dar el nu se mișcă. După un lung moment de studiere reciprocă, el spuse:

– Sper în mod sincer că aceasta nu este o tentativă nechibzuită de a mă seduce pentru a ceda vremelnic.

Ross nu avea de gând să-i ușureze misiunea.

– Nimic de genul acesta. Sunt aici pentru că am hotărât că aveai dreptate. Îți datorez adevărul, indiferent cât de dureros ar fi. Vocea îi tremură. Numai să nu spui mai târziu că nu te am avertizat.

– Ce se întâmplă după aceea?

Se ridică în capul oaselor, cearşaful încreţit căzându-i pe mijlocul despuiat. Lumina gălbuie îi sublinia trupul cu o claritate care îi făcea inima să se oprească: umerii largi, muşchii tari, părul poleit, unde un bandaj îngust acoperea rana pe care o căpătase cu o zi înainte. Aceasta şi vânătăile negre-albăstrii pe care le suferise în cădere îl împiedicau să pară inuman de perfect.

Întorcându-şi privirea de la el, ea spuse:

– Asta depinde de tine. Începu să umble nervoasă prin cameră, oprindu-se în capătul întunecat. Mai bine îţi spun totul repede, înainte să-mi pierd curajul.

– Te ascult.

Vocea lui era foarte joasă, de parcă s-ar fi temut că un cuvânt puternic ar face-o să-şi ia zborul. Strângând şi desfăcând pumnii, ea spuse:

– Ce ţi-am spus despre temerea de a mă pierde dacă aş fi rămas în Anglia era adevărat. Câteodată mă temeam că voi fi înghiţită de tine, voi dispărea în întregime – nu din cauza a ceva ce ai făcut tu, ci din cauza propriei slăbiciuni. Crescând, a trebuit să mă lupt împotriva tatălui meu ca să fiu eu însămi. Am reuşit, dar nimic nu m-a pregătit pentru căsătoria cu tine – pentru a fi atât de tare îndrăgostită încât, dacă mi-ai fi cerut sufletul, ţi l-aş fi dat într-o clipă. Totuşi, cu timpul cred că aş fi devenit suficient de puternică, încât să fiu atât soţia ta, cât şi eu însămi. Apoi s-a întâmplat ceva ce mi-a transformat teama într-o groază copleşitoare, încât am simţit că trebuie să fug. Am descoperit că... Se opri din mers şi înghiţi în sec, fiindu-i aproape imposibil să spună ceea ce nu mai spusese niciodată cu voce tare. Am descoperit că eram însărcinată.

Riscă să-i arunce o privire lui Ross şi văzu că acesta se uita la ea de parcă ar fi fost o străină, chipul lui fiind împietrit. Într-un şuvoi de cuvinte, ea continuă:

– Nu mă simţeam suficient de matură ca să fiu soţie, dar m-am căsătorit cu tine pentru că eram prea îndrăgostită să nu o fac. Vestea că voi deveni curând mamă m-a îngrozit.

Mult mai târziu, am ajuns să înţeleg că o parte a problemei era teama că voi ajunge precum mama mea.

Cred că odinioară a avut un spirit propriu, dar faptul că a crescut patru copii şi că era total dependentă de soţul ei îl distrusese. Viaţa ei se învârtea în jurul încercărilor de a împăca un om dificil, un tiran. Am jurat că nu voi fi niciodată ca ea.

– Credeai despre mine că sunt un tiran, la fel ca tatăl tău? întrebă el cu o voce periculos de controlată.

Ea făcu un gest clar de negaţie cu mâna.

– Nu, bineînţeles că nu, dar ai fi mers în direcţia opusă şi ai fi devenit prea atent, prea protector. Dacă ai fi ştiut că sunt însărcinată, m-ai fi învelit într-un cocon. M-ai mai fi dus în aventuroasa călătorie în Orientul Mijlociu pe care o planificaserăm?

– Nu ştiu. Cu siguranţă aş fi fost îngrijorat în legătură cu sănătatea ta. Mâna care se odihnea pe genunchiul lui se încleştă. Ai dreptate. Nu aş fi vrut să-ţi asumi riscuri inutile.

Ea simţi o vagă satisfacţie atunci când el îi confirmă bănuielile, dar se grăbi să adauge:

– Asta era doar o parte a problemei. Cea mai mare parte a fricii mele era profund iraţională. Începu din nou să se plimbe, căutând cuvintele care să poată explica inexplicabilul. Aveam... senzaţia că sunt condamnată, aveam convingerea că traiul împreună ne-ar fi distrus pe amândoi; aş fi devenit o femeie pe care aş fi disprețuit-o, iar tu nu m-ai fi putut iubi şi doar datoria te-ar fi ţinut lângă mine. Cu toate acestea, nu puteam să vorbesc despre temerile mele, deoarece sarcina ar fi trebuit să fie un motiv de bucurie – eram sigură că nimeni nu ar înţelege, că era ceva groaznic de greşit în legătură cu mine pentru că mă simţeam în acel fel.

Mă simţeam captivă într-o situaţie imposibilă. Când ai plecat pentru câteva zile ca să-ţi vizitezi naşul suferind, am început să-mi asum riscuri enorme când mergeam călare, sperând în secret la un accident care ar fi putut rezolva problema. Atunci mi-am dat seama că trebuie să fug, înainte să se întâmple ceva groaznic şi înainte ca sarcina mea să fie atât de avansată încât să observi. Am fugit dintr-un impuls de moment şi am luat

o navă spre Malta, pe care familia mea o vizitase odată, şi de care îmi aminteam cu drag.

Capul îi pulsa şi duse o mână la tâmplă, ştiind că durerea se datora faptului că se apropia de partea cea mai rea.

– Până am ajuns în Malta, ştiam că făcusem o greşeală teribilă, dar eram, de asemenea, sigură că tăiasem toate punţile care mi-ar fi îngăduit să mă întorc vreodată înapoi. În nebunia mea logică, ştiam că poate vei vrea copilul pentru că ţi-era moştenitor sau, cel puţin, pentru că te-ai simţi responsabil pentru el, dar cu siguranţă nu ai ierta niciodată o soţie care te-a supus la o asemenea umilinţă publică. Închise pentru scurt timp ochii, amintindu-şi. Dacă aş fi ştiut că vii după mine – dacă ai fi ajuns cu câteva ore mai devreme, totul ar fi fost diferit, spuse ea cu disperare. Dar aceste „dacă" nu merită praful de puşcă de care ar fi nevoie ca să le arunci în aer.

Inspiră cu o tristeţe sfâşietoare.

– Încă nu înţeleg de ce am făcut ceea ce am făcut. Nu mai exista cale de întoarcere în momentul în care am ales să te trădez. Dar aveam optsprezece ani şi eram o proastă, disperat de singură şi sigură că eram deja nenorocită. Contele d'Auxerre era amuzant şi măgulitor, şi arăta puţin ca tine. Înghiţi în sec. M-am gândit că, pentru o noapte, ar putea să ţină singurătatea la distanţă, aşa că atunci când mi-a cerut să vină în camera mea... l-am lăsat.

Cu o voce la fel de tăioasă precum sticla ciobită, Ross spuse:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Juliet, nu-mi mai spune despre asta.

– Te rog, fii îngăduitor cu mine, îl rugă ea. Trebuie să ştii ca să înţelegi ce s-a întâmplat mai târziu. Făcu o grimasă ce exprima regretul amarnic. E greu de crezut cât de naivă eram. Fetele sunt avertizate să nu rămână niciodată singure cu bărbaţii, deoarece o atingere masculină va stârni din partea noastră un comportament nesăbuit, iar eu, mai mult sau mai puţin, credeam asta, deoarece atunci când m-ai atins, mi-am pierdut cu siguranţă judecata şi controlul. Eram convinsă că, dacă

aş sta alături de un alt bărbat, ar fi la fel, dar am crezut că, timp de câteva ore, poate voi uita de nefericirea mea.

Paşii ei neliniştiţi o aduseră lângă zid, iar ea se opri, privind fără să vadă tencuiala aspră.

– M-am înşelat amarnic, spuse ea, nenorocită. Mi-am dat seama în curând că făcusem o altă greşeală îngrozitoare, dar... am simţit că nu mai pot să dau înapoi, nu după ce fusesem de acord. Mi-a fost scârbă de fiecare clipă, nu din cauză că făcuse ceva anume... ci doar pentru că nu erai tu. M-am simţit ca o târfă. L-am dispreţuit şi chiar mai mult m-am dispreţuit pe mine. Eram prea ruşinată ca să recunosc cum mă simţeam, aşa că am pretins că nu s-a întâmplat nimic, dar l-am făcut să plece cât am putut de repede.

Juliet se întoarse spre Ross, ochii ei cenuşii fiind la fel de întunecaţi şi de învolburaţi precum rotocoalele de fum.

– A fost singura dată când am încălcat jurământul căsătoriei, Ross. Am urât atât de mult ceea ce făcusem, încât nu am putut suporta niciodată să las un alt bărbat să mă atingă. Zvonurile care au ajuns în Anglia erau doar atât – zvonuri. Presupun că se datorau faptului că eram tânără şi sălbatică, şi nepăsătoare, dar îţi jur că nu au existat niciodată alţi bărbaţi după acea noapte.

Ross nu mai putu îndura să stea nemişcat, aşa că se ridică din pat şi trase pe el *chapan*-ul, de parcă îmbrăcămintea ar fi putut să-l protejeze de emoţiile întunecate care umpleau camera. Nu se apropie de Juliet; nu îndrăznea. Era o ironie amară să afle că, dacă ar fi ajuns mai devreme la Hotel Bianca, soţia sa l-ar fi primit cu braţele deschise.

În schimb, ajunseseră la distanţă de o uşă unul de altul. Dar, pentru că el ajunsese prea târziu, amândoi se simţiseră părăsiţi şi absolut incapabili să se consoleze unul pe altul. Era un tablou sumbru, dar se pregăti pentru ceea ce era mai rău. Plin de încordare, el spuse:

– Ce s-a întâmplat apoi?

Juliet porni din loc, mişcările ei fiind stângace şi lipsite de graţie.

– M-am simţit murdară, pângărită... la fel de siluită ca şi cum aş fi fost violată, dar era mai rău de-atât, fiindcă eu eram responsabilă. Nimeni nu m-a obligat să fac ceea ce am făcut. A fost greşeala mea de la început la sfârşit. Mai mult decât orice altceva, voiam să mor. Vocea ei scăzu la o şoaptă răguşită. Astfel, a doua zi în zori am mers călare în afara Vallettei, într-un golfuleţ izolat, m-am dezbrăcat şi am intrat în apă.

Ross o privi cu o groază crescândă, imaginea fetei disperate care fusese devenind la fel de clară în mintea sa precum realitatea din faţa lui. Niciodată, nici măcar în timpul celei mai crunte suferinţe, nu se gândise să-şi ia viaţa şi de-abia îşi putea imagina ce fel de durere o făcuse pe Juliet să vrea să se sinucidă. Reamintindu-şi că nu reuşise, el întrebă:

– Cine sau ce te-a salvat?

– Faptul că eram prea laşă, spuse ea dezgustată de sine. Am înotat până am fost prea obosită să-mi mai ridic braţele, apoi m-am relaxat şi m-am rugat pentru uitare, ca să nu mai simt nimic. Dar am descoperit că moartea prin înecare nu este o moarte uşoară. Gura mi s-a umplut de apă, plămânii mă ardeau şi am intrat în panică, eram atât de îngrozită încât am avut puterea să încep din nou să înot. Chiar şi aşa, ar fi trebuit să mor, fiindcă eram atât de departe de mal, dar s-a pornit o vijelie. După modul în care bătea furtuna, am crezut cu adevărat că o să mă înec. Îmi amintesc totul în cele mai mici şi mai îngrozitoare detalii, până în momentul în care mi-am pierdut cunoştinţa. Probabil că ajunsesem foarte aproape de mal, deoarece am aflat mai târziu că am ajuns, în siguranţă, în apropiere de casa unui pescar. El şi soţia sa m-au luat înăuntru, dezbrăcată şi sângerând. Juliet se întoarse spre el, cu chipul la fel de ţeapăn precum al unui mort. Acolo, în casa lor, am avortat. Am omorât copilul nostru, Ross.

Lacrimi tăcute îi curseră pe obraz.

– Ai vrut să afli partea cea mai urâtă, şi aceasta este: Am încercat să mă omor pe mine şi, în schimb, am ucis copilul nostru.

Îl avertizase, dar, chiar şi aşa, şocul sălbatic, visceral al poveştii ei era mai mare decât orice şi-ar fi putut imagina el. Se simţea ca şi cum o bandă de fier se strângea în jurul pieptului său, zdrobindu-i inima şi sufletul.

Orbit, se întoarse spre fereastră şi trase obloanele, plămânii săi torturaţi zbătându-se după aer. Privi cu ochii pierduţi în noaptea goală, atât de impregnat cu durere, încât nu putea să separe suferinţa lui de cea a lui Juliet.

Deci, avuseseră odată un copil împreună. Copilul ar fi avut acum aproape doisprezece ani, dar ar fi fost un fiu sau o fiică? Roşcat sau blond, sau o variaţie neaşteptată? Încercă să se concentreze asupra unei imagini, dar nu reuşi. În schimb, mintea lui scoase la iveală, pe neaşteptate, o amintire pe jumătate uitată.

Ross era singurul copil pe care mama sa reuşise să-l nască. Pe când ajunsese deja om în toată firea, aceasta îi spusese că mai pierduse trei sarcini după naşterea lui.

Din cauza firii ei, mama lui fusese supranumită Ducesa Veselă, în timp ce sora ei geamănă mai tăcută, mama Sarei, fusese numită Ducesa Zâmbitoare. Dar o dată, pe când Ross avea în jur de patru ani, o găsise pe mama sa încovrigată în colţul sălii mari din conacul din Norfolk, plângând isteric, iar frumosul ei chip era zgâriat de unghiile ei ca nişte gheare.

Îngrozit, fugise după ajutor. Trecuseră mai multe ore până când tatăl său putuse să plece de lângă soţia sa suficient de mult încât să-şi caute fiul, care se ascundea într-un colţ al podului, prea mic pentru ca un adult să poată pătrunde acolo.

Ducele îl convinsese pe Ross să stea în poala lui. El însuşi marcat de durere, îi explicase că ei doriseră un alt copil pe care să-l iubească la fel de mult ca şi pe el, dar nu era dat să fie, iar mama sa plângea după copilul care nu se va naşte niciodată.

Trecuse mult timp până când ducesa redevenise persoana de dinainte, şi nu mai avusese alte sarcini; Ross bănuia că tatăl său lua măsuri ca să se asigure că soţia sa nu va mai îndura vreodată o asemenea pedeapsă emoţională şi fizică.

Dar Ross nu uitase durerea părinților săi. Doisprezece ani mai târziu și aflându-se într-o țară îndepărtată, își plângea propriul copil pierdut. Și totuși, această supărare era doar una dintre multe altele, o durere vagă, nu foarte reală. Exista ceva mult mai important în relatarea smulsă cu forța de la Juliet, și avea legătură cu tot ce se întâmplase în Malta. Ca într-un caleidoscop care fusese răsturnat, trecutul tocmai luase o cu totul altă formă.

Acum că știa totul, putea să o creadă când pretindea că nu încetase niciodată să îl iubească, căci era clar că ceea ce îi despărțise nu era lipsa iubirii, ci vina care îi distrugea sufletul. Dacă circumstanțele ar fi fost inversate, era foarte posibil ca și el să se fi simțit la fel de nedemn și să fi încercat să se autodistrugă, asemenea ei. Înțelegând acele lucruri, îi era imposibil să o condamne.

Vântul îi mângâia chipul asemenea unei mâini reci, iar el își dădu seama că obrajii săi erau umezi. Se crease cumva o simetrie, căci el nu mai plânsese din noaptea aceea din Malta, când jelise pierderea iubitei sale soții. Atunci, lacrimile sale fuseseră pentru el însuși, dar de data aceasta, cea mai mare parte din durerea sa era pentru Juliet și pentru că înțelegea cât de diferite ar fi putut să fie lucrurile.

Faptul că își asumase întreaga responsabilitate pentru ce se întâmplase era o dovadă a puternicului simț al onoarei al lui Juliet, pentru că nu încercase să dea vina pe altcineva. Totuși, nici ea nu fusese decât o copilă, atât de confuză și de chinuită, încât încercase să-și ia singură viață.

Prea vie ca să caute din nou moartea, dar convinsă că păcătuise atât de mult încât nu mai putea fi izbăvită, întorsese spatele vieții sale și fugise la capătul lumii. Acolo, contribuise cu toate resursele ei personale și financiare pentru a-i ajuta pe ceilalți.

Ross duse mâna la cap, unde rana de la glonț pulsa sub bandaj, bătând precum tobele regelui din Buhara. Se simțea gol pe dinăuntru, dar nu precum o tobă, ci părea invadat de un vid ciudat, pe care nu îl putea defini. Treptat, își dădu seama că era pustiirea izbăvirii,

nu a pierderii. Timp de ani întregi, moştenirea căsătoriei sale fusese reprezentată de durere, vină şi furie.

Durerea era o parte fundamentală din ceea ce îl modelase, dar acum că ştia că Juliet nu plecase din cauza vreunui neajuns groaznic din partea lui, vina lui se dizolvă. Infinit mai important, înţelese că şi furia dispăruse.

În Malta, când aflase că soţia sa trădase iubirea şi jurămintele lor de căsătorie, furia îi egalase durerea. Deşi, cu timpul, agonia lui scăzuse până devenise mai degrabă o durere cronică decât o demenţă furioasă, trăise timp de peste doisprezece ani cu furie, chiar şi când el şi Juliet fuseseră atât de apropiaţi în Buhara. Dar acum, că ştia adevărul, furia era înlocuită de compasiunea pentru o fată disperată, îngrozită.

El se întoarse dinspre fereastră. Juliet stătea ghemuită într-un colţ întunecat al divanului, cu capul plecat înainte, părul de o strălucire arămie revărsându-i-se peste genunchii ridicaţi asemenea unui văl funebru.

Soţia sa, plină de căldură şi curaj, calităţi care o făceau unică, diferită de oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Dacă ar fi avut o fire mai simplă sau o onestitate scoţiană mai puţin încrâncenată, căsătoria lor ar fi fost mai uşoară. Totuşi, dacă ar fi fost oricum altcumva decât era, nu ar fi iubi-o la fel de mult pe cât o iubea.

În timp ce o privea pe Juliet, frământarea începu să dispară, lăsând în loc o limpezime spălată de durere. În mod ironic, din nou, el crezuse că ea hotărâse să devină o femeie uşoară şi cu toate acestea ea trăise mai virtuos decât el, iar Dumnezeu ştia că el nu trăise o viaţă de bărbat uşuratic.

După câte se părea, natura le hărăzise amândurora monogamia. O monogamie pătimaşă a unuia cu celălalt.

Un juriu de moralişti ar hotărî că Ross a greşit mai puţin decât s-a greşit împotriva lui, dar Ross nu avea nici un interes în a atribui vreo vină. În opinia lui, tot ce putea face în legătură cu greşelile trecutului era să înveţe cât mai mult din ele; ce conta acum era viitorul.

Dacă exista ceva pozitiv ce putea fi recuperat de pe epava trecutului, iniţiativa trebuia să vină de la el. Juliet

se condamnase singură prea sever pentru a se mai gândi că merita fericirea, aşa că el trebuia să găsească o cale să unească distanţele dintre ei.

Inspiră adânc, apoi traversă camera şi se aşeză lângă ea.

– Ştiu acum partea cea urâtă, Juliet. Ai avut dreptate când ai spus că adevărul doare, dar te-ai înşelat când ai crezut că te voi urî. Încă te iubesc şi vreau în continuare să-mi petrec restul vieţii alături de tine.

Ea înălţă capul, dezvăluind un chip devastat de lacrimi.

– Te-am trădat într-un mod de neiertat, în fiecare fel în care o femeie poate să trădeze un bărbat. Cum e posibil să vrei să trăieşti din nou cu mine?

– Cel mai de neiertat lucru pe care l-ai făcut a fost să mă părăseşti, iar acest lucru poate fi corectat.

Îi desprinse degetele de pe genunchi, apoi luă o mână rece în palmele sale.

– Nu de iertarea mea ai nevoie, Juliet. Ci de propria iertare.

Ea făcu o grimasă.

– Ai spus că sunt precum Lady Hester Stanhope şi e adevărat, căci oamenii care meritau cel mai mult dragostea şi loialitatea mea sunt cei pe care i-am rănit cel mai mult. Tu, familia mea, copilul pe care l-aş fi putut avea dacă nu ar fi fost greşelile mele imorale.

El clătină din cap.

– M-am înşelat, nu eşti precum Lady Hester în privinţele care contează cel mai mult. Ai curajul ei, dar, în timp ce ea era arogantă, tu eşti iubitoare. Te judeci singură mult prea aspru, căci greşelile tale s-au datorat tinereţii şi confuziei, nu răutăţii sau meschinăriei.

Expresia de pe chipul ei arăta că nu era convinsă, aşa că el spuse pe un ton de conversaţie.

– Mama mea cea sinceră a făcut întotdeauna tot ce a putut ca să mă educe în legătură cu femeile, căci era de părere că bărbaţii şi femeile ar trebui să se înţeleagă mai bine unii cu alţii. O dată, mi-a spus că primele luni de sarcină pot să aducă schimbări sălbatice, neaşteptate, de dispoziţie. Cu siguranţă că asta a fost una dintre cauzele panicii iraţionale pe care ai simţit-o atunci când ai descoperit că eşti însărcinată.

Începu să-i frece mâna lui Juliet într-ale sale, încercând să aducă din nou căldură în degetele înghețate.

– Poate ai fi făcut avortul chiar dacă ai fi rămas acasă. Multe sarcini se sfârșesc în primele două sau trei luni. De fapt, dacă sarcina mergea rău, e posibil ca ea să fi afectat modul în care te simțeai. I s-a întâmplat asta soției unui prieten de-al meu. Și ea a fugit, dar fiind mult mai puțin aventuroasă decât tine, a ajuns doar până la casa mamei sale, unde a pierdut sarcina, deși a fost sprijinită mai mult decât ai fost tu. De atunci a avut fără probleme doi copii.

Se lăsă o tăcere lungă, înainte ca Juliet să spună, obosită:

– Dacă asta ar fi adevărat și în cazul meu, ar explica multe, dar nimic nu mă poate absolvi cu adevărat de responsabilitatea acțiunilor mele. Am luat toate hotărârile proaste posibile.

– Dacă cineva nu ia hotărâri proaste la optsprezece ani, atunci când să o facă? El îi deschise mâna și începu să urmărească liniile din palma ei. E foarte bine să ai dreptate, dar prin erorile noastre ne dezvoltăm. Ai făcut greșeli, dar te-ai și pedepsit amarnic pentru ele. Nu crezi că ai suferit destul?

– Dar tu ai suferit la fel sau mai mult pentru greșelile mele, spuse cu mâhnire Juliet. Cum aș putea vreodată să mă revanșez față de tine pentru asta?

El zâmbi puțin.

– E ușor. Poți să compensezi asta fiind soția mea, nu condamnându-mă la o viață de singurătate.

Degetele ei se răsuciră în jurul degetelor lui.

– Nu pot să înțeleg cum de încă mă mai vrei, spuse ea cu disperare.

Nedumerit pentru o clipă, el se întrebă ce putea să facă mai mult, căci spusese deja cât se poate de clar că o iubea și o dorea. Apoi se gândi la povestitorii pe care îi auzise în Orient, care știau să sporească puterea cuvintelor. Merita încercat.

– Lasă-mă să-ți spun un basm.

Ea îi aruncă o privire perplexă, aşa că el o trase de mână. După o scurtă împotrivire, ea îi îngădui s-o scoată din colţ.

Când era aşezată pe perne, lângă el, începu:

– Cu mult timp în urmă, într-o îndepărtată ţară verde, exista un tânăr pe nume Ross. Deşi era demn de încredere, serios, inteligent şi onorabil, nu era foarte interesant. Ross se gândi timp de o clipă. Probabil că toate acele virtuţi neinteresante sunt motivele pentru care era plicticos.

Juliet deschise gura ca să protesteze, dar el spuse cu fermitate:

– Tăcere. Acesta este basmul meu şi îl voi spune în felul meu.

Cu o voce ritmată, el continuă:

– Băiatul avea visuri romantice, voia să viziteze ţări îndepărtate şi să trăiască aventuri, dar fiind – cât timp era treaz – mai mult un observator decât un om de acţiune şi, cum am spus, mai mult decât plictisitor, poate că nu ar fi încercat niciodată să facă din visurile lui o realitate. Nu era un prinţ, nici măcar un lord, decât ca titlu de respect, dar într-o bună zi chiar a întâlnit o prinţesă, pe nume Juliet. Nu numai că era cea mai frumoasă fată din lume, dar ea chiar trăise în ţări străine şi avusese aventuri, nu doar visase la ele.

Când era cu ea, totul părea posibil, soarele strălucea mai puternic, iar ea îl făcea să râdă. Alături de ea, trăia cu adevărat, nu era doar un observator, căci ea scosese la suprafaţă o latură pasionantă a firii sale, pe care el nu ştiuse că o avea. Nu doar pasiunea trupului, ci şi a spiritului.

Ross îi ridică mâna şi îi sărută palma, apăsându-şi buzele de linia inimii.

– Nu ştiuse ce îi lipsea până când n-o întâlnise pe ea. Nefiind un prost şi fiind îndrăgostit nebuneşte de ea, eroul nostru o convinse pe foarte tânăra sa prinţesă să se căsătorească cu el înainte ca aceasta să aibă timp de îndoieli. La început, era sigur că, la fel ca în toate basmele, vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Dar orice poveste care merită spusă are nevoie de un conflict, iar acesta a început în momentul în care

un balaur cu o fire dubioasă o răpi pe prințesă. Sau poate fugise de bună voie cu dragonul – această parte a poveștii este puțin neclară și nu este cu adevărat importantă. Ce conta era faptul că, atunci când plecase, luase lumina soarelui și toate râsetele muriseră.

Ross simți cum Juliet dădea să se îndepărteze de el, așa că își puse brațul în jurul umerilor ei, ca să o țină aproape.

– Nu-ți face griji, povestea nu s-a terminat. În următorii doisprezece ani, eroul nostru a făcut cuvenitele lucruri eroice. A vizitat țări exotice, a avut aventuri, a văzut peisaje minunate și a întâlnit oameni fascinanți. Uneori, a mers acasă și a scris cărți, și a ținut câteva prelegeri, și i s-a spus ce băiat bun și curajos era el.

Uneori – nu foarte des – întâlnea o altă doamnă de care îi plăcea, dar nu găsea niciodată una care să-l facă să uite de prințesa lui pierdută sau care să poată să-i stârnească emoțiile cele mai profunde. Era o viață destul de satisfăcătoare, căci își îndeplinise multe dintre visuri și, undeva pe parcursul drumului, devenise mult mai interesant. Dar niciodată nu-și îndeplinise cel mai adânc, cel mai secret vis dintre toate, acela de a-și găsi prințesa de mult pierdută.

Apoi, chiar înainte ca zilele lui de călătorit să se sfârșească, merse într-o ultimă aventură. Și când făcu acest lucru, o găsi din nou pe Juliet și află că nu era doar cea mai frumoasă femeie din lume, dar și cea mai curajoasă. Din când în când, voia să o întoarcă pe genunchiul lui și să-i lovească frumosul posterior. Mai adesea, voia să facă dragoste cu ea. Când, în cele din urmă, o făcu, își dădu seama că o iubea la fel de mult ca atunci când avea douăzeci și unu de ani.

Ross se întoarse pe divan, astfel încât să fie cu fața către Juliet. Trupul ei era acum mai puțin încordat, iar când o trase înapoi, ea își trecu brațul peste mijlocul lui și își lăsă capul să se odihnească pe umărul lui.

El continuă cu blândețe.

– Prințesa lui simțea că îl trădase, dar el știa că își putea încredința viața în mâinile ei, și o făcu. Împreună erau capabili să reușească imposibilul. Ea chiar îi salvă

viaţa, ucigând un monstru foarte urât, ceea ce nu prea era un lucru potrivit pentru o doamnă, dar era enorm de folositor.

Începu să-i mângâie părul, lăsându-i şuviţele strălucitoare şi mătăsoase să-i alunece printre degete.

– În momentul în care aventura se încheie, eroul nostru îşi iubea prinţesa mai mult decât oricând. Ştia că, dacă nu reuşea să o convingă să vină acasă, nu se va mai bucura vreodată de lumina soarelui, nu va mai avea parte de veselie sau de pasiune.

Renunţând la tonul de povestitor, Ross şopti:

– Crede-mă că te iubesc, Juliet. Vino să începem din nou o viaţă împreună.

Ea îi prinse mâna şi o ţinu lipită de obraz, fără să se uite în ochii lui.

– E ciudat, spuse ea cu o voce sugrumată. Mai mult decât orice pe acest pământ, vreau să-ţi fac pe plac. Obişnuiam să am fantezii că mi-aş sacrifica viaţa pentru tine şi, imediat înainte să mor, tu m-ai ierta. Dar, în timp ce ar fi uşor să sufăr de dragul tău, e greu, atât de greu, să fac ceva care mă va face fericită, când eu nu merit acest lucru.

– Dacă vrei să-mi faci pe plac, nu ai de ales decât să fii tu însăţi fericită, căci atunci când tu eşti tristă, şi eu sunt trist. Degetele lui Ross le strânseră mai puternic pe ale ei. Separaţi, suntem doi oameni neliniştiţi, singuratici, dar împreună ne putem împlini unul pe celălalt. A existat suficientă durere, iubirea mea. E timpul pentru bucurie.

Juliet simţi că i se rupe inima. Nu merita atâta iubire şi loialitate, şi, totuşi, Ross avea dreptate. Exista o legătură pe viaţă între ei. Nimic din trecut nu o rupsese, iar ea ştia instinctiv că nimic din viitor nu o va face.

Şi Ross avusese dreptate să spună că nu de iertarea lui avea ea nevoie, ci de propria iertare. Era timpul să se ierte singură, pentru binele amândurora. Inspiră adânc aer în piept, apoi ridică privirea şi se uită în ochii lui întunecaţi.

– M-am întrebat adesea de ce nu am murit în Malta. Poate... poate pentru a mi se da o şansă să repar tot ce ţi-am făcut.

Forţându-şi lacrimile să rămână nevărsate, îi oferi soţului său un zâmbet tremurător.

– Dacă eşti sigur că ai nevoie de mine ca să fii fericit, te iubesc prea mult ca să spun nu.

Se lăsă un moment de tăcere, când nu mai era nevoie de cuvinte. Apoi Ross întinse mâna şi deschise caftanul de mătase al lui Juliet, ca să găsească inelul atârnând la gâtul ei. Luând lănţişorul în mâinile sale, îl rupse dintr-o singură mişcare rapidă, apoi luă inelul şi lăsă lănţişorul să cadă pe divan.

Strecurând verigheta aurie pe inelarul mâinii ei stângi, privirea lui o fixă pe a ei şi îi spuse în mod solemn:

– Eu, Ross, te iau pe tine, Juliet, să fii soţia mea şi promit să-ţi fiu credincios de azi înainte, la bine şi la rău, în bogăţie şi în sărăcie, în vreme de boală ca şi în timp de sănătate, să te iubesc, să te respect şi să te preţuiesc, uitând de toţi ceilalţi, până când moartea ne va despărţi. Împingând inelul până la capăt pe degetul ei, încheie: Cu acest inel, mă recăsătoresc cu tine.

Apoi îi ridică mâna şi-şi apăsă buzele pe degetele ei încordate. Lacrimile cărora încercase să le pună zăgaz începură să alunece pe obrajii lui Juliet, în timp ce ea ridică mâna lui stângă şi o strânse puternic lângă inima ei. Frază cu frază, ea repetă jurămintele, apoi încheie:

– Unde mergi tu, voi merge şi eu, iubite soţ, căci sunt a ta, trup, minte şi suflet.

Aplecându-se înainte, îl sărută, atingerea ei fiind atât un semn de mulţumire, cât şi o promisiune. Pe măsură ce respiraţia şi bătăile inimii se înteţiră, Ross o luă pe Juliet în braţe şi o duse la patul său, iar acolo îşi resfinţiră căsătoria. Pentru prima dată de când se întâlniseră din nou, nu existau între ei umbre sau întrebări fără răspuns; partea cea mai rea fusese dezvăluită şi nu le distrusese căsătoria, ci o făcuse mai puternică.

Făcură dragoste cu pasiune şi tandreţe, şi cu o emoţie mai profundă decât fuseseră capabile firile lor imature. După aceea, se întinseră unul în braţele celuilalt şi vorbiră despre un viitor care nu mai reprezenta un tărâm interzis. În cele din urmă, vocile lor se potoliră, dar, înainte să se lase purtaţi pe aripi de somn, Juliet

îndrăzni să pună o întrebare care ar fi fost de neconceput înainte:

– Dacă aş fi aflat că eşti în Malta şi aş fi venit la tine, în loc să mă îndrept spre mare, spuse ea şovăitor, ai fi putut vreodată să-mi ierţi infidelitatea?

Sprâncenele lui se strânseră laolaltă, în timp ce se gândi serios la întrebarea ei.

– Te-aş fi primit înapoi, deoarece te iubeam şi pentru că eşti soţia mea, spuse el încet. Şi cred că am fi putut fi din nou fericiţi, dar nu aş fi uitat niciodată, iar ceea ce ai făcut ar fi fost tot timpul între noi, precum o pată de neşters. Dar eu mă simt de parcă am fi petrecut ultimele patru luni pentru a fi făuriţi din flăcări, care au ars tot ceea ce nu era esenţial. Malta pare atât de îndepărtată, atât de neimportantă, că iertarea nu este nici măcar o problemă, deoarece ceea ce noi am îndurat ne-a topit împreună atât de strâns, încât nu mai există loc pentru umbre. Pentru mine, trecutul nu mai contează. Ce contează este momentul de acum şi faptul că ne iubim.

Mulţumită, Juliet îşi puse capul pe umărul lui şi se pregăti să doarmă în braţele lui. Adresându-se mai mult sieşi decât lui Ross, şopti:

– Acum şi pentru totdeauna. Amin.

epilog

Portul Southhampton
Octombrie 1841

În timp ce hamalii le cărau bagajele din cabină, Juliet stătea pe spate, sprijinindu-se de pernele canapelei şi privea visătoare. Făcea asta destul de des în ultimul timp, pe măsură ce ea şi Ross cunoscuseră plăcerea unei căsătorii care îmbina confortul cunoaşterii îndelungate cu pasiunea şi uluirea primei iubiri.

Durase o lună să-şi încheie afacerile la Saravan, deşi trimiseseră imediat un mesaj către Lady Cameron în Constantinopol, ca să-i pună capăt nesiguranţei. Aşa cum sugerase Ross, Juliet îi transferă dreptul de proprietate asupra fortăreţei lui Saleh. Părăsiră Saravanul în aceeaşi zi ca şi Ian, ea şi Ross îndreptându-se spre vest, iar fratele ei, în continuare slab, dar acum bronzat şi în formă, mergând spre sud, spre Golful Persic.

Călătoriseră în tihnă până la Constantinopol. În Meshed, îi făcuseră o vizită lui Reza, ca să se asigure că era bine. Ospitalitatea familiei lui recunoscătoare era atât de stăruitoare, încât şi-ar fi putut petrece restul vieţii acolo, dacă şi-ar fi dorit. În Teheran, îşi luară rămas-bun de la Murad, lăsându-i o compensaţie atât de consistentă, încât acesta rămase, pentru o clipă, fără cuvinte.

În Constantinopol, Juliet avusese o reunire emoţionantă cu mama ei, care era mai mult decât mândră de acurateţea instinctului său matern; nu numai că avusese dreptate în legătură cu Ian, dar vechea ei convingere că Juliet şi Ross erau făcuţi unul pentru celălalt fusese confirmată într-un mod spectaculos.

Odată misiunea ei încheiată, Lady Cameron călători alături de fiica sa şi de ginerele său de-a lungul Mediteranei. Îi părăsi în cele din urmă la Gibraltar,

unde hotărî să petreacă o iarnă însorită alături de câţiva prieteni.

Acum, în sfârşit, erau înapoi în Anglia. Gândurile lui Juliet fură întrerupte când Ross se întoarse în cabină şi se urcă pe marginea canapelei.

– Eşti pregătită să coborâm pe ţărm?

– Da, dar îmi va fi dor să fac dragoste pe apă. E ceva incredibil de frumos în modul în care alunecă nava.

El chicoti.

– Îţi aminteşti micul râu de la Chapelgate? Dacă îţi lipseşte apa, putem pune pături pe fundul unei bărci.

– Sună ca şi cum ar merita încercat.

Juliet se uită la el, plină de admiraţie.

– Eşti cu adevărat cel mai chipeş bărbat din lume, tot numai eleganţă rece, englezească. Arcuirea gurii ei deveni păcătoasă. Cine ar crede ce barbar splendid ai fost la *bozkashi?*

– Îţi voi aminti diseară ce barbar pot să fiu. El puse o mână blândă pe burta ei, primind în schimb o lovitură. Astăzi, moştenitorul este neliniştit.

Juliet îşi puse palma peste mâna lui.

– Ştie că se întoarce acasă.

– Dacă este un el, gândeşte-te cât de mult îi va impresiona pe ceilalţi şcolari când le va spune că a fost conceput în Buhara.

Ross se ridică în picioare şi îi luă mâna ca să o ajute să se ridice.

– E timpul să mergem. Aştept cu nerăbdare să ajungem acasă în Chapelgate. Mâine putem să trecem pe la Sara şi Mikahl şi să o întâlnim pe noua mea fină.

Era bucuroasă că o ajuta să se ridica, întrucât nu mai era la fel de sprintenă ca de obicei. Durase mult timp să-şi dea seama că era însărcinată, căci se simţise minunat, total diferit faţă de prima dată.

Poate speculaţia lui Ross era corectă şi existase o problemă fizică în trecut, sau poate diferenţa era că acum era pregătită să fie mamă. În orice caz, faptul că aştepta din nou un copil vindecase în mod misterios mare parte din sentimentul ei de durere şi vină pentru ceea

ce se întâmplase înainte. Poate era prea plină de fericire ca să mai aibă loc pentru vină.

La capătul pasarelei, Juliet închise ochii pentru o clipă şi inspiră.

– Mmm, miroase a verdeaţă minunată!

– Mă bucur că Britania cooperează şi ne rezervă o frumoasă zi însorită pentru întoarcerea ta acasă.

Ross o luă de braţ, ajutând-o să coboare pasarela.

– Nu m-ar fi deranjat ploaia, spuse ea veselă. Fără ea, nu ar mai fi atâţia copaci şi flori minunate.

Erau la jumătatea coborârii spre doc, când Ross exclamă brusc:

– Priveşte! Sara şi Mikahl au venit să ne întâmpine.

Juliet îl prinse de braţ, într-un atac neprevăzut de panică.

– Nu sunt pregătită să mă reîntâlnesc cu Sara! Mă va arunca de pe doc, pradă peştilor, din cauza suferinţelor la care te-am supus.

Ross nu era de obicei exuberant în public, dar acum se întoarse către soţia lui şi o sărută cu hotărâre.

– Nu, nu o va face. Sara trebuie să fi primit scrisoarea mea cu săptămâni în urmă, aşadar a avut timp să se obişnuiască cu ideea. Zâmbi ironic către Juliet. I-am spus că am dat trei cămile pe tine, ceea ce reprezenta o investiţie prea mare ca să o abandonez. O atinse rapid şi discret pe burtă. Şi cu siguranţă vei deveni o investiţie destul de mare.

– Ticălosule! spuse Juliet înflăcărată, dar glumele lui Ross o ajutară să-şi recapete stăpânirea de sine.

Urmărindu-i privirea, o văzu pe Sara, care făcea cu mâna pentru a le atrage atenţia. Vechea ei prietenă era mai încântătoare ca oricând, cu o strălucire care oglindea o fericire profundă. Era escortată prin mulţime de un gentleman înalt, brunet, a cărui prezenţă formidabilă era suficientă ca să ţină departe pe oricine ar fi vrut să o împingă pe soţia sa.

Când Ross şi Juliet ajunseră la capătul pasarelei şi ea păşi pe doc, Sara îşi abandonă soţul şi porni să se arunce în braţele vărului său.

Juliet se dădu înapoi. Era destul de sigură că părinții lui Ross vor fi dispuși să lase trecutul în urmă, întrucât nora lor făcea o treabă atât de eficientă în a produce un moștenitor, dar blânda Sara, care ierta cu ușurință păcatele împotriva ei înseși, putea să fie o tigroaică în apărarea celor pe care îi iubea.

Înainte ca Juliet să cedeze în fața emoțiilor, soțul Sarei se întoarse și făcu o plecăciune în fața ei.

– Se pare că partenerii noștri lipsiți de grație sunt prea ocupați pentru a face prezentările. Eu sunt Mikahl și tu, bineînțeles, ești femeia pentru care Ross a plătit trei cămile. Privirea lui leneșă o examină aprobator. Un adevărat chilipir.

Râzând, ea îi întinse mâna.

– Îmi face mare plăcere să te întâlnesc, Mikahl. Ross mi-a spus atât de multe despre tine.

El își dădu ochii peste cap, cei mai verzi ochi pe care ea îi văzuse vreodată.

– Pretind un răstimp egal ca să-mi prezint apărarea.

Juliet încă chicotea când Lady Sara îi dădu drumul vărului său și se întoarse spre ea. Timp de un moment îndelungat, cele două femei se priviră, Sara meditativă, iar Juliet încordată. Apoi, un mic zâmbet răutăcios lumină chipul Sarei.

– Într-o bună zi, peste un an sau doi, te voi admonesta atât de sever, încât părul tău cârlionțat se va îndrepta. Dar asta va trebui să aștepte, căci acum sunt prea bucuroasă să te văd.

Apoi erau una în brațele celeilalte, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Juliet ar fi trebuit să știe că Sara accepta orice îl făcea fericit pe Ross. În timp ce își îmbrățișă prietena, orice îndoieli pe care Juliet le avusese în legătură cu traiul din Anglia se risipiră precum fumul în vânt.

Când ea și Sara terminară cu îmbrățișarea lor, Juliet îi aruncă o privire lui Ross, care se desprindea din îmbrățișarea exuberantă a lui Mikahl.

În timp ce își croiau cu toții drum prin mulțime până la trăsura lui Mikahl, Ross o luă de braț pe Juliet și îi șopti:

– Prinţul şi prinţesa ajunseră acasă, şi acum, ca în toate basmele reuşite, vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

– Norocos prinţ, murmură ea, cu ochii plini de dragoste şi gingăşie. Şi o prinţesă şi mai norocoasă.

mulțumiri

Principalele izvoare ale acestei cărți includ *Narrative of a Mission to Bukhara* de dr. Joseph Wolff și *Travels into Bukhara* de Sir Alexander Burnes. Alte referințe importante includ *A Person from England* de Sir Fitzroy MacLean și cartea care mi-a dat ideea, *Eccentric Travelers* de John Keay.

La un nivel mai puțin literar, trebuie să le mulțumesc în mod special lui Susan și lui Qadir Khalje, care au făcut tot ce le-a stat în putință ca să mă păzească de erori. Bineînțeles, orice greșeală îmi aparține.

nota autoarei

În copilărie, am fost întotdeauna fascinată de zonele pustii de pe hartă care reprezintă inima misterioasă a Asiei. De două mii de ani, aceste ţinuturi izolate, periculoase au fost traversate de caravane care parcurgeau Drumul Mătăsii, rutele comerciale care se întindeau din China până în Roma Antică. Numele oraşelor-oaze, precum Samarkand, Buhara şi Kashgar, sunt pline de romantism.

Asia Centrală este numită uneori Turkistan, căci multe dintre diferitele populaţii vorbesc limbi turcice, precum uzbeca şi turkmena. A fost căminul hoardelor barbare nomade care, timp de secole, au năvălit spre est, în China, şi spre vest, în Asia Mică şi Europa, distrugând şi cucerind civilizaţii agrare mai paşnice. Turkistanul de Est este acum provincia chineză Singkiang, în timp ce Turkistanul de Vest include republicile central-asiatice Uzbekistan, Turkmenistan, Tadjikistan, Kîrgîzstan şi Kazahstan.

La sud de centura limbilor turcice se găseşte o zonă întinsă unde se vorbesc limbi iraniene. Acestea includ persana (limba cunoscută astăzi în Iranul şi în Afganistanul moderne drept farsi), kurda şi paştuna, care este o limbă importantă în Afganistan şi în vestul Pakistanului. Persana a fost lingua franca a Asiei Centrale şi, de asemenea, a fost folosită la curte şi, totodată, ca limbă literară, aşa cum s-a întâmplat cu franceza în Europa. În plus, araba clasică a fost, şi este, limba Coranului în întreaga lume musulmană.

În timp ce Turkistanul prezenta o importantă diversitate etnică şi lingvistică, cei mai mulţi dintre locuitori erau legaţi unii de alţii prin islam, cu toate că asta nu le-a împiedicat pe unele dintre triburile mai sălbatice să-i transforme în sclavi pe fraţii musulmani. Existau,

de asemenea, comunităţi de evrei, creştini şi hinduşi. Musulmanii îi respectau, de obicei, pe evrei şi pe creştini, pe care îi numeau „oameni ai cărţii" datorită scrierilor biblice, sfinte pentru toate cele trei religii.

În timpul secolului al XIX-lea, Imperiul Britanic şi cel Rus, aflate în plin proces de expansiune, s-au înfruntat de-a lungul întinselor teritorii pustii ale Asiei Centrale, hărţuindu-se constant şi uneltind în căutarea avantajului, într-un conflict care a ajuns să fie numit Marele Joc. Britanicii s-au întins la nord de India, în timp ce ruşii s-au mutat spre sud, anexând în cele din urmă hanatele central-asiatice independente Khiva, Buhara şi Kokand la ceea ce avea să fie numită ulterior Asia Centrală Sovietică.

Marele Joc a produs multe poveşti adevărate pline de aventuri. *Mătase şi secrete* a fost inspirată de o misiune reală de salvare care a avut loc în 1844, după ce emirul din Buhara i-a luat prizonieri pe doi ofiţeri ai armatei britanice, colonelul Charles Stoddart şi locotenentul Arthur Conolly. Guvernul britanic primise veşti că ambii bărbaţi fuseseră executaţi, dar rapoartele erau confuze şi contradictorii, iar un grup de ofiţeri au hotărât că trebuia făcut ceva mai mult pentru camarazii lor.

Un preot anglican excentric, dr. Joseph Wolff, s-a oferit voluntar pentru a merge în Turkistan, ca să ceară eliberarea lui Stoddart şi a lui Conolly. Ca fost misionar în Orientul Mijlociu şi în Asia Centrală, Wolff era singurul calificat pentru această călătorie, astfel că ofiţerii îngrijoraţi au strâns bani ca să-i plătească cheltuielile.

Wolff a ajuns cu succes în Buhara, aflând însă că cei doi ofiţeri fuseseră deja executaţi. De asemenea, preotul a fost foarte aproape să-şi piardă propria viaţă, însă, cu ajutorul ambasadorului persan, Wolff a evadat şi a ajuns în siguranţă înapoi în Anglia.

Cu toate că *Mătase şi secrete* este o lucrare de ficţiune, am încercat să surprind parfumul Turkistanului, iar mai multe scene din carte au la bază evenimente reale. Din moment ce acţiunea romanului are loc cu trei ani înaintea călătoriei lui dr. Wolff, mi-am permis anumite libertăţi în ceea ce priveşte cronologia evenimentelor

ce formează fundalul povestirii, dar emirul Nasrullah, *nayeb*-ul Abdul Samut Han şi califul din Merv au existat cu toţii în realitate, şi personajele lor sunt portretizate cu acurateţe în carte. Trimiterile la aventurierii britanici, precum Lady Hester Stanhope şi Sir Alexander Burnes, sunt de asemenea exacte.

Astăzi, India britanică a devenit India, Pakistan şi Bangladesh, în timp ce Imperiul Rus a trecut prin schimbări masive, dat fiind că grupurile etnice îndelung reprimate îşi revendică identitatea.

Însă, inima Asiei Centrale îşi păstrează în continuare misterele.

De mai bine de doisprezece ani, călătoriile pline de neprevăzut prin Asia Centrală i-au adus lordului Ross Carlisle faimă și avere, și destule provocări pentru a-l face să uite de trădarea tinerei și frumoasei lui soții. Dar tocmai când e pe cale de a pleca în următoarea aventură, chipeșul aristocrat primește două vești care îi vor schimba viața pentru totdeauna: află de moartea fratelui său vitreg – o tragedie care îl împovărează cu o moștenire pe care nu și-a dorit-o niciodată –, precum și că Ian, cumnatul său, a fost întemnițat de puternicul emir din Buhara, un om nebun, renumit pentru ura manifestată împotriva europenilor.

Deși Ross știe că ar trebui să se întoarcă în Europa pentru a fi alături de tatăl lui în acele momente de suferință, onoarea îl îndeamnă să afle ce s-a întâmplat cu Ian. Iar soarta îi rezervă o altă mare surpriză când, într-o fortăreață din deșert, o întâlnește pe Juliet, soția sa de mult înstrăinată și totodată sora lui Ian. Împreună, cei doi pornesc într-o periculoasă misiune de salvare, înfruntând pericole de neimaginat, în timp ce, în inimile lor, pasiunea se reaprinde cu o forță de neoprit...

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-686-565-4
9 786066 865654
Lira